

Giới thiệu Chào em, Như Hoa!

Truyện Chào em, Như Hoa!, cuộc sống éo le khiến cô mất mát quá nhiều khi cha mẹ mất sớm chỉ còn cô với em trai sinh đôi nương tựa mà sống, cô tìm đủ mọi cách để kiếm tiền trang trải cho hai chị em tiếp tục đi học.

Hoàn cảnh trái ngược với cuộc sống của cô đó chính là một anh chàng được sinh ra trong gia đình quyền quý và thế là hai người chạm mặt nhau trong trường, oan gia đối đầu nhau. Cậu ta rất kiêu ngạo luôn khinh thường cô và cô cũng chẳng ưa gì công tử bột này.

Cuộc sống oan gia của họ cứ thế mà tiếp tục diễn ra nhưng cho tới một ngày cậu không gặp được cô thì cảm thấy lòng mình bối rối trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh của cô, có lẽ anh đã yêu.

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gặp cô chẳng khác gì nơi bị kịch mở màn

Nếu Thượng đế cho Văn Sơ cơ hội quay trở lại khoảnh khắc tiếng gõ cửa đáng chết đó vang lên, hẳn nhất định sẽ đồng ý: Không được vào! Và nếu nhất định phải cho cái “không được vào” đó một kỳ hạn, hẳn hết sức hy vọng sẽ là: Một vạn năm.

Thế nhưng Thượng đế có cho không? Không hề, cho nên, giờ đây hẳn đành phải xấu hổ tột cùng mà tóm chặt chiếc khăn bông quấn quanh người che vị trí chủ chốt, ngại ngần đứng bối rối nhìn cái kẻ chính hiệu phái nữ nhưng ăn mặc chẳng khác gì đàn ông đó, dùng ánh mắt kinh ngạc, hiếu kỳ và không chút che giấu mà lộ trần hân từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên.

Đầu tháng Chín ở trường Đại học S, trời khá nóng.

Còn hai ngày nữa mới đến hạn sinh viên mới báo danh, nhưng cũng có một số cô cậu đã kéo theo hai bậc sinh thành đến báo danh trước, tránh việc sát giờ mới cuống ca cuống quýt.

Khu C khuôn viên trường S là ký túc xá nam của sinh viên năm nhất khoa Sơn dầu học viện Mỹ thuật, người ra kẻ vào rất đông. Lỗ Như Hoa thân mặc chiếc áo sơ mi vải bò rộng thùng thình, đầu đội mũ lưỡi trai sùm sụp, đằng sau lưng đeo một ba lô leo núi, tay cầm một tập tờ rơi màu hồng phấn, đứng trước tấm bảng quảng cáo khu C cần mẫn dán mẫu quảng cáo nhỏ.

Nội dung mẫu quảng cáo như sau: Xin chào các tân sinh viên! Các bạn chắc hẳn là rất muốn trải qua bốn năm học hạnh phúc ở trường Đại học S? Các bạn rất thích sách cũ và tạp chí cũ? Các bạn đã từng dài cổ ngóng chờ dịch vụ giao đồ ăn tận nơi với cái bụng rỗng sôi réo nhưng rốt cuộc họ lại chẳng thêm tới? Các bạn muốn thuê xe đạp cho tiện đi lại? Các bạn muốn tự mình khám phá hết cả trường Đại học S rộng lớn? Hoặc các bạn đau đầu nhức óc muốn tìm dịch vụ châm cứu massage? Các bạn muốn linh vật phẩm tập quân sự nhưng lại ngại xếp hàng? Hay các bạn muốn gia nhập tổ chức hoạt động ngoại khóa mà lại khổ vì không có cách báo danh? Các bạn muốn mua thẻ IP, IC với chiết khấu cao nhất? Nếu như bạn cần tất cả những điều đó, chỉ việc quay số điện thoại: 1370... Chỉ một cú điện thoại, không phân biệt già trẻ gái trai, cần gì có nấy, giá cả cạnh tranh.

“À thế có dầu gió không?” Có người hiếu kỳ dừng lại xem, đọc xong quảng cáo liền hỏi Như Hoa một cách thận trọng.

“Thế bạn cần dầu Thập Tiên, dầu Quảng Phát hay dầu Thảo Bản?” Lỗ Như Hoa lấy ngay thái độ chuyên nghiệp, chỉnh lại mũ, về mặt trịnh trọng hỏi lại.

“À... thế... thế nào cũng được.” Người hỏi – một sinh viên mới gãi gãi đầu trả lời.

“Cậu định để chống buồn ngủ, chống muỗi hay là chỉ đơn thuần thích ngửi mùi thơm dầu gió?” Lỗ Như Hoa tháo ba lô xuống, như ảo thuật, một tay lấy ra ba chai dầu gió be bé, “Cậu vừa tới trường S, chắc là chưa quen nơi ở mới, thành ra chất lượng giấc ngủ không được tốt, điều đó ảnh hưởng rõ ràng trên sắc mặt cậu. Cậu thử soi gương xem, đã có cả quảng thâm rồi kia kìa!”.

Cậu sinh viên mới về hốt hoảng đưa tay sờ sờ phía dưới mắt, “Đúng thật là buổi đêm mình bị khó ngủ, ban ngày đâm ra lơ mơ, muốn tỉnh táo hơn một chút!”.

“Ừ, với tình trạng này mình đề nghị cậu dùng dầu Thập Tiên, mùi hương dễ chịu mà không kích thích, tác dụng tức thì. Còn cái này nữa, quảng thâm của cậu cũng phải chữa trị ngay, cậu xem mặt mũi đẹp trai thế này, không thể để cho chút khiếm khuyết đó làm ảnh hưởng đến “sức tiêu thụ” được... ừ, ý mình muốn nói đến sự nghiệp học hành. Đây, đề xuất thêm một thứ rất hay cho cậu!” Lỗ Như Hoa lại moi ra một hộp nhỏ, “Đây là mặt nạ dưỡng mắt đặc trị quảng thâm dành cho nam giới, đắp mắt giúp phòng ngừa nếp nhăn và bổ sung độ ẩm, đặc biệt thích hợp cho dân hội họa. Các cậu phải sử dụng mắt nhiều, hay bị mỏi mắt thì thứ này là tốt nhất đấy, dùng xong bảo đảm mắt sáng ngời ngời như bóng đèn cao áp, chả cần đến thuốc bổ mắt sáng mắt nữa đâu”.

Đôi mắt cậu sinh viên sáng lên, “Wow! Cậu lại còn có cả mặt nạ dưỡng mắt hiệu này cơ à, tôi trước đây có dùng rồi, hiệu quả cực kỳ! Cậu bán bao nhiêu?”.

“Ba mươi đồng một hộp.”

“Rẻ quá, tôi lấy ba hộp! Và thêm một chai dầu gió Thất Tiên nữa!” Cậu sinh viên vội vã mở ví ra, sung sướng nhận hàng rồi tung tăng rào bước chạy đi.

“Có tác dụng thật không? Con trai dùng mặt nạ dưỡng mắt có tốt không nhĩ...”, hai trong số những người đứng quanh đó có vẻ bắt đầu dao động, khẽ lăm bằm.

“Tất nhiên là tốt rồi, cực thích hợp cho những anh chàng đẹp trai! Đồ của tôi toàn là loại chất lượng đảm bảo, tôi rất có đạo đức nghề nghiệp mà!” Lỗ Như Hoa quay mặt sang, quan sát kỹ người vừa nói, lại lấy giọng ẩn tượng mà nói: “Ồ... sao các nam sinh khoa Sơn đầu đều đẹp trai thế này nhĩ!”.

Hai anh chàng vừa nói cùng đỏ mặt, ngượng ngịu bối rối một lát, rồi bỗng lấy vẻ anh hùng, hào phóng móc tiền ra.

Chưa đầy nửa tiếng sau, mặt nạ dưỡng mắt của Lỗ Như Hoa đã bán được gần mười hộp, cộng thêm đơn đặt hàng năm hộp nữa...

Hê hê, một kết thúc hoàn hảo!

Lỗ Như Hoa nhét đồng tờ rơi sót lại vào trong ba lô, lại kéo sụp mũ xuống, nhắm mắt một khu ký túc nam sinh tiến tới. Khi cô đi ngang cổng ra vào, bà quản lý ký túc đang ngồi đan áo len ngẩng lên, chỉ hất cằm tiện miệng khuyên bảo một câu xanh rờn, “Khu nam sinh nhớ là không được phép đưa bạn gái vào trong đây”.

Lỗ Như Hoa ngoác miệng đối đáp, “Ồ, vâng, vâng”. Rồi cô cũng chạy biến vào trong.

Bà quản lý lờm theo cái lưng của nàng ta, chép miệng tiếc rẻ: “Haizzz, thằng nhóc tội nghiệp vừa gầy vừa lùn, chỉ sợ cũng chả có nổi bạn gái mà đưa vào đây chứ”.

Lỗ Như Hoa đương nhiên không biết đến câu cảm thương ngầm của bà quản lý, cô chỉ toàn tâm toàn ý vào việc quan sát địa hình, cái lầu một này, trong bốn năm sắp tới sẽ là một trong những lãnh địa tác nghiệp quan trọng của cô.

Trước tiên là dạo một vòng quanh lầu một, tất cả đều trống trơn trống hoác, chỉ có hai gian phòng là có vẻ có người ở, khóa vẫn im ỉm. Sau khi cúi xuống chỗ khe cửa nhét vào đó một tờ quảng cáo, Lỗ Như Hoa lặng lẽ lên lầu!

Lên đến lầu hai, tình hình vẫn không có gì thay đổi, nhưng Lỗ Như Hoa cũng không hề nhụt chí, theo như kinh nghiệm cô thu được qua những năm dài “làm kinh doanh” trong trường thì để có thể tổng tấn công toàn diện một đại quân, đầu tiên phải chiếm lĩnh được trận địa mới mong có khả năng thắng lợi.

Đôi mắt nhanh chóng quét một vòng, xác định được mục tiêu là một gian phòng đang hé cửa đề số 205.

Khẽ háng giọng, bỏ mũ xuống, cào cào lại mái tóc, sau khi Lỗ Như Hoa tự nhận thấy hình tượng của mình lúc đó đã hoàn toàn là một sinh viên gương mẫu, bèn đưa tay gõ lên cánh cửa phòng 205.

Cô nhận thấy, kiểu “xông vào tận nơi” này có cái hay là không bị lộ rõ bộ mặt bán hàng chuyên nghiệp. Nói trắng ra, dễ lừa được tiền... à... để kiếm được tiền.

“Cửa mở đấy.” Bên trong quả nhiên vọng ra tiếng người nói, có vẻ dễ nghe, nhưng hình như hơi bực dọc.

Lỗ Như Hoa do dự một thoáng, thăm nghĩ cứ theo cái tiếng nói này, chắc chắn là người rất kém kiềm chế nóng giận đây, mà thôi kệ hấn, cứ có lòng rồi tức khắc sẽ được nụ cười của người ta.

Cho nên, vào thời điểm Lỗ Như Hoa đẩy cánh cửa, cô nàng trưng ra dáng vẻ hoàn toàn là một nữ sinh hoàn hảo, đồng thời lấy giọng ngọt ngào nói: “Bạn ơi, mình cũng là tân sinh viên trường S, xin hỏi bạn có cần đồ... dùng... thường... ngày... gì... không?”.

Mấy chữ cuối không phải Như Hoa cố tình kéo dài, mà thực ra là vì... kinh ngạc quá mức đến nỗi không thốt ra lời được nữa...

Bởi vì, đang đứng quay lưng lại phía cửa là một nam sinh – có vẻ như vừa tắm xong chưa kịp mặc quần áo... nói theo cách khác... một tấm lưng dài vai rộng... một cặp mông... hoàn chỉnh... tuyệt đẹp... đang ở ngay trước mặt Lỗ Như Hoa.

Đối với Văn Sơ mà nói, hôm nay quả thật không phải một ngày tốt đẹp gì.

Đầu tiên là mới sáng sớm ra đã nhận được điện thoại từ nước ngoài của cha, nội dung cuộc đàm thoại thể hiện một sự khiển trách ghê gớm và kết thúc bằng lời cảnh cáo được nhấn mạnh: “Con cháu nhà họ Văn, làm sao có thể quên mất gốc rễ, đến học tiếng Trung còn chưa xong thi đừng có nói đến nghệ thuật”.

Văn Sơ lúc đó thật muốn hỏi vặn cha một câu: Là ai từ bé đã đem hấn ra nước ngoài sống? Từ bé ở nước ngoài học hành, bây giờ cha cảm thấy làm mất mặt nhà họ Văn, lại tổng về nước học đại học, thế là coi cái thằng hấn thành thứ gì rồi? Hơn nữa hấn thực sự không hiểu nổi, học vẽ thì có cái quái gì liên quan đến tiếng Trung đâu???

Lại thêm ông anh Văn Phi tiếp tục con đường dạy đời của cha, thân chinh “tháp tùng” hấn đến trường S, đồng thời công bố một tin tức khủng khiếp: Trong thời gian học ở trường S, bắt buộc ở ký túc xá, thẻ tín dụng bị cắt, toàn bộ chi tiêu phải dùng tiền mặt, khoản này được cho cố định mỗi tháng.

Trời sụp rồi! Được lắm Văn Phi, anh đã không thêm nề tình anh em, để cô chị dâu tương lai thu dọn anh đi cho xong.

Hết sức bất đắc dĩ chuyển vào căn phòng ký túc xá nhỏ hẹp, đông đúc, bốn người một phòng, nằm trên chiếc giường rộng một mét cứng như đá, cho dù vẫn chưa khai giảng, Văn Sơ đã bắt đầu hoài niệm những ngày ở bên Pháp rồi, nhớ ngôi nhà rộng rãi, nhớ chiếc giường lớn có thể lăn lộn, cuộn xoay tùy ý...

Nhìn bốn chiếc va li da lớn của mình, Văn Sơ nhận thấy việc mở chúng ra, lấy đồ đạc bên trong, lại bày biện xếp đặt, đối với hắn bây giờ thật sự là một công trình còn vĩ đại hơn cả xây kim tự tháp Ai Cập. Và cuối cùng, hắn hạ một quyết định khiến bản thân phải hối hận ít nhất một học kỳ: Cứ đi tắm trước đã.

Nếu Thượng đế cho Văn Sơ cơ hội quay trở lại khoảnh khắc tiếng gõ cửa đáng chết đó vang lên, hắn nhất định sẽ đồng ý: Không được vào! Và nếu nhất định phải cho cái “không được vào” đó một kỳ hạn, hắn hết sức hy vọng sẽ là: Một vạn năm.

Thế nhưng Thượng đế có cho không? Không hề, cho nên, khi hắn đành phải xấu hổ tột cùng mà tóm chặt chiếc khăn bông quấn quanh người che vị trí chủ chốt, ngai vàng đứng bối rối nhìn cái kẻ chính hiệu phái nữ nhưng ăn mặc chẳng khác gì đàn ông đó, dùng ánh mắt kinh ngạc, hiếu kỳ và không chút che giấu đó mà lột trần hắn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, Văn Sơ dường như hoàn toàn tuyệt vọng với toàn bộ những gì thuộc Đại học S rồi, chỉ biết làm một điều duy nhất là rít lên một câu qua kẽ răng: “Đây – Hình – Như – Là – Kỵ – Túc – Nam – Sinh!”.

“A... tôi biết, cho nên tôi chỉ bán đồ chuyên dành cho nam thôi mà.” Lỗ Như Hoa cố gắng nuốt nước bọt, cố gắng giữ đôi mắt mình chỉ hoạt động trong phạm vi từ phần eo trở lên của gã sinh viên đối diện... nhưng vấn đề là... vấn đề là tầm mắt nó bao quát lắm... lại thêm diện tích bề mặt tấm khăn bông kia cũng hơi nhỏ... nhưng mà nói thật lòng, cái gã này mới đẹp trai ghê chứ, mái tóc ướt rượt... các tiểu thuyết kiếm hiệp thường nói thế nào nhỉ? Mây sắc mắt sáng? He he, nhìn đáng chắc phải cao hơn mình đến một cái đầu? Đến một tám lăm ấy nhỉ? Đôi vai rộng, thân hình không hề có chút mỡ thừa, thật sự là bóc lừa đây nha, kiểu này mà đem đi quay phim đen nhất định ăn tiền...

“Cô không thấy ở trong tình huống này thì nên đi ra à?”

“Thế anh có mua đồ lật vặt không?” Lỗ Như Hoa đã phần nào hồi phục tinh thần, ngẫm cảnh cáo bản thân: Nhớ kỹ mục đích chuyến đi, chú ý hàng hóa giá cả!

“Tôi không mua!” Văn Sơ nghiêng chặt răng, cũng ngẫm cảnh cáo bản thân: Có tức giận thì cũng không được tức giận với con gái, không được cư xử thô bạo với con gái, chú ý phong độ, chú ý phong độ!

“Xin đừng vội nói không mua, anh vẫn chưa biết rõ mà.” Lỗ Như Hoa nhìn bốn chiếc va li da lớn y hệt nhau nằm dưới sàn, nhìn logo là đủ biết giá trị không nhỏ rồi, ha, con nhà giàu đây, “Thật ra tôi cái gì cũng có, ồ, cậu cần máy sấy tóc không? Kiểu dáng nhỏ gọn, cậu xem tóc ướt thế kia không sấy khô dễ sinh bệnh lắm. Hay là dầu dưỡng tóc? Hoặc nước hoa sau cạo râu?”.

“Này cô, tôi đếm ngược từ năm trở xuống, nếu cô vẫn không chịu đi thì đừng có trách.” Văn Sơ không nín được con giận, sự giáo dục từ bé không hề dạy hắn phải làm gì trong tình trạng treo ngược hiện tại, hắn chỉ biết mình cần xa con giận thôi, hắn cầu quá, hậu quả sẽ tha hồ mà nghiêm trọng!

Lỗ Như Hoa có vẻ hơi chợn, lùi lại sau nửa bước, “Không sao, không sao, nếu lúc này cậu không tiện thì tôi đi cũng được, không mua bán thì cũng còn tình nghĩa mà, vẫn còn tình nghĩa mà. Thật ra tôi thật sự cảm thấy cậu cần mua một...”.

“Năm!”

Văn Sơ bắt đầu mở miệng đếm ngược. Lỗ Như Hoa – với một tốc độ có thể sánh ngang với xoay lốc – đã nhảy vèo về phía cửa, đẩy bật cánh cửa lao thẳng ra ngoài, trước khi biến mất còn không quên thấy lại một tờ quảng cáo màu hồng phấn, tờ quảng cáo mềm mại bay bay trong không trung, cuối cùng đậu xuống ngay cạnh bàn chân Văn Sơ.

Văn Sơ chờ người đứng bên cạnh giường, hờn vía dần quay lại, con giận cũng đã giảm bớt, cúi xuống nhặt tờ rơi lên với vẻ ác cảm, trên mặt giấy màu hồng in đậm nét một số điện thoại kèm dòng quảng cáo “cần gì có nấy”. Đúng lúc Văn Sơ vừa bỏ chiếc khăn bông che bộ phận trọng điểm trên người xuống, cánh cửa bỗng lại bị đẩy hé ra, một cái đầu kèm một bàn tay thò vào. Bàn tay vẫy vẫy một thứ bằng vải đen chẳng biết là gì và cái đầu nở nụ cười e lệ rồi nói: “Số điện thoại để nhớ nhé? Tôi là Lỗ Như Hoa, cậu nhớ có cần mua gì thì gọi tôi nhé. Thật ra tôi muốn hỏi cậu có cần mua quần lót không, hàng hiệu CK, rất hợp với cậu. Cậu mặc cỡ nào?”.

Văn Sơ giận đến tắc cả thở, thậm chí không thèm nói với đứa con gái tự xưng là Lỗ Như Hoa ấy bất kỳ lời si nắng nào nữa. Hắn quấn kỹ chiếc khăn bông thành một vòng quanh hông, lao đến đá cái cánh cửa đáng chết một cái sầm sét.

Cánh cửa cuối cùng cũng đóng chặt lại, ngoài hành lang còn nghe vọng tiếng những bước chân cóc cóc cóc xa dần, kèm theo một câu hét to: “Tôi chưa nhìn thấy bất cứ cái gì, chưa nhìn thấy bất cứ cái gì đâu!”.

Trời đất ạ, để tôi chết đi cho rồi! Sự phẫn nộ của Văn Sơ đã lên tới cực điểm, hắn lôi điện thoại ra bấm số của Văn Phi: “Anh trai, em không muốn ở lại trường S nữa, anh giúp em thuê một phòng khách sạn hoặc căn chung cư nào đó đi, em thật chịu hết nổi chỗ này rồi!”.

Tiếng Văn Phi lười biếng vọng ra từ trong ống nghe: “Ông già nói rồi, mọi thứ đều phụ thuộc vào thành tích tiếng Trung của mày, rõ chưa hả?”.

“Nhưng em học son dầu mà! Mỹ thuật phương Tây! Sao em phải ở lại trường S cơ chứ rứ!!!!”

“Bởi vì trường S là nữ thần ngự trị trong tim ông già. Thôi bảo trọng nhé! Bye bye!”

“Đội đã anh trai, a lô, a lô, a lô!” Văn Sơ tuyệt vọng gác máy. Bốn năm, bốn năm Pierrot của ta. Leonardo da Vinci của ta. Rafael của ta...

Hắn thuận chân đá một cái vào chiếc va li da gần nhất và do không khóa nên nó bung ngay ra, quần áo tung tóe trên sàn và ngửa mắt hơn hết thấy trong đám đó chính là một chiếc quần lót màu đen với nhãn hiệu in rõ ràng... CK.

Văn Sơ muốn khóc.

Còn nàng Lỗ Như Hoa chạy trốn đương nhiên không biết hành vi của mình đã khiến anh chàng đẹp trai trong phòng muốn đi giết người, cô thậm chí trước lúc bỏ chạy vẫn không quên liếc tấm biển sơ đồ treo trên cửa, dựa theo vị trí anh chàng đẹp trai đó đề đồ thì chắc là giường số một, ồ, chủ nhân của giường số một tên Văn Sơ... một cái tên thật là văn nghệ, thật không thể tưởng tượng nổi lại có nhiều cơ bắp đến thế... Ồi, đội đã, còn giường số bốn là... ời... Lỗ Như Hoa đưa tay gạt mồ hôi lạnh, thật tình cò, trên tấm biển viết rõ ràng rành mạch, giường số bốn thuộc về Lỗ Tự Ngọc.

Lỗ Tự Ngọc, xem ra nhiệm vụ quang vinh bán hàng cho anh chàng đẹp trai chỉ có thể tặng cho cậu rồi! Lỗ Như Hoa không chiến đấu trên lầu hai nữa, chuyển mặt trận sang lầu ba và lầu bốn. Tất nhiên, bây giờ mỗi lần gõ cửa, cô nàng đều hỏi thêm một câu: “Người trong phòng đã mặc đồ xong hết rồi chứ ạ???”

Hiệu quả cực kỳ, lợi nhuận như nước, Lỗ Như Hoa ý vào ba tác lược không xương và nụ cười kiểu “chúng ta là bạn cùng khóa” lại bán thành công thêm năm lọ dầu Thất Tiên, hai hộp kem chống nắng dành cho nam, mười cái bật lửa, bảy đôi tất thể thao, sáu tờ cẩm nang tuyển đường trường học, tám tập bản đồ giao thông trường S, hai thẻ điện thoại và cả một gói tắm xà phòng.

Lỗ Như Hoa cảm thấy trường S quả thật là một kho vàng, còn nam sinh khoa Sơn dầu thì thật sự... đáng yêu hết chỗ nói!

Cho nên một tiếng đồng hồ sau, khi Văn Sơ xuống lầu trong tâm trạng hết sức u ám thì bỗng nhìn thấy Lỗ Như Hoa đang thông thả đi phía trước không xa, đầu cúi xuống, thỉnh thoảng lại ngẩng lên cười ha ha hai tiếng.

Văn Sơ rảo bước nhanh và khi hắn lướt qua Lỗ Như Hoa, phát hiện thấy cô nàng đang đếm tiền với vẻ mặt vô cùng hớn hở.

Thật đáng khinh! Trong lòng Văn Sơ lập tức bật ra một nhận định dành cho Lỗ Như Hoa: Đồ Con Gái Tham Tiền Hám Của.

“A, cậu ra rồi hả?” Lỗ Như Hoa vô tình ngược lên, nhận ra ngay người đi bên cạnh là Văn Sơ, tuy rằng lúc này anh ta đã mặc đủ quần áo...

Chàng Văn Sơ đã quần áo chỉnh tề quả nhiên càng đẹp trai. Bộ đồ dạo phố vải linen màu sáng mát mẻ chàng mặc là một phong cách rất hiếm thấy ở trường S. Ồi, thôi được rồi! Lỗ Như Hoa tự thú nhận với mình, phong cách này cô chưa từng gặp qua, quần áo của các sinh viên thường đều là đồ thể thao, còn anh chàng này ăn mặc thật sự là oai quá đi mất, quả nhiên là dân học nghệ thuật, khác biệt và đặc sắc!

“Quần áo của cậu mua ở đâu vậy?” Lỗ Như Hoa tươi hơn hớn hỏi Văn Sơ, tưởng như tất cả sự việc khó chịu ban nãy đã mờ màng trôi theo gió mây xa tắp. Cô nghĩ thầm, có vẻ như chỗ hàng mới nhập sẽ bán khá đây.

Văn Sơ cau mày, ậm ừ một tiếng lạnh lùng, rảo bước nhanh hơn về phía trước, tỏ ý rõ không muốn đối thoại gì đến Lỗ Như Hoa. Cứ nghĩ đến cảnh mình không mảnh vải che thân bị cái đồ tham tiền hám của kia nhìn sạch sẽ là hắn lại thấy điên tiết.

Thế nhưng, hình như vừa nghĩ ra cái gì, hắn bỗng dừng phát lại, quay sang đe một câu lạnh như băng: “Cái vụ vừa rồi, cấm không được nói cho ai biết”.

“Thế quần áo của anh mua ở đâu thế?” Lỗ Như Hoa biết ngay Văn Sơ muốn nói đến chuyện gì, liền chớp cơ hội nhắc lại câu hỏi.

“Có liên quan gì đến cô? Cô cũng muốn mua à?” Văn Sơ cho tay vào túi quần, hỏi vặn.

“Có đắt không?”

“Đặt may riêng ở Milan, cô bảo có đắt không? Cứ xét theo cái chỗ tiền lẻ trên tay cô kia thì nhất định là không đủ rồi.” Văn Sơ cười nhếch mép, cố ý nhấn mạnh chữ “lẻ”.

Lỗ Như Hoa là ai nếu không phải một kẻ dạn dày trận mạc? Cô nhận ra ngay thái độ “gây chiến” của đối phương, lông tóc khắp người bỗng dựng hết cả lên, nhưng vẫn điềm tĩnh giữ nụ cười “nghề nghiệp”, ngọt ngào trả lời: “Tích tiểu thành đại, nước chảy đá mòn, góp lẻ thành chẵn, một vài đốm lửa nhỏ cũng có thể đốt cháy cả thảo nguyên”.

“Ồ... nghĩa là sao.” Văn Sơ thấy hơi choáng, nói thật, hắn sợ dĩ bị đuổi về nước đợt này chính là do trình độ tiếng Trung hơi kém, vẫn nói thông thường thì không đến nỗi, nhưng văn hoa lên một tí là hắn chào thua rồi. Do đó, một người luôn tự hào là yêu Tổ quốc, yêu nền văn hóa Trung Hoa như Văn Sơ gia đương nhiên hết sức giận dữ, nhanh chóng quyết định tổng hắn về nước. Cứ theo như ông thầy thì cái thứ tranh sơn dầu gì đó làm sao mà sánh nổi với tranh thủy mặc Trung Quốc, học hay không cũng thế, chả can hệ gì, kiểu gì thì sau này Văn Sơ và Văn Phi cũng đều phải gánh vác cơ nghiệp nhà họ Văn.

“Không hiểu á?” Lỗ Như Hoa có vẻ kinh ngạc, tự thấy mình nói cũng đâu đến nỗi quá nhanh, cũng chẳng kèm thêm từ nào hiếm gặp, thế mà cái tên này mặt cứ ngầy ra, trông chẳng giống giả vờ.

Văn Sơ hơi đỏ mặt, lại đằng hắng một tiếng lạnh lùng, ngoài mặt cố tỏ vẻ chả hứng thú gì nhưng trong lòng lại đang đánh lô tô, bước chân cũng vì thế mà chậm lại nửa phần, dường như hơi lè mè, nhưng mồm vẫn kiên quyết không chịu thú nhận: “Cô nói gì thì cũng đâu liên quan đến tôi. Thật là ngắn chết đi

được”.

Lỗ Như Hoa cũng chẳng mấy quan tâm, trong mắt cô nàng, có hai loại người phân rõ ràng: một loại cô có thể bán được hàng, loại kia là loại không bán được hàng. Loại trước tất nhiên là người tốt, loại sau là loại có tiềm năng thành người tốt, thế nhưng kiểu như Văn Sơ, có lẽ thuộc vào loại người thứ ba nằm giữa hai loại kia: loại có thể thúc đẩy thành người tốt.

“Tôi nói gì quả thật không liên quan đến cậu, thế nhưng có mấy thứ thực sự hợp với cậu lắm, lần này tôi tư vấn tuyệt đối không sai!” Lỗ Như Hoa hạ chiếc ba lô xuống, thò tay vào túi xách, cuối cùng moi ra một quyển sách bỏ túi second hand có tựa đề: Từ điển Thành ngữ.

Văn Sơ triệt để chờ người ra, không nhìn nổi giắt phất lấy ba lô của Như Hoa, mở ra và há miệng ngạc nhiên, bên trong chai lọ hộp bình đủ hình đủ kiểu, thật là cái gì cũng có.

“Đây là cái gì...?” Văn Sơ lấy ra một món đồ có hình dáng giống một chiếc đèn pin nhỏ.

“Mấy đề phòng bị hãm hiếp, khuôn viên trường S có diện tích lớn như vậy, buổi tối đi đường nên cẩn thận, nhưng mà cái này cậu không cần mua đâu, mình chuẩn bị sang bên ký túc xá nữ bán.” Lỗ Như Hoa cười cười trả lời.

“Hừ!” Văn Sơ liếc Lỗ Như Hoa một cái: “Cái này cô cũng chẳng cần dùng đến đâu, nhìn từ mọi phía đều không nhìn ra cô là con gái”.

Lỗ Như Hoa hơi nhướn mắt lên...

“Còn đây là cái gì?” Văn Sơ có vẻ choáng váng, hai ngón tay nhón một cái hộp nho nhỏ.

“À... chẳng có gì.” Lỗ Như Hoa cuối cùng cũng hơi đỏ mặt, giắt cái hộp xuống vào trong ba lô, là bao cao su, chỉ dành bán buổi tối ở phố quán bar thôi, không để ý nên mới lẫn vào trong đồ bán ở trường. Rốt cuộc thì Lỗ Như Hoa vẫn là nữ sinh, cô không muốn bất kỳ ai biết mình bán cả thứ này, nhất là khi người đó lại là bạn cùng phòng của cậu em trai.

Văn Sơ không để ý đến vẻ ngượng ngập trên gương mặt Như Hoa, tuy cũng hơi bất ngờ với sự xuất hiện của hộp bao cao su, nhưng ở các trường học nước ngoài thì chuyện đó cũng là bình thường. Hắn chỉ là rốt cuộc cũng hiểu được tại sao cái ba lô này lại to đến thế, liền cảm khái ngả người vào Lỗ Như Hoa, khẽ sát tai cô thì thầm: “Rốt cuộc thì còn thứ gì mà cô không mang bán?”.

Lỗ Như Hoa lại hiểu nhầm ý của cậu ta, lập tức khoác ba lô lên vai, cảnh giác nhảy ra xa một bước dài, trầm giọng trả lời: “Xin quan khách hãy tự trọng, tiểu nữ chỉ bán đồ chứ không bán thân”.

Văn Sơ lại muốn điên tiết lên, nhìn Lỗ Như Hoa một cái ra tám ra món, một câu trả lời quá đáng thất vọng. Hắn liền có ý thờ dài một tiếng và quay lưng bỏ đi, tiện tay vẩy mấy cái rồi thả lại một câu: “Bất kể cô bán cái gì, hy vọng cô vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trong tầm mắt tôi lần nữa”.

Lỗ Như Hoa nheo mắt lại... Bất kể trong lòng cô cũng rần rần kiên cường ra sao, nhưng bị một cậu bạn học xa lạ đẹp trai chế giễu như vậy, vẫn có chút tổn thương lòng tự tôn mà bốc hỏa lên đầu. Cô không nhìn được, hươu hươu nắm đầm về phía cái lưng của Văn Sơ, lòng lại nảy ra một ý, liền móc ra chiếc điện thoại, bấm chế độ chụp ảnh, chụp tanh tách Văn Sơ mấy tấm.

He he, được đấy! Lỗ Như Hoa ngắm nghía mấy tấm ảnh có thể coi là khá rõ ràng, cười đắc ý.

Tìm nhanh chỗ nào ăn trưa phát! Các tân sinh viên trường S đến báo danh đã bắt đầu nhiều lên. Văn Sơ lòng chán ngán cực độ, rào vài vòng qua những con đường rợp bóng cây, chỉ thấy khắp nơi toàn người là người. Trong trường cũng có những gian hàng bán đồ dùng linh tinh, sách cũ, thẻ điện thoại và các điểm chiều mộ thành viên cho các câu lạc bộ của trường. Nhưng hoạt động của các gian hàng này khá chậm, đứng ra nên học theo cái cô Lỗ Như Hoa gì đó, đến tận nơi mà bán. Ày... sao tự nhiên lại nghĩ đến cô ta cơ chứ.

Quả nhiên là rất vớ vẩn.

“Đẹp trai chưa kia... Vừa cool vừa đẹp trai!” Mấy cô nữ sinh cải biến tên đứng cạnh chiếc bàn vừa “thi thắm” thán phục vừa hích nhau chỉ trỏ Văn Sơ, mắt liếc loang loáng.

Văn Sơ quay sang, hướng về phía nụ cười của các cô, khẽ gật đầu một cái đúng kiểu cách quý ông lịch sự, lại nhận về những xì xào mới...

Văn Sơ vẫn giữ nguyên nụ cười, bỏ đi.

“Bạn ơi, xin hỏi lĩnh đồ tập quân sự ở đâu nhỉ?” Mấy cô sinh viên mới leo đèo đi theo Văn Sơ một đoạn đường, mãi mới có một cô có gan sấn đến tiếp cận, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Xin lỗi, tôi vẫn chưa đi lĩnh nên cũng không rõ đường lắm.” Văn Sơ lịch sự trả lời.

“Thế... hay là cùng đi nhé! À... ý mình là chúng ta đều mới đến cả, nên giúp đỡ lẫn nhau.” Cô gái đỏ mặt, nói ngọt ngào.

“Nhưng mà biết làm thế nào? Tôi bây giờ vẫn còn chút việc, hay là hẹn một giờ nào đó đi, bốn giờ chiều đợi ở đây được không?” Văn Sơ nhún mày, nhìn đồng hồ đeo tay, tỏ vẻ xin lỗi.

“Được, được.” Mấy cô nữ sinh được lời như còi tám lòng, gật vội gật vâng trả lời.

“Rồi, tạm biệt!” Văn Sơ lịch sự chào, quay người bước đi.

Ngay lúc rời đi, nụ cười trên gương mặt lập tức tắt ngóm, hân trầm giọng lầm bầm “Chỉ có thằng ngu mới đến”.

Cái trường đại học chán ồm, lũ sinh viên chán ồm, ngày khai giảng càng chán ồm.

Về ký túc thôi!

Năm bảy lần rẽ mới về đến khu C, lên lầu đẩy cánh cửa phòng 205, Văn Sơ ngạc nhiên thấy bốn chiếc va li da quảng bữa bãi của mình khi nãy đã được sắp thành một hàng thẳng tắp gọn gàng, còn giường số bốn và trên bàn sách thì trải đầy hành lý và đồ dùng.

Sinh viên ở giường số bốn đã đến rồi? Văn Sơ vô thức quay đầu nhìn tấm bảng gắn trên cửa phòng: Giường số bốn, Lỗ Tự Ngọc.

Lỗ Tự Ngọc... Lỗ Tự Ngọc... Sao nghe quen quen ấy nhỉ? Văn Sơ nghĩ ngợi một lát, ngờ ngợ hình như mình đã nghe thấy ở đâu đó rồi.

“Reeeng...” Chiếc điện thoại bàn trong phòng ký túc ré lên một âm thanh chói tai.

Văn Sơ giật bản mình, lòng nghĩ thầm cái điện thoại ký túc này mới thật phần chần làm sao chứ, đoạn bước tới nhấc ống nghe, “A lô?”

“Ồ... tôi tìm Lỗ Tự Ngọc.” Cái giọng con gái trong ống nghe này cũng quen quen nữa.

“Lỗ Tự Ngọc... bạn định hỏi người ở giường số bốn phải không? Cậu ấy không có đây.” Văn Sơ trả lời hồ hững, mắt bỗng đập vào một mảnh giấy màu hồng phấn, chính là tờ quảng cáo của Lỗ Như Hoa mà hắn đã ném đi khi nãy, bây giờ không hiểu sao lại được đặt ngay ngắn trên bàn rồi...

“Ồ, cậu là bạn cùng phòng của cậu ta hả? Giọng cậu nghe quen lắm, ồ...”, giọng con gái trong điện thoại bỗng trở nên xúc động, “Cậu chính là cái người đã trăn... a không phải, cậu là Văn Sơ phải không? Xin chào, xin chào, mình là Lỗ Như Hoa, phiền cậu chăm sóc giúp thằng cu bé nhé”.

“Cò! Lỗ Như Hoa!” Toàn bộ các mạch máu trong người Văn Sơ bỗng như sôi lên sùng sục, “thằng cu bé” Lỗ Như Hoa vừa nói đó chẳng lẽ là... Máu đã bắt đầu óc ách róc rách dồn lên đầu hắn. “Cô quả thật không phải nữ sinh, cô rốt cuộc là nữ sinh hay nữ lưu manh? Của... tôi chăm sóc thể nào cũng đâu phải việc của cô! Tôi không mua quần lót của cô đâu! Không bao giờ!”

“Hả? Tôi nói...” Lỗ Như Hoa kinh ngạc lặng đi một giây, vội vã định giải thích.

“Lỗ Như Hoa, tôi cảnh cáo cô, tôi không cần biết cô là đồ tham tiền hay là đồ điên, cứ tránh xa xa một chút ra cho tôi nhờ, tôi thật sự không muốn lại phải nghe thấy giọng cô nữa, không muốn nhận điện thoại của cô nữa, cô rõ chưa hả? Tôi không muốn quảng cáo của cô xuất hiện trong ký túc xá của tôi!” Văn Sơ nói rõ ràng, từng chữ bật ra từ những kẽ răng nghiến chặt, vụ việc “lộ hàng” xấu hổ ban sáng cuối cùng đã đến lúc thật sự phát nổ, này thì phong độ quý ông, phong độ là để dành cho thực nữ. Lỗ Như Hoa là thực nữ ư? Một triệu năm nữa cũng không phải! Con giận dùng dùng đã xả xong, Văn Sơ dùng lực đập điện thoại đánh cốp.

“Xin lỗi.” Bỗng có tiếng người nói.

Văn Sơ quay phắt lại.

Đứng ở cửa là một nam sinh dáng cao cao, mặc một chiếc áo phông trắng và quần Jeans, phong thái tuy giản dị nhưng lại toát lên dáng vẻ sạch sẽ thoải mái, cậu ta vừa nói vừa bung một cái chậu bước vào, nhắm hướng Văn Sơ nở một nụ cười ôn hòa tươi roi rói.

“Tờ quảng cáo đó là mình để lên trên bàn.” Cậu ta đặt chậu xuống, nói tiếp: “Mình biết rất nhiều người ghét quảng cáo, sau này mình sẽ chú ý. Nhưng mà Lỗ Như Hoa không phải loại tham tiền đâu, cũng không phải bị điên, chị ấy là chị gái mình, cũng là sinh viên năm thứ nhất khoa Kiến trúc trường S. A, tên mình là Lỗ Tự Ngọc. Cậu là Văn Sơ nhỉ, thật vui được gặp cậu”.

Ánh mặt trời phía bên ngoài rọi qua khung cửa sổ ký túc, óng ánh trên khuôn mặt không chút biểu cảm của Văn Sơ và nụ cười của Lỗ Tự Ngọc.

“Chăm sóc giúp thằng cu bé” hóa ra là chị Lỗ Tự Ngọc, hóa ra cô ta thực sự có em trai ở đây... nghĩ lại nội dung cuộc đàm thoại ban nãy, Văn Sơ không khỏi cảm thấy đôi chút hồ thẹn, nhưng mà biết làm sao, là tại nấy món đồ cô ta bán để làm người khác nảy sinh liên tưởng đấy chứ.

Một bên là niềm tự hào trước giờ của nhà họ Văn, chàng Văn Sơ, được giáo dục cẩn thận theo kiểu truyền thống với phong độ một quý ông, một bên là Lỗ Tự Ngọc, ăn mặc bình thường, đối xử công bình trầm tĩnh.

Ừm... trong gian phòng, dường như tiềm ẩn một bầu không khí khói lửa chiến tranh...

Dù sao đi nữa thì hai ngày sau, việc nhập học của đa số các tân sinh viên trường S đã kết thúc. Văn Sơ ở phòng 205 không biết có phải do hợp thủy thổ hay không, bỗng có vẻ tươi tắn sáng sủa hẳn lên.

Văn Sơ giường số một, mới quay về từ Pháp, phong thái nổi bật khác thường, khả năng lớn nhất: Rõ ràng đang nhìn bạn mỉm cười nhưng lại khiến bạn cảm thấy như rơi tòm vào hầm băng.

Hoàng Kinh Vũ giường số hai, biệt hiệu Cá voi do vóc dáng cao lớn mạnh mẽ, mặc đồ thiếu tá hải quân lục chiến dành cho huấn luyện quân sự.

Phó Tâm Thành giường số ba, để tóc dài đúng kiểu họa sĩ, đồng thời cũng là khách hàng “tốt” nhất của bạn học Lỗ Như Hoa. Vừa mới đến trường, vẫn còn chưa vào ký túc, đã kịp mua của Như Hoa chiếc lược ngà, mặt nạ dưỡng mắt, kem chống nắng, một thùng nước khoáng, cộng thêm một lần gọi đồ ăn đêm.

Lỗ Tự Ngọc giường số bốn, khí chất và tên gọi đồng nhất, nhu thuận tựa ngọc, tình cảm với cô chị Lỗ Như Hoa như keo tựa sơn. Muốn tiếp cận cậu ta, phương pháp tốt nhất là cứ đến tìm Lỗ Như Hoa mua ít đồ.

Bốn sinh viên mới này khiến cho khoa Sơn dầu vốn trước giờ rất giàu nam tính thêm một lần nổi danh, có người hâm mộ thậm chí còn đặt cho bốn chàng trai của phòng 205 một biệt hiệu chói ngời: F4!

Nhưng may sao cái tên này không được lưu truyền ra ngoài nhiều, bởi mọi người đều cảm thấy nó thực sự là quá xa vời...

Sau khi trải qua hai vụ việc “bị nhìn thấy hết” và “chăm sóc thẳng cu bé”, Văn Sơ muốn nảy sinh cảm tình với bộ đôi chị em Như Hoa Tự Ngọc này xem ra cũng khó. Nhưng con người Tự Ngọc lúc nào cũng hiền lành điềm tĩnh, không những tự chăm sóc mình rất tốt, mà dường như còn chăm sóc toàn bộ vấn đề vệ sinh của phòng ký túc 205, nhận được sự yêu mến của tất cả đám bạn cùng phòng trừ Văn Sơ, điều này khiến Văn Sơ có muốn kiểm chuyện gây sự cũng khó mở lời.

Đối với kẻ tham tiền Lỗ Như Hoa, Văn Sơ lại càng thêm phần đau đầu nhức óc.

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Lỗ Như Hoa, cô còn cái gì mà không ...

Trong khoảnh khắc, hai người đụng nhau, Văn Sơ gạt đầu cười, ý là: Cô tưởng chọc giận được tôi sao? Tôi là một quý ông, chẳng hơi đâu mà nhỏ nhen với cô.

Lỗ Như Hoa cũng gạt đầu cười lại, ý là: Cậu tưởng cậu chọc giận được tôi chắc? Cậu là khách hàng, khách hàng là Thượng đế, tôi chẳng hơi đâu mà so đo với cậu.

Ma lực tỏa ra từ tờ quảng cáo màu hồng của Lỗ Như Hoa trong đám sinh viên mới dường như có thể sánh ngang quyền Kinh thánh đối với các Kitô hữu.

Trong đám sinh viên trường S, bạn có thể không biết số điện thoại cứu hỏa 119, nhưng bạn nhất định phải biết số di động của Lỗ Như Hoa. Cô nàng thật sự đã thực hiện được câu slogan của mình: “Chỉ cần nhắc điện thoại, muốn gì cũng có”. Cô dựa vào sự phục vụ chất lượng hiệu quả và nụ cười thuần khiết nhất, chiếm được sự đánh giá cao nhất của “khách hàng”.

Phòng 205 trong ký túc xá nam sinh ở khu C của trường, cô cũng có đến thêm hai lần, lần thứ nhất là đến đưa Lỗ Tự Ngọc túi táo, lúc cô bước vào, Văn Sơ vừa mới cời xong hai cục áo sơ mi.

Lần thứ hai cô đến là vì Hoàng Kinh Vũ nhờ mua một đôi bảo vệ cổ tay thể thao. Lúc cô bước vào, Văn Sơ đang mặc dở quần, mới kéo đến đầu gối, hoảng quá, cái ống quần vương vãi khiến hấn ngã chổng kèn ngay dưới chân Lỗ Như Hoa trong một tư thế hấp dẫn.

Lỗ Như Hoa thấy thế chỉ cười cười: “Năm còn chưa hết, Tết còn chưa đến, cậu đã vội hành đại lễ rồi sao? Cậu xem, tôi đã bảo cậu mặc CK đi, cậu có thể mua ở chỗ tôi mà!”.

Cả phòng ôm bụng cười lăn lộn.

Sau đó, Lỗ Như Hoa – bằng một động tác biến ảo, thoát cái moi từ trong ba lô ra một chai rượu thuốc xoa bóp, mời Văn Sơ mua với giá mười lăm tệ. Đáp lại, Văn Sơ chỉ nhướng ánh mắt có thể giết chết người, biểu đạt sự giận dữ và khinh bỉ hết mức.

Còn câu nói ngày trước của Văn Sơ với cô: “Không muốn nghe thấy giọng cô, không muốn nhận điện thoại của cô, không muốn nhìn thấy quảng cáo của cô xuất hiện tại phòng ký túc của tôi nữa!”, đối với Lỗ Như Hoa chẳng hơn gì bong bóng xà phòng.

Sau lễ khai giảng, các sinh viên mới bắt đầu bước vào khóa huấn luyện quân sự.

Kỳ huấn luyện quân sự trong truyền thuyết này đã được Lỗ Như Hoa ưu ái chuẩn bị trong vòng cả một kỳ nghỉ hè để có được cơ hội “thi triển sức mạnh” tốt nhất. Cô cảm thấy mình thực sự đã hội đủ cả thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Đây nhé!

Thiên thời: Thành phố S đã vào tháng Chín mà mặt trời vẫn rực rỡ, thuốc cảm nắng và đồ chống nắng của cô bán rất chạy.

Địa lợi: Trường học quá đông, sân bãi không đủ, đợt tập quân sự cho các tân sinh viên ở khoa Kiến trúc của Lỗ Như Hoa bắt ngờ lùi sang học kỳ sau mới tiến hành, điều này khiến Lỗ Như Hoa có càng nhiều thời gian làm tiểu thương lưu động.

Nhân hòa: Lỗ Tự Ngọc với sức quyến rũ chết người, trẻ không tha già không thương, điều này khiến kẻ có phước làm chị gái cậu – Lỗ Như Hoa cũng được thơm lây, danh tiếng ngày càng lừng lẫy, một bước lên mây.

Tuy nói là buôn bán lật vặt, nhưng cũng “tiền vào như nước sông Đà”, Lỗ Như Hoa vui đến mức không dám nghĩ đến cái gì khác, chỉ sợ sơ suất một tí thôi là vận may sẽ rơi tuột đi mất... Tuy rằng số tiền đó đối với Văn Sơ chỉ được coi là tiền lẻ...

Buổi chiều cuối cùng trước khi khóa huấn luyện quân sự bắt đầu, Lỗ Như Hoa đi lĩnh đồng phục quân sự giúp cậu em. Công việc nhận đồng phục mới nghe tưởng đơn giản nhưng thực ra còn quá cả khổ sai. Kể ra trường S cũng thật ác, cả một khuôn viên lớn như thế, bao nhiêu khoa như thế mà chỉ tổ chức đứng một địa điểm lĩnh đồ. Sinh viên mới đến lĩnh quân phục rồng rắn xếp thành một hàng dài đến mấy cây số, chầm chậm nhích từng bước, khiến những cậu ấm cô chiêu vốn sướng như vua ở nhà phải đứng phơi dưới nắng, bắt đầu kêu trời râm rĩ.

Lỗ Như Hoa cũng ngớ ngẩn đột xuất, tự nhiên lại quên mang theo mũ, mồ hôi toát ra rùng rùng từ cổ chảy một đường dài xuống dưới, lưng áo sơ mi ướt đẫm, lại thêm chiếc ba lô nặng trĩu khiến cô hết sức khó chịu. Mọi chiếc bình đã ngâm sẵn nước son tra giải khát luôn mang theo người ra, cô tu ừng ực một ngụm lớn, vừa thò ra một hơi khoan khoái thì bỗng nghe thấy xôn xao phía sau lưng.

Về thắc mắc, cô quay đầu nhìn lại, bỗng thấy từ phía xa không ai khác hơn là Văn Sơ và Hoàng Kinh Vũ đang đi tới.

Hoàng Kinh Vũ vốn từ trước tới giờ, lúc nào cũng mang vẻ uy vũ mạnh mẽ thì chẳng phải nói rồi, nhưng sao cái tên Văn Sơ này cũng lạnh băng như mới chui ra từ lâu đài của Long Vương thế nhỉ? Trời thì nóng phát khiếp, thế mà nhìn hân ta có cảm giác như trời đang chuyển tiết thu vậy.

Xỉ tò vè! Lỗ Như Hoa vừa nhai quả son tra đã mềm oặt trong miệng vừa thầm rủa.

“Ồ đây, ở đây, mình giữ chỗ giúp các cậu đây rồi!” Cách không xa phía sau lưng Lỗ Như Hoa, hai cô gái vẫy tay lia lịa về phía Hoàng Kinh Vũ và Văn Sơ.

“Cảm ơn hai bạn!” Hoàng Kinh Vũ gơ tay chào theo kiểu nghi thức quân đội rất đẹp mắt. Văn Sơ thì không nói gì, chỉ mỉm cười, hai tay rút túi quần, uể oải cùng Hoàng Kinh Vũ bước vào giữa hàng người, vô tình đưa mắt về phía trước, nhìn thấy cách đó không xa là Lỗ Như Hoa bèn thầm hứ lên một tiếng.

“Hi! Như Hoa”, Hoàng Kinh Vũ cũng đã nhìn thấy Như Hoa, vừa cười vừa vẫy vẫy tay, “Khoa Kiến trúc học kỳ sau mới phải tập quân sự cơ mà? Sao cậu vẫn phải qua đây lĩnh quân phục?”.

Lỗ Như Hoa đưa tay quệt mồ hôi định đáp lời nhưng đã bị Văn Sơ cắt ngang, “Chắc lại ‘tác nghiệp’ hả? Lỗ Như Hoa, công việc của cô cũng khá ra phết nhỉ, thế nào, giúp người ta lĩnh quân phục cô kiếm được bao nhiêu? Năm tệ? Mười tệ?”.

Trong hàng người bật lên tiếng cười khúc khích nho nhỏ, Văn Sơ nhìn Lỗ Như Hoa với vẻ mặt quan tâm chân thành, như thể hân chỉ thực sự tò mò về thu nhập của cô.

“Cũng khá.” Lỗ Như Hoa thần nhiên nhìn Văn Sơ, “Cậu đưa mười tệ, tôi cũng có thể giúp cậu lĩnh quân phục đấy, nhìn dáng cậu lúc này xem ra cần hỗ trợ không ít đâu”.

“Thế còn mình, còn mình thì sao?” Hoàng Kinh Vũ không hề nhận biết tí gì về bầu không khí nguy hiểm đang lớn vùn xung quanh, vội vã hỏi Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa cười, “Cậu là bạn tốt của Tự Ngọc nên được miễn phí, dù sao đằng nào mình cũng phải ở đây xếp hàng. Cậu cứ về trước đi, lát mình mang qua ký túc cho”.

“Ha! Cảm ơn nhiều!” Hoàng Kinh Vũ chạy ra khỏi hàng, vỗ vai Lỗ Như Hoa một cái, “Thế này đi, cậu giúp mình xếp hàng, tối mời cậu đi ăn đồ nướng nhé!”.

“Được đấy.” Lỗ Như Hoa gật đầu: “Mình thích ăn khoai tây nướng lắm”.

“Chúng ta đi thôi.” Hoàng Kinh Vũ quay sang Văn Sơ thúc giục. Nhưng Văn Sơ dường như không hề có ý định nhấc chân, “Chỉ là xếp hàng thôi mà, xin lỗi bạn Lỗ Như Hoa, tôi không có ý định sử dụng dịch vụ của cô, cho dù dịch vụ đó chỉ đáng giá mười tệ”.

“Ồ...” Hoàng Kinh Vũ hơi khựng lại, gãi gãi đầu, hết nhìn Văn Sơ rồi lại đến Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa nhún vai về bất cần: “Không sao, cậu thích xếp hàng thì cứ xếp”.

Bình thân ôn hòa khắc sinh tài lộc, Lỗ Như Hoa tự nhủ với mình: Đứng tức giận, khách hàng là Thượng đế, rồi sẽ có một ngày Văn Sơ cũng sẽ trở thành khách hàng, vậy thì cứ xem hân như một Thượng đế tiềm năng đi.

Đằng trước là Lỗ Như Hoa “thế nào cũng được”, đằng sau là Văn Sơ “quyết không cam tâm”.

Không hiểu thế quái nào mà hắn cứ liên tiếp bị Lỗ Như Hoa nhìn thấy trong tình trạng “gọi cảm”. Hôm qua lại còn xui xẻo, đang mặc đồ quần thì ngã đánh oạch ngay cạnh chân cô ta, thật là một mối nhục lớn nhất mà Văn Sơ hào hoa phong nhã từng chịu đựng. Báo hại hắn cả đêm không tài nào ngủ yên giấc, toàn mơ thấy Lỗ Như Hoa đuổi theo tiếp thị quần lót CK, đòi bán cho hắn mười tệ ba chiếc, hắn không chịu mua, cô ta bèn giờ bài uy hiếp, nói rằng đã chụp lại toàn bộ hình ảnh hắn trong trạng thái không mảnh vải che thân rồi.

Mơ đến đây thì Văn Sơ choàng tỉnh dậy, nằm trên giường trong bóng tối mà lẩm bẩm: Câu đó nói thế nào nhỉ? A! Thù này không báo, không phải quân tử.

Đúng, không phải quân tử!

Cho nên hôm nay vừa nhìn thấy Lỗ Như Hoa, trong đầu Văn Sơ lập tức xuất hiện ngay hai chữ: Báo thù.

Thế nhưng mặc cho hắn châm chọc khiêu khích, Lỗ Như Hoa cũng vẫn chỉ đáp lại hời hợt qua loa, rõ ràng là không coi hắn ra gì. Văn Sơ nghĩ ngợi một lát, rồi để mặc Hoàng Kinh Vũ đi trước, tiến tới bên một nữ sinh đứng trước đó mấy người, ngay đằng sau lưng Lỗ Như Hoa, lấy giọng nhẹ nhàng, mỉm cười nói một cách chân thành, “Bạn ơi, xin lỗi mình không có ý chen hàng nhưng mình thật sự có việc rất gấp, có thể đứng đằng trước bạn được không?”.

Cô gái gật đầu lia lịa, nghi hoặc: Ông Trời cuối cùng cũng thương đến ta rồi, ha ha ha!

“Cô xem, thật ra tôi hoàn toàn có thể đứng tại bất kỳ chỗ nào tôi muốn mà không hề tốn một xu.” Văn Sơ đứng sau lưng Lỗ Như Hoa, hạ giọng thật nhỏ châm chọc.

Lỗ Như Hoa im lặng một thoáng, rồi bỗng quay đầu lại, tặng cho Văn Sơ một nụ cười châm biếm, “Tôi bán sức lao động để kiếm mười tệ, còn cậu dùng nhan sắc để tiết kiệm mười tệ, cậu nói xem hai chúng ta ai được lời hơn?”.

Văn Sơ cố gắng nghĩ xem câu nói của Lỗ Như Hoa là ý gì, nhất thời vẫn chưa có hành động đáp trả. Tuy nhiên hắn có thể khẳng định một điều: Cô ta đang mắng hắn.

Tức chết, không phục.

Hàng người nhích dần về phía trước. Trận náo động nho nhỏ do sự có mặt của Văn Sơ và Hoàng Kinh Vũ cũng lắng dần, thế nhưng phía đằng trước thỉnh thoảng vẫn có vài ba cô gái quay ngang quay ngửa rồi “vô tình” quay lại liếc một cái về phía Văn Sơ.

“Lam nhan họa thủy”[1], Lỗ Như Hoa chép miệng cảm thán.

Tuy nhiên Văn Sơ không nghe thấy câu nói ấy của Lỗ Như Hoa, sự chú ý của hắn lúc này đang tập trung vào... chiếc ba lô sau lưng cô.

Lỗ Như Hoa vóc dáng bình thường, kể cả có đi giày cao gót và đứng thẳng thì nhiều nhất cũng chỉ tới cằm hắn thôi. Dáng người à... đã gầy như con nấm lại còn mặc cái quần rộng thùng thình nên chẳng ra nổi một mẩu đường cong. Tóc tai à... cụt thun lủn, nhìn qua cũng có vẻ mượt. Cánh tay à... phần lộ ra bên ngoài thì trông có vẻ mảnh mai, hừ, ai biết bên trong có khi giống tay kỳ lân không chừng.

Nhưng mà người gầy nhom như thế, làm thế nào mà ngày nào cũng cồng chiếc ba lô học sinh to đùng chặt cứng những đồ là đồ được nhỉ? Kể từ lần đầu tiên hắn gặp cô ta cho đến tận bây giờ, cô ta đều đeo cái ba lô này, chắc đối với cô ta nó cũng giống như túi thần kỳ của Doraemon.

Văn Sơ đã từng tận mắt nhìn thấy Lỗ Như Hoa lôi từ trong ba lô ra n thứ hàng hóa đủ hình đủ kiểu. Cô ta đúng là một cái máy bán hàng lưu động thông minh, không biết cái ba lô này bao nhiêu cân nhỉ? Văn Sơ chợt thấy tò mò, lại thấy Lỗ Như Hoa hình như đang nhìn cái gì đó phía trước rất chăm chú, bèn len lén giơ tay phải thò xuống đáy ba lô, khẽ nâng lên.

Ồ... quả thật... rất nặng. Văn Sơ lại nâng lần nữa, ước tính trọng lượng và lại một lần nữa khẳng định phán đoán của mình. Thật sự không nhẹ chút nào, quả ba lô này mà xoay xoay ném đi chắc chắn có thể coi như vũ khí giết người.

[1] Lấy gốc từ câu Hồng nhan họa thủy – sắc đẹp là mầm mống tai họa. Bởi Văn Sơ là nam giới nên Lỗ Như Hoa thay chữ Hồng bằng chữ Lam.

Thực ra, ngay lần đầu tiên Văn Sơ lên nâng ba lô, Lỗ Như Hoa đã thấy có gì đó là lạ rồi, chỉ là không dám chắc. Nhưng đến lần thứ hai, bả vai bỗng nhiên nhẹ hẫng đi, cô liền bất thần xoay người lại, bàn tay phải của Văn Sơ vẫn lơ lửng giữa không trung... lại còn vờ vịt phẩy qua phẩy lại như thể đang rồi rả không có việc gì làm, rồi bèn lên hạ xuống.

Lỗ Như Hoa không đoán ra ý đồ thật sự của Văn Sơ là gì, trong lòng nghĩ dù sao cái gã này chắc cũng chả có ý định gì tốt đẹp đâu. Hơn nữa đeo nặng này giờ vai cũng đã bắt đầu đau, cô liền bỏ ba lô ra đặt xuống đất, hai tay để ra đằng trước.

Hàng người xếp hàng dần ngắn lại, ánh nắng trưa vẫn hớn hớn thiêu đốt!

Chiếc ba lô của Lỗ Như Hoa vừa được tháo đặt xuống đất, ánh mắt của Văn Sơ lập tức soi mói vào phần lưng cô.

Cái lưng mới gầy làm sao, chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh đã bị mồ hôi làm ướt sũng đến mức dán chặt vào lưng, đặc biệt là chỗ trước đó bị chiếc ba lô áp vào, đằng sau lớp vải đã trở nên gần như trong suốt ẩn hiện hai cái dây nho nhỏ, hình như là màu hồng phấn.

Văn Sơ đương nhiên biết đó là cái gì...

Cô ta quả là gầy thật, lại còn xếp hàng lâu như thế, làn da bị phơi nắng ửng hồng lên, cái cổ mảnh dẻ kia chắc chỉ dùng tay bóp một cái cũng đứt đôi được ấy nhỉ?

Trong đầu Văn Sơ bỗng nảy ra một suy nghĩ “kỳ dị”, khiến hần tự khinh bỉ chính mình.

Thật ra Văn Sơ đứng đằng sau khiến Lỗ Như Hoa cũng thấy khó chịu. Chả khác gì đứng cạnh một cái nhà lạnh. Không, là xác ướp mới đúng. Vẫn không phải, ừm... tóm lại là cứ thấy thế nào ấy, hình như sau lưng thật là nóng, nóng đến từng milimet.

Lỗ Như Hoa không nhìn được quay phắt đầu lại, tóm được Văn Sơ đang ngẩn ra nhìn lưng mình chăm chăm.

“Anh làm cái gì thế hả?” Lỗ Như Hoa cảnh giác đưa tay ra sờ sờ sau lưng, “Anh dán giấy lên lưng tôi phải không?”.

Văn Sơ nhướn mắt nhìn cô, lạnh lùng hừ lên một tiếng đầy vẻ khinh thị.

Lỗ Như Hoa quay đi nhưng vẫn đầy nghi ngờ, lòng nghĩ tên Văn Sơ này lại còn cố chối, có cao to đẹp trai thì cũng bị ta đây thấy bằng hết rồi. He he, nghĩ đến đây, thấy đời lại lên hương.

“Cô cười cái gì?” Giọng nói Văn Sơ vọng đến từ phía sau tai.

“A, xin quý ngài tự trọng một chút, tiểu nữ đây cho dù chỉ là đứa bán rong nhưng cũng có quyền cười.” Lỗ Như Hoa trầm giọng nói, cũng không quay lại, nhưng nhìn từ đằng sau vẫn rõ ràng một vẻ dương dương tự đắc.

“Ha, vậy cứ cười đi, chúc cô mua may bán đắt, tốt nhất là có cái gì cũng bán được hết.”

“Chính vậy đó, nhất là CK, ha ha.” Lỗ Như Hoa cười đến rung cả người.

Văn Sơ cảm thấy lửa giận bốc lên đầu nghìn ngút, Lỗ Như Hoa quả thật là cái thứ bán không ai mua, cho không ai dám. Cô ta có ý, chắc chắn là có ý! Cứ nghĩ đến việc từ nay về sau bị cái kẻ tham tiền này thích nắm thóp lúc nào tùy ý là hần lại muốn đâm đầu vào tường cho xong.

Nghĩ đi nghĩ lại, Văn Sơ bèn cố dùng một giọng thấp trầm nhất, thô lỗ nhất, vuron người về phía sau tai Lỗ Như Hoa, nói chậm rãi: “Con gái nên chú ý về ngoài, nếu có mặc đồ trắng thì nên dùng áo lót màu da”.

“Hả?” Lỗ Như Hoa giật mình quay lại, bắt gặp ánh mắt giễu cợt của Văn Sơ.

“Không ngờ cô cũng thích màu hồng phấn, tôi cứ tưởng hồng phấn chỉ dành cho các cô nữ sinh đáng yêu nhí nhánh cơ.” Văn Sơ tiếp tục nói một cách thô lỗ, đặc ý nhìn Lỗ Như Hoa lúc này đang vô thức cúi nhìn xuống ngực về nghi ngờ, rồi sờ sờ phía sau lưng, cuối cùng cũng hiểu ra mọi chuyện, gương mặt bỗng nhiên đỏ bừng toàn tập.

Lỗ Như Hoa bị Văn Sơ chơi một cú đau, bực bội đeo ba lô lên lưng, ngăn cái lưng tiếp tục phô diễn “cảnh nóng”. Mồ hôi! Chỉ là mồ hôi thôi mà, tất cả thanh danh của cô đã bị hủy hoại trong chốc lát!

Không được tức giận, không được tức giận, khách hàng là Thượng đế, là Thượng đế. Lỗ Như Hoa hít thật sâu, rồi lại hít thật sâu...

Văn Sơ nhìn cô gái nhỏ nhắn với chiếc ba lô to ụch trước mặt, tuy không đoán được những suy nghĩ thật sự của cô, nhưng cũng có thể thấy cô đang tức giận đùng đùng. Ê hê, hiệu quả như dự đoán, thế là hòa nhau một ván rồi, Văn Sơ trong lòng vui như Tết, lần đầu tiên le lói niềm vui kể từ khi bước chân vào ngôi trường S.

Thế nhưng cô ta lại đeo ba lô lên rồi, cái ba lô quả thực là nặng, đã khiến cho cả một vùng lưng ướt đầm thế kia. Cái đồ ngốc xít, tham tiền, thật không biết cô ta được rèn bằng sắt hay đúc bằng thép nữa. Đưa mắt nhìn hàng người tiến chậm rì rì phía trước, để đến nơi chắc cũng phải một lúc lâu nữa, Văn Sơ lại thấy hơi bực. Haizzz, thôi thì cứ coi cô ta là một nữ sinh bình thường đi, một quý ông có trách nhiệm phải giúp đỡ tất cả những phụ nữ anh ta gặp, cho dù phụ nữ ấy là đồ ma nữ.

Thò ra hai ngón tay khẽ nâng đẩy ba lô của Lỗ Như Hoa, Văn Sơ tự thề rằng hai ngón tay đối với hạng người như cô ta là đã quá tử tế rồi.

Ba mươi giây sau, ba ngón tay.

Sau một phút, có bốn ngón tay xuất hiện.

Hai phút nữa trôi qua, cả một bàn tay...

Càng đỡ, trong lòng Văn Sơ càng bực, càng cáu, cô ta là loại con gái gì mà ba lô nặng thế không biết. Không phải thực nữ, không phải, nhất định không phải.

Cuối cùng cũng gần đến lượt rồi. Toàn bộ đầu óc Lỗ Như Hoa đang hoàn toàn tập trung vào việc tiết chế cơn giận nghìn ngút, huống hồ cô có thể nào cũng không thể ngờ đến việc Văn Sơ lại có thể ngấm ở sau lưng giúp mình một tay...

Đằng trước chỉ còn ba người... hai người... một người... Đến rồi!

Lỗ Như Hoa vui mừng hơn hờ tiến tới trước một bước, vừa chuẩn bị chạm đến bàn lĩnh quân phục thì bỗng từ đâu một “bức tường thịt” di động đột ngột chen tới chặn ngang tầm mắt. Cô bước về phía bên trái nửa bước, “tường thịt” cũng đi về bên trái nửa bước, cô chuyển sang bên phải nửa bước, tường thịt cũng chặn đủ nửa bước về bên phải. Không chỉ có thế, tường thịt còn phát ra một âm thanh cực kỳ chân thành: “Em là Văn Sơ – sinh viên mới khoa Sơn dầu, đến lĩnh quân phục. Chắc phải gọi chị là đàn chị rồi, chị vất vả quá!”.

“Văn Sơ, cậu chen hàng thế hả?” Lỗ Như Hoa cuối cùng cũng phát điên.

Văn Sơ quay sang nhìn cô, sắc mặt không biểu lộ điều gì, “Bạn ơi, mình thật sự có việc gấp lắm, có thể nhường mình một chút không? Cảm ơn nhiều”.

“Này bạn, phải biết giúp đỡ nhau chứ, nhường cậu ấy một chút thì có sao.” Bà chị phát quân phục xen vào nói đỡ. Hừ, chị ngồi đấy mà nói có bị đau lưng đâu cơ chứ. “Cậu là Văn Sơ phải không? Quân phục của cậu số lớn nhất, ừ, nhớ chú ý nâng nôi đấy, học quân sự mệt lắm... cậu ở ký túc xá nào?... à, số điện thoại của cậu là...”

Lỗ Như Hoa bất lực đứng nhìn cái lưng của Văn Sơ, “lắng nghe” đàn chị “dạy dỗ” cậu em đẹp trai, chỉ biết thầm nén tiếng thở dài: Trời ơi là Trời!

Thời gian Văn Sơ lĩnh quân phục gấp đôi những người khác, mãi sau mới cầm bộ đồ rằn ri từ tay bà chị, quay lại mỉm cười nói nhỏ vào tai Lỗ Như Hoa: “Cô xem, tôi cứ tưởng đứng đầu là đứng đó luôn, ai dè vẫn nhanh hơn cô một bước”.

Lỗ Như Hoa không tỏ thái độ gì, chỉ cảm thán một câu: “Con người từ lúc sinh ra chính là đang từ từ bước đến cái chết. Tôi chẳng ngại cậu bước nhanh hơn một bước đâu, thật đấy”.

Văn Sơ nhả nhận vẫy tay bước đi, nhưng trong lòng vẫn thầm nhẩm lại lời nói của Lỗ Như Hoa, phân tích kỹ lưỡng, nghĩ ngợi từng từ... Không rõ ý lắm...

Nhưng hình như cô ta đang mắng mình thì phải...

Trên con đường đầy bóng mát giữa khuôn viên khu C.

Văn Sơ tay cầm bộ đồ rằn ri tản bộ về phía ký túc xá. Đằng sau hần không xa là Lỗ Như Hoa với mấy bộ rằn ri khác y hệt.

Nói đến vụ lĩnh quân phục của Lỗ Như Hoa khi này, “bà đàn chị” không hề lãng nhãng gì hết, rút phất ngay hai bộ quân phục sạch sẽ thẳng thớm dúi vào tay Lỗ Như Hoa, ra sức thể hiện hình ảnh một thành viên Hội học sinh có hiệu suất làm việc tuyệt vời. Lỗ Như Hoa cười thầm trong bụng, đẹp trai thì cũng chẳng ăn thua, công việc chỉ cần một phút là xong thì Văn Sơ kia lại bị dây dưa ra đến tận năm phút.

Được rồi, nhanh nhanh đưa đồ đến cho Tự Ngọc và Hoàng Kinh Vũ thôi, buổi chiều còn dư được tí thời gian làm việc khác chứ. Lỗ Như Hoa rào những bước dài về phía trước.

Vấn đề là, đến khuôn viên khu C chỉ có đúng một con đường, thật là oan gia ngõ hẻm, cũng chẳng biết có phải tên Văn Sơ kia cố ý không mà cứ bước rề rề y như mấy bà cụ theo tục bó chân vậy.

Không tức giận, không tức giận! Khách hàng là Thượng đế! Lỗ Như Hoa hít sâu.

“Lỗ Như Hoa, đi đâu thế?” Tiếng chuông xe đạp lanh lảnh vang lên từ đằng sau kèm theo một giọng nam chào hỏi cô.

Là Tiểu Thanh, cũng là sinh viên năm nhất khoa Kiến trúc, bạn cùng lớp với Lỗ Như Hoa.

“Tôi đến đưa quân phục cho em trai.” Lỗ Như Hoa tươi cười trả lời, cô rất có cảm tình với Tiểu Thanh.

Nguyên nhân thứ nhất: Tiểu Thanh đối đãi với mọi người rất tốt, mua của cô n thứ đồ linh tinh thượng vàng hạ cám, vô cùng chiều cố công việc buôn bán của cô.

Nguyên nhân thứ hai: Đẹp trai!

Đương nhiên, nguyên nhân chính vẫn là đẹp trai.

Lỗ Như Hoa tuy vẫn tự nhận không phải loại háo sắc, nhưng cảnh đẹp vui mắt, đẹp trai là dễ ngắm, dễ ngắm lại không ngắm là phải tội. Nói đến đẹp trai, Lỗ Như Hoa bỗng bất giác liếc về phía cái lưng của Văn Sơ, hừm, hần và Tiểu Thanh đều là hai anh chàng đẹp trai, cùng học một trường, mà sao tính tình lại khác xa nhau đến thế được nhỉ?

“Cần giúp gì không?” Tuy là câu hỏi, nhưng Tiểu Thanh đã dừng ngay xe lại, cũng chẳng cho người khác cơ hội từ chối, tự tiện lôi phất cái ba lô của Lỗ Như Hoa đeo lên phía trước ngực mình rồi khoát tay: “Lên xe, tôi đưa đi”.

“A... Tiểu Thanh, không cần đâu!” Lỗ Như Hoa hơi do dự nhìn chiếc xe đạp của cậu bạn, loại xe đạp này là xe gấp, Lỗ Như Hoa cảm thấy không an toàn, ngồi lên nhờ làm gãy yên xe người ta thì sao, đắt tiền lắm.

“Nhanh lên, tiện đường mà.”

“Tiện đường thật à?”

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh lùng, tựa hồ, dường như, có lẽ... mơ hồ vọng đến từ cái người đang chậm rãi bước phía trước – Văn Sơ.

Lỗi tai Lỗ Như Hoa tự nhiên ù lên với âm thanh gây sự kia, liền không thèm khách khí với Tiểu Thanh nữa, vịn thắt lưng anh chàng trực tiếp ngồi lên yên sau. Tiểu Thanh phía trước đeo ba lô đại khủng, phía sau chở Lỗ Như Hoa đại tiểu thư, chiếc xe đạp gấp nhỏ rung rinh lắc lư lên đường.

Đi ngang qua Văn Sơ, Lỗ Như Hoa không quên ngó lên trời cảm thán một câu: “A, thật ra mình tình nguyện để cho người ta chắn ngang phía trước”. Nói xong, đảo mắt một cái, lại tiếp tục nhìn trời.

Thật ra không cần Lỗ Như Hoa thị uy, Văn Sơ cũng đã nghe thấy câu chuyện phía sau. Hắn cũng không phải cố ý đi chậm mà chỉ tò mò thôi.

Trên đường đi, Lỗ Như Hoa không ngừng chào hỏi người đi đường, làm như toàn trường này có tới một nửa sinh viên quen biết cô ta. Văn Sơ thấy kỳ quái, cô ta không phải sinh viên năm nhất sao, làm sao giao thiệp rộng vậy? Không lẽ chỉ dựa vào cái “máy bán hàng lưu động” mà cô ta cõng trên lưng? Hừ, con người quả nhiên đều là thứ sinh vật tầm thường. Văn Sơ tự quyết: Hắn tuyệt đối sẽ không chiều cổ đến cái sự kinh doanh của Lỗ Như Hoa!

Cho đến khi cái tên đạp xe kia xuất hiện, Lỗ Như Hoa gọi hắn là Tiểu Thanh, chắc là bạn cùng lớp cô ta? Văn Sơ tự bức mình vì lý trí không thắng nổi độ dài con mắt, bất đắc dĩ tự đánh mất thể diện, đành quay đầu nhìn một cái xem tên Tiểu Thanh kia rốt cuộc mặt mũi ra sao, lại bị Lỗ Như Hoa kêu ngạo thêm một câu tức anh ách. Văn Sơ cay cú nghĩ, Như Hoa Tự Ngọc à, chị em các người quả là không biết tự trọng, thật sự không biết tự trọng.

Đúng là thân con chó rơi vào đâu thì cũng bị hổ ăn hiếp!... À không, phải là mãnh hổ đi lạc bị chó ăn hiếp mới phải. Chỉ có mỗi cái xe đạp thôi mà? Hôm nào ta mang cái xe thể thao ở nhà đến! A... mình làm sao có thể nảy ra ý tưởng nhỏ nhen như vậy được nhỉ? Khinh bỉ quá đi!

Cứ như thế, Văn Sơ vừa tự vấn bản thân cuối cùng là chó hay hổ, bị cái gì bắt nạt, rơi lạc vào đâu, vừa nghi hoặc phải chăng mình cũng mang tâm lý trợ phú mới nổi, lùi thui đi về ký túc xá ở khuôn viên khu C.

Khi hắn đẩy cửa phòng 205, Lỗ Như Hoa đang cầm ít quần áo bỏ vào chậu chuẩn bị đi ra ban công giặt, nghe tiếng cứ tưởng là Tự Ngọc bèn quay lại.

Trong khoảnh khắc, hai người đụng nhau, Văn Sơ gạt đầu cười, ý là: Cô tưởng chọc giận được tôi sao? Tôi là một quý ông, chẳng hơi đâu mà nhỏ nhen với cô.

Lỗ Như Hoa cũng gạt đầu cười lại, ý là: Cậu tưởng cậu chọc giận được tôi chắc? Cậu là khách hàng, khách hàng là Thượng đế, tôi chẳng hơi đâu mà so đo với cậu.

Mim cười, lại mim cười... cái khoảng cách giả tạo giữa hai người chỉ có thể so với trời cao bát ngát và biển sâu thăm thẳm...

Có điều cô Lỗ Như Hoa này đúng là chị gái tốt, quần áo dơ của Lỗ Tự Ngọc cũng đến giặt giúp.

Văn Sơ tiện tay ném quần phục lên giường, Lỗ Tự Ngọc đang im lặng vẽ một bức phác thảo nhỏ, thấy Văn Sơ bước vào, chỉ ngẩng đầu cười cười xem như chào hỏi, chứ chẳng nói thêm gì.

Hoàng Kinh Vũ không ở trong phòng, bộ quần phục đã chỉnh tề ở trên giường của cậu ta, chắc là Lỗ Như Hoa vừa đặt lên.

Văn Sơ muốn nói vài câu, rồi lại nhin xuống. Lỗ Như Hoa tình nguyện thay em trai xếp hàng lấy quần phục, tình nguyện giúp em giặt quần áo, người ngoài có lý do gì mà nói nọ nói kia.

Nhưng mà, cái cô nàng đang đứng ngoài ban công kia không biết mệt là gì sao? Đôi mắt Văn Sơ bắt giắc liếc về phía ban công.

“Tự Ngọc, bột giặt em để đâu thế?” Lỗ Như Hoa đột nhiên quay đầu lại hỏi, qua lớp kính bỗng nhận thấy ánh mắt của Văn Sơ hướng về phía mình.

Văn Sơ hơi xấu hổ, cố gắng trấn tĩnh, ho khẽ một tiếng.

“Ồ trong chiếc giỏ màu xanh, cái túi đã mở sẵn rồi ấy.” Lỗ Tự Ngọc trả lời, vẫn không ngừng tay vẽ.

“Ồ.” Lỗ Như Hoa trừng mắt nhìn Văn Sơ, tìm được bột giặt.

Văn Sơ hơi bức, giặt bản thân sao lại hiểu kỳ quá như vậy, cũng giặt là sao mỗi lần mình hiểu kỳ đều bị Lỗ Như Hoa tóm được.

Thôi không nghĩ nữa, người đầy mồ hôi, đi tắm thôi!

Văn Sơ lột phất áo, để trần phần thân trên cầm quần áo sạch đi về phía nhà tắm cạnh ban công.

Ở ban công giặt quần áo, Lỗ Như Hoa khẽ liếc sang. Nói không có cảm giác gì thì là bốc phét, haizzz, người ta “bo đĩ” mới cao to ngon lành làm sao chứ, tay ra tay, chân ra chân.

Đang ngẩn ra suy nghĩ thì cánh tay “ra tay” vừa nẩy bỗng thò sang vặn khóa vòi nước Lỗ Như Hoa đang xả.

“Bạn Như Hoa, xin lỗi nhé, ký túc xá thiếu tiện nghi, khi dùng bình nước nóng sẽ không được dùng vòi nước khác.” Văn Sơ miệng cười rất gian xảo, nói ngân nga.

Lỗ Như Hoa ngẩng lên, gạt mồ hôi trên trán, bắt giác hơi lùi lại. Vô tình nhìn thấy người ta trong trạng thái “nude” là một chuyện, ở cạnh một người đàn ông còi trần trong khoảng cách gần như vậy lại là chuyện khác... Khuôn mặt cô bỗng nóng bừng lên, chỉ lắp bắp được mỗi câu: “Được rồi, thế cậu tắm đi, tôi không mở nước nữa”.

Giương mặt đỏ bừng của cô khiến Văn Sơ hết sức thỏa mãn, hân vui vẻ lảng lảng đi vào phòng tắm vặn vòi sen, những tia nước ấm áp phun ra. Ha, cái gì mà Như Hoa với chả Tự Ngọc, cái gì mà huấn luyện với chả quân sự, cứ gọi là ta đây chấp hết.

Ha ha, muốn hát lên một bài ca.

“Aaaaaaa!!!”

Đừng hiểu nhầm. Cái âm thanh đó không phải là Văn Sơ đang hát đâu, mà là một tiếng rống khủng khiếp.

Nước ấm bỗng nhiên biến thành nước sôi sùng sục.

Văn Sơ thờ không ra hơi, kéo cửa ló nửa người ra mà hét tướng lên với Lỗ Như Hoa, không còn quan tâm gì đến phong độ với chả dáng vẻ, “Cô cố ý phải không? Cô cố ý vặn vòi nước phải không?”.

Lỗ Như Hoa giờ bàn tay dính đầy bột giặt lên trời về vô tội, khuôn mặt thể hiện rõ ràng một sự hối lỗi hết sức tha thiết: “Không phải cố ý đâu, thật sự không cố ý đâu, chỉ là nhất thời quên mất thôi, ày... nước nóng lắm à?”.

“Quên áy hả? Nước nóng không áy hả? Cô vào mà tắm thử xem!” Nếu không phải là đang “thiên nhiên”, nếu không phải đối phương là con gái, Văn Sơ thật sự muốn xông ra đánh nhau một trận.

“Xin lỗi.” Lỗ Như Hoa làm như sắp khóc nhưng thực ra chẳng có giọt nước mắt nào, “Minh không có thói quen tắm rửa ở ký túc xá nam, thật đấy”.

“Cô! Lỗ Như Hoa!”

“Bị bỏng rồi hả? Bỏng thật hả? A, cậu mua thuốc mỡ bôi bỏng không? Trong ba lô của mình có đấy, mùi tẹt một ống, rất là rẻ!”

“Lỗ Như Hoa, đồ tham tiền, đồ con gái ác độc!!!”

Tiếng hét của Văn Sơ vang lên kinh thiên động địa. Trong phòng, Lỗ Tự Ngọc ngừng bút nhìn ra, không nhịn nổi phải khẽ mỉm cười.

Khóa học quân sự đau khổ khiến các tân sinh viên phát hải cuối cùng đã bắt đầu.

Nếu chỉ là duyệt binh một hai một miệng hô khẩu hiệu thôi thì cũng không có gì, thế nhưng điều mà đại đa số sinh viên không thể chấp nhận là sáu giờ sáng đã phải rời giường. Rửa nhanh mặt mũi, ăn cơm xong là bắt đầu vào bài huấn luyện buổi sáng kéo dài một giờ, nghỉ ngơi chút xíu rồi lại tiếp tục tập luyện cho đến tối. Ngủ nướng giờ chỉ còn là “một thời đã xa”.

Lỗ Như Hoa ngược lại rất vui vẻ. Cô chờ đợi ngày này đã lâu lắm lắm rồi.

Bốn giờ sáng thức dậy, trời vẫn còn tối, Lỗ Như Hoa nhẹ nhàng đánh răng rửa mặt rồi khẽ đặt sữa tươi và bánh mì lên đầu giường ba nữ sinh cùng phòng trong lúc họ còn đang chìm trong giấc mộng. Cô cứ toàn đi sớm về muộn, thật có lỗi với họ, thôi thì của ít lòng nhiều, coi như bữa sáng bồi thường đi.

Bốn giờ bốn mươi lăm phút, Lỗ Như Hoa đeo ba lô lên vai, chuồn ra khỏi trường, tới “căn cứ bí mật” của mình.

Cô thuê một gian phòng chưa đến 10m2 ngay cạnh trường S làm kho chứa đủ loại hàng hóa, đôi lúc còn dùng để nấu nướng vài thứ bằng nồi cơm điện.

Năm giờ mười lăm phút, chọn lựa xong đồ phải bán hôm nay, cảm thêm vài thứ cho Tự Ngọc, rồi lại vội vã chạy về trường.

Năm giờ ba mươi lăm phút, đến nhà ăn trường S, giờ đơn đặt hàng qua điện thoại tối qua ra, bánh mìn thẩu hai mươi lăm cái, bánh bao hai mươi cái, quẩy mười chiếc, sữa đậu nành mười túi và một số món linh tinh khác.

Năm giờ bốn mươi lăm phút, mua đồ ở căng tin xong. Đứng sáu giờ đến cửa ký túc xá nam sinh Học viện Luật, đội mũ lên, kéo vành lưới trai sụp xuống, trà trộn vào trong, đem bữa sáng đến tận tay “khách đặt hàng”, lấy tiền. Xong!

Sáu giờ mười lăm phút, ra khỏi ký túc xá nam mới bắt đầu cảm thấy run rẩy chân tay. Đói rồi! Lỗ Như Hoa lấy ra một cái bánh mì vừa đi vừa ăn, có thực mới vực được đạo! Vừa ăn cô vừa nghĩ, chạy tới chạy lui như vậy thật quá lãng phí thể lực và thời gian, diện tích trường S lại lớn, ừm, ngày mai qua chợ đồ second hand kiếm một cái xe đạp.

“Hi! Lỗ Như Hoa.” Phía sau có người réo tên cô. Lỗ Như Hoa quay đầu nhìn, là Cá voi – bạn cùng phòng Tự Ngọc... ừ, lại kèm cả tặng bằng Văn Sơ

nữa.

Bọn họ đều mặc quân phục nghiêm chỉnh, đầu đội mũ. Ái dà... Không “ngửa con mắt bên phải, đồ con mắt bên trái” không xong, cũng bộ đồ ấy nam sinh khác mặc vào trông y như lính đào ngũ, hai tên này mặc thì lại giống thành viên đội danh dự điều hành Quốc khánh. Lỗ Như Hoa chân thành cảm thán cho phong thủy phòng 205.

“Lỗ Như Hoa, cậu cũng thuộc dạng ‘thoáng’ đấy chứ nhỉ, sáng sớm đi ra từ ký túc xá nam Học viện Luật, không phải là cả đêm cậu...” Cá voi nghĩ gì nói vậy, không giấu được kinh ngạc, ánh mắt tròn tròn, chỉ chỉ Lỗ Như Hoa, lại chỉ chỉ vào ký túc xá nam.

Văn Sơ thì trái lại, hoàn toàn trấn tĩnh, gương mặt bình thản không thể hiện cảm xúc, chỉ có khóe miệng hơi nhếch lên, nửa cười nửa không.

Ôi trời, ký túc xá Học viện Luật và khuôn viên khu C nằm liền kề, thật là oan gia ngõ hẹp đây mà. Lỗ Như Hoa miệng vẫn còn đầy bánh mì chưa nuốt xong, vội vàng xua tay: “Không phải, không phải đâu! Tôi đến đưa bữa sáng”.

“Đưa bữa sáng? Chẳng lẽ cô ở Học viện Luật cũng có em trai phải chăm sóc? Lỗ Như Hoa, em trai cô nhiều thật đó.”

Văn Sơ sẵn sàng thề: Hẳn không định nói như vậy, nhưng chẳng biết vì sao, cứ gặp Lỗ Như Hoa là lại muốn kiếm chuyện gây gổ...

Thực ra nhìn Lỗ Như Hoa mới sáng sớm đã mướt mồ hôi, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hẳn là chắc cô ta lại ở đây quảng cáo rao bán cái gì đây, hóa ra là đưa bữa sáng.

Cái thứ tiền khổ nhục như vậy mà cũng phải kiếm, cô ta có lẽ... có lẽ tự làm khổ mình quá rồi.

Văn Sơ có thể nhận ra cuộc sống của hai chị em Như Hoa Tự Ngọc rất thanh đạm, hẳn cũng nghe nói bọn họ không cha không mẹ, nhưng trường S cũng cho vay tiền đi học mà, ngoài ra còn có thể xin học bổng, việc gì phải xoay xở đến mức thể này cơ chứ.

Cô ta vất vả như vậy, cái tên Lỗ Tự Ngọc kia lại ngày ngày thong dong thoải mái. Trong lòng Văn Sơ, cảm tình với Tự Ngọc giảm thêm ba phần.

“Tôi chỉ có một đứa em, Lỗ Tự Ngọc, cảm ơn đã quan tâm.” Lỗ Như Hoa cười cười, bình tĩnh trả lời Văn Sơ.

Shit! Lại hớ mồm rồi, Văn Sơ thật muốn cắn cái lưỡi ngớ ngẩn nhiều chuyện đứt luôn cho rồi. “Bữa sáng đưa thế nào? Có đưa đến ký túc xá bọn mình không?” Cá voi có vẻ hứng thú – nếu không phải đến căng tin ăn điểm tâm, mỗi ngày có thể ngủ thêm hai mươi phút.

“À...” Lỗ Như Hoa hơi ngần ngại. Hôm qua cô đã nghĩ, về sau nên cố gắng ít kinh doanh ở khoa Sơn đầu, một là sợ Lỗ Tự Ngọc khó xử, hai là tránh gặp Văn Sơ.

“Chị!” Vừa nghĩ đến Tự Ngọc, cậu ta lập tức xuất hiện.

Gần như ngay lập tức, Lỗ Như Hoa lên tinh thần, hai mắt sáng lên. Ngay cả Văn Sơ cũng cảm thấy kinh ngạc với sự “cải tử hoàn sinh” của Lỗ Như Hoa.

“Ăn sáng chưa?” Lỗ Như Hoa vùng chạy về phía Tự Ngọc, đẩy bật Cá voi và Văn Sơ đang đứng chắn đường về hai phía.

Vào lúc đó, Văn Sơ cảm thấy như vừa bị một thứ sức lực dồi dào lấp biển va phải.

“Ăn rồi, cái bánh mì hôm qua chị đưa cho đó.” Lỗ Tự Ngọc mỉm cười nhìn chị, móc trong túi áo lấy khăn tay đưa cho Lỗ Như Hoa: “Chị dùng đi”.

“Thôi khỏi, chị bản quen rồi.” Lỗ Như Hoa nói vẻ như hơi giận dỗi, “Không phải nói là điểm tâm phải ăn nóng sốt sao, lại đi ăn bánh hôm qua. Em không muốn dậy ra nhà ăn hả? Hay là còn đợi chị mang đến?”.

“Chẳng phải chị cũng ăn bánh để qua đêm đấy thôi, chẳng sao đâu.” Lỗ Tự Ngọc lắc đầu.

Lỗ Như Hoa bỗng nghĩ ra gì đó, “Chị mang cho em cà chua bi này, chút nữa học quân sự xong chị ra sân tập tìm em nhá. Đừng để mệt quá, nếu thấy mệt thì nhớ nói ngay với huấn luyện viên nhá!”.

Cá voi ngẩn ra nhìn, Văn Sơ thì ngửa mặt quá thể, ác cảm đến nổi cả da gà, khinh bỉ trừng mắt nhìn hai chị em Như Hoa một cái, sai bước bỏ đi.

Thật xui xẻo, hẳn vừa bước vừa buồn bực. Vừa sáng ra đã gặp phải Lỗ Như Hoa, cô ta lại còn muốn vào sân huấn luyện. Trường S lớn như vậy, cô ta không tìm được chỗ nào khác bán hàng sao?

Đúng là mặc dù trường S rất lớn nhưng Lỗ Như Hoa không thể đến chỗ nào khác bán hàng.

Trong ngày đầu tiên học quân sự, Văn Sơ đã thật sự được mắt thấy tai nghe cái gọi là “người bán hàng vĩ đại nhất thế giới”.

Sân huấn luyện rất lớn, sinh viên ở các khoa tập luyện cũng nhiều. Ngoài rìa sân tập có vài người đang lén lút bán nước khoáng và mấy thứ linh tinh. Kỳ quái là, chỉ có Lỗ Như Hoa bên này là bán được nhiều. Nguyên nhân là do cô chọn bán toàn những mặt hàng hấp dẫn.

Lỗ Như Hoa biết mình sức lực có hạn, làm sao bê nổi cả thùng nước khoáng to đùng. Cạnh tranh thì khốc liệt, bảo vệ trường thì ghê gớm, cho nên cô

không bán nước, cô chỉ bán một mặt hàng duy nhất: son tra khô nguyên quả và son tra khô xắt nhỏ.

Quảng cáo của cô tương đối đơn giản dễ hiểu:

“Muốn giải khát, uống son tra;

Muốn thoải mái, tìm Như Hoa!”

Kết quả là, trong thao trường quân sự, gần như cứ mỗi sinh viên đang cầm một chai nước khoáng lắ lắ, thì bạn đều có thể nhìn thấy trong chai của họ có ngâm những miếng son tra...

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bỗng như một đêm ta “say nắng”

án môi, tiếp tục giữ nụ cười, nụ cười là tiêu chí nghề nghiệp của cô, không phải sao? Cô là Lỗ Như Hoa chuyên bán đĩa phim đen nuôi sống bản thân và em trai, không đúng à?

Lau đi những giọt nước trên mặt, cô bấm nút bật chiếc ô rồi dúi vào tay Văn Sơ, cười cười trả lời: “Xin quý ngài tự trọng, tiểu nữ bán hàng, không bán thân. Vừa rồi cái đó... cho là hôn đi... coi như tôi tặng anh, dù sao tôi cũng ở nhờ nhà anh một đêm, điện nước tính sau. Ha ha...”

Đương nhiên, nếu có ai tuyệt đối không mua son tra của Như Hoa, người đó phải là Văn Sơ, tuy rằng hắn cũng tò mò về công dụng của son tra lắm...

Buổi sáng học quân sự còn chưa đến nỗi, ba giờ chiều mới là thời điểm gian nan. Toàn bộ sinh viên đứng dưới ánh mặt trời chói chang, thực hiện những động tác đơn điệu, nhàm chán và buồn tẻ. Lỗ Như Hoa có chút lo lắng cho Lỗ Tự Ngọc, mắt không rời tiểu đội lớp Sơn đầu.

Cuối cùng cũng được nghỉ mười phút.

Lỗ Như Hoa cầm bình nước son tra đưa cho Lỗ Tự Ngọc vừa tới. Tự Ngọc có vẻ rất mệt mỏi, xuống sắc.

“Em xin nghỉ đi.” Lỗ Như Hoa xót em, “Phơi dưới nắng gắt thế này khổ quá”.

“Không cần đâu, vui mà!” Lỗ Tự Ngọc mỉm cười trả lời.

“Hay là thế này, em ghi tên tham gia một vài câu lạc bộ đi. Chị thấy câu lạc bộ văn nghệ đang tuyển người biểu diễn trong đêm văn nghệ chào mừng các sinh viên mới. Em đi đăng ký đi, có việc làm là có thể danh chính ngôn thuận không phải học quân sự nữa.” Lỗ Như Hoa ân cần nói: “Cái này không coi là trốn được”.

Lỗ Tự Ngọc lắ lắ đầu, “Em không hát được, không đi”.

Lỗ Như Hoa cảm thấy Tự Ngọc hình như đang cố tỏ ra cứng rắn, càng thêm lo lắng.

Tham gia một vài câu lạc bộ, bận việc khác sẽ không phải học quân sự? Ý hay đấy nhá... Chàng Văn Sơ đang “rũ như đậu hũ, nát như tương bần” đi ngang, “lờ” nghe được lời Lỗ Như Hoa xúi bẩy em trai, hí hửng mừng thầm.

Đêm đó, câu lạc bộ văn nghệ xuất hiện thêm một người – Văn Sơ.

“Bạn này, tối nay tập bài hợp xướng Hoàng Hà nhé.”

“Ừ!” Văn Sơ gật gù đầu.

“Đây là bản nhạc.”

“Ồ... Tôi không biết đọc nốt nhạc.” Văn Sơ nhún vai.

“Ồ... không sao, bạn hát được chứ? Gió đang thổi, ngựa đang hí, Hoàng Hà đang rít gào.”

“Không hát được.”

“Không hát được? Tiểu học không phải học qua rồi sao?”

“Tôi học tiểu học ở Thụy Sĩ.”

“Ồ bạn... nếu không hát, chắc là bạn biết chơi nhạc cụ?”

“Không biết... huyết sáo có được tính không?” Văn Sơ rất thần nhiên.

“...”

Trong góc phòng họp xướng, vài người chỉ đạo họp xướng thì thầm.

“Cái gã Văn Sơ đó sao lại lọt vào đây được nhỉ? Chẳng biết cái gì mà cũng được nhận?”

“Đẹp trai mà!”

“Đẹp trai cũng có thể coi là biết nhạc chắc?”

“Đẹp trai không coi là biết nhạc, nhưng có thể hấp dẫn người khác. Cậu không thấy hán vừa đăng ký vào câu lạc bộ, số nữ sinh theo vào đăng ký đã tăng gấp đôi rồi sao!”

“Ồ, đúng thật! Vấn đề là xếp hán vào chỗ nào đây?”

“Cho hán vào đội chơi bộ gõ nhóm nhạc đệm đi, dù sao nguyên bài hát gõ chẳng được mấy lần, muốn sai cũng không được...”

“...”

Thế là, mười một giờ rưỡi tối hôm đó, khi Lỗ Như Hoa lên vào giữa đội văn nghệ bán hoa quả sấy và trám khô, phát hiện trong đội ngũ họp xướng chính tề... bên cạnh nhóm nhạc đệm... là chàng Văn Sơ cao lớn, vẻ mặt chán nản đến không thể chán hơn, tay cầm bộ nhạc cụ nhỏ hình tam giác mà uể oải gõ gõ.

Lỗ Như Hoa thề là cô không cười, cô chỉ... nhếch miệng theo hình chữ “hi” mấy lần mà thôi. Chẳng lẽ cô cười to quá sao? Chẳng lẽ cái âm thanh “hi hi” nhỏ xíu đó mà cũng có thể xuyên qua nhóm xướng ca, nhóm nhạc đệm mà luồn vào trong lỗ tai Văn Sơ?

Ồi, nhất định là luồn vào lỗ tai hán rồi! Bởi vì đúng lúc đó Văn Sơ bỗng ném bộ gõ đang cầm, nổi giận đùng đùng nhào tới chỗ cô.

“Cậu làm gì vậy?” Lỗ Như Hoa nhìn Văn Sơ đang chạy tới gần, cho dù không làm sai chuyện gì nhưng cô bỗng thấy chột dạ.

“Cô theo tôi ra ngoài!”, câu đó được Văn Sơ từng chữ một rít qua kẽ răng, tỏ ý: Không được cãi.

Trước con mắt bao nhiêu người, Văn Sơ kéo mạnh tay Lỗ Như Hoa.

Trái tim các thành viên nữ đội văn nghệ vỡ ra từng mảnh...

Văn Sơ kéo Lỗ Như Hoa ra khỏi phòng họp xướng. Lúc này đã gần nửa đêm, trời tối như mực.

Ánh trăng mờ hồ xuyên thấu qua bóng cây, keo kiệt lấp loáng trên mặt Văn Sơ khiến sắc mặt hán chuyển thành xanh mét, lại pha thêm chút sắc trắng lóa ma quái.

Trong đầu Lỗ Như Hoa bỗng vang lên một giai điệu quen thuộc: Bạn kể chuyện liêu trai, tôi cũng kể chuyện liêu trai...

“Lỗ Như Hoa, chắc chắn cô có ý rồi!” Văn Sơ đứng gí mặt sát mặt cô, nghiêng răng kèn kẹt.

“Tôi cái gì? Tôi thế nào?” Lỗ Như Hoa ngập ngừng nói nhỏ, lui về phía sau nửa bước, bàn tay khế sờ dụng cụ phòng thân để trong túi quần.

“Cô chơi tôi, đúng không? Cô cố tình để tôi nghĩ rằng vào hội văn nghệ sẽ không phải học quân sự. Kết quả là hội văn nghệ buổi tối mới tập luyện! Tôi ban ngày học quân sự, buổi tối còn phải đi tập hát! Tôi... tôi như thế này mà bọn họ dám bắt tôi ngồi gõ sắt!”

“Đội đã, đội đã.” Lỗ Như Hoa nuốt nước miếng, cố sức giải nghĩa câu nói của hán, “Tôi bảo anh tham gia hội văn nghệ hội nào? A hay là... Anh nghe lén tôi và Tụ Ngọc nói chuyện!”

“Đừng có đánh trống lảng, cô có ý phải không? Cô thấy tôi đi ngang qua, cố ý giả vờ báo Lỗ Tụ Ngọc, thực ra là muốn lừa tôi đến hội văn nghệ, sau đó sẽ tha hồ cười tôi đúng không?”

“Này anh trai”, Lỗ Như Hoa nghiêm mặt, “Hồi bé anh từng bị người ta bắt cóc hay sao mà nhìn ai cũng thành người xấu hết? Tôi không có việc gì làm hay sao mà còn rồi hỏi đi tính toán lừa anh? Hơn nữa, đó không phải ‘gõ sắt’. Là bộ gõ nghe chưa? Bộ gõ là một loại nhạc cụ từ tề, tuy nhìn không bắt mắt nhưng dàn nhạc nào cũng bắt buộc phải có cả. Tôi thấy kể ra anh cũng rất thích hợp cho vị trí đó đấy”.

Biểu cảm của Lỗ Như Hoa càng nói càng chân thành, càng nói càng tỏ vẻ thương xót ái ngại.

Văn Sơ nghe một hồi bắt đầu choáng, dòng suy nghĩ nhất thời không theo kịp lời cô. Có điều, hán nghĩ Lỗ Như Hoa chắc cũng chẳng nói thứ gì hay ho

lắm đâu, không có lý giải nữa, chỉ lạnh lùng hỏi: “Tóm lại là cô hại tôi, cô xem làm thế nào thì làm!”.

“Dễ thôi.” Lỗ Như Hoa khoát tay, “Anh không muốn học quân sự cũng đơn giản! Ừm... Tham gia hội văn nghệ không được, hay là thế này hay hơn, anh đến ghi danh ở tờ báo chí đi. Bên đó đang cần những bài viết cảm nhận của sinh viên mới vào, ngày nào cũng cần. Như vậy về sau anh cứ việc ở lại đó, không phải học quân sự, cũng chẳng cần tham gia văn nghệ, quá được!”.

“Tờ báo chí?”

“Đúng vậy.” Lỗ Như Hoa càng tỏ vẻ chân thành.

“Cô thật sự tốt như vậy hả?” Văn Sơ có chút hoài nghi.

“Thẳng thắn chút đi, tôi đã lừa gạt anh cái gì chưa? Lần nào cũng đều là anh hiểu lầm tôi.” Lỗ Như Hoa ngoài vẻ chân thành bề ngoài còn thêm một chút thần nhiên.

Văn Sơ không hé răng.

“Đi thôi, đi đăng ký tờ báo chí.”

“Hừ, rồi hoi.” Văn Sơ quét mắt qua Lỗ Như Hoa một cái, cổ tình tỏ vẻ lạnh lùng, cũng không quay đầu lại, bỏ về phía khuôn viên khu C.

“Ê, anh không về hội văn nghệ sao?”

“Không đi nữa, tôi rút lui.”

“Tôi nghĩ anh vẫn phải tập văn nghệ hết đêm nay rồi hãy tính tiếp. Báo danh xong mới gọi là hoàn thành nhiệm vụ, bằng không sẽ bị trừ điểm học phần, làm người phải giữ chữ tín chứ.”

Văn Sơ bực quá thể, ngẫm nghĩ cũng thấy có lý. Thôi được rồi, chấp nhận bị vui dập nốt đêm nay vậy, ngày mai phải đi đăng ký tờ viết báo gì đó mới được!

Lỗ Như Hoa nở nụ cười đắc ý, Văn Sơ à Văn Sơ! Ai bảo anh rồi hoi mà trêu vào tôi làm gì? Rõ ràng tự anh đăng ký tham gia hội văn nghệ, lại còn đổ thừa cho tôi.

Được rồi, lần này mới là tôi xúi anh tham gia tờ báo chí, cứ đợi mà xem nhé.

Văn Sơ nhìn Lỗ Như Hoa đứng dưới trăng, cảm thấy nụ cười của cô có vẻ kỳ dị khó nói, trong đầu bỗng nhiên lóe lên cái tên một bộ phim: Âm dương tình chưa dứt...

Buổi sáng ngày thứ Hai, Lỗ Như Hoa đột nhiên không xuất hiện tại sân tập quân sự.

Đến buổi chiều rồi cuộc cô cũng đến, lại còn nhong nhong một con xe đạp gióng ngang già đến rụng cả răng, ngoài cái ba lô bụi vẫn thường đeo trên lưng, ở xà ngang và yên sau còn lùm lùm thêm mấy bao đồ.

Hôm nay cô không bán sơn tra. Bởi hôm qua có người đồ mắt ghen tức với vận may buồn bán của cô, nên hôm nay xuất hiện đối thủ cạnh tranh. Lỗ Như Hoa cũng đã sớm đoán được sự thể này, hừ, kinh doanh chẳng hết đường được, đường này chật chội, ta lợi đường kia.

Không bán sơn tra thì bán cái gì? Bán dụng cụ massage chân bằng trúc.

Món đồ chỉ đáng vài đồng tiền, vừa nhẹ vừa thực dụng. Thời gian nghỉ giải lao giữa giờ tập, sinh viên cởi giày ra, ngồi bệt xuống đất, ấn dụng cụ massage một lát thì chân cứ gọi là thích mê.

Khẩu hiệu quảng cáo mới của Lỗ Như Hoa là:

“Muốn hết mỏi? Có massage;

Dùng trúc tốt, ấn là khỏe,

Người nhẹ nhõm, cơm càng ngon,

Hiệu Như Hoa, mời qua xem thử!”

Đương nhiên, Văn Sơ vẫn nhất định không chịu ủng hộ công việc kinh doanh của cô.

“Đôi trang bị rồi à? Hiện đại hóa rồi hả?” Văn Sơ dù nhất định không mua, vẫn “bớt chút thì giờ” chạy tới vỗ vỗ lên chiếc xe đạp giẻ mèm của Lỗ Như Hoa, ẩn tới ẩn lui cái chuồng hồng, “Thế này mới đúng, công cụ hỗ trợ ‘cao cấp’ ghê! Không tồi, không tồi”.

“Lỗ Như Hoa, chuồng xe bị gì rồi, cậu đổi cái khác đi.” Cá voi và Văn Sơ đứng là như hình với bóng, cũng nhảy vào góp vui.

“Không đời.”

“Vậy phía trước có người thì phải làm sao?” Văn Sơ giả bộ ngây thơ hỏi.

Lỗ Như Hoa nhìn hẩn một lát, cuối cùng cau mày nói: “Trên cơ thể mỗi chúng ta đều có trang bị sẵn một cái chuông cỡ bự gọi là cổ họng. Nếu phía trước có người, có thể sử dụng thiết bị này”.

Văn Sơ lại muốn cắn đứt cái lưỡi mình, sao lại hỏi một câu ngu ngốc đến thế cơ chứ. Nhưng có thể trách hẩn được sao? Hẩn đâu có đi xe đạp bao giờ, hẩn lái xe... lái xe đương nhiên không dùng cổ họng được rồi... Văn Sơ cố gắng tự an ủi, cũng thấy dễ chịu hơn một chút.

“Anh vẫn chưa đi đăng ký tờ báo chí à?” Nhân lúc mọi người đang mãi xem xét chọn lựa đồ massage, Lỗ Như Hoa nhỏ giọng hỏi Văn Sơ.

“Liên quan gì đến cô?” Văn Sơ hất cho cô câu trả lời đơn giản nhất rồi tỉnh bơ quay đầu bỏ đi.

Lỗ Như Hoa khịt khịt mũi, Văn Sơ thôi, đợi người đăng ký xong xuôi, sẽ biết liên quan hay không liên quan đến ta, hứ!

Sau khi kết thúc buổi tập quân sự chiều, Văn Sơ tách khỏi bạn học, ghé tờ báo chí của trường đăng ký, lòng không ngừng tự nhủ: Không phải vì tin tưởng Lỗ Như Hoa, mà là... nghe cũng có thể đúng đấy, biện pháp này có thể được đấy.

Thủ tục đăng ký vào ban báo chí rất đơn giản, Văn Sơ hầu như không tốn tí sức nào, chỉ cần dựa vào cái mác “khoa Sơn dầu” là được nhận ngay, vừa may họ đang khuyết chân về mình họa.

Văn Sơ đắc ý lắm! Hẩn rất muốn nói với Lỗ Như Hoa một câu: Lần này tôi không cần dựa vào nhan sắc đâu nhé!

Đáng tiếc Lỗ Như Hoa không có ở đây...

“Bạn học Văn Sơ, xin cho hỏi khi nào cậu có thời gian rảnh đến làm thiết kế? Các bài viết kỳ này cũng khá gấp rồi.” Tổng biên tập của tập san trường S là một nam sinh lịch sự lễ độ, lời lẽ văn nhả.

Văn Sơ mỉm cười thoải mái: “Hiện tại ngày nào cũng rảnh!”.

“Ồ tốt quá!... Ừm... thế này đi, hằng ngày em học quân sự xong thì đến đây. Thanh niên trai tráng, nghỉ ngơi ít một chút chắc cũng chẳng sao, em có thể làm từ bảy giờ rưỡi đến mười hai giờ đêm, ở khu này người ta bật đèn suốt đêm mà.”

“Á...” Văn Sơ trố mắt, “Chẳng lẽ đã tham gia làm báo vẫn phải học quân sự?”.

“Chẳng lẽ tham gia làm báo thì không phải học quân sự?” Tổng biên tập càng thêm nhả nhặn, gỡ kính ra lau lau, “Này em, em không học quân sự, làm sao có thể mình họa tập san cho sát với thực tế được? Thôi em đi đi, tập cho tốt vào, anh tin tưởng em lắm đấy!”.

Aaaaaaaaaaaaaa! Lỗ Như Hoa! Tội mà tin cô thêm lần nữa thì sẽ là đồ con heo! Văn Sơ nắm tay thật chặt.

Vào buổi đêm, con đường rợp bóng cây của khuôn viên khu C cũng khá đáng sợ.

Con đường này có một ngoại hiệu là: Đại lộ Kỷ Jura, không bởi vì nguyên nhân nào khác ngoài việc nó đi xuyên qua ký túc xá nữ sinh khoa Kiến trúc, mà khoa Kiến trúc Đại học S nhiều năm qua vẫn được gọi là Công viên Khủng long.

Lỗ Như Hoa chưa bao giờ đồng ý với điều này. Mỗi ngày soi gương, cô cảm thấy khoảng cách giữa mình và khủng long còn xa lắm. Hơn nữa, cô học tại lớp số Hai khoa Kiến trúc, cả lớp chỉ có năm nữ sinh, cả năm người đều chẳng đến nỗi nào, nhất là cô bạn tên Hạ Thịnh, có cái mũi trông đến là hay, khiến người ta vừa nhìn đã muốn nheo.

Cho dù không có khủng long, đi đêm vẫn phải chú ý an toàn. Lỗ Như Hoa đạp chiếc xe giống ngang vù vù thật nhanh về ký túc xá. Tuy tự tin mình chẳng phải loại nhất gan, nhưng nếu bảo cô không biết sợ là gì thì cũng chẳng phải.

Bóng cây loang lổ, tiếng côn trùng râm ran, chỉ còn thiếu mấy đốm lửa ma trơi bay bay phía trước nữa thôi, Lỗ Như Hoa nghe tiếng bánh xe mình lạt sạt, cảm thấy hơi nôi da gà, xem ra lần sau không nên về muộn thế này nữa.

A, tới rồi! Rẽ trái... Rẽ phải... Lỗ Như Hoa tăng tốc, thắng lợi đã ở phía trước...

Đột nhiên, từ phía bên cạnh một bóng đen cao lớn bỗng nhào tới, trong nháy mắt chặn ngang đường. Lỗ Như Hoa phanh lại không kịp, đâm thẳng vào cái bóng. Cái bóng hơi nghiêng người, một tay đẩy xe của cô lại, tay kia nhanh chóng nắm bả vai cô. Cái xe gặp lực cản lớn thì khựng lại, Lỗ Như Hoa theo bản năng hét lên một tiếng, cái bóng hơi ngẩn người, giro tay định bịt miệng cô.

Lỗ Như Hoa tay trái chặn bóng đen, tay phải vội thọc vào túi quần, lấy ra cái đèn pin mini kiêm vũ khí phòng thân – vốn được sản xuất để tự vệ trước chó sói Bắc Mỹ, răng đánh lặt cặp, ấn công tắc điện gì vào bóng đen.

Có người ngã xuống, nhưng không phải bóng đen mà là Lỗ Như Hoa... Món vũ khí bị cầm ngược... cô đã tự giết điện vào mình...

Mọi thứ lại trở nên yên lặng.

Bóng đèn đứng như trời trồng trước Lỗ Như Hoa đang nằm lăn quay.

Là Văn Sơ.

“Ê! Ê! Tỉnh lại, Lỗ Như Hoa!” Văn Sơ ngồi xổm xuống, lay mạnh Lỗ Như Hoa nhưng cô nàng vẫn không động đậy tí nào.

Thượng đế ơi, liệu còn có ai xui hơn mình không? Văn Sơ ngẩng đầu nhìn trời, nhưng trời vẫn chỉ tuyền một màu đen. . .

Thực ra sự tình rất đơn giản, Văn Sơ học quân sự một ngày, sau đó qua tổ văn nghệ “gõ sắt” nửa tiếng, rồi lại vòng đến câu lạc bộ báo chí, ngồi vẽ vờn trang in tới tận bây giờ. Vừa buồn ngủ, vừa tức, vừa mệt, vừa đói, trong lòng hần từng ngọn lửa bùng lên ngùn ngụt, đốt tới đâu con giận bùng lên đến đấy. Không thể nhịn được nữa, hần bèn chạy đi tìm Lỗ Như Hoa gian xảo báo thù.

Vừa đi đến chỗ rẽ vào con đường rợp bóng cây, hần nghe thấy ngay tiếng “con nghèo già” của Lỗ Như Hoa đang đi đến, nhìn kỹ lại thấy quả đúng cô nàng. Trong con giận dữ bùng bùng, hần không thêm nghĩ đến hậu quả, lập tức chặn cô lại.

Tuy nhiên Văn Sơ không hề lường được việc nửa đêm nhảy ra dọa người lại dẫn đến hậu quả nghiêm trọng đến thế. Lỗ Như Hoa gào lên chói tai làm tiêu tan mọi dũng khí báo thù, hần chỉ nghĩ được mỗi việc bịt miệng cô ta lại, nếu không tiếng hét đó mà thu hút bảo vệ trường tới thì khỏi nói sự việc sẽ khủng khiếp đến mức nào.

Thế nhưng bảo vệ còn chưa tới, hần đã kịp rước thêm một phiền toái lớn hơn, Lỗ Như Hoa đột nhiên lăn đùng ra ngất!

Cô ta bình thường ngang như cua, sao lần này chưa gì đã lăn ra thế? Văn Sơ vừa lo lắng vừa buồn cười, lấy chiếc đèn pin tự vệ sói Bắc Mỹ trong tay Lỗ Như Hoa hướng về phía có ánh trăng quan sát kỹ, là loại đèn pin bình thường, điện áp không cao, sao có thể làm cô ta xỉu tại chỗ được nhỉ? Hay là giả vờ? Không giống!

Văn Sơ bắt đầu hoảng, căn môi nhìn Lỗ Như Hoa, hình như... sắc mặt không ổn.

Toi rồi, cô ta xỉu thật! Văn Sơ không chậm trễ nữa, vác Lỗ Như Hoa chạy vèo ra ngoài, ra tới cổng trường ngoắc một chiếc taxi, yêu cầu chở đến bệnh viện gần nhất. . .

“Này cậu, cô gái này làm sao thế?”, tài xế taxi vừa lái vừa hỏi.

“Sốc điện hôn mê, do dụng cụ tự vệ.” Văn Sơ trả lời gọn, tiếp tục vỗ vào mặt Lỗ Như Hoa: “Này, này!”.

Lỗ Như Hoa bỗng tỉnh linh có phản ứng, đầu cô đang tựa vào trước ngực hần bỗng hơi dụi dụi, môi hình như còn mấp máy khe khẽ. . .

A? Văn Sơ nghe tim mình giật lên đánh thót một cái.

Ba mươi phút sau, Lỗ Như Hoa đã nằm trên giường bệnh phòng cấp cứu, “ngủ” thật ngon lành. . .

Văn Sơ ngồi ngây trên băng ghế cứng, không biết là nên chạy đến lay cô ta cho tỉnh, hay là tiếp tục chờ thế này.

Hần tự hỏi bản thân có phải kiếp trước đã nợ cô cái gì? Thật biết cách hành người ta! Nhưng... sao cô ta có thể để mình mệt đến thế được?

Một bác sĩ đã kiểm tra, nói cô không sao. Điện áp của đèn pin phòng hộ không lớn để có thể giết người ngất xỉu, nhưng vì cô đã quá lao lực, lại thêm tinh thần khẩn trương cực độ nên mới té xỉu.

Nhưng té xỉu xong, cô cứ thế ngủ say!

Cũng phải, cô ta sáng sớm đã dậy đưa đồ ăn, sau đó cả ngày chạy khắp nơi như ngựa, không mệt nhọc mới là lạ. Nhà cô này chắc còn tưởng mình là người sắt, cứ bạt mạng chí tử, Lỗ Tự Ngọc thì ngược lại, cứ an nhàn tận hưởng cuộc sống sinh viên, thật sự là một cặp chị em kỳ lạ. Nhưng mà nghe nói khoa Kiến trúc nhập học trước, sau khi nhập học chắc gì cô nàng đã còn sức mà làm tiểu thương?

Văn Sơ nhìn Lỗ Như Hoa, gương mặt ửng hồng đang say ngủ trên giường, trong lòng dâng lên cảm giác là lạ.

Đang nghĩ ngợi linh tinh, cửa phòng cấp cứu đột nhiên bị đẩy ra, tiếng người ồn ào, tiếng bước chân, tiếng khóc tiếng la vang lên âm ỉ. Văn Sơ kinh ngạc lộ ra xem, lập tức nhìn thấy một gương mặt đầy máu đang được người ta diu vào.

Văn Sơ nghĩ hần không sợ máu. Chỉ là máu, là màu đỏ thôi mà.

Nhưng... Nhưng mà... Một gương mặt đầy máu... thật... rất ảnh hưởng thị giác!

Văn Sơ dựng hết cả tóc gáy, tự nhủ: Đừng nhìn, đừng nhìn nữa! Chỉ là ánh mắt không chịu bị sai khiến, cứ dán chặt vào cái mặt máu me kia, càng nhìn càng nổi da gà. Đặc biệt là lúc bác sĩ vào sát trùng rồi khâu vết thương, người đó gào lên thảm thiết, máu tươi đầm đìa lại thêm “đoàn thể thân hữu” hô to gọi nhỏ, nước mắt như suối, Văn Sơ bất giác cảm thấy dạ dày quặn lên nhộn nhạo.

“Không muốn nhìn thì đừng nhìn, còn nhìn chăm chăm làm gì?” Một âm thanh nhỏ nhỏ bỗng nhiên vang lên.

Văn Sơ giật bắn mình quay về phía Lỗ Như Hoa, quả nhiên cô đang nói chuyện!

Lỗ Như Hoa thoải mái vắn lưng hết bên phải lại đến bên trái, “Ài, sợ máu thì đừng xem, đúng là tự rước lấy phiền”.

“Cô tỉnh khi nào vậy?” Văn Sơ kinh ngạc chỉ vào Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa dụi mắt: “Bác sĩ vừa khám là tôi tỉnh rồi”.

“Tỉnh rồi sao còn giả bộ bất tỉnh!”

“Ai thêm giả bộ, tôi mệt, muốn ngủ thêm chút nữa. Dù sao tiền khám cũng phải trả, thôi thì đem phí tổn đó bù vào giấc ngủ đi.”

“Cô... Cô... có biết đây là bệnh viện, cô có biết đã xảy ra chuyện gì không?”

“Biết à, anh lao tới dọa tôi. Với cả... tôi ngất thật mà, nhưng chỉ choáng váng tí xíu thì tỉnh, tỉnh rồi thấy có thể ngủ tiếp, thế là cứ ngủ thôi.”

Văn Sơ trừng mắt nhìn. Hắn rất muốn nói cái gì đó để biểu đạt nội tâm lúc này... không biết là phần nộ hay kinh ngạc, hay là cái gì khác, nhưng dường như có một cục nghẹn ở trong lòng không phát tiết ra nổi khiến hắn phát ốm.

“Gì chứ? Bị dọa tới ngu mất rồi!” Lỗ Như Hoa nửa ngồi nửa nằm cố đứng lên, ánh mắt còn là ánh mắt của người trong tình trạng nửa thức nửa ngủ.

“Lỗ Như Hoa, đứng lên cho tôi!” Văn Sơ nhảy dựng, gần như là rống lên những lời này.

Phong độ với chả quý ông à? Xéo, xéo hết!

“Tôi ngủ thêm chút nữa! Bây giờ là mấy giờ chứ, ký túc xá khóa cửa rồi, không có chỗ ngủ đâu. A, hay anh cũng báo với bác sĩ là không khỏe, lừa một cái giường mà ngủ?” Lỗ Như Hoa quán chần, tỏ vẻ đáng thương nhìn Văn Sơ.

Văn Sơ không thể nhịn được nữa, túm cái chân của Lỗ Như Hoa giật tung ra, kéo mạnh cô dậy. Gần như phát điên, hắn túm chân cô nhét bừa vào giày, sau đó túm cổ tay cô, lôi ra khỏi phòng cấp cứu, như lốc xoáy biến khỏi bệnh viện.

Văn Sơ muốn làm gì, Lỗ Như Hoa không cần biết. Lúc này cô chỉ quan tâm đến một chuyện: Nếu đêm nay bắt buộc phải ngủ nhà trọ thì mất bao nhiêu tiền...

“Tôi mặc kệ cô, tự cô tìm chỗ ngủ đi!” Ra khỏi bệnh viện, Văn Sơ nghiêng răng nghiêng lợi, quăng từng chữ một vào Lỗ Như Hoa.

“Anh muốn mặc kệ tôi thì kéo tôi ra đây làm gì?” Lòng mảy Lỗ Như Hoa nhú thành một đường, “Tôi có giường ngủ miễn phí, anh lại đi bắt tôi ra, giờ anh phải chịu phí tổn”.

“Cô... cô...! Tôi còn liên quan đến cô lần nữa, tôi là con heo!” Văn Sơ tức giận đến run rẩy, cảm thấy sâu sắc hơn bao giờ hết sự thiếu sót vốn liếng từ ngữ của mình mới nghiêm trọng làm sao.

Khoảng mười phút sau, Lỗ Như Hoa cười tủm tỉm ngồi trên xe taxi, bên cạnh là Văn Sơ – trong lòng lạng cảm, lệ rơi thánh thót...

“Tôi không ở không nhà anh. Tôi sẽ trả tiền điện tiền nước. À, hiện tại là hai giờ sáng, đến nhà anh mất nửa giờ đi? Thế thì tôi cũng chẳng ngủ được mấy nữa đâu, tiền phòng cho qua nhé. Tiền nước thì... tôi tắm nhanh lắm, tiền điện... thế này đi, trả anh mười tệ nhé?”

“...”

“Văn Sơ ơi, xa lông nhà anh đủ dài không?”

“...”

“Văn Sơ ơi, ngày mai về ký túc xá không được nói với Lỗ Tự Ngọc đấy nhé!”

“...”

“Văn Sơ...”

“Còn nói nữa, tôi ném cô ra khỏi xe đó!” Văn Sơ cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, hét lớn một tiếng.

“Xí, xe cũng không phải của anh, ném tôi thử coi!” Lỗ Như Hoa không chịu lép, làm mặt dọa dẫm.

“Lỗ Như Hoa, tôi bóp chết cô cho xem”

“Trả tiền, bóp một phút năm mươi tệ! Bóp thành trạng thái chết giả tính gấp đôi. Văn đại nhân có hứng thú không?”

Văn Sơ đập đầu vào kính xe...

“Đây là nhà anh à?” Ở trong chiếc thang máy dành riêng cho gia đình được trang hoàng lộng lẫy xa hoa, Lỗ Như Hoa chui vào một góc, hải hùng nhìn Văn Sơ.

Họ đang ở khu căn hộ khách sạn “Phòng Kim Cương” nổi tiếng của thành phố S. Giá phòng đắt khủng khiếp, thậm chí còn cao hơn biệt thự bình thường. Thang máy khách sạn được thiết kế đưa khách trực tiếp đến từng căn hộ, mỗi căn có kèm người phục vụ và quản gia chuyên nghiệp cùng hệ thống an ninh độc lập.

Cô nàng Lỗ Như Hoa cuối cùng cũng cảm thấy hoang mang, lòng rối bời lo lắng... Đưa Văn Sơ mười tệ tiền điện nước... có đủ không đây?

Văn Sơ lờm cô một cái. Hừ! Nếu không phải quên mang chứng minh thư và tiền mặt, hẳn sẽ không đời nào đưa cô ta về nhà, cứ trực tiếp ném ra khách sạn cho xong chuyện.

“Dinggg”, thang máy đã đến nơi, cửa chậm rãi mở ra.

Lỗ Như Hoa hít sâu một hơi, đi theo Văn Sơ ra khỏi thang máy, lập tức thấy mình bước vào một căn phòng khách sang trọng. Một người đàn ông trẻ tuổi trong bộ đồ lụa mặc nhà thoải mái, tay cầm ly rượu đỏ sẫm sáng đang ngồi trên chiếc xa lông xám lớn đặt giữa phòng, nở nụ cười dễ chịu nhìn cô.

Lỗ Như Hoa như thể ‘người ngủ mê thức dậy’[1].

Đêm khuya... khung cảnh sang trọng... anh chàng đẹp trai... tận hai anh chàng đẹp trai... rượu đỏ...

Văn Sơ liếc xéo Lỗ Như Hoa một cái: “Sao thế? Sợ à?”.

Lỗ Như Hoa quay người tặng hắn một ánh mắt khinh bỉ.

Anh chàng ngồi trên xa lông mỉm cười chen vào: “Văn Sơ, em đột nhiên mang một cô gái về nhà, thật là bất ngờ quá!”.

“À, không phải bất ngờ đâu ạ”, Lỗ Như Hoa vội khoát tay, “Anh đừng coi em là bạn gái của anh ta, em và Văn Sơ cùng lắm chỉ có thể coi là bạn học mà thôi. Hơn nữa em rất kín miệng, ghét nhất bàn chuyện thị phi. Tình hình nhà anh, địa chỉ, số điện thoại, em tuyệt đối không nói ra ngoài, xin anh yên tâm. Nếu cần thiết em sẽ đưa tiền điện nước”.

Văn Sơ cau mày cắt phăng mấy câu lái nhai của cô, “Tốt, đưa đi, cô mang tiền sao?”.

“À...” Lỗ Như Hoa nhìn trời, tỏ vẻ đau khổ ghê gớm.

“Anh, sao còn chưa ngủ?” Văn Sơ lười biếng bước vào phòng khách, kiệt sức ngã người trên xa lông, nói về một mồi.

“Ừ, ngay đây.” Văn Phi ý tứ chột ngay một câu, “Không quấy rầy em và người ‘không coi là con gái – cùng lắm chỉ được gọi là bạn học – này nữa đâu!’”.

Nói xong, đứng dậy trở về phòng.

Phòng khách rộng rãi, chỉ còn lại Văn Sơ và Lỗ Như Hoa, thật im lặng, cũng thật... quái dị.

Phía bên ngoài khung cửa sổ lớn sát đất rèm mỏng tang, toàn cảnh một bức tranh rộng lớn với khúc sông đẹp nhất thành phố S lấp lánh triệu triệu ánh đèn thu hết vào tầm mắt. Lỗ Như Hoa không kìm được vòng qua xa lông, đi đến cửa sổ bên cạnh nhìn ra phía ngoài, dòng sông uốn khúc chảy quanh thành phố, thật sự rất đẹp.

Văn Sơ cũng ghé mắt vào, thật ra khung cảnh này hắn đã nhìn mãi nên thấy cũng bình thường, nhưng về say mê trên gương mặt Lỗ Như Hoa cũng khiến hắn có chút mê hoặc, bất giác một lần nữa nhìn ra cửa sổ. À, thật thà mà nói, bầu trời đầy sao, con sông, những ngọn đèn nhấp nháy, nếu đứng bên cạnh là một người đẹp, thì quả thật cũng gọi là lãng mạn.

Ế... Lỗ Như Hoa là người đẹp!? Văn Sơ theo bản năng nhìn về phía người đang say mê đứng nhìn bên cạnh. Cô ta nhìn nghiêng... cũng tạm, mũi có thể gọi là thẳng, cánh mũi nhỏ xinh. Môi à... hơi tái, nhưng đường nét cũng được đi. Đôi mắt rất trong, tuy rằng thỉnh thoảng lộ ra vẻ giao hoạt. Tóc ngắn, có vẻ cũng mềm. Cái cằm cong cong hình vòng cung. Ồ... hình dáng cũng được đấy chứ... Chỉ nhìn một bên nhưng quả thật nét nào ra nét ấy, cứ như về ấy.

Văn Sơ còn đang ngây người, trong phòng khách bỗng nhiên vang lên tiếng dương cầm nhẹ nhàng.

Sặc!

Văn Phi bật đàn âm thanh.

Anh ta phát bệnh rồi chắc? Bật nhạc làm cái quái gì? Chắc định giúp mình tạo không khí lãng mạn? Chả hiểu cái gì ra cái gì nữa. Lãng mạn với Lỗ Như Hoa ấy hả? Có mà còn khurột! Văn Sơ tức tới ngứa răng. Nha đầu này có thể biết thế nào là lãng mạn ư?

Văn Sơ phì một tiếng. Thế nhưng nhìn biểu cảm của Lỗ Như Hoa, hình như là rất... mê mẩn, chắc ít nhất cũng biết thế nào là thưởng thức cái đẹp chứ nhỉ? Chắc làm gì đến nỗi cả đầu lúc nào cũng tiền với tiền, cuối cùng cũng phải có chút gì khác chứ? Văn Sơ do dự một chút, thì thầm hỏi: “Cô... thích? Đẹp chứ hả?”.

Lỗ Như Hoa tầm mắt không rời bên ngoài cửa sổ, chỉ từ từ thở dài, buồn bã nói: “Tôi đang nghĩ...”.

Văn Sơ đóng tai nghe. Phía sau bình phong, Văn Phi đang nấp cũng đóng tai lắng nghe.

“Tôi đang nghĩ, đã nửa đêm rồi, bên ngoài còn bật đèn nhiều như vậy, không biết chính phủ phải tốn bao nhiêu tiền điện!”

Tiếng nhạc ngừng lại.

Văn Phi tái xuất hiện từ sau bức bình phong, vẻ mặt vô cảm, “Văn Sơ, không có việc gì nữa thì đi tắm rồi đi ngủ đi”.

Văn Sơ hàm cứng lại, khẽ gật đầu, đi đúng kiểu “thây ma sống” đồng thẳng về phòng.

Lỗ Như Hoa nhìn hai người, bỗng kêu lên: “Tôi sẽ trả tiền điện nước mà!”.

Văn Phi cũng chỉ còn biết khóc.

Văn Sơ không thể nhịn nổi nữa, lập tức vọt lại, túm tóc Lỗ Như Hoa vò loạn xạ, rồi lại vọt trở về phòng, rầm một cái đóng cửa.

Ở cái cậu này, tâm lý không bình thường sao? Lỗ Như Hoa đầu tóc bị Văn Sơ vò xơ xác, trợn mắt ngơ ngẩn nhìn theo. Ông Trời à, xảy ra chuyện gì vậy?

[1] Tác giả có lẽ muốn so sánh với Chuyện người ngủ mê thức dậy trong bộ Nghìn lẻ một đêm. Hoàng đế Haroun An Razid muốn trêu anh chàng Abu Hassan, bèn đánh thuốc mê rồi đưa vào cung, khiến anh ta khi thức dậy cứ tưởng mình qua một đêm đã biến thành Hoàng đế.

Ế... Lỗ Như Hoa là người đẹp!? Văn Sơ theo bản năng nhìn về phía người đang say mê đứng nhìn bên cạnh. Cô ta nhìn nghiêng... cũng tạm, mũi có thể gọi là thẳng, cánh mũi nhỏ xinh. Môi à... hơi tái, nhưng đường nét cũng được đi. Đôi mắt rất trong, tuy rằng thỉnh thoảng lộ ra vẻ giao hoạt. Tóc ngắn, có vẻ cũng mềm. Cái cằm cong cong hình vòng cung. Ồ... hình dáng cũng được đấy chứ... Chỉ nhìn một bên nhưng quả thật nét nào ra nét ấy, cứ như vẽ ấy.

Văn Sơ còn đang ngây người, trong phòng khách bỗng nhiên vang lên tiếng dương cầm nhẹ nhàng.

Sặc!

Văn Phi bật đàn âm thanh.

Anh ta phát bệnh rồi chắc? Bật nhạc làm cái quái gì? Chắc định giúp mình tạo không khí lãng mạn? Chả hiểu cái gì ra cái gì nữa. Lãng mạn với Lỗ Như Hoa ấy hả? Có mà còn khurột! Văn Sơ tức tới ngứa răng. Nhà đầu này có thể biết thế nào là lãng mạn ư?

Văn Sơ phì một tiếng. Thế nhưng nhìn biểu cảm của Lỗ Như Hoa, hình như là rất... mê mẩn, chắc ít nhất cũng biết thế nào là thưởng thức cái đẹp chứ nhỉ? Chắc làm gì đến nỗi cả đầu lúc nào cũng tiền với tiền, cuối cùng cũng phải có chút gì khác chứ? Văn Sơ do dự một chút, thì thầm hỏi: “Cô... thích? Đẹp chứ hả?”.

Lỗ Như Hoa tầm mắt không rời bên ngoài cửa sổ, chỉ từ từ thở dài, buồn bã nói: “Tôi đang nghĩ...”.

Văn Sơ đóng tai nghe. Phía sau bình phong, Văn Phi đang nấp cũng đóng tai lắng nghe.

“Tôi đang nghĩ, đã nửa đêm rồi, bên ngoài còn bật đèn nhiều như vậy, không biết chính phủ phải tốn bao nhiêu tiền điện!”

Tiếng nhạc ngừng lại.

Văn Phi tái xuất hiện từ sau bức bình phong, vẻ mặt vô cảm, “Văn Sơ, không có việc gì nữa thì đi tắm rồi đi ngủ đi”.

Văn Sơ hàm cứng lại, khẽ gật đầu, đi đúng kiểu “thây ma sống” đồng thẳng về phòng.

Lỗ Như Hoa nhìn hai người, bỗng kêu lên: “Tôi sẽ trả tiền điện nước mà!”.

Văn Phi cũng chỉ còn biết khóc.

Văn Sơ không thể nhịn nổi nữa, lập tức vọt lại, túm tóc Lỗ Như Hoa vò loạn xạ, rồi lại vọt trở về phòng, rầm một cái đóng cửa.

Ở cái cậu này, tâm lý không bình thường sao? Lỗ Như Hoa đầu tóc bị Văn Sơ vò xơ xác, trợn mắt ngơ ngẩn nhìn theo. Ông Trời à, xảy ra chuyện gì vậy?

[1] Tác giả có lẽ muốn so sánh với Chuyện người ngủ mê thức dậy trong bộ Nghìn lẻ một đêm. Hoàng đế Haroun An Razid muốn trêu anh chàng Abu Hassan, bèn đánh thuốc mê rồi đưa vào cung, khiến anh ta khi thức dậy cứ tưởng mình qua một đêm đã biến thành Hoàng đế.

Hai mươi phút sau, Văn Sơ vừa tắm rửa xong ra khỏi phòng tắm, bỗng nghe thấy một tiếng kêu vang lên bên ngoài. Không phải hỏi, tất nhiên là Lỗ Như Hoa.

Trời ạ, sao cô ta không giết mình đi cho xong. Văn Sơ buồn đến phát khóc, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn phải mở cửa bước ra phía ngoài.

Phòng khách trống không, Lỗ Như Hoa đâu rồi? A! Văn Sơ bỗng hiểu đại khái chuyện gì đã xảy ra, bèn theo phía bên phải đi đến phòng vệ sinh dành cho khách.

Quả nhiên, Lỗ Như Hoa đang cầm một cái ô, cúi lom khom dưới vòi hoa sen, quờ quạng lên tường tìm vô vọng cái cần gạt đóng vòi sen không hề tồn tại.

“Ô ở đâu ra?” Văn Sơ bình tĩnh hỏi.

“Lấy ngoài cửa.” Lỗ Như Hoa đứng thẳng lên, thành thật trả lời.

“Lần đầu tiên tôi thấy có người tắm rửa mà phải dùng ô.” Văn Sơ tiếp tục bình tĩnh.

“Tôi... tôi không tìm thấy van nước, không khóa nước được... sợ lãng phí...” Lỗ Như Hoa đỏ mặt.

Chuyện này không thể trách cô, tất nhiên là thế. Vừa rồi Lỗ Như Hoa vào phòng vệ sinh, thấy rõ ràng vòi hoa sen gắn trên tường thế nhưng cần gạt nước ở đâu? Đang mò mẫm tìm thì... Áo... Dòng nước âm âm trút xuống, muốn trốn cũng không trốn kịp, cả người ướt đầm nước.

Cô luống cuống lao khỏi phòng vệ sinh quay về phòng khách, tới cửa chính nhặt vội chiếc ô quay lại, thế nên mới có cái “kỳ quan” như Văn Sơ vừa được chứng kiến: “Hiện tượng che ô tắm rửa”.

“Cô rời chỗ đó, nước tự nhiên sẽ ngừng chảy.” Văn Sơ đi vào, lười biếng dựa vào bồn rửa tay bên cạnh, chán chường nói: “Lỗ Như Hoa, cô thật quê mùa quá thể, đó là van cảm ứng”.

“Tôi đi rồi mà nước cũng có ngừng đâu.” Lỗ Như Hoa vờ mặt đau khổ.

Văn Sơ thờ dãi, chả buồn mở miệng, chỉ đưa ngón tay ngoắc ngoắc về phía Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa đành thu ô, ra khỏi chỗ vòi sen, vịn vịn đến bên cạnh Văn Sơ.

Văn Sơ nặn ra một nụ cười, từng chữ từng chữ nói: “Mười giây sau, nước tự ngừng”.

Lỗ Như Hoa mặt không chút thay đổi bắt đầu tính giờ: “Mười, chín, tám... một”.

Đếm xong, nước chưa ngừng chảy.

“A... Có đôi khi lâu hơn một chút, thêm mười giây, nhất định sẽ ngừng.” Văn Sơ trấn tĩnh mỉm cười, “Cô chưa dùng qua loại vòi sen này nên không biết, dạng cảm ứng là vậy”.

“Mười, chín, tám... một”, Lỗ Như Hoa vẫn giữ nguyên vẻ mặt vô cảm đếm lại.

Đếm xong tình hình vẫn y nguyên, nước vẫn tuôn ào ào.

“Á... Có lẽ hơi lâu chút, đây chỉ là hệ thống máy móc ngẫu nhiên trục trặc, chờ thêm chút nữa.” Nụ cười của Văn Sơ bắt đầu cứng ngắc.

Lỗ Như Hoa bắt đầu thầm tính toán tiền nước.

“Mười, chín, tám...” Lần này người đếm ngược đổi thành Văn Sơ.

“Ba, hai... một phẩy sáu... một phẩy năm...”, tiết tấu đếm của anh chàng càng lúc càng chậm, “A!”.

Cuối cùng cũng bật lên tiếng “A!”. Nhưng sao cái tiếng này có vẻ nhanh hơn mấy nhịp. Nguyên nhân không phải vì nước đã ngừng, mà là... nước bỗng to dần lên, xối xả khắp phòng.

Chỗ Văn Sơ và Lỗ Như Hoa đứng ngay cạnh bồn rửa tay nên bị nước phun tới đầu tiên, không kịp tránh, ô trong tay Lỗ Như Hoa cũng không kịp mở, thành ra cả căn phòng... đổ mưa, từ mưa phún thành mưa rào, mưa rào dần đổi thành bão tố.

“Quả là...” Lỗ Như Hoa chậm rãi ngẩng đầu nhìn Văn Sơ, “ở nhà anh tắm rửa, đôi khi thật sự cần mang theo ô”.

Văn Sơ nắm chặt tay, dòng nước mềm mại từ vòi hoa sen phun cho hấn và Lỗ Như Hoa ướt từ đầu đến chân. Tóc Lỗ Như Hoa ướt bết lại, mềm mại cuốn quanh gương mặt. Quần áo của cô cũng hoàn toàn ướt đầm, không hiểu tại sao, Văn Sơ bỗng nhiên nhớ tới buổi chiều lĩnh quần phục hôm nào, sau

lưng Lỗ Như Hoa hiện ra hai chiếc dây mảnh mai màu hồng phấn.

Mà bây giờ, bên trong lớp áo của cô... vẫn là màu hồng phấn sao? Văn Sơ bỗng giật mình, Lỗ Như Hoa đứng gần bên hắt, có thể nói là quá gần, đến mức hắt có thể thấy rõ những nốt tàn nhang nho nhỏ trên mũi cô. Có lẽ do những tia nước ẩm áp, mặt cô bỗng ánh lên sắc hồng, đôi môi cũng bùng lên, không tái nhợt như lúc ở bệnh viện. Sắc màu này... có lẽ đến bằng pha màu cũng không pha ra được nhỉ... Văn Sơ bỗng hơi hoang mang.

Sự trầm lặng đột xuất của Văn Sơ bỗng khiến Lỗ Như Hoa nghi hoặc nhìn và cô cuối cùng cũng muộn màng nhận thấy được, hắt trên thực tế là... ở trần hoàn toàn phần trên. A... dòng nước trực tiếp lướt qua thân thể hắt, sau đó hướng xuống... Ngày đó ở phòng 205 tiếng là vô tình nhìn thấy hết, thực ra chỉ là bóng lưng, còn lần này lại là đối diện... Cô nuốt nước bọt đánh ực.

Đang định mở miệng nói gì đó, cánh tay Văn Sơ bỗng nhiên choàng tới, sau đó là... một vòng ôm siết ẩm áp. Lỗ Như Hoa chưa kịp kêu lên kinh ngạc thì đôi môi đã bị một bờ môi mềm mại nóng bỏng khác, nhẹ nhàng chặn lại...

Nụ hôn đầu tiên sao? Chẳng lẽ là nụ hôn đầu tiên?

Mọi tế bào trong cơ thể Lỗ Như Hoa tê liệt trong thoáng chốc. Trong khoảnh khắc đó, điều duy nhất cô có thể làm chỉ là lặp đi lặp lại một câu tự hỏi, đây là hôn sao?

Đáp án là đúng! Cái sự động chạm mềm mại ẩm nóng của hai bờ môi quấn quýt này còn có thể gọi bằng tên gì khác ngoài một nụ hôn? Nhưng mà một cái hôn của Văn Sơ sao? Cái tên Văn Sơ đẹp trai lạnh lùng? Cái tên Văn Sơ hay tự vệ rắc rối? Hắt đang hôn cô? Chẳng lẽ là ảo giác?

Đôi mắt Lỗ Như Hoa ươn ướt, cô bỗng nhiên nhớ tới lúc còn nhỏ, mẹ cô cũng lấy đôi môi mềm mại như vậy hôn cô và Tự Ngọc. Nhưng sau đó thì... chẳng bao giờ còn nữa, chẳng bao giờ lại còn được hưởng cảm giác ẩm áp của một cái ôm

Hóa ra cảm giác được người khác ôm là như vậy, hóa ra nó an toàn như thế, yên ổn như thế...

Lỗ Như Hoa nhắm hai mắt lại, làn nước từ vòi sen lướt qua hàng mi và đôi má cô.

Thế nhưng cảm giác ẩm áp ấy quả nhiên chẳng thể tồn tại lâu bền, Văn Sơ bỗng đẩy cô ra.

Lỗ Như Hoa tròn mắt nhìn Văn Sơ, trên mặt hắt tràn ngập cảm xúc, hình như là vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc.

“Lỗ Như Hoa!” Văn Sơ đẩy cô ra xa một chút, lấp bắp giải thích, “Xin lỗi... Tôi... Có lẽ tôi xúc động quá... à... Tôi sẽ trả tiền cho cô”.

Lỗ Như Hoa không trả lời ngay, cái góc nhỏ trong đáy tim cô vừa mới hơi hé mở, vừa mới cảm giác được một chút ẩm áp len lõi, ngay lập tức đã bị sập cửa thật mạnh. Hơi ẩm không còn nữa, chỉ là lạnh lẽo mơ hồ, Lỗ Như Hoa bối rối mỉm cười, thấy hình như đầu đó trong mình nhói đau.

Cần cần đôi môi, tiếp tục giữ nụ cười, nụ cười là tiêu chí nghề nghiệp của cô, không phải sao? Cô là Lỗ Như Hoa chuyên bán đĩa phim đen nuôi sống bản thân và em trai, không đúng à?

Lau đi những giọt nước trên mặt, cô bấm nút bật chiếc ô rồi dúi vào tay Văn Sơ, cười cười trả lời: “Xin quý ngài tự trọng, tiểu nữ bán hàng, không bán thân. Vừa rồi cái đó... cho là hôn đi... coi như tôi tặng anh, dù sao tôi cũng ở nhờ nhà anh một đêm, điện nước tính sau. Ha ha...”.

Lỗ Như Hoa cười đầy, nói đầy nhưng đôi môi lại hơi run rẩy. Nói xong, cô tiện tay vớ lấy một cái khăn bông rồi vừa lau mái tóc ướt đẫm vừa đi ra khỏi phòng.

Tóc ẩm ướt, mặt cũng ẩm ướt, ha ha, vừa rồi nước chảy lớn thật.

Lỗ Như Hoa vùi mặt vào chiếc khăn bông, quái lạ sao lau mãi không khô nhỉ?

Không phải nước mắt, nhất định là không phải.

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Kỳ thật, heo là động vật đáng yêu nhất trên trái đất

Qua bao nhiêu khóa, đại học S vẫn lưu giữ một truyền thống: Đặt hàng băng vệ sinh.

Không chỉ nữ sinh, đôi khi, nam sinh cũng đặt “thứ đó”.

Nhiều năm về sau, Lỗ Như Hoa đã rút khỏi giang hồ, nhưng trên giang hồ vẫn ghi nhớ truyền thuyết về cô.....

Sáng sớm, Văn Sơ bị tiếng đập cửa đánh thức. Hấn dụi mắt, đầu Lỗ Như Hoa thò vào từ cánh cửa.

Văn Sơ lập tức tỉnh táo. Trong nháy mắt, hấn nhớ lại sự việc phát sinh đêm trước, cảm thấy áy náy, cũng hơi chột dạ.

“Xuống giường ăn bữa sáng.” Lỗ Như Hoa cười đến sáng lạn, “Tôi làm đó, ném thử xem.”

Văn Sơ xấu hổ gật đầu, cảm thấy nhẹ nhõm, lại có chút buồn bực. Cô hình như đã quên tối hôm qua hấn..... Tuy nói chỉ là hiểu lầm..... Nhưng ở thời điểm này, con gái không phải nên thận trọng sao?

Trong lòng Văn Sơ bực bội, cố ý xóc chân ngồi dậy trước mặt Lỗ Như Hoa.

Quả nhiên có phản ứng!

“A? Hôm nay không mặc CK!”

Văn Sơ muốn khóc!

Hấn rửa mặt xong, đến nhà ăn vừa ngồi xuống, Lỗ Như Hoa bưng bữa sáng lên bàn, nhìn qua rất phong phú. Trung Tây kết hợp, hương cháo thơm lan tỏa bốn phía, bánh mì nướng, chân giò hun khói và sandwich.

“Tôi đã nhờ quản gia gọi điện thoại. Buổi sáng mười giờ họ sẽ cử người đến sửa vòi hoa sen trong phòng.” Lỗ Như Hoa cười rất “chuyên nghiệp”.

Văn Sơ hừ mũi một tiếng, trong lòng âm thầm bồn chồn: Cô gái này làm việc quá sức nhanh nhẹn.

“Đây là cái gì?” hấn ngạc nhiên, chỉ vào một đĩa nhỏ, trên là mấy miếng tròn dẹt màu nâu đậm.

“Đừng nói cà dưa chuột muối cũng không biết nha?” Lỗ Như Hoa so với hấn còn ngạc nhiên hơn, để đĩa sát vào rồi ngồi xuống.

“À..... dưa chuột ngâm gì vậy?”

“Nước tương!” Lỗ Như Hoa giải thích, “Nhà anh không có tương đậu nành, nếu có tôi sẽ làm dưa muối.”

Văn Sơ nhìn kia dưa chuột ngâm nước tương, tuy hơi khó xử, nhưng vì lịch sự với “đầu bếp” nên hấn gấp một miếng ném thử, nhú mảy.

“Lỗ Như Hoa, chuyện tối qua.....” Văn Sơ dặng hắng, cảm thấy không khí lúc này cũng không tệ lắm, có lẽ thời điểm nên giải thích chuyện ma xui quỷ khiến hôm trước.

“Tôi hiểu!” Lỗ Như Hoa cười gật đầu “Khí lực dư thừa (nguyên văn: Huyết khí phương cương) thôi, tôi hiểu mà. Anh yên tâm, tôi sẽ kín miệng, không nói với ai, cũng sẽ không tường thuật, lại càng không để trong lòng. Với lại, tôi làm bữa sáng cho anh, cũng không có ý gì khác. Chỉ vì làm phiền cả đêm, cảm thấy ngại ngùng. Tôi cũng biết tiền trọ, tiền điện nước, anh chắc chắn sẽ không lấy, cho nên coi như cảm ơn, cảm ơn anh đưa tôi đi bệnh viện, lại mang tôi tới nhà anh nghỉ. Như vậy chúng ta coi như hết nợ, được chưa?”

Văn Sơ gật đầu theo quán tính, lơ đãng mỉm cười đứng lên. Hấn nghĩ: Vậy là tốt nhất, gặp lại cũng không xấu hổ. Như vậy tốt nhất, ừ, tốt nhất.

Nhưng..... Nhưng mà..... Sao lại có vấn đề? Vì sao một chút vui mừng hấn cũng không thấy? Văn Sơ không định để Lỗ Như Hoa chế giễu, chụp lấy chén cháo húp một hớp lớn.

“Ngon không?” Lỗ Như Hoa đắc ý hươ đầu “Món cháo này là sở trường của tôi đó, Tự Ngọc thích ăn nhất.”

“Làm cháo tốn thời gian lắm, cô rời giường từ sớm sao?” Văn Sơ hỏi một cách lơ đãng.

“Tôi làm việc lạ lẫm quen rồi.”

“Ngày hôm qua bác sĩ nói cô cần nghỉ ngơi. Lỗ Như Hoa, tôi không hiểu vì sao cô tự hành hạ mình một tối vậy.”

“Mạng người quyết định ở tiền!” Lỗ Như Hoa khoát tay, “Nhàn rồi để làm gì chứ? Có thời gian thì tranh thủ kiếm tiền, như vậy mới an toàn.”

“Thế sao Lỗ Tự Ngọc thoải mái như vậy, cậu ta không thể giúp cô sao?” Văn Sơ nhú mảy “Tôi thấy cậu ta ngày ngày thoải mái như đại thiếu gia, cô làm vậy không đúng đâu, cậu ta là đàn ông con trai.”

“Anh không thoải mái như đại thiếu gia sao? Không lẽ chỉ có anh thoải mái, còn em tôi không được thoải mái? Người nghèo cũng có người nghèo thoải mái!”

“..... Gì chứ? Sao lại nói đến tôi? Tôi có nói cậu ta không được thoải mái sao?”

“Vậy sao anh lại nhắc đến Tự Ngọc? Tôi tình nguyện để em tôi thoải mái, tôi tự nguyện!” Lỗ Như Hoa đứng phắt dậy “Anh là khách hàng, là Thượng Đế, Thượng Đế chỉ có một việc không thể làm, đó là phê -- bình -- Tự -- Ngọc!”

Nói xong, quay phắt người bỏ đi.

Văn Sơ há hốc mồm ngó theo Lỗ Như Hoa, người này nói tức giận là tức giận luôn? Bất đắc dĩ lại buồn cười! Vì thế bữa sáng hẳn cũng không ăn, lười biếng đứng lên, thông thả đi đến cửa chính, dựa vào lan can điêu khắc kiểu La Mã, nhìn Lỗ Như Hoa đeo ba lô lên lưng, đi giầy.

Lỗ Như Hoa sửa soạn xong xuôi rồi, nhưng nút thang máy..... Ở đâu?

Tối hôm qua trực tiếp đi từ thang máy vào phòng khách, bây giờ ra ngoài cách nào? Cô gặp rắc rối rồi!

Nhìn trên ngó dưới, dòm trái liếc phải, choáng váng!

“Ồ, có người tìm không thấy cửa, ôi!” Văn Sơ rung đùi đắc ý đứng sau Lỗ Như Hoa làm bộ ai oán, trong tay còn cầm cái gì giống điều khiển từ xa.

Lỗ Như Hoa cắn môi, trừng mắt liếc hẳn một cái, cũng hiểu được cái điều khiển kia chắc chắn có nút thao tác thang máy. Giờ làm sao? Mở miệng xin hẳn? Không có cửa đâu!

Cô chột bặt cười, “Ồ, có người muện học quân sự rồi, ôi chao, muện sẽ bị phạt chạy ở sân thể dục bao nhiêu vòng? Đáng thương! Quá đáng thương!”

Sắc mặt Văn Sơ thay đổi, theo bản năng nhìn đồng hồ, quả nhiên.....

Mười phút sau, Văn Sơ và Lỗ Như Hoa đã ngồi trên tắc xi.

Đến đại học S khá xa, Lỗ Như Hoa ngồi yên lặng, trong lòng ôm ba lô, mắt nhìn chăm chăm bảng hiện công tơ mét.

“Đừng nhìn nữa, tiền xe tôi trả.” Văn Sơ tỏ vẻ nhìn hết nỗi, đưa tay vỗ đầu cô.

Hắn hơi mạnh tay, Lỗ Như Hoa bực bội. Vừa định mở miệng, Văn Sơ đã cướp lời, “Không phải nói tôi là Thượng Đế sao? Thượng Đế chỉ cần không phê bình Lỗ Tự Ngọc là được, phải không?!”

Lỗ Như Hoa hít sâu, lại hít sâu. Được! Anh là Thượng Đế, tôi nhận.

“Bữa sáng..... Không tôi.” Văn Sơ nói đơn giản.

“Cám ơn.” Lỗ Như Hoa bên ngoài cười nhưng trong không cười.

“Nếu quan tâm Lỗ Tự Ngọc, sao cô không làm bữa sáng cho cậu ta? Tôi xem cậu ta hình như mỗi ngày đều ăn bánh mì.” Văn Sơ càng nói càng không chút để ý.

Lỗ Như Hoa không trả lời, ánh mắt âm đạm.

“Bạn đưa đồ ăn sáng không có thời gian?” Văn Sơ liếc Lỗ Như Hoa, “Cô ngốc thật, chỉ bán cho bên khoa Luật, làm sao bán được ở khoa mỹ thuật? Nếu..... Nếu ký túc xá tôi... là một đám sâu lười, hay cô bán cho bọn họ đi.”

“Bọn họ muốn đặt bữa sáng?” Lỗ Như Hoa hơi do dự, đề nghị của Văn Sơ cô không phải chưa nghĩ qua, chỉ là sợ Lỗ Tự Ngọc trong lòng không thoải mái, cho nên không làm.

“Quảng cáo của cô không phải viết ‘gọi là có ngay’ sao? Ngày mai bắt đầu đưa đồ ăn cho phòng 205 đi, tôi cam đoan bọn họ đều muốn.”

“Văn Sơ,” về mặt Lỗ Như Hoa nghi hoặc “Không phải là anh muốn ăn đi?”

“Tôi? Tôi sao?” Văn Sơ kinh ngạc, “Tôi muốn ăn bữa sáng cô đưa? Hồi nào?”

Nói xong, về mặt đầy chính nghĩa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lỗ Như Hoa cắn răng.

Nửa giờ sau, tắc xi tới cửa sau trường S. Lỗ Như Hoa lén lút xuống xe trước.

“Làm gì vậy? Hay trộm cái gì ở nhà tôi rồi?” Văn Sơ cau mày gọi giật.

Lỗ Như Hoa giơ tay “suyt” một cái, “Để cho những nữ sinh thăm mền anh nhìn thấy tôi và anh đi cùng, việc buôn bán của tôi coi chừng tiêu luôn!”

Văn Sơ kinh ngạc, muốn nói, lại không biết nói gì cho phải. Hắn trở mắt nhìn Lỗ Như Hoa cõng ba lô rón rén vào trường, bỗng phát hiện có một nam sinh vượt qua, nét mặt vênh váo, quần áo trên người tên kia Sao mà quen mặt vậy kia?

Không đúng, quần áo kia rõ ràng là..... Văn Sơ trợn mắt há hốc mồm. Đằng tòa nhà bên kia lại có một nam sinh đi tới, mặc quần áo cũng là.....

Văn Sơ ngơ ngác, ngây ngốc trong chốc lát, lấy di động, gõ vào máy dĩa số “gọi là có mặt” trong truyền thuyết.

“Lỗ Như Hoa!”

“Xin chào, tôi là Lỗ Như Hoa, xin hỏi ngài muốn đặt hàng cái gì vậy?” Giọng Lỗ Như Hoa ngọt ngào chưa từng thấy, ngọt đến nỗi Văn Sơ nghĩ mình gọi nhầm số.

“Tôi là Văn Sơ.”

“Văn Sơ ? Gì?” Giọng Lỗ Như Hoa từ ngọt chuyển lạnh, nhanh còn hơn biến sắc mặt.

“Cái này.....” Văn Sơ hơi do dự, có lẽ Lỗ Như Hoa không liên quan đến chuyện này, hiểu lầm người ta hình như không hay lắm..... Do dự một hồi, giọng nói cũng lịch sự hơn, “Bộ quần áo... Bộ đồ mà bữa đó cô nói đẹp đó, bộ đồ tôi yêu cầu Milan làm theo yêu cầu, bộ đồ khí chất nhân nhã đó, nhớ không?”

“Hừ, nhớ, bộ đồ mà anh nói số tiền lẻ trên tay tôi không đủ mua một cái!”

“..... Có chuyện này kỳ quá, tôi vừa nhìn thấy hai nam sinh, kiểu đồ họ mặc y chang bộ đồ đó của tôi.”

“A, không kỳ đâu, kiểu dáng giống hả? Đương nhiên phải giống, tôi nhìn đồ của anh rồi nhờ người ta làm theo mà! Bất chúc được rồi? Ha ha, tốt quá, thợ may đó tay nghề không tệ nha, tôi bán một hơi được mười bộ luôn! Ủ, phải quay lại lấy thêm mới được, trong tay còn mấy đơn đặt hàng nữa.”

“Lỗ -- Như -- Hoa!” Văn Sơ nắm chặt tay, tiếng nói cao dần.

“Gì? Rồi rồi, tôi hiểu rồi, tính phí độc quyền được chưa, tôi trích phần trăm cho anh. Tôi cũng có đạo đức nghề nghiệp vậy! Hàng lậu mà, để tôi tính coi, ok, một bộ đưa anh 5%! Nhiều đó thôi, tôi không lời nhiều đâu!”

“Lỗ -- Như -- Hoa! Cô biến bộ đồ tôi thích nhất thành đồng phục?” Văn Sơ khóc không ra nước mắt, kêu trời không thấu ! (nguyên văn : dục tổ vô môn)

“Đồng phục? Chưa đến mức đó, có điều đề nghị của anh tôi có thể cân nhắc xem sao, ừ, nếu đặt hàng số lượng nhiều thì” Lỗ Như Hoa bắt đầu tính toán.

Văn Sơ hét chịu nổi!

Cúp điện thoại, ngay cả tâm tư gào thét cũng không có .

Đứa con gái ác độc này, ngày đầu tiên nhìn hấn trống trơn, sau đó gài bẫy làm hấn tham gia tổ văn nghệ, tổ báo chí. Tìm cô ta báo thù thì già bộ bất tỉnh, mang cô ta về nhà lại.....

Lỗ Như Hoa, tôi giúp cô nữa tôi là con heo! Rõ ràng không muốn bữa sáng của cô, tôi còn quanh co lòng vòng đặt hàng, tôi bệnh thật rồi! Lỗ Như Hoa, tôi còn lấy số điện thoại « gọi là có mặt » của cô, tôi đúng là heo! Heo!

Mười mấy giờ sau, di động Lỗ Như Hoa vang lên.

“A lô, tôi là Lỗ Như Hoa. Xin hỏi ngài cần gì?”

“Tôi, Văn Sơ, cô còn chưa lưu số tôi?”

“A..... thưa ngài, lập tức lưu ngay.”

“Trước buổi sáng ngày mai, ba bữa sáng, phòng 205, phần Lỗ Tự Ngọc cô tự làm.”

Điện thoại cúp.

Lỗ Như Hoa nghiêm chỉnh lấy bút ghi lại.

Văn Sơ dúi đầu vào chăn, thống khổ chính mình vì sao phải làm heo.....

Thật ra, heo là động vật đáng yêu nhất trên trái đất. Chúng hiền lành, to béo, không kiêng ăn, lại thật thà phúc hậu.

Hôm sau, Văn Sơ thức sớm nhìn Lỗ Như Hoa theo đúng hẹn tới đưa bữa sáng, nhìn cô ở phòng 205 tay trước tay sau bưng trà nóng lên đúng lúc. Trong lòng hấn vừa ý – tương đối vừa ý. Nếu Lỗ Như Hoa có thể đến trễ thêm nửa giờ thì tốt hơn, cá voi và Phó Tầm Thành vẫn còn trên giường.

“Tự Ngọc, học quân sự có mệt không?” Lỗ Như Hoa đưa cho Lỗ Tự Ngọc chén sữa đậu nành.

“Cũng mệt. Cả ngày phải đứng, giày mòn hết rồi, gót chân em đau.”

“Chị đưa cho em một miếng lót độn giày rồi mà, không đủ sao?” Lỗ Như Hoa nhú mày, “Đàn anh khóa trên chỉ dẫn bí quyết, sao lại không lấy?”

“Em không cần.” Mặt Lỗ Tự Ngọc đỏ bừng.

Văn Sơ dỏng tai nghe trong chốc lát, tò mò hỏi, “Bí quyết lột giày gì vậy?”

“Phòng đau, hút mồ hôi, anh mua không? Tôi lấy vài đôi về, tình hình tiêu thụ cũng không tệ lắm.” Lỗ Như Hoa thói quen không bỏ, bắt đầu quảng cáo.

“Tôi muốn!” Cá voi nằm ngù trên giường, mơ mơ màng màng bỗng nói chen vào, “Chân con trai phá giày nhanh lắm, tôi muốn một đôi.”

Ngay sau đó Phó Tâm Thành cũng mua.

Lỗ Như Hoa gật đầu hào hứng, “Tôi giúp các anh đặt hàng, đàn ông không nên làm mấy việc này, hết bao nhiêu thì Trên sổ ghi hết rồi, bữa sáng cũng thế.”

Văn Sơ ăn cháo xong, «cải tà quy chánh», hào hiệp hứa theo “Đã như vậy, tôi cũng đặt hàng luôn, Lỗ Như Hoa, làm phiền cô.”

“Không thành vấn đề!” Lỗ Như Hoa vỗ ngực cam đoan.

Văn Sơ rửa tay, sửa sang lại quần áo. Đi ra, Lỗ Như Hoa đã dọn dẹp xong xuôi. Lúc này, cô cầm một bức vẽ của Lỗ Tự Ngọc quan sát, “Tự Ngọc, bản vẽ mới của em phải không? Chắc đúng rồi, đường nét rất hoàn chỉnh.”

“Cô biết xem tranh?” Câu nói tỏ vẻ « không thể tin nổi » không phải thốt ra từ Lỗ Tự Ngọc, mà là Văn Sơ.

Lỗ Như Hoa quay đầu nhìn Văn Sơ, từ lúc “lên vào” phòng 205 đưa bữa sáng tới giờ, người này từ đầu đến cuối đồng đánh khó chiều, phỏng chừng từ nhỏ là thiếu gia ác bá.

Bình tĩnh, bình tĩnh, hần là khách hàng, khách hàng là Thượng Đế..... Lỗ Như Hoa duy trì nụ cười, cố gắng nhìn vào đỉnh đầu Văn Sơ, hy vọng trên đó hiện ra quang sáng (Cái quang sáng trên đầu các thiên thần và các linh hồn được lên thiên đàng í).

“Chị tôi đương nhiên biết, chị ấy đối với mỹ thuật rất có thiên phú.” Lỗ Tự Ngọc nói diêm dăm.

“Vây học đi.” Văn Sơ lười biếng nói, ngồi lên ghế đi giày, đứng lên giẫm một cái. Lỗ Như Hoa nói không sai, lột giày mềm, rất thoải mái.

“Thiên phú cái gì!” Lỗ Như Hoa cười cười, chăm chú nhìn bức tranh, kéo tay Lỗ Tự Ngọc, khấn khoản, “Tự Ngọc, buổi tối giúp chị vẽ một bức chân dung được không? Bức nhỏ được rồi, không mất nhiều thời gian lắm đâu.”

Lỗ Tự Ngọc lắc đầu cười, “Không vẽ.”

“Một bức, chỉ một bức thôi, chị sẽ làm người mẫu có tư cách, cam đoan không nhúc nhích tí nào.”

“Không vẽ. Chị hai, chị phải đi thôi!” Lỗ Tự Ngọc mỉm cười cầm ba lô Lỗ Như Hoa đưa cho cô, “Em cũng đến giờ học quân sự rồi.”

Lỗ Như Hoa buồn bực đấm cật một cái.

“Vẽ một bức tranh nhỏ thôi mà. Thời gian của cậu quý giá vậy sao?” Văn Sơ nói chen vào, mắt liếc Lỗ Tự Ngọc. Hần cảm thấy Lỗ Như Hoa đã giới thiệu cho mình lột giày tốt như vậy, giúp cô một chút cũng nên.

Lỗ Tự Ngọc không trả lời, quay sang giúp chị điều chỉnh lại ba lô.

Lỗ Như Hoa nhìn Văn Sơ, ừ ừ bĩu môi, dường như hơi tủi thân. Trong đầu Văn Sơ bỗng nhiên cảm thấy bùng nổ. Hần đem cảm giác này định nghĩa thành: Thấy việc nghĩa hăng hái lắm, bệnh vực kẻ yếu.

“Lỗ Như Hoa, tôi vẽ cho cô một bức!”

“Anh vẽ..... Tôi?” Hai mắt Lỗ Như Hoa sáng ngời.

“Ừ.” Văn Sơ mắt tự nhiên ừ mũi một tiếng, liếc mắt về ba người bạn cùng phòng, thấy bọn họ hình như đang chú ý việc khác, trong lòng cũng tự nhiên hơn.

“Tôi làm người mẫu cho anh? Anh vẽ tôi?” Hai mắt Lỗ Như Hoa càng sáng, đuôi mày khõe mắt đều hàm chứa ý cười.

Văn Sơ nhú mi “Cô còn muốn hỏi nữa? Tôi không giống em trai bảo bối của cô, có một bức họa nhỏ mà thôi.”

“Vây anh muốn vẽ mấy giờ?”

“..... Tùy tình huống..... Một hay hai giờ? Nếu chậm hơn”

“Vây một giờ tôi lấy năm mươi nha. Rồi, cứ như vậy đi, một giờ tôi thu anh năm mươi tệ, qua hai giờ giảm còn ba mươi, như thế nào? Bạn học của Tự

Ngọc, giả tru đãi.”

“Năm mươi cái gì.....” Văn Sơ ngơ ngác.

“Tiền công người mẫu, tiền tôi làm ma nơ canh cho anh về.” Giọng Lỗ Như Hoa đầy vẻ đương nhiên.

“Tôi giúp cô về chân dung, cô còn muốn thu tiền?” Văn Sơ không thể tin nổi, chỉ chỉ Lỗ Như Hoa, lại chỉ chỉ vào mình, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Mắc à?”

Văn Sơ nuốt vào một hơi khí lạnh, đi đến trước mặt Lỗ Như Hoa, rặn ra nụ cười, “Không mắc, đương nhiên không mắc. Có điều bạn Lỗ Như Hoa này, cái tôi cần là thân thể người mẫu chứ không phải quần áo, cô vẫn đồng ý?”

Lỗ Như Hoa trong chốc lát hơi run rẩy, cào mái tóc ngắn, nhìn Văn Sơ một cái, lại nhìn Lỗ Tự Ngọc một cái, cuối cùng hạ quyết tâm, nhìn về Lỗ Tự Ngọc: “Hay em làm người mẫu, nha?”

Lỗ Tự Ngọc mỉm cười lắc đầu, Cá voi cùng Phó Tâm Thành cười to.

Không cần phải nói, lót giày Lỗ Như Hoa bán dùng rất tốt!

Tập quân sự đến giữa trưa, gót chân Văn Sơ vẫn chưa đau, đế giày dày, còn hấp mồ hôi, cũng không có cảm giác nóng.

“Bài tập tiếp theo là chạy bộ, sân thể dục chạy ba vòng.” Huấn luyện viên phát khẩu lệnh.

Nhóm tân sinh viên tức, tức Mà không dám nói, ngoài phục tùng cũng chỉ có thể phục tùng.

Văn Sơ cảm thấy không đáng kể, dùng nói ba vòng, sáu vòng cũng được. Đang chạy, nhìn thấy ở đội bên cạnh Lỗ Tự Ngọc dường như có chút kỳ lạ, mặt trắng bệch, môi tím tái, mặt đầy mồ hôi.

Một vòng..... Một vòng rưỡi.....

Hơ? Hấn bệnh sao?

Văn Sơ nghi hoặc, không nhìn Lỗ Tự Ngọc nữa, chỉ cảm thấy giày bắt đầu không thoải mái, bắt đầu từ cặp lót đế của Lỗ Như Hoa, đang dần dần trơn trượt.....

Đứa con gái này, lót giày không lấy hàng tốt, nếu không thì chắc nhò quá không vừa. Lỗ Như Hoa, cô bán hàng kiểu gì vậy! Trong lòng Văn Sơ oán hận.

Càng chạy càng khó chịu, Văn Sơ báo cáo với huấn luyện viên, xin ra khỏi hàng sửa sang lại giày. Tuổi thầy hướng dẫn không hơn nhóm sinh viên bao nhiêu, mấy ngày tập luyện vừa qua đã thành thân thiết, với yêu cầu không quá đáng đương nhiên đồng ý.

Văn Sơ tách nhóm, tìm một chỗ mát mẻ ngồi xuống, cởi giày, nhìn vào phía trong. Có điều không nhìn thì thôi, nhìn vào thấy sợ.

Không phải lót giày, chắc chắn là vậy, hình dáng mềm mại này rõ ràng là.....

Băng vệ sinh! (Ặc ! Bạn Như Hoa thật là kinh khủng >0

Đầu Văn Sơ «coong» một tiếng, máu trào lên não !

Khó trách Lỗ Như Hoa quảng cáo là hút mồ hôi, mềm mại. Hấn sao lại ngu như vậy ? Biết rõ cô ta là đồ háms lợi còn mua của cô ta, giúp đỡ cô ta bán hàng.

Lỗ Như Hoa, cô thật quá đáng!

Văn Sơ phần nộ thò tay vào giày rút băng vệ sinh, vừa định ném xuống đất, lại vụng trộm ngó nghiêng một chút, người luyện tập trên sân thể dục rất nhiều, nếu phát hiện hấn cầm băng vệ sinh, còn không cười chết đi? Văn Sơ xanh mặt, đem miếng băng vệ sinh chết tiệt vo thành một cục nhét vào túi quần.

Lỗ Như Hoa, từ nay trở đi, cô là kẻ thù của tôi!

Văn Sơ gần như nghiêng răng nghiêng lợi rít ra những lời này, mọi hành động « gian ác » của Lỗ Như Hoa giờ phút này bị phóng đại tới vô hạn. Hấn không biết “tám lót giày” này cuối cùng có phải Lỗ Như Hoa cố ý hay không, nhưng bất kể cố ý hay không, đều đã vượt qua phạm vi thừa nhận của tâm lý hấn. Từ khi về nước, từ lúc đến trường S, từ khi biết Lỗ Như Hoa, vận xui không ngừng kéo tới.

Không thể lại mềm lòng, đối với loại con buôn như Lỗ Như Hoa - đồ con gái keo kiệt, tham tiền, tuyệt đối không bao giờ có thể mềm lòng!

“Ách xì!” Cùng lúc, Lỗ Như Hoa cười xe đạp nát đi qua công viên trường S, hất xì một cái thiết bự.

Ai mắng mình vậy nè ? Lỗ Như Hoa dụi mũi.

Di động vang lên, Lỗ Như Hoa tấp vào lề nghe máy, trên màn hình hiện tên Văn Sơ. Tiếng nói bình tĩnh của hắn vang lên, “Lỗ Như Hoa.”

“Văn Sơ, anh muốn mua gì?” Lỗ Như Hoa cười.

“Cô đang ở đâu?” Văn Sơ hỏi lại.

“Tôi ở..... Đây là đâu À, trên đường bên hồ Phù Dung.”

“Tốt, 5 phút sau gặp ở hồ Phù Dung.”

“A, có việc gì?..... Ê? Ê?”

Lỗ Như Hoa buồn bực cúp điện thoại, nghĩ thầm, Văn Sơ sao lại kỳ cục vậy kìa!

Tháng chín, hồ Phù Dung luôn là phong cảnh đẹp nhất trong khuôn viên trường S, còn được gọi là Hồ Uyên ương.

Trong tên có nghĩa, nơi này thường xuyên có “uyên ương” lui tới. Chỉ vì hiện tại là ban ngày, uyên ương không có, nhưng “oan gia” thì có một đôi: Văn Sơ và Lỗ Như Hoa.

“Cô cố ý !” Văn Sơ đè nén giọng, nghiêng răng nghiêng lợi rít lên với Lỗ Như Hoa.

Bốn bề vang vọng.

“Tôi cố ý cái gì?” Lỗ Như Hoa ngơ ngác.

“Băng vệ sinh!” Văn Sơ kéo tay Lỗ Như Hoa, “Cô cố phải con gái không vậy, cô không thấy việc cô làm rất..... rất cái gì đó sao? Cô cố ý muốn nhìn tôi xấu mặt?! Vừa rồi cái gọi là « tấm lót giày » đó thiếu chút nữa lộ ra ngoài. Lỗ Như Hoa, mục đích của cô là muốn mọi người cười nhạo tôi phải không?”

Lỗ Như Hoa ngạc nhiên lui về phía sau non nửa bước, đáng về hùng hổ của Văn Sơ làm cho cô chột dạ.

Nhưng cô là ai, cô là Lỗ Như Hoa!

Lỗ Như Hoa bình thần vỗ vai Văn Sơ, “Nhóc con, bình tĩnh đi, kích động làm gì. Tôi hỏi anh, nếu tôi cố ý , bản thân tôi có lợi gì không?”

“.....” Văn Sơ ngớ ra, bắt đầu suy tư.

“Nếu tôi cố ý lấy « tấm lót giày » hại anh, khiến anh xấu mặt, bị người khác cười nhạo, anh nghĩ coi, còn có ai mua « tấm lót giày » của tôi không? Sẽ không! Người ta sẽ nghĩ « mặt hàng » này không bền, hay trượt ra ngoài.” Lỗ Như Hoa đẩy Văn Sơ ra, nắm chặt tay mình, “Ảnh hưởng đến tiêu thụ, làm sao tôi kiếm ăn?”

“Ai biết cô có âm mưu gì, cô muốn trả thù việc tôi ở nhà đã hôn..... Tóm lại, tư duy của cô cơ bản không giống con gái bình thường!”

“Đúng vậy! Tư duy của tôi cơ bản không giống con gái bình thường. Nhưng có một điều anh phải nhớ kỹ, những việc ảnh hưởng đến lợi nhuận, tôi tuyệt đối không làm, anh đồng ý không?”

Văn Sơ bắt giác gật đầu.

“Cho nên mới nói, chuyện lót giày chính là hiểu lầm, hiểu lầm, keo dán mất tác dụng mà thôi. Vì sao « hàng » mất tác dụng? Vì sao « hàng » của người ta không mất tác dụng? Nhìn theo khía cạnh khác mà coi, điều đó chứng tỏ sức lực chân anh thật sự mạnh mẽ, anh là đàn ông, đàn ông thuần chủng! Đàn ông chân dầm vạn voi! (nguyên văn: Chân dầm vạn quân. Quân: một đơn vị đo trọng lượng ngày xưa, một quân bằng 30 cân) Từng bước chân dẫm mạnh như vậy, tiết tấu tràn đầy sống động như vậy, băng vệ sinh lót cơ bản không thể không chế bước đi của anh, cho nên mới xê dịch, lệch vị trí.”

Mắt Văn Sơ đăm đăm.

“Lỗ Như Hoa tôi rất có đạo đức nghề nghiệp, hàng bán xong vẫn làm tốt công tác hậu cần, đây là tôn chỉ nhiều năm của tôi. Làm việc là làm người, khi bán hàng coi trọng đầu tiên là danh dự. Như vậy đi, nếu tìm thấy nguyên nhân rồi, bây giờ chúng ta không nên truy cứu trách nhiệm, mà nên giải quyết vấn đề, đúng không?” Lỗ Như Hoa « chỉ vờ ».

“.....” Văn Sơ không biết nói gì.

“Đơn giản!” Lỗ Như Hoa cời ba lô, từ trong lấy ra một hộp keo dán chịu lực đưa cho Văn Sơ, “Lấy cái này dán vào băng vệ sinh rồi để trong giày, cam đoan sẽ không lệch vị trí nữa, chắc chắn! Anh là khách hàng của tôi, lại là bạn cùng phòng Tự Ngọc, vậy đi, tôi sẽ giảm giá, 5 tệ thôi, trăm ngàn lần đừng

nói giả tiền cho người khác nghe! Không cần đưa tiền mặt, tôi ghi sổ được rồi.”

Nói xong, Lỗ Như Hoa ra về bí mật làm cử chỉ đưa tay lên miệng « suýt », sau đó trèo lên xe, đạp xe, chạy đi.

Con đường nhỏ bên hồ đã lác đác có vài sinh viên tan học, chuông xe của Lỗ Như Hoa hiển nhiên là vẫn còn hư. Từ xa, Văn Sơ chỉ nghe cô lấy loa cổ không ngừng gọi người xung quanh tránh đường, khi đến gần rồi, âm thanh tự động chuyển lên tông cao : “Queo a, queo Queo a, queo”

Văn Sơ ngơ ngác đứng bên hồ, cầm trong tay hộp keo dán chịu lực, đầu hơi choáng váng..... Không phải tìm cô ta đến hỏi tội sao? Vì sao lại mua thêm keo dán?

Một ngày gay cấn cứ thế đi qua, chuyện dán băng vệ sinh vào giày, Văn Sơ đương nhiên không thể làm tiếp. Có điều cá voi và Phó Tâm Thành không cho chuyện này là kỳ quái. Vì thế, mỗi ngày sáng sớm đúng thời điểm, phòng 205 ký túc xá lại xuất hiện một màn: Hai soái ca, mỗi người đang cầm một miếng băng vệ sinh trắng nõn, thành kính xé bao ngoài, gỡ miếng giấy dán đằng sau, mò mò bên trong giày một chút, cuối cùng, đem « miếng lót giày » trắng nõn mềm mại tí mĩ bài trí vào trong. Sắp xếp xong hết thấy, là lúc ánh bình minh rạng ngời chiếu tới, càng làm nổi bật hai gương mặt hoàn toàn thỏa mãn và “tinh khiết”.

Tương phản với hình ảnh “tinh khiết” bên này, là gương mặt “thối thối” bên kia của Văn Sơ. Nhưng dù quá sức khinh bỉ, Văn Sơ không thể không thành tâm bội phục Lỗ Như Hoa, cô ta bán ra rất nhiều, thật sự có thể lấy lời xây được nhà!

Sau đó bao nhiêu khóa, đại học S vẫn lưu giữ một truyền thống: Đặt hàng băng vệ sinh.

Không chỉ nữ sinh, đôi khi, nam sinh cũng đặt “thứ đó”.

Nhiều năm về sau, Lỗ Như Hoa đã rút khỏi giang hồ, nhưng trên giang hồ vẫn ghi nhớ truyền thuyết về cô.....

Nửa tháng sau, khóa học quân sự ma quỷ cũng chấm dứt. Học kỳ mới sắp tới, đối với Lỗ Như Hoa mà nói có nghĩa là một “thời đại mới” đã đến, toàn bộ nhiệt tình đều đổ vào việc học và việc làm công việc kiếm tiền. Mặt khác, công việc đưa bữa sáng cô đã cần phải tự mình đi làm. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, mọi sự hứng thú từ các sinh viên với công việc đưa hàng cho các lầu của ký túc xá trường S đã được cô tóm tắt thành một “mạng lưới nội bộ”, từ đó cô lập một trang web quản lý. Nói cách khác, cô bây giờ chỉ đề ý đến « khách trưng kinh doanh » và nguồn hàng cung cấp, còn người « giao hàng » cụ thể, đa số đều từ “mạng lưới nội bộ” phụ trách. Cứ như vậy, cân đối hiệu quả sức lao động, « lao động dư thừa bên ngoài », cũng cân bằng quan hệ cung cầu.

Về phần Lỗ Như Hoa hàng tháng có thể kiếm được bao nhiêu tiền, vẫn là bí mật. Tóm lại, cuộc sống của cô chẳng có gì thay đổi, vẫn là chiếc xe đạp già cỗi, vẫn là cái ba lô to lớn, tóc vẫn ngắn, quần áo vẫn đơn giản.

Chương trình học của khoa kiến trúc rất nặng, số lần cô đến phòng 205 cũng giảm. Một vài lần, Văn Sơ nhìn thấy cô ở căn tin, nụ cười vẫn sáng lạn, không mang một chút mệt mỏi.

Mặt khác, quan hệ của cô với những người ở phòng 205 ký túc xá càng lúc càng tốt. Đương nhiên, ngoại trừ Văn Sơ.

Sự thật là Lỗ Như Hoa rất siêng năng, ăn nói ngọt ngào, không có lý do gì để bị ghét. Điều ấy ngay cả Văn Sơ cũng không phản đối, chỉ vì lúc mới nhập học hẳn bị thấy hết, rồi chuyện quần áo, chuyện vô tình hôn môi, sau đó lại đến chuyện « miếng lót giày ». Văn Sơ cho rằng hẳn có thể không đến mức chán ghét Lỗ Như Hoa, chấp nhận cô xuất hiện trước mặt mình cũng đã đủ gia ơn và tôn trọng. Còn quan hệ tốt, quên đi.

“Lỗ Như Hoa, có mang tã không? Cho tôi một bao!” Nơi bàn ăn, một nam sinh quay đầu hỏi Lỗ Như Hoa.

Lúc này Lỗ Như Hoa đang ăn cơm với bốn người phòng 205.

Người khác ăn cơm là ăn cơm, cô ăn cơm còn kiêm bán giấy ăn và mấy thứ linh tinh, thông thường một bữa cơm bị gọi năm sáu lần.

“Có!” Lỗ Như Hoa lấy từ ba lô một bao tã, ném cho người vừa kêu “đây nè.”

“Cám ơn !” Nam sinh kia giơ tay đón.

Lỗ Như Hoa mỉm cười quay đầu, tiếp tục chiến đấu với món rau cần xào thịt băm trước mặt.

Lạnh, rất lạnh..... Cô chợt cảm thấy có ánh mắt “bất hòa” đánh úp trước mặt!

Ngẩng mạnh đầu, luồng khí lạnh kia quả nhiên đến từ người đối diện - Văn Sơ.

“Giữ chứ?” Lỗ Như Hoa miệng ngậm cơm, kinh ngạc hỏi.

“Tên kia mua cái gì mà cô còn khuyến mãi thêm tặng phẩm? Lỗ Như Hoa, tội tôi mua hàng chỗ cô không phải ngày một ngày hai, vì sao không tặng tội cái gì? Đây là kiểu buôn bán gì vậy?”

“.....” Lỗ Như Hoa nuốt miếng cơm nghẹn, “Giày thể thao ai giúp anh chà rửa? Điểm tâm hôm qua ai giúp anh lấy? Đồ quân sự dính đất ai giúp anh giặt? Văn Sơ, anh lại còn so đo!”

..... Cũng đúng. Văn Sơ ra về không cho là đúng, thu lại tầm mắt, tự hỏi có phải bản thân đang thật sự so đo không. Có điều..... hấn làm sao vậy? Chỉ vì một bao tằm mà tính toán với loại « con buồn nhỏ » kia? Lẽ nào như thế! Không lẽ hấn lại trở nên nhỏ nhặt vậy..... trường học phá đám..... cần tin phá đám.....đồ vật phá đám..... Cái gì cũng phá đám! Buồn bực, quá sức buồn bực!

“Tự Ngọc.” Lỗ Như Hoa làm sao mà biết tâm lý Văn Sơ đang « dậy sóng » như vậy, cô ăn cơm xong, cười híp mắt nhìn Lỗ Tự Ngọc ngồi cạnh.

“Ừ?” Lỗ Tự Ngọc ngẩng đầu.

“Buổi chiều tụi em có tiết vẽ phải không? Đang tìm người mẫu, đúng không?” Lỗ Như Hoa cười đến sáng lạn.

“Sao chị biết?” Lỗ Tự Ngọc hỏi lại.

Văn Sơ đứng đấy ăn cơm, sắc mặt không mấy may gọn sóng.

“Biết chị biết rồi là được!” Lỗ Như Hoa đương nhiên sẽ không bán đứng người khác, huống hồ tin này cũng không phải Văn Sơ chủ động nói cho cô, chẳng qua cho cô xem thời khóa biểu khoa mỹ thuật mà thôi, “Em xem chị thể nào? Vẽ một bức được không?”

“Chị hai, buổi chiều chị không có việc gì à?”

“Không có việc gì.” Lỗ Như Hoa mừng rỡ.

“Không có việc gì thì chị về ký túc xá nghỉ ngơi đi, không thì đi thư viện đọc sách, đừng chậm trễ bài vở.”

“Tự Ngọc.....” Lỗ Như Hoa cố gắng nài nỉ lần nữa.

“Chị, em ăn xong rồi, em đi trước.” Lỗ Tự Ngọc mỉm cười đứng lên, vỗ vai Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa cũng cười, có chút miễn cưỡng, “Ừ, vậy em đi về trước đi.”

“Tôi cũng xong rồi, các bạn cứ ăn tiếp.” Văn Sơ lễ phép đứng lên nói.

Lỗ Như Hoa liếc hấn một cái, xem như trả lời.

Không biết tại sao, Lỗ Tự Ngọc chưa bao giờ đồng ý về cô. Chỉ là cô muốn có một bức chân dung, mà người vẽ không phải ai khác, em trai cô.

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Như hoa kỳ thật không bằng hoa

Văn Sơ cúi đầu, kín đáo nhìn Lỗ Như Hoa. Hóa ra..... Lòng mi cô dài như vậy, dưới ánh đèn đường, cô khép mắt, lông mi hạ xuống dẹt trên gương mặt một vầng tối mờ mờ. Cô cần môi dưới, vẽ mặt hoàn toàn tương phản với sự điềm tĩnh bề ngoài, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt tay lái, giống như cái tay lái kia là cả thế giới của cô.....

Nhập học vài tuần, cuộc sống Văn Sơ trong trường S cuối cùng cũng dần thích ứng. Hấn bình thường trọ ở trường, cuối tuần về nhà với Văn Phi. Có điều Văn Phi chỉ ở nhà phân nửa thời gian, thời gian còn lại mặc hấn ra sức “phá hoại”.

Nhưng cuộc sống của hấn dường như thiếu đi một thứ gì đó. Chỉ là không biết, đến tận cùng là thiếu cái gì? Nếu hấn cứ bàng quan hai chị em nhà kia, “tận hưởng” cuộc sống, có lẽ..... thú vị hơn chăng?

Mùa hè đã hết. Thu về. Năm nay mùa thu chột lạnh.

Phù dung bên hồ Phong Diệp dần dần phiểm hồng, mặt trời chiều ngã về phía tây, rọi trên hồ nước lăn tăn gọn sóng, rực lên một màu tuyệt đẹp. Văn Sơ đặc biệt thích nơi này, không vì lý do gì khác, chỉ vì màu sắc.

Hấn cảm thấy, một bức tranh quan trọng nhất là màu sắc.

Chỉ có điều vẽ tranh cần một không gian yên tĩnh, mà hoàn cảnh hiện tại hiển nhiên là không phù hợp, bởi vì Lỗ Như Hoa bên kia đang cầm trên tay một đồng thư từ, lái nhai nói chuyện.

Thời tiết trở lạnh, cô cũng thay đổi trang phục. Sơ mi rộng thùng thình chuyển thành áo khoác rộng thùng thình, trên cổ quàng một cái khăn len màu đen,

tóc đã dài hơn một chút, miễn cưỡng cột lên, ở sau đầu túm lại thành một cái “bàn chải nhỏ”.

“Ê, người viết lá thư này là hoa khôi khoa múa của trường mình nè. Anh có biết hoa khôi khoa múa là khái niệm gì không? Trường mình đẹp nhất là nữ sinh khoa múa, mà cô này lại là khoa khôi của khoa đó nữa! Tôi điều tra rồi, dòng dõi thư hương, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tính cách không tệ, sáng sủa hào phóng, da trắng.....”

“Lỗ Như Hoa, cô nhận của cô ta bao nhiêu tiền?” Văn Sơ lơ đãng chăm cọ vào bảng màu, tô lên tấm vải vẽ.

Lỗ Như Hoa đột ngột im lặng.

Văn Sơ quay đầu nhìn, lúc này cô đang nhìn chăm chăm vào tấm vải vẽ tranh sơn dầu, biểu tình kia..... Không được bình thường. Xót xa? Thương tiếc? Kinh ngạc? Hay là gì khác?

“Cô lại muốn nói cái gì nữa ?!” Văn Sơ thờ dãi một hơi.

“Anh phí phạm màu vẽ quá, một lọ mất lắm, biết bao nhiêu tiền không.....”

“Lỗ Tự Ngọc cũng học mỹ thuật, bao nhiêu tiền một lọ cô hẳn là rành như tôi.”

“Không giống nhau!” Lỗ Như Hoa rõ ràng đang cực kỳ kinh ngạc, “Tự Ngọc nhà tôi là vẽ tranh!”

Văn Sơ mắc nghen: “Xin hỏi tôi đang làm gì?”

“.....” Lỗ Như Hoa ngượng ngùng, “Anh cũng Anh cũng vẽ tranh..... Nhưng tranh của Tự Ngọc tương lai chắc chắn là đo li tính tiền !

Văn Sơ nhăn mặt nhử mày, hẳn không biết hiện tại nên cảm thấy tức giận hay buồn cười. Lỗ Như Hoa với Lỗ Tự Ngọc thì kiêu ngạo, đối với hẳn thì khinh khi, quả thực là coi thường hẳn quá đáng.

“A, nói tiếp chuyện hồi nãy ! Hoa khôi đó.....” Lỗ Như Hoa tiếp tục thao thao bất tuyệt.

“Cô mở trung tâm môi giới hôn nhân khi nào vậy? Bạn Lỗ Như Hoa, tôi không thể không nhắc nhở cô, trong trường học tiến hành loại giao dịch này là không có đạo đức.” Văn Sơ hết kiên nhẫn nổi, ngón tay dính màu vẽ trực tiếp quẹt lên mặt Lỗ Như Hoa.

Hai má cô mềm mại, chỗ hẳn vừa chạm tới âm ẩm

Lỗ Như Hoa đẩy tay Văn Sơ ra, lén lút liếc nhìn xung quanh.

Văn Sơ hơi kinh ngạc, ánh mắt tìm tòi xung quanh một chút, bóng cây xa xa kia quả nhiên có người đang núp. Nhìn biểu lộ của Lỗ Như Hoa, trong lòng đại khái đã hiểu, coi bộ cô này mời cả chủ nhân lá thư đến đây!

Văn Sơ mỉm cười.

“Lỗ Như Hoa.” Văn Sơ gác bút vẽ lên kệ tranh, kề sát Lỗ Như Hoa.

“Gi?” Lỗ Như Hoa cảnh giác lui về sau nửa bước.

“Gần đây buôn bán không tệ, nhìn cô rất mệt, tôi làm «vật lý trị liệu» cho cô.”

“A? Trị liệu?”

“Chúng ta « làm » nhé.” Văn Sơ cười tủm tỉm. Nhẹ giọng nói xong, không đợi Lỗ Như Hoa phản ứng, hẳn nhanh chóng kéo cô về phía mình, hai tay ôm lấy đầu cô, bắt đầu sờ trái mó phải, cùng lúc đó, mặt hẳn cũng chậm rãi tiến lại gần mặt Lỗ Như Hoa.

Học mỹ thuật, quan trọng nhất là cấu trúc, tỉ lệ, và góc độ.

Hoàn mỹ!

Kết quả là, trong lúc Lỗ Như Hoa ngỡ ngàng, đã bị an bài xong xuôi, người nhìn lên sau bóng cây cũng đã thấy hình ảnh Văn Sơ đang ôm mặt Lỗ Như Hoa mãnh liệt...

Bóng người che mặt, quay đầu liêu xiêu chạy mất dạng.

Văn Sơ nhìn bóng dáng hoa rơi nước chảy của hoa khôi trong truyền thuyết, trong lòng kêu lên một tiếng khoan khoái.

Về mặt ngỡ ngàng của Lỗ Như Hoa cuối cùng đã có phản ứng, nhìn mặt Văn Sơ sáng rõ, đôi mắt khỏe môi cong lên nụ cười xấu xa, lại quên phải “thẹn quá hóa giận”.

Không nên giận sao? Tên Văn Sơ này làm hỏng danh dự kinh doanh của cô rồi. “Hồng Nương” và “Trương Sinh” là một đôi..... vậy “Thôi Oanh Oanh”

làm thế nào cho phải? Sau này còn người nào tin tưởng Lỗ Như Hoa nữa không? Giận, nhất định phải giận.

Nhưng Đối phương không phải người khác, là Văn Sơ..... Lỗ Như Hoa bỗng nhiên cảm thấy mặt bắt đầu phát sốt..... Văn Sơ, hẳn là người như vậy Toàn bộ nữ sinh trường S như hồ rình mồi nhìn chăm chăm vào hắn Không được, không thể hư vinh như vậy! Làm người phải kiên định!

Lỗ Như Hoa cố không nghĩ ngợi lung tung, nhưng máu trong đầu dường như nhảy nhót lung tung, không biết khi nào mới có thể lưu hồi tại chỗ.....

“Không phải chứ, Lỗ Như Hoa, mặt cô đỏ kìa? Cô cũng biết đỏ mặt sao?” Văn Sơ cười văng lên, từ trước tới nay chỉ có mình hắn cam chịu, hôm nay một động tác nho nhỏ trên cột của hắn lại kích thích Lỗ Như Hoa, thu hoạch ngoài ý muốn làm hắn mở cò trong bụng.

Tìm Lỗ Như Hoa đập loạn, về mặt bối rối, muốn nhắc Văn Sơ lại không biết nói sao, ảo não không chịu nổi.

“Lỗ Như Hoa cũng biết đỏ mặt, ha ha...”

“Văn Sơ, anh học mỹ thuật tạo hình sao mắt kém vậy. Mặt đỏ hồi nào, buồn cười! Lỗ Như Hoa tôi..... trời kinh quỷ khiếp! Tôi sẽ đỏ mặt sao? Tôi vì sao phải đỏ mặt!”

“Ha ha, Lỗ Như Hoa cũng biết đỏ mặt.”

“Vì mặt trời! Không phải tôi đỏ mặt, Ánh mặt trời hồng! Nhìn hồ nước kia, cũng là “bán giang lạnh rung bán giang hồng” đó.”

“..... Là ý gì?”

“Một bóng nắng chiều rơi trong nước

Nửa dòng sông run rẩy, phiếm hồng

Nói cho đúng là ở thời điểm chiều tà, mặt nước một nửa là màu xanh biếc, một nửa là hồng, Văn Sơ đầu heo!”

(Nguyên văn :

Một đạo tà dương phô trong nước

Bán giang lạnh rung bán giang hồng)

“Nửa dòng sông..... Màu sắc? Màu lục?”

“Làm ơn học thêm chút tiếng Trung đi, thật sự là không biết sao ?!” Lỗ Như Hoa kể chuyện thành công, móc từ ba lô ra một tập thơ đưa cho Văn Sơ, “Nè, trong này có! Đem về học cho tốt, nhìn bức tranh của anh đi, nửa dòng sông xanh biếc, phiếm hồng, quá sức hài hòa, người xưa vốn trong thơ có hình, đã tả xong một bức tranh hồng - lục giao hòa. Còn anh? Rất không chuyên nghiệp.”

“Tôi không chuyên nghiệp? Tôi ở nước ngoài lấy được bao nhiêu tiền thưởng cô biết không? Tôi ở Pháp và Italia học với thầy nào cô biết không? Tôi ở.....”

“Không biết, tôi chỉ biết anh bị ba anh bắt về Trung Quốc !” Lỗ Như Hoa buông tay, nhún vai.

Văn Sơ biến sắc, “Làm sao cô biết?”

“Anh trai anh nói.”

“Anh trai? Anh tôi làm sao có thể liên lạc với cô!”

“Vậy anh hỏi anh trai anh đi. Anh ấy điện thoại cho tôi, nhờ tôi chăm sóc anh. Tôi và anh ta không quen biết, không thể mặt dày mà đi thu phí. Như vậy đi, anh nói với anh trai anh, tôi làm bảo mẫu không phải không được, nhưng hãy để tôi muốn xem lịch làm việc, còn về phương diện giá cả.....”

“Ê.....” Văn Sơ nhéo má Lỗ Như Hoa “Cô gái tham tiền! Quên lời anh tôi nói đi, tôi không cần cô chăm sóc, không cần!”

“Vậy mua tập thơ này đi, rẻ thôi, hai mươi tệ.”

“Vì sao tôi phải mua?”

“Vì tôi giúp anh vẽ tranh, giúp anh nhìn rõ tranh anh không thể hiện được ý cảnh. Cái này anh có thể học tập Tự Ngọc, tôi cho rằng trong tranh của nó rất có..... tình!”

“Có tình? Có tình sao cậu ta không chịu vẽ cô? Tôi thấy cậu ta mới là không có tình!” Văn Sơ giận nhất chuyện Lỗ Như Hoa cứ hờ hờ là nhắc tới Lỗ Tự Ngọc, không nhận được bèn mở miệng châm chọc.

Quả nhiên, hắn đụng trúng tử huyệt Lỗ Như Hoa.

Vì thế, trong buổi hoàng hôn, đứng bên hồ, Văn Sơ cuối cùng đã cảm nhận được cái gì là “nửa mặt lạnh rung nửa mặt đỏ”!

(So sánh với câu thơ ở chương trước:

Một đạo tà dương phô trong nước

Bán giang lạnh rung bán giang hồng)

Diễn viên họ Lỗ Như hát khúc âm tình bất định.....

“Lỗ Như Hoa, cô phá hỏng bức tranh của tôi!”

“Văn Sơ, tôi chỉ theo cách của anh, đem tình cảm vào tranh.”

“Aaa! Lỗ Như Hoa, tôi vẽ hết cả buổi chiều!”

“Gì ? Vẽ nguyên buổi chiều không bằng tôi quẹt một giây.”

“Lỗ -- Như -- Hoa!”

“Queo à, queo!” Lỗ Như Hoa cười xe đạp, giọng cô dần dần biến mất sau rừng phong.

Văn Sơ cầm tập thơ, nhìn bức tranh bị Lỗ Như Hoa tô thành một tấm vải xanh lè, khóc không ra nước mắt.....

Văn Sơ buồn bức trở lại ký túc xá. Cá voi và Phó Tâm Thành không thấy đâu, Lỗ Tự Ngọc đang ở rửa bút vẽ, trên bàn là mấy bức chân dung vừa hoàn thành.

Văn Sơ liếc nhìn. Ở miệng Lỗ Như Hoa, em trai cô là Da Vinci chuyển thế!

Hắn và Lỗ Như Hoa chiến tranh không nên dính thêm Lỗ Tự Ngọc vào, nhưng không biết tại sao, nhìn Lỗ Tự Ngọc, trong lòng Văn Sơ thấy không thoải mái, vì thế lo lắng đánh giá những bức tranh cậu vẽ. Hắn không thể không thừa nhận: Màu sắc, độ sáng tối, nước da, thủ pháp..... của bức tranh này giống như thật.

Nghĩ nghĩ một hồi, hắn mở miệng, “Vừa vẽ à?”

Ký túc xá chỉ có hai người, Lỗ Tự Ngọc thấy Văn Sơ nói chuyện, hơi ngạc nhiên nhưng vẫn mỉm cười gật đầu.

“Đều là vẽ chân dung, vì sao cậu không chịu vẽ chị cậu?” Văn Sơ ho nhẹ, bỗng nhiên cảm giác mình giống như kẻ khả nghi can thiệp vào chuyện riêng của người khác, không lịch sự cho lắm.

Kỳ lạ là, Lỗ Tự Ngọc vẫn rất thản nhiên, hoàn toàn bình tĩnh.

Văn Sơ cảm thấy trong lòng bốc lên một con giận vô cớ, cố đè nén, “Đừng hiểu lầm, tôi không phải chất vấn, chỉ là tò mò thôi.”

“Cám ơn.” Lỗ Tự Ngọc lau đầu bút, chậm rãi đáp, “Cám ơn cậu quan tâm đến chị tôi.”

“Tôi quan tâm đến chị cậu?” Văn Sơ cường điệu chỉ vào mũi mình, “Cô ta luôn tìm cách tra tấn tôi..... ủa quên..... Tra tấn người khác. Cậu không biết đâu, nhắc tới cậu, cô ta sẽ nổi điên. Một bức tranh thôi mà, đâu có mất nhiều thời gian, coi như chiều cô ta, tùy tiện vẽ đại đi.”

Lỗ Tự Ngọc chăm chú nhìn Văn Sơ, lại mỉm cười lắc đầu.

Văn Sơ bức mình, nhưng trong lòng tự cảnh cáo: Bình tĩnh ! Đây là chuyện nhà người ta, chuyện riêng..... của người ta của Lỗ Như Hoa!

Đêm, phòng 205 mọi người đều đã say giấc.

Trừ một mình Lỗ Tự Ngọc.

Mất ngủ.

Từ trước tới giờ đều là thế.

Lỗ Tự Ngọc đặt tay lên ngực, nhịp tim dồn dập liên hồi, rồi dừng lại.....

Đập rất nhanh, nhưng, so với người bình thường luôn luôn chậm hơn.

Tuy nhiên ... chậm lại vẫn tốt hơn là ngừng vĩnh viễn.

Cố thêm một chút, được không? Nếu không chị hai làm sao bây giờ? Lỗ Tự Ngọc, cố lên chút nữa, cố thêm năm năm nữa thôi, ít nhất phải đến khi chị hai tốt nghiệp đại học, trở thành kiến trúc sư vĩ đại, cuộc sống thành thoi hơn bất cứ người nào.

“Bán gang lạnh rung..... Bán gang hồng. Lưng ta, lưng Đẹp..... Màu sắc.....” Văn Sơ bỗng nhiên nói mớ, dọa Lỗ Tự Ngọc nhảy dựng.

Hắn đang đọc thơ? Lỗ Tự Ngọc bật cười. Văn Sơ này thật thú vị, từ lúc về phòng cứ cầm tập thơ lật lật. Cậu ta hứng thú với thứ này từ lúc nào?

Nếu Cậu ta thực sự quan tâm chị hai thì sao?

Nhìn bóng Văn Sơ trên giường, Lỗ Tự Ngọc bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ sắp tới cậu và chị cậu sẽ phải đối mặt với một điều gì đó.

Lễ Giáng Sinh sắp đến. Trong quá khứ, chưa bao giờ phòng 205 lại náo nhiệt như thế. Quà tặng từ “bốn phương tám hướng” ào tới “F4”. Nhất là Văn Sơ. Nhiều người biết hắn từ nước ngoài về, cho rằng hắn coi trọng ngày lễ nước ngoài, vì vậy hắn nhận được hàng đồng quà tặng đủ loại, lớn thì cây thông Noel, nhỏ thì chuông bạc.

Hắn lười mở ra, cứ để thành đồng trên bàn. Ban đầu hắn có vài ý tưởng với đồng quà tặng “phế phẩm vô dụng” này, như..... Đưa cho Lỗ Như Hoa tham tiền cảm về, nhưng dạo này hình như cô bận bịu công việc, đã vài ngày không tới công viên.

“Lỗ Tự Ngọc, chị cậu hai ngày nay bận việc gì vậy?” Cá voi ăn quà tặng chocolate, nằm ườn trên giường hỏi Lỗ Tự Ngọc.

Văn Sơ đang đọc thơ một cách lơ đãng vô thức dòng tai lên, trong lòng chợt thấy cao hứng mà không biết tại sao, thầm nghĩ: Cá voi thật đúng là người tốt.....

“Buôn bán.” Lỗ Tự Ngọc đang đọc sách, lơ đãng trả lời.

“Ha ha, nói đến Lỗ Như Hoa, tôi gặp cô ấy hai ba lần rồi, mỗi lần sau xe đều cột một cây thông Noel. Tự Ngọc, chị cậu Noel này thật là quá thoải mái, bán được mấy cây rồi?” Phó Tâm Thành nói chen vào.

“Cái xe tôi tàn cỡ đó mà cô ta còn « thờ » thêm cây thông Noel?” Văn Sơ nhin không được.

“Cây nhỏ thôi, vẫn đi được, cậu cũng không phải không biết Lỗ Như Hoa sức lực hơn người.” Cá voi vừa ăn vừa xua tay.

Văn Sơ cảm thấy trong lòng buồn bực, không biết làm thế nào. Nhìn thần sắc Lỗ Tự Ngọc không chút gọn sóng, hắn càng tức giận.

Được rồi, Lỗ Như Hoa, cô không phải tài giỏi lắm sao? Tôi tạo cơ hội cho cô kiểm lời!

Hắn lấy di động, hung tợn bấm dãy số « gọi là có mặt », sau đó cố ý gào to, “Nè, Lỗ Như Hoa.”

Lỗ Tự Ngọc nhìn sách, chẳng buồn ngẩng đầu.

“Lập tức lại đây! Ừ..... Đương nhiên, nếu không có việc tôi gọi làm gì..... 20 phút, nhớ đó.” Văn Sơ cúp điện thoại.

Lỗ Tự Ngọc vẫn chăm chú đọc. Không ai chú ý, đã một lúc lâu cuốn sách vẫn chưa lật sang trang mới.

Quả nhiên, 20 phút sau, phòng 205 vang lên tiếng đập cửa, Văn Sơ lập tức nhảy xuống giường, nhanh chóng mở cửa, kéo tay người đứng ngoài vào, sau đó đóng cửa. Động tác liền mạch lưu loát, làm cho Lỗ Như Hoa hơi choáng: “Nè.....Bộ ký túc xá cháy hả ?”

Văn Sơ không nói, từ trên cao nhìn xuống đánh giá.

Vài ngày không gặp, hình như cô gầy hơn.

Chiếc khăn quàng đen vẫn được quấn lung tung trên cổ cô, tôn thêm gương mặt nhỏ nhắn. Tóc bị gió thổi tung, bồng bênh, hơi hỗn độn, ba lô vẫn ở trên lưng, trên tay còn ôm mấy tấm tranh khắc cứng. Đã không còn sớm, có lẽ bên ngoài khá lạnh, hoặc vì cô gấp rút chạy tới mà hai má đỏ hồng, trên môi vẫn là nụ cười « chuyên nghiệp » mọi khi.

“Chuyện gì? Sao mà gấp vậy! Ký túc xá sắp đóng cửa, suýt nữa là không vào được!” Lỗ Như Hoa bước đến giường Lỗ Tự Ngọc, đưa tập tranh trên tay cho cậu: “Của em đó. Cá voi nói cần.”

Lỗ Tự Ngọc cầm tập tranh, yên lặng nhìn về phía Cá voi, Cá voi nhún vai.

“Về sau chị đừng mua nữa, mấy thứ này trên mạng có đầy.” Lỗ Tự Ngọc ngẩng đầu, thần nhiên nói.

Lỗ Như Hoa phớt lờ, “Không giống đâu, cá voi nói giáo viên giới thiệu tên sách tranh để tham khảo, chắc phải dùng đến.”

“À..... là giáo viên yêu cầu”, Cá voi lại gần, tò mò lấy một quyển trên tay Lỗ Tự Ngọc lật xem, vừa xem vừa cảm thán, “Có điều anh không nghĩ rằng em đi mua thật, nguyên bộ tranh này Chắc đủ cho em sinh hoạt trong một tháng?”

“Cái này tính làm gì?” Văn Sơ đứng sau Lỗ Như Hoa, nghiêng mặt bồi thêm, “Tranh của Tự Ngọc tương lai là phải đo li mà bán, đúng không, Lỗ Như Hoa? Chỉ là không biết, số tiền kia có làm cho cô choáng không?”

Lỗ Như Hoa ngạc nhiên quay đầu lại, “Văn Sơ, hận mà chỉ dám để trong lòng là khuyết điểm chết người của đàn ông!”

Văn Sơ nắm chặt tay. Hắn thừa nhận lời Lỗ Như Hoa không sai. Nhưng không biết vì sao hắn lại tức giận! Nhìn Lỗ Tự Ngọc vẽ mặt thờ ơ hắn càng tức giận hơn!

“Gọi tôi đến có chuyện gì?” Lỗ Như Hoa trở lại chủ đề, “Nói mau đi, chút nữa khóa cửa tôi không ra được.”

“Đơn giản!” mặt Văn Sơ lạnh lẽo “Giúp tôi làm cây thông Noel.”

“Gi, không phải có rồi kia?” Lỗ Như Hoa nhìn mấy cây thông trong góc ký túc xá, ngạc nhiên.

“Không thích, nhỏ quá.” Văn Sơ mặt không chút thay đổi trả lời.

“Vây.....Đóng cây kia làm sao bây giờ.....”

“Tùy ý xử lý.”

“Ồ.....” Lỗ Như Hoa ngỡ ngàng, nhìn Văn Sơ không giống như đang nói đùa, thậm chí hoàn toàn nghiêm túc, mà không khí phòng 205..... hình như hơi kỳ lạ.

Nơi này không nên ở lâu, Lỗ Như Hoa ngượng ngùng lùi lại, “Ngày mai tôi tới mang mấy thứ này đi, mọi người nghỉ ngơi đi, tôi.....”

“Cô mang đi luôn!” Văn Sơ ngắt lời Lỗ Như Hoa, “Mấy thứ đó nhìn chừng mắt quá, đêm nay mang đi hết!”

“A?” Lỗ Như Hoa kinh ngạc, đóng cây thông kia thoát nhìn cũng không phải ít, “Ngày mai mang đi? Xe đạp của tôi bị xẹp, hết hơi rồi, tôi không đạp được.”

“Không đạp về được thì đẩy về!” Văn Sơ kéo ba lô của Lỗ Như Hoa xuống, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi về phía đồng quà, chọn lựa một lúc, rồi nhét vào ba lô, “Đám quà này cô cũng đừng giúp tôi xử lý, tôi không thích phòng ốc chật chội.”

Những người khác ngáy ngẩn cả người.

“Văn Sơ, cô ấy không mang nổi đâu, thôi đi.” Cá voi dựa vào thành giường, hắng giọng khuyên can.

“Không mang nổi thì tìm người hỗ trợ.” Văn Sơ “tao nhả” mỉm cười, “Đúng không, bạn Như Hoa? Huống hồ đám quà này rất dễ bán, đừng quên ở trường S ngoài cô ra còn có những người khác cũng muốn thu mua, nếu đêm nay không lấy đi, tôi không thể cam đoan ngày mai cô còn nhìn thấy chúng nữa.”

Lỗ Như Hoa do dự. Vừa vào phòng đã bắt đầu cảm thấy không khí quái dị, quả nhiên là thật. Văn Sơ uống nhầm thuốc sao? Nghĩ một hồi, cô hạ giọng thương lượng, “Chờ một đêm được không? Ngày mai tôi nhất định lại đây lấy, đêm nay quá thật..... Đã trễ thế này, ký túc xá nữ mọi người cũng ngủ rồi, đem nhiều đồ như vậy vào phòng, không may bạn tôi thức giấc, huống chi mấy món quà này.....”

“Cô có định kiếm tiền không?” Văn Sơ mỉm cười, “Quảng cáo của cô viết « gọi là có mặt », trọng lời hứa trọng danh dự, chuyện nhỏ như vậy cũng không làm nổi? Chuyện này đối với cô quá sức có lợi, cô thu quà lại bán đi, kiếm tiền mà mua nhiều sách cho người « đo li tính tiền » tương lai - em trai thân ái của cô.

Lỗ Như Hoa trầm mặc. Cô cuối cùng cũng hiểu : Văn Sơ nhằm vào Lỗ Tự Ngọc. Thẳng thắn mà nói, hiện tại cô rất muốn, cực kỳ muốn, vô cùng muốn tát một cái vào mặt hắn. Nhưng nếu là mâu thuẫn giữa Văn Sơ và Lỗ Tự Ngọc thì phải để chính hai người giải quyết. Hay thật, xem ra hôm nay quả là cái ngày làm trâu ngựa. Đầu tiên vì mua tập tranh cho Lỗ Tự Ngọc mà chạy khắp trường S, về trường học lại phải chuyển gấp mấy đơn hàng. Lúc Văn Sơ gọi điện thoại, cô đang chuẩn bị đi ngủ sớm một chút, hôm nay phá lệ vì thật sự hơi mệt. Điện thoại vừa cất, vội vàng thay quần áo chạy tới ký túc xá, đã vậy còn lúng lúp xe.

Nghĩ ngợi một hồi, cô vẫn cầm chiếc ba lô căng phồng từ tay Văn Sơ, gờ lên và mỉm cười “Anh nói đúng, mấy món quà này với anh không phải của hiếm, còn với loại nghèo khổ như tôi lại là thứ quá cần. Được rồi, tôi sẽ mang toàn bộ đi, đêm nay, lập tức!”

Phòng 205 bỗng chốc im lặng. Lỗ Như Hoa xắn tay áo, lấy laptop trong ba lô, mở gói từng món quà rồi ghi lại.

“Cây thông Noel bằng nhựa, cao ước chừng 1,5m, siêu thị bán khoảng ba mươi tệ. Văn Sơ, tôi mua mười tệ.”

“Hộp chocolate này siêu thị bán bảy mươi, tôi mua chỗ anh ba mươi.”

“Con búp bê nhung này là quà tặng người ta tự tay làm, tôi không lấy, tâm ý của người khác, không thể tính toán giá tiền. Và lại nếu tôi bán mà người làm

ra nó nhìn thấy thì không hay lắm.”

“Mô hình đồ chơi này tôi chưa thấy qua, không biết bao nhiêu tiền, nếu anh tin tưởng, để tôi bán, bán được rồi nhất định trả tiền cho anh.”

“Chỉ hai, để em giúp.” Lỗ Tự Ngọc buông cuốn sách trong tay, đứng lên. Cậu giúp Lỗ Như Hoa mở bao quà, cùng cô quy giá tiền, hai chị em nhỏ nhẹ bàn bạc, đến chỗ ngẫu nhiên hiểu ý thì nhìn nhau cười.

Phó Tâm Thành đang gọi điện, không biết khi nào thì dừng, có vẻ còn bận rộn hơn hai chị em Lỗ Như Hoa. Cá voi định qua giúp một tay, lại không biết nên giúp từ đâu, hai chị em Lỗ Như Hoa phối hợp ăn ý làm cậu ta cảm thấy bản thân chen ngang có vẻ dư thừa, dựa vào giường, ngo ngoáy nhìn qua.

Lúc này, người cảm thấy mình thừa thãi nhất có lẽ là Văn Sơ.

Hắn xấu hổ đứng tại chỗ, cảm thấy bằng lòng với giá cả Lỗ Như Hoa đưa ra cũng không phải, mà không bằng lòng lại càng không hay. Hắn không nên gọi điện thoại bắt Lỗ Như Hoa đến vào lúc trễ như vậy, cũng không nên nói muốn bán quà tặng này nọ giúp cô “kiếm tiền”.

Nhưng cuối cùng sao lại đến mức này, vì sao hắn có thể vô vị như vậy, vô vị đến mức dùng cách ép buộc Lỗ Như Hoa đến để kích động Lỗ Tự Ngọc? Kích động Lỗ Tự Ngọc với hắn có gì tốt?

Lỗ Như Hoa bây giờ không nhìn hắn, lúc đổi quà ra tiền tuy rằng vẫn mỉm cười, nhưng lại làm Văn Sơ cảm thấy nụ cười đó thật xa cách.

“Tổng cộng bằng đó tiền, anh thấy đủ chưa?” Lỗ Như Hoa kiểm tra xong, ngược mặt hỏi Văn Sơ.

Văn Sơ tự nhủ « thôi rồi! », gật đầu một cách bất an. Thật lòng, hắn hoàn toàn không nghe được cái gì bao nhiêu tiền, cũng chẳng còn tâm trạng hỏi lại cô.

Lỗ Như Hoa lặng lẽ nhìn hắn, nhét tất cả vào ba lô một lần nữa. Những thứ còn lại, cô nhanh nhẹn đánh thành hai bao lớn, dùng dây buộc lại, tay trái một bao, tay phải một bao, cây thông cao mét rưỡi thì để Lỗ Tự Ngọc mang giúp, cuối cùng quay lại chào Cá voi và Phó Tâm Thành, nhanh chóng mở cửa, bỏ đi.

Văn Sơ bỗng dưng bức bối, quay sang hỏi Cá voi và Phó Tâm Thành, “Cô ta thật mất lịch sự, đúng không? Mình giúp cô ta kiếm tiền, vậy mà đi về cũng chẳng chào mình một câu tạm biệt.”

Hai người kia bất đắc dĩ nhìn hắn.

Dù sao..... Đã có Lỗ Tự Ngọc hỗ trợ, mấy món đồ kia..... Chỉ là nhìn thì thấy nhiều vậy thôi, chắc không nặng lắm Đúng! Nhất định là nhẹ. Văn Sơ âm thầm tự nhủ.

5 phút sau, Lỗ Tự Ngọc đẩy cửa bước vào.

“Nhanh vậy?” Văn Sơ kinh ngạc.

“Ừ.” Lỗ Tự Ngọc chỉ ừ mũi, dường như không định nói thêm.

“Làm sao có thể? Cậu đưa cô ấy về ký túc xá rồi về đây, ít nhất phải mất nửa giờ.” Văn Sơ tính toán thời gian.

“Tôi chỉ đưa chị hai đến dưới lầu. Ký túc xá sắp đóng cửa rồi, nếu tôi ra thì không vào được.” Lỗ Tự Ngọc giải thích đơn giản, bước đến gian rửa mặt, đóng cửa lại.

Con giận trong lòng Văn Sơ cuối cùng cũng bùng phát mãnh liệt.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy dở khóc dở cười, lý trí nói với hắn chuyện này không liên quan gì đến hắn, nhưng Lỗ Tự Ngọc sao có thể như vậy, cậu ta dựa vào cái gì! Sơ không vào được nên mặc kệ, cậu ta ngủ bên ngoài một đêm không được sao? Đêm hôm khuya khoắt, cậu ta là em trai lại để chị gái một mình.....

“Ồ, Văn Sơ, cậu làm sao vậy?” Cá voi ngo ngoáy nhìn Văn Sơ.

Giờ phút này Văn Sơ ngang phề như cua, mọi người lập tức nghĩ đến điều này. Hình như, hắn đã hoàn toàn quên ai mới là thủ phạm đầu sỏ hại Lỗ Như Hoa.

“Mình ra ngoài, có công chuyện.” Sáu chữ cái theo kẽ răng Văn Sơ phun ra, hắn khoác áo ngoài, lao ra khỏi phòng 205.

“Ồ.....” Phó Tâm Thành lơ đãng nhìn theo, chỉ thấy bóng dáng Văn Sơ, nghi hoặc hỏi Cá voi, “Cậu ta hình như còn đi dép lê, làm sao ra ngoài làm công chuyện? Công chuyện gì?”

Cá voi bật cười, tiếng cười càng lúc càng to, hít sâu, cố gắng nói giữa tràng cười, “Người nhàm chán tự nhiên đi làm chuyện nhàm chán.”

Phòng rửa mặt, Lỗ Tự Ngọc chống tay lên chậu rửa mặt, nhìn hình ảnh mình trong gương.

Vết tím trên môi đang dần dần phai đi, thuốc quả thật công hiệu rất nhanh.

Lần này có tác dụng, lần sau có tác dụng, những lần sau nữa không biết thế nào.....

Lỗ Như Hoa dắt xe đạp đi về hướng ký túc xá nữ, công viên ngang đường đi thật yên tĩnh, cũng rất lạnh. Cô lấy tay kéo khăn quàng cổ, nhưng không kéo được vì xe đạp buộc quá nhiều đồ. Cô tự nhủ : Là của Văn Sơ cho cô, phải cảm ơn hắn, đúng không? Vì cô lại kiếm thêm được ít tiền.

“Người ta giúp mình, mình phải cảm ơn!” Lỗ Như Hoa thì thào lặp đi lặp lại, “Người ta giúp mình như vậy, mình cảm ơn còn không hết.”

Những lời dạy của cha mẹ lúc còn sống, lúc này đọc lại, Lỗ Như Hoa cảm thấy trong lòng đắng chát. Tay cô ghi chặt tay lái, rồi bời, không biết thật sự phải cảm ơn, hay là tức giận, tức giận hắn hay chính bản thân cô.

Chưa đi được xa, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng chân chạy, Lỗ Như Hoa giật mình quay đầu lại, từ ánh đèn đường rơi xuống, cô có thể thấy, đằng kia là người cô cần phải “cảm ơn”, nhưng lúc này cô thật chỉ muốn nắng - Văn Sơ.

Văn Sơ đuổi theo Lỗ Như Hoa, hắn biết, cô không thể nào đi nhanh, cũng biết hắn đuổi theo như vậy đủ khiến Lỗ Như Hoa chê cười không còn mặt mũi, nhưng hắn vẫn chạy tới .

Dưới ánh đèn đường, bóng dáng nhỏ gầy của cô hiện lên: Tóc rối hỗn độn, khăn quàng cổ gần như đã tuột khỏi cổ, đôi mắt kính ngác mở to, trừng trừng nhìn hắn. Cô gái lần đầu tiên gặp mặt đã nhìn hắn trông trơn, cô gái trong đầu chỉ có hai chữ kiếm tiền, không chút lãng mạn, lại có khả năng làm cho tinh thần hắn thất thường.

Văn Sơ tới gần, cũng không nói gì, trực tiếp đỡ chiếc xe đạp “thân mạng trọng trách”.

Tìm Lỗ Như Hoa đập loạn, kháng kháng giữ tay lái không chịu buông. Nếu bây giờ người đứng ở đây là Lỗ Tự Ngọc, cô sẽ cảm thấy rất ấm áp, nếu bây giờ người giúp cô là Cá voi hoặc Phó Tâm Thành, cô sẽ cảm thấy cảm động.

Nhưng lại là Văn Sơ.

Mà bởi vì là Văn Sơ, trong lòng cô, một ngọn lửa nhỏ đang chậm rãi bốc lên, không phải cảm động, cũng không phải ấm áp, mà là chua xót, thêm chút tủi thân.

Tủi thân? Loại cảm giác này đã bao nhiêu năm cô không trải qua? Cha mẹ mất rồi, Lỗ Như Hoa cảm thấy cô cơ bản là không có tư cách tủi thân, bởi vì cô còn Tự ngọc, cũng chỉ vì Tự ngọc.

“Buông ra đi.” Giọng Văn Sơ rất thấp, nhưng trong đêm vắng vẫn rất đột ngột.

Lỗ Như Hoa im lặng không lên tiếng, tay lái bên phải đã bị giật, cô nắm chặt tay lái bên trái không chịu buông ra.

Văn Sơ cúi đầu, kín đáo nhìn Lỗ Như Hoa. Hóa ra..... Lông mi cô dài như vậy, dưới ánh đèn đường, cô khép mắt, lông mi hạ xuống dẹt trên gương mặt một vầng tối mờ mờ. Cô cắn môi dưới, vẻ mặt hoàn toàn tương phản với sự điềm tĩnh bề ngoài, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt tay lái, giống như cái tay lái kia chính là thế giới của cô.....

“Cô không buông tay, tôi gọi Lỗ Tự Ngọc xuống giúp.” Văn Sơ thở dài, giơ tay lên, trực tiếp nắm lấy bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé, sượt qua một cách nhẹ nhàng, rồi rút về.

Tay cô rất lạnh.

“Ngoài dằn vặt tôi, anh không còn muốn làm gì khác sao?” Lỗ Như Hoa lùi lại, trong ánh mắt hiện lên sự tức giận trước đây chưa từng có.

Tìm Văn Sơ đập loạn, hắn không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ đơn giản vỗ trán Lỗ Như Hoa, thấp giọng: “Đầu heo!” Trong giọng nói lộ ra vẻ dửng dưng ngoài ý muốn.

Đáp lại lời hắn là một cú đá thật mạnh.

“Lỗ Như Hoa! Cô có phải là con gái không? Sao có thể độc ác như vậy?” Văn Sơ vịn tay lái, một tay sờ cái chân trái bị Lỗ Như Hoa đá trúng, đau tới hít hà, may mà chỉ đá vào chân.....

“Đầu heo cũng biết tức giận. Văn Sơ, tôi và anh không thù không oán, anh rảnh rồi đi chọc giận cọt tôi, được, tôi không thêm chấp! Nhưng hôm nay anh có tình hướng mục tiêu về Tự Ngọc!” Lỗ Như Hoa híp mắt, kề sát mặt Văn Sơ, toàn thân phát ra hơi thở nguy hiểm, “Anh là khách hàng của tôi, là Thượng Đế, tôi từng nhắc nhở anh, Thượng Đế cũng có một việc không thể làm, đó là khi – dễ -- Lỗ -- Tự -- Ngọc!”

“Không đúng, lần trước cô nói chuyện Thượng Đế không thể làm là nói xấu Lỗ Tự Ngọc!”

“Như nhau cả thôi!” Lỗ Như Hoa nâng tay túm cổ áo khoác của Văn Sơ, động tác này nếu người thực hiện vóc dáng cao lớn thì rất có hương vị, chỉ là đối thành Lỗ Như Hoa, so với Văn Sơ cao hơn cô mấy chục phân, cứ như là cô đang bị Văn Sơ vắt lên cổ .

“Ai đó?” một vệt sáng đèn pin hắt thẳng đến, ngay sau đó một thanh âm xa lạ vang lên.

“Tiêu rồi, giám thị kiểm tra!” Lỗ Như Hoa vô thức định núp sau lưng Văn Sơ, chưa kịp cử động, tay phải đã bị Văn Sơ nắm lấy.

“Chạy mau!” Giọng Văn Sơ kiên quyết.

Sự việc tiếp theo rất đơn giản, để không bị bắt, Lỗ Như Hoa và Văn Sơ biểu diễn một màn đẩy xe chạy như điên ngoạn mục vòng quanh công viên. Thật ra mỗi tuần trường S chỉ thực hiện một lần kiểm tra trong khuôn viên trường, hai người này xui xẻo mới bị đụng mặt giám thị, đêm nay quả nhiên không còn hui quạnh. Lỗ Như Hoa chưa bao giờ nghĩ tới, còn có phương thức này để xua tan tịch tịch, càng không nghĩ được người cùng cô xua nỗi tịch tịch lại là Văn Sơ. Tay bị Văn Sơ nắm chặt, lòng bàn tay rất ấm áp. Cô vừa chạy vừa vụng trộm nhìn người bên cạnh, lúc này đã hơi có chút chật vật, cảm giác chua xót trong lòng rốt cục cũng tan biến, chỉ còn cảm giác ... Không biết là gì.

“Lỗ Như Hoa, đi đâu đây?”

“Đi thuê phòng.”

“..... Không về ký túc xá nữa sao?”

“Anh ngốc thật hay giả bộ ngốc vậy, ký túc xá đóng cửa lâu rồi, làm sao tôi vào được?”

“Không được nói chuyện quá đáng, tôi là khách hàng của cô!”

“..... Xin ngài bớt giận.....”

Vì thế, đến cuối cùng, Lỗ Như Hoa vẫn là Lỗ Như Hoa, Văn Sơ vẫn là Văn Sơ.

20 phút sau, Văn Sơ đứng ở « nhà » Lỗ Như Hoa.

Nói là nhà, chỉ bằng nói là kho hàng thì đúng hơn. Văn Sơ đặt cây thông Noel ở một góc, cẩn thận đánh giá căn phòng nhỏ, « bùi ngùi xúc động ». Cuối cùng hẳn cũng hiểu vì sao ba lô vận nặng của Lỗ Như Hoa lại chất nhiều hàng hóa đến vậy, hóa ra sự thần kỳ đều đến từ căn phòng nhỏ này.

“Cái đó..., cô đặt cao như vậy, không sợ rơi ra sập xuống đầu sao ?” Văn Sơ kinh ngạc chỉ « tòa tháp » bên phải, mấy chục hộp giấy xếp chồng lên nhau theo những góc độ kỳ quái, cao gần tới trần, hỏi Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa hồn hên lết vào phòng, đặt đồng « hàng hóa » vừa thu mua xuống, nhìn thoáng qua hướng hân vừa chỉ, trả lời đơn giản: “Tôi tính toán qua rồi, không sập đâu.”

“Tính..... Toán?”

“Tôi học kiến trúc!” Lỗ Như Hoa vỗ ngực, híp mắt bày ra bộ dáng tiểu lưu manh, “Văn đại nhân, nghe nói những người học văn chương và nghệ thuật đều đặc biệt sùng bái các nguyên lý khoa học? Anh có cảm thấy sùng bái tôi không?”

Văn Sơ lấy biểu cảm cương thi (quỷ nhập tràng) và ánh mắt lạnh băng, dùng giọng điệu máy móc trả lời: “Đúng vậy, tôi sùng bái cô.”

Đúng là không biết hài hước! Lỗ Như Hoa cắn răng. Tên Văn Sơ này chắc đến từ sao hỏa.

“Trong cái rương đó là cái gì?” Văn Sơ nhìn một vòng, ánh mắt tập trung một hộp giấy đặt ở góc sáng sủa nhất, mặt trên còn được vẽ hình một cái đầu lâu.

Lỗ Như Hoa bỗng đỏ mặt, lời nói cũng có chút lắp bắp, “Cái đó..... A..... rất nguy hiểm.”

Lòng hiếu kỳ của Văn Sơ nổi lên, “Tôi xem thử.”

Vừa nói vừa đi về phía cái hộp, gian phòng vốn nhỏ, chỉ hai bước đã đến nơi, vừa giờ tay chuẩn bị mở, Lỗ Như Hoa bỗng nhiên lao đến, điệu bộ hùng hổ như gà mẹ đang cánh bảo vệ con, che cái hộp sau lưng.

“Không thể nhìn..... Rất nguy hiểm.”

“Tin cô mới lạ! A..... Chẳng lẽ cô có tiền vốn đầu cơ trục lợi vũ khí quân sự?” Văn Sơ dờ khóc dờ cười, “Nhìn một cái thôi, đừng nhõ mọn như vậy.”

“Không được, không được.” Lỗ Như Hoa hơi nóng nảy, trong rương đương nhiên không phải súng ống đạn dược gì hết, chỉ là..... Nhìn bìa ngoài cũng đủ để phát hỏa Địa AV (*) Nguyên một rương!

(*) Cho những ai chưa biết : AV = Adult Video = Phim người lớn + _ +

“Nhìn một cái thôi.”

“Không được.”

“Chỉ nhìn chút xíu thôi.”

“Không được.”

Văn Sơ hướng sang trái, Lỗ Như Hoa chạy sang trái, lách sang phải, cô cũng chuyển người theo. Giằng co qua lại, Văn Sơ càng lúc càng tiến gần cái hộp, cũng không chú ý khoảng cách với cô ngày lúc càng gần, gần đến mức chỉ cần đưa cánh tay ra là có thể ôm choàng lấy cô. Chờ đến lúc Lỗ Như Hoa ý thức được, Văn Sơ và cô cơ hồ đã muốn dính vào nhau.

Đầu Lỗ Như Hoa nhanh chóng « tua lại » đoạn phim điện ảnh Mông Thái Kỳ: Hai người tại nhà Văn Sơ phát sinh sự kiện “ôm hôn”. Cùng lúc Văn Sơ cũng bắt đầu nhớ ra, mắt hần lóe sáng, ngừng di chuyển, nhưng cánh tay vẫn giơ lên cứng ngắt, trong lồng ngực, những sợi tóc rối tung trên cái đầu nhỏ đang từ từ tiến lại gần hần, hình như định nói gì đó.

Văn Sơ bỗng nhiên cảm thấy khản trương, hần mơ hồ đoán được điều Lỗ Như Hoa sắp nói. Hần không hiểu nổi sự rung động bất chợt nổi lên trong lòng, bởi vì lâu rồi không kết giao bạn gái sao? Tại sao trước mặt Lỗ Như Hoa..... Cảm giác như có một lò lửa, thiêu đốt trong lòng làm hần phát đau.

“Thưa ngài!” Lỗ Như Hoa nuốt nước miếng, gọi Văn Sơ bằng danh xưng đã gần quen thuộc.

Văn Sơ ừ một tiếng nhẹ như không thấy.

“Tiểu nữ..... Bán hàng, không bán thân.....”

Văn Sơ thề, hần sắp siết cổ Lỗ Như Hoa.

“Tôi giống sắc lang đến vậy sao?” Văn Sơ nghiêng răng, rít từng chữ một.

Lỗ Như Hoa không trả lời, nhưng trong đôi mắt hiện lên một chữ: Giống!

“Anh đi được rồi!” Lỗ Như Hoa mỉm cười đẩy tay Văn Sơ, xoay người rất nhanh lấy một cuộn băng keo trong suốt, nhanh chóng dán kín vỏ hộp, vụng trộm thờ dài một hơi nhẹ nhõm, nghiêm mặt nói: “Trời đã khuya, anh về nhà nghỉ đi!”

“Được, nhưng ký túc xá đóng cửa rồi, cô bảo tôi đi chỗ nào?” Văn Sơ dài giọng hỏi lại.

“..... Anh có tiền mà, ra khách sạn ngủ đi, xung quanh trường học nhiều lắm.”

“Cô nhìn tôi giống mang theo nhiều tiền lắm sao?”

Lỗ Như Hoa thầm kêu một tiếng thôi rồi. Quần áo bên trong áo khoác Văn Sơ mặc là đồ ngủ ở nhà Còn thêm một đôi dép lê dưới chân.

“Ha ha, anh Anh nhìn tôi đi, tôi cũng không mang tiền. Hơn nữa, anh cũng không phải là người không biết xấu hổ mượn tiền con gái chứ ? Ha ha...”

“Cô đưa tiền ra, tôi không ngại chuyện mượn tiền con gái.” Về mặt Văn Sơ thật sự chân thành.

“Tôi thực sự không có tiền!” Lỗ Như Hoa sốt ruột, móc hết túi quần túi áo ra cho hần thấy, “Tiền không mang Chứng minh thư cũng quên luôn.”

“Không mang tiền, vậy cô ngủ ở đâu?” Văn Sơ buồn cười cô.

“Ở đây.” Lỗ Như Hoa chỉ ngón tay vào cái giường duy nhất trong phòng.

Giường!

Là một cái bàn bì da!

Trên mặt bàn còn vương mấy cuộn len và mấy món đồ chơi loại lật vật.

Văn Sơ hoàn toàn bó tay, “Cái này thật sự có thể nằm?”

“Vì sao không thể?” Lỗ Như Hoa cười thản nhiên.

Văn Sơ lắc đầu một cách bất đắc dĩ, “Quên đi, coi như đưa Phật lên Thiên Trúc..... Chỗ này làm sao mà ngủ, theo tôi, về nhà anh trai tôi.”

“Không đi.” Lỗ Như Hoa lắc đầu.

“Vì sao?”

Lỗ Như Hoa im lặng, một hồi sau nhỏ giọng nói với hần: “Văn Sơ, cảm ơn anh quan tâm đến tôi. Lần trước ở nhà anh..... Đã quấy rầy anh. Chỉ là..... Như Hoa, kỳ thật không bằng hoa, Như Hoa là người bình thường, ở sa mạc cũng có thể sinh tồn. Nếu anh thật sự coi tôi là bạn, xin hãy cư xử với Tự Ngọc tốt một chút, em tôi không xấu như anh tưởng đâu.”

Văn Sơ cũng không lên tiếng, trong lòng khê thờ dài. Như Hoa kỳ thật không bằng hoa, những lời này từ miệng Lỗ Như Hoa nói ra, thật sự rất nặng nề, đè chặt vào tim Văn Sơ, ép tới nỗi hần cảm thấy rầu rĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ai nói tôi tò mò về cô

Văn Sơ mở laptop ra, nhấn mật mã khởi động máy, mở ra một trang word, đánh một hàng chữ: Đối tượng cô thăm mền? Lỗ Như Hoa dờ dẫm, não bắt đầu phóng điện, phản ứng lại: Tại sao không thể làm bạn trai của tôi? Văn Sơ bị điện giật - Mắt hần không đến nỗi kém như vậy chứ!

“Một mình cô ở trong này có được không?” Văn Sơ hơi do dự, quan sát thái độ Lỗ Như Hoa.....

Lỗ Như Hoa kiên quyết gật đầu.

“Được, vậy tôi về nhà anh tôi.” Văn Sơ nhếch khóe miệng cười cười, chậm rãi mở cửa phòng, trong lòng lại cảm thấy không nề, hoang mang rối loạn.

Lỗ Như Hoa đột ngột mở miệng: “Chờ một chút.”

Văn Sơ quay lại nhìn cô. Đầu tiên, cô chạy sang bàn bî da rút ra một cái túi tròn, lấy vài đồng tiền, lại mở mở mấy hộp giấy, đào bới tìm ra mấy đồng tiền nữa, cẩn thận đếm một lần, đi tới đưa cho Văn Sơ: “Ở đây có hai mươi tệ, gọi taxi đi, bên ngoài rất lạnh.”

“Hai mươi tệ?” Văn Sơ ngơ ngẩn: Trên tay Lỗ Như Hoa là những tờ tiền, mệnh giá lớn nhỏ có đủ, còn thêm mấy đồng xu.

“Không đủ sao?” Lỗ Như Hoa nhìn phản ứng của Văn Sơ, có chút sốt ruột, “Lúc đi không mang theo thẻ ATM, không ra ngoài rút tiền được rồi, làm sao bây giờ?”

“Đủ rồi.” Văn Sơ mỉm cười ngắt lời, trong bàn tay nắm chặt này giữ những tờ tiền vụn vặt, trong lòng cảm thấy âm áp, dường như căn phòng nhỏ cũng không còn lạnh nữa.

“Tốt rồi.” Lỗ Như Hoa thở phào nhẹ nhõm, nghĩ một hồi, lại cời khăn quàng cổ xuống, kiễng chân, quàng sơ lên cổ hần, “Ăn mặc phong phanh quá, tôi cho anh mượn.”

Cái khăn quàng cổ và ba lô kia gần như là hai món đồ ‘đại diện’ cho sự có mặt của Lỗ Như Hoa. Khi quàng khăn, Văn Sơ có thể cảm giác được trên đó có một loại hương thơm ôn hòa bình yên, dĩ nhiên không phải là nước hoa, đó là thứ mùi chỉ thuộc về Lỗ Như Hoa, tinh khiết và dễ chịu.

Không kịp nói với cô một tiếng “Cảm ơn!”, Văn Sơ hoảng hốt bước ra khỏi căn phòng nhỏ.

“Văn Sơ!” Lỗ Như Hoa bỗng ló đầu ra.

“Ừ?” Hần mãnh liệt quay đầu, cảm thấy một niềm vui nhỏ bé râm ran.

“Hai mươi tệ tôi chỉ cho mượn, phải trả lại đó!” Lỗ Như Hoa nói rất nghiêm túc.

Niềm vui trong lòng hần nháy mắt bị tiêu diệt một nửa.

Nửa còn lại giữ cho hần nở nụ cười lễ độ: “Biết rồi, cô gái tham tiền!”

Cửa phòng đóng lại rất nhanh.

Văn Sơ dờ khóc dờ cười nắm hai mươi tệ tiền lẻ. Chắc chắn không đủ, mà cơ bản cũng không cần dùng tiền, hần chỉ cần gọi xe, đến nhà thì nói Văn Phi trả là được. Nhưng hần vẫn cầm tiền, bởi vì.....

Không biết bởi vì sao!

Từ nhỏ đến lớn, số tiền hần bỏ trong túi quá nhiều, đến mức hần chán, nên rất ít khi sử dụng tiền mặt mua sắm - hần không thích lúc nào trong người cũng cộm một bó tiền to. Nhưng những tờ bạc lẻ Lỗ Như Hoa đưa cho hần, lại làm cho hần yêu thích không thôi, cảm thấy như lấy được đồ quý.

Đêm nay người nghèo Như Hoa đột ngột phá lệ dễ thương, vì nguyên nhân gì? Văn Sơ thật hoài nghi cảm giác của chính mình, bứt rứt mà không thể giải tỏa. Hần chậm chậm tiến vào một con hẻm, bên ngoài quả thật rất lạnh, nhưng kỳ lạ là hần không có cảm giác sốt ruột muốn về nhà.

“Gâu gâu.....” Không biết trong khuôn viên nhà ai truyền đến tiếng chó sủa, làm hần giật thót.

Hèm này có chó, chắc chắn là chó hoang. Cho dù đã được nuôi dưỡng cũng có thể sẽ cắn bậy..... Không chừng còn mắc bệnh dại, Văn Sơ lo sợ nghĩ.

Trong hèm bước ra hai người đeo kính, đang cầm sách, có vẻ là sinh viên, đàn ông, vừa đi vừa tán gẫu: Tỷ lệ phân chia lượng thuốc ở phòng thí nghiệm có vấn đề..... Ngày mai phải tính lại số liệu..... đồ ăn ở căn tin trường học càng ngày càng khó ăn..... Học xong thạc sĩ sẽ chuyển tiếp tiến sĩ.....

Nghiên cứu sinh trường S? Nhất định là giả! Tuyệt đối là giả! Phòng thí nghiệm? Hừ, đã trề thế này, không chừng là mới từ quán bar mới ra. Đi quán bar làm gì? Đương nhiên là uống rượu. Ủ, hai người kia nhất định là bợm rượu, nhất định! Văn Sơ tiếp tục suy diễn.

Tiếng chó sủa trong con hèm nhỏ lại vang dội, lại có kẻ nạt rượu gần đây, Lỗ Như Hoa ở một mình chẳng phải là rất nguy hiểm? Chắc chắn rồi! Văn Sơ dùng lê dép, cảm thấy đây là lúc hần nên thể hiện phong độ, cứu Lỗ Như Hoa khỏi tình cảnh nước sôi lửa bỏng.

Vì thế, lúc Lỗ Như Hoa vừa cầm mấy hộp giấy trên bàn bi da ném xuống sàn nhà, chuẩn bị “lên giường”, cánh cửa nhỏ truyền đến tiếng gọi dồn dập của Văn Sơ: “Lỗ Như Hoa, tôi đây!”

Sao lại quay lại? Lỗ Như Hoa buồn bực ra mở cửa, Văn Sơ lập tức lên vào, vẻ mặt cực kỳ chính nghĩa, hoàn toàn trái ngược với giọng nói dừng dừng: “Anh tôi không có nhà, tôi không có chỗ ngủ!”

Lỗ Như Hoa há hốc mồm: “A? Làm sao bây giờ?”

Văn Sơ giơ tay, thuận tiện chỉ bàn bi da, “Tôi chấp nhận ngủ một đêm trên cái mặt kia!”

Lỗ Như Hoa tròn tròn ánh mắt, há to miệng, chỉ Văn Sơ, lại chỉ chỉ cái bàn bi da, vẻ mặt “Thật không? Đừng có giỡn!”

“Quyết định vậy đi, không còn cách nào khác.” Văn Sơ giấu tiếng ho nhẹ, vừa nói vừa cời khăn quàng cổ đưa cho Lỗ Như Hoa, động tác trôi chảy như chồng mới đi làm về

“Làm sao anh biết anh trai anh không có ở nhà? Không phải anh quên mang đi động sao?” Lỗ Như Hoa híp mắt, quyết định truy ra tới cùng.

“A..... Anh tôi hơn nửa thời gian không ở trong nhà, lỡ tôi đến đó không gặp, chẳng phải là ngay cả tiền về tôi cũng không có.” Văn Sơ trả lời rất lưu loát.

Lỗ Như Hoa trừng mắt, thờ phỉ một cái, lấy di động ra, mỉm cười thị uy: “Tôi có số anh trai anh, để tôi gọi tới hỏi.”

Văn Sơ giật thót.

Vài giây sau đó, Lỗ Như Hoa chán nản ngắt điện thoại.

“Sao vậy? Gọi không được? Hay là không gọi?” Văn Sơ ghé mắt vào di động.

“Có gọi, nhưng quên nạp tiền rồi, gọi không được.” Lỗ Như Hoa nghiêng răng trả lời.

“Lỗ Như Hoa, cô tự xưng mình là người làm ăn ‘gọi là có mặt’, sao lại để di động hết tiền? Quá sức thất bại!” Văn Sơ bỏ đá xuống giếng vô cùng đúng lúc.

“Ngoài hèm có điện thoại công cộng.” Lỗ Như Hoa phản ứng rất nhanh, dập tắt vẻ vui sướng khi người gặp họa của hần.

Văn Sơ phẫn nộ!

5 phút sau, Lỗ Như Hoa nửa kéo nửa túm “vận chuyển” Văn Sơ đến buồng điện thoại công cộng. Nhìn thấy trạm điện thoại, hần mở miệng oán giận: “Buồng điện thoại cũ như vậy, khẳng định điện thoại trong đó hư rồi!”

“Anh đứng đây chờ, tôi gọi cho anh trai anh, đưa tiền đây.” Lỗ Như Hoa ra lệnh.

“Không có tiền.” Văn Sơ đút tay vào túi.

Lỗ Như Hoa bực mình, “Lúc nãy tôi mới đưa anh tiền, có cả tiền xu nữa mà.”

“Mất rồi.”

“Xạo!” Lỗ Như Hoa giơ tay trước mặt hần: “Đưa đây!”

“Không có.”

Lỗ Như Hoa cố gắng bình tĩnh “Có.”

Văn Sơ lắc đầu: “Thật sự không có.”

“Đồ trướng thôi!” Lỗ Như Hoa huých khuỷu tay thị Vãn Sơ một cái, sau đó thọc tay vào túi quần hần tìm kiếm.

Ban đầu Văn Sơ còn che trái chân phải liều mạng chống cự, nhưng bàn tay Lỗ Như Hoa chọc tới quấy lui, cuối cùng không tránh được phải để cô nắm túi quần lấy ra mấy đồng tiền xu. May mà trời tối, nếu không cô nhất định nhìn thấy mặt hắn lúc này đỏ không khác gì Quan Công.

“Cô không phải là con gái! Sao cô có thể sờ sờ mó mó một người đàn ông đang mặc quần áo ngủ!” Văn Sơ then quá hóa giận, hoàn toàn quên mất hắn cơ bản là đang tự rước lấy nhục.

“Không phải quần áo ngủ, là quần áo chơi rông! Phân biệt cho đúng, để lần sau không bị người ta sửa lưng!” Lỗ Như Hoa cười nhạt, giơ tiền xu trong tay lên, “Ồ đây chờ, tôi gọi điện thoại!”

Nói xong, xoay người mở cửa buồng điện thoại, đi vào, vừa đỡ ống nghe xuống, phía sau chợt nóng lên, hóa ra Văn Sơ cũng đã vào. Không gian nhỏ hẹp, hắn vừa đi vào bỗng chật chội không chịu nổi. Tóc gáy Lỗ Như Hoa dựng thẳng, lại không dám xoay người đối mặt với hắn, cảm giác nếu quay mặt lại, nhìn từ ngoài vào cơ hồ là hai người đang ôm nhau.

“Sao lại theo vào đây?” Mặt Lỗ Như Hoa hồng rực, chỉ dám quay đầu chất vấn, thân mình cũng không dám động đậy.

Văn Sơ từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống Lỗ Như Hoa, nghĩ bụng: Bây giờ xem cô đánh người cách nào, không gian nhỏ như vậy muốn hành hạ gì tôi cũng vô phương nhé!

Trong lòng khoái chí, giọng nói cũng mang theo vài phần thoải mái: “Bên ngoài lạnh như vậy, tôi sợ bị cảm.”

Lỗ Như Hoa cắn môi, hít sâu, trong lòng không ngừng tự nhủ: Khách hàng là Thượng Đế, là Thượng Đế, Văn Sơ là khách hàng, là Thượng Đế.

Hết sức giữ bình tĩnh, quay số điện thoại, tiếng chuông vang lên.

Văn Sơ im lặng đứng sau, tai cũng ghé sát ống nghe. Vấn đề là ống nghe lại kê bên tai Lỗ Như Hoa, cũng có nghĩa là mặt hắn và cô ở.....

Văn Sơ hơi hoảng, nhìn vào tấm khăn quàng trên cổ Lỗ Như Hoa, cổ cô rất tinh tế, mơ hồ toát ra một mùi hương dịu nhẹ. Hắn bỗng nhiên hiểu được vì sao mà cà rồng lại hứng thú với cổ của nữ giới đến vậy..... Thật sự rất hấp dẫn.....

“A lô, anh Văn Phi?” Lỗ Như Hoa bỗng nhiên mở miệng.

Văn Sơ lạnh người, cô ta lại gọi anh gọi em thân mật như vậy!

“Dạ, em là Lỗ Như Hoa, anh có nhà không?”

Văn Sơ để sát tai vào ống nghe.

“A? Không ở nhà sao?”

Văn Sơ nhẹ nhàng thờ ra.

“Vậy anh đến gần trường S được không? Dạ, đúng, anh đón Văn Sơ, anh ấy không có chỗ ngủ, cũng không mang tiền..... Em hả, em có chỗ ở, không cần, cảm ơn. Dạ, tụi em ở ngoài trường không vào được A? Để Văn Sơ ngủ chỗ em? Không được! Phòng em..... Phòng em nhỏ lắm..... A? Không sao? A lô, anh Văn Phi, a lô!” Lỗ Như Hoa tuyệt vọng hét lên.

Bên kia đã gác máy.

Buồng điện thoại khôi phục sự im lặng, Văn Sơ ho nhẹ.

Lỗ Như Hoa buồn bực cực kỳ, xoay người ngửa đầu chất vấn hắn: “Nói thật đi, anh ấy không phải anh ruột anh đúng không?”

Văn Sơ gạt mạnh đầu, nghĩ bụng: Không phải vì là anh ruột mới có thể như vậy..... Sao? Anh hai à, anh thật là... Thông minh quá.....

Vì thế, mười phút sau, Văn Sơ mẫn đứng trong phòng Lỗ Như Hoa, khoa tay múa chân.

Lỗ Như Hoa miệng đầy bọt kem đánh răng, không hề giữ hình tượng, hung tợn trừng mắt nhìn Văn Sơ, dùng ngôn ngữ cơ thể ra hiệu cho hắn: Không được nhìn!

Trong phòng không có nước ấm, chỉ có một vòi nước, chỉ có thể miễn cưỡng rửa mặt súc miệng qua loa.

“Bàn bì da này nhỏ như vậy, ngủ thế nào đây?” Văn Sơ tỏ vẻ khó xử, nhìn món đồ sắp phải đảm đương chức năng giường ngủ.

Lỗ Như Hoa đánh răng xong rồi, nói rất đơn giản: “Không ngủ chung được, vậy anh ra đóng hộp giấy đằng kia nằm đi.”

Văn Sơ càng thêm “khó xử”: “Cùng nhau nằm..... tôi thì không có gì, nhưng cô là con gái, không thấy ngại sao? Tôi cảm thấy không được hay lắm.”

“Ok! Anh ngủ ở đóng hộp giấy đó.” Lỗ Như Hoa nói rõ ràng, đứng dậy cởi giày, lấy từ trong hộp giấy ra đôi dép lê, đến mở vòi nước, chân tiếp xúc với

lần nước lạnh lèo, cô cắn chặt răng.

Văn Sơ đứng một bên nhìn, rùng mình một cái, “Con gái dùng nước lạnh rửa chân không tốt cho sức khỏe.”

“Tôi lại không nằm cử! Xong, sạch rồi, tôi lướt anh.” Lỗ Như Hoa rút chân ra, lau khô thật nhanh, cảm thấy căn phòng nhỏ càng ngày càng lạnh.

Văn Sơ nhú mày: “Nằm cử? Cô có thể nói chuyện như con gái bình thường không? Những lời kiểu đó sao có thể tùy tiện nói ra!

“Không rửa chân không được lên giường!” Lỗ Như Hoa nhìn Văn Sơ đứng bất động, lập tức mở miệng uy hiếp.

“Không lên giường? Bàn bì da đó hả?” Hấn cười nhạt.

“Không rửa chân không được ngủ!” Lỗ Như Hoa khoát tay, không thèm bận tâm đến câu trả lời, tự “trái giường trái chiếu”.

Văn Sơ càng ngày càng buồn bực, một loạt biểu hiện của Lỗ Như Hoa làm cho hấn cảm thấy không biết nên “kính nhi viễn chi” chỗ nào. Trong phòng là cô nam quả nữ Cô ta không phải nên thẹn thùng sao? Cô ta không nên có biểu hiện như thế.....? Vì sao cô ta lại như vậy..... A! Sao lại trái ngược như vậy! Điền rồi!

Nhưng cô ta lại nói không rửa chân thì không được ngủ..... Văn Sơ buồn bực té nước rửa chân, lại buồn bực vì nước lạnh cóng, sau đó ngậy ngốc đứng nhìn: “Tôi không có dép.”

Lỗ Như Hoa quay đầu nhìn nhìn, đôi mắt sáng lên, Văn Sơ thề, mắt cô thật sự sáng như bóng đèn.

“Mười tệ một đôi.” Không đến 1 phút Lỗ Như Hoa đã đưa đến một đôi dép lê cho hấn.

Văn Sơ không còn kinh ngạc nữa. Thậm chí, nếu Lỗ Như Hoa từ căn phòng này ném ra một trái bom nguyên tử, chắc hấn cũng chẳng cho là sự kiện gì đáng kinh ngạc!

“Khăn mặt loại thường một cái mười tệ.” Lỗ Như Hoa tiếp tục bóc lột.

“Tôi có đúng là Thượng Đế không? Cô lại tìm ra cách kiếm tiền rồi!” Văn Sơ buồn cười nhìn Lỗ Như Hoa.

“Phòng này hơi nhỏ, hơi lạnh, nhưng được cái phong thủy không tồi, không khí coi bộ hơi được!” Lỗ Như Hoa nhảy tới chỗ Văn Sơ: “Khó có khi anh có cơ hội ngủ bàn bì da, coi như là thể nghiệm cuộc sống thực tế đi, như vậy, cả đêm lấy anh năm mươi tệ, ok?”

“Đồ tham tiền!” Văn Sơ tỏ vẻ khinh bỉ.

“Ghi sổ trước, sau này thu tiền một thể.” Lỗ Như Hoa không thèm để ý, đưa xà phòng, bàn chải, khăn mặt du lịch cho hấn, đối xử cũng tương đối chu đáo.

Văn Sơ nhìn cử chỉ sống động của cô, càng lúc càng vui, nhẹ nhàng thở ra. Ít nhất, Lỗ Như Hoa mà hấn quen thuộc đã trở lại.

Hai người rửa mặt xong, đứng ở bàn bì da, đối mặt vấn đề cốt yếu.....

“Này..... Có phải hơi nhỏ không?” Mặt Văn Sơ hơi nóng, máu dường như cũng nóng theo.

“Văn Sơ.” Lỗ Như Hoa khẽ thở dài.

“Ừ?”

“Anh đã quyết định ngủ chỗ này, thì lúc ngủ đừng xoay ngang xoay dọc lung tung!” Mặt Lỗ Như Hoa nghiêm nghị, “Chuyện đêm nay, trời đất biết, tôi và anh biết, anh của anh cũng biết. Chúng ta không nói ra ngoài là được. Hơn nữa, anh đừng coi tôi là con gái, tôi cũng không coi anh là con trai. Còn một nguyên nhân quan trọng nữa, tôi chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, không có thời gian mà nghĩ đến chuyện phong hoa tuế nguyệt.”

“Lỗ Như Hoa!” Văn Sơ bực mình tới muốn giết người, một câu của Lỗ Như Hoa «không xem anh là đàn ông» đã kích nghiêm trọng tự tôn đàn ông của hấn. Từ đó đến giờ, chưa có cô gái nào dám nói với hấn câu nói si nhục này, càng nghĩ càng tức giận, hấn nghiêng răng: “Cô có thể nói trực tiếp hơn nữa đi!”

“Đừng có xoay ngang xoay dọc giống như đàn bà!” Lỗ Như Hoa rống lên, “Không thì biến đi!”

Văn Sơ cứng miệng!

Đúng vậy, là hấn cương quyết chết cũng không đi, là hấn yêu cầu ngủ ở cái bàn kia, cho nên hấn đành bị phần «biến» lên «giường», đồ như cương thi nằm thẳng tắp trên đó.

Thần ơi! Cô gái này tuyệt đối không phải là con gái, là nữ tướng cướp, là cây xương rồng bà! Văn Sơ lập tức chặt đứt ý nghĩ đang cùng một đũa con gái nằm cùng giường mà suy nghĩ, hấn quyết định

Chết người là, hần căn bản không biết mình nên quyết định cái gì

“Hơ, gì đây?” Đang miên man bất định, Lỗ Như Hoa bỗng nhiên đáp lên người hần một vật gì mềm mềm. Hần khẽ giật mình.

“Chăn của chúng ta.” Lỗ Như Hoa trải «chăn» ra bàn bi da, chăn mà cô nói là một tấm vải nhỏ như món đồ chơi.

“Không thể nào !” Văn Sơ kinh ngạc ngồi dậy, lại bị Lỗ Như Hoa ấn nằm xuống, nhân tiện còn kê một tấm miếng vải nhưng mỏng mỏng cho hần gối đầu.

“Anh không định để mình bị cảm sao?” Lỗ Như Hoa cười tùm tùm ngó Văn Sơ đang hóa đá tại chỗ, “Nghe lời tôi, đừng ngo nguậy nữa, đắp chăn ngủ đi.”

Nói xong, tắt đèn, trèo lên giường, đắp chăn. Động tác của Lỗ Như Hoa vô cùng lưu loát.

Bóng đêm buông xuống, Lỗ Như Hoa nằm kề bên. Trong nháy mắt, Văn Sơ có cảm giác hần giống như một cái khí cầu, lập tức bị đẩy đến rìa « giường », cũng may là « khí cầu » co dần .

Vấn đề là bên trong khí cầu toàn là hơi, bị nóng là phồng lên. Câu nói của Lỗ Như Hoa “Chăn của chúng ta” không khỏi làm cho hần lại bắt đầu thất thần.....

Văn Sơ quyết định thu hồi lời khẳng định Lỗ Như Hoa không phải là con gái, cô mềm mại ghé sát bên cạnh, mặc dù giữa hai người còn để một vài món đồ chơi con thỏ con heo gì đó, nhưng dù sao..... cô vẫn là một sinh vật – sống động và ấm áp. Mùi hương từ người cô từng chút một lan tỏa trong không khí, bao vây hần. Văn Sơ mơ hồ cử động, lại không dám, muốn nói, lại sợ cô mắng hần không được ngo nguậy. Dường như nơi đây đã biến thành một ốc đảo, êm dài như vậy, Văn Sơ cảm thấy bị ai, thế này làm sao gọi là ngủ, quả thực là khổ hình, Thượng Đế ơi, cứu hần đi.

“Văn Sơ.” Lỗ Như Hoa động dậy, nhỏ giọng gọi hần.

Tóc gáy Văn Sơ dựng đứng, trái tim khe khẽ rung động, Thượng Đế nghe được lời khẩn cầu của hần rồi?

“Anh lạnh không?”

“Ừ.” Văn Sơ cố tỏ vẻ lạnh lùng, hần cảm thấy giọng nói của chính mình đang thay đổi, phải tự đề phòng trước.

“Tôi cũng lạnh, tại sao càng ngủ lại càng lạnh nhỉ?”

“Đúng vậy, vậy bây giờ làm gì đây?” Trong bóng đêm, cánh tay Văn Sơ đã nâng lên, chuẩn bị để đúng lúc là có thể trở mình, ôm một kẻ «lạnh băng» nào đó vào lòng sưởi ấm. Tuy rằng nghe ra có vẻ mâu thuẫn, nhưng ‘lạnh băng’ gì đó thỉnh thoảng cũng sẽ phải biến thành ấm thôi.

“Anh đợi chút.” Lỗ Như Hoa ngồi dậy, tuốt xuống « giường ».

Cánh tay Văn Sơ rơi vào khoảng không, nhanh chóng hạ xuống. Hần sợ bị Lỗ Như Hoa nhìn thấy.

Đèn bật sáng. Ánh sáng chiếu tới làm Văn Sơ nheo mắt, “Cô định phá cái gì nữa?”

“Suy nghĩ biện pháp sưởi ấm.” Trên tay Lỗ Như Hoa cầm hai vật: Một hộp màng giữ ẩm, và một hộp gel màu vàng óng ánh, phát ra mùi thơm ngào ngạt .

“Tôi sẽ làm trước, anh nhìn theo, sau đó bắt chước là được.” Lỗ Như Hoa vừa nói vừa đem cả hai món bày trên « bàn ngủ », xắn tay áo và ống quần, cầm hộp gel kia bôi lên người, sau đó bao thêm một lớp màng giữ ẩm.

“Gì vậy?” Văn Sơ nhú mày, kinh ngạc hỏi.

“Gel giảm béo, bôi vào là nóng lên liền, sau đó bôi màng giữ ẩm là xong. Oa, nóng ghê.” Lỗ Như Hoa nói một cách phấn chấn, cao hứng tới nỗi nhảy nhót không ngừng.

Văn Sơ kinh ngạc nhìn cô, mỗi lần thấy Lỗ Như Hoa rồi chuyện, một góc nhỏ trong lòng hần lại xuất hiện một cảm giác kỳ lạ không nói nên lời, cảm giác ấy như một lỗ đen không ngừng hấp dẫn hần.

Cô gái trước mặt hần chưa đến hai mươi tuổi, nhưng cuộc sống của cô mỗi lần nhìn vào chỉ khiến người ta thờ dài. Căn phòng nhỏ này, chỉ sợ cũng chẳng khác gì người đã thề nó! Bàn bi da, không có lấy một tấm nệm, cũng có thể cho là giường. Tấm vải cũ thì để làm chăn, còn gel giảm béo và màng giữ ẩm còn có thể dùng để sưởi ấm.....

Văn Sơ trầm mặc nhìn Lỗ Như Hoa bôi gel giảm béo lên chân, trên mặt còn tỏ vẻ thỏa mãn và khoái trá. Đối với một góc xương rỗng như vậy, hần còn có thể nói gì? Có lẽ cô nói đúng, Như Hoa, vốn là không bằng hoa.

“Anh mau đi.” Lỗ Như Hoa nhìn hần ngây ngốc ngồi bất động, đưa gel giảm béo cho hần, ngẫm nghĩ, rồi tỏ vẻ vỡ lẽ, khe khẽ cười trộm, “Còn tưởng anh không biết xấu hổ là gì ! Ha ha, tôi tắt đèn vậy !”

Nói xong, chạy tới tắt đèn. Trong bóng đêm, cô va phải những món hàng hóa chất chồng trong phòng, tiếng va chạm sột soạt vang không ngừng.

“Cái đó.....” Văn Sơ ngại ngùng, “Tôi không cần, tôi không lạnh.”

“Tùy anh thôi, lỡ mà bị cảm thì nhớ mua thuốc ở chỗ tôi nha! Tuyệt đối là thuốc thật, so với nhà thuốc còn rẻ hơn.” Lỗ Như Hoa hào hứng tiếp thị.

Văn Sơ dờ khóc dờ cười, lòng có chút không cam, vì thể hấn hung tợn cảnh cáo, “Bôi cẩn thận, loại gel giảm béo này có chỗ không thể bôi.”

“Hơ?” Lỗ Như Hoa ngạc nhiên.

“Như..... Chỗ đó của cô! Nếu cô muốn làm Thái Bình công chúa, chỗ đó nhỏ thì không được. A! Lỗ Như Hoa, cô làm gì chứ!” Văn Sơ che trái che phải, Lỗ Như Hoa một tay đẩy gel đã nhào tới hấn, bôi bôi trét trét từ cánh tay đến cẳng cổ.

“Anh không đàng hoàng! Đầu óc đen tối!” Lỗ Như Hoa hung tợn nói.

“Tôi là khách hàng, khách hàng là Thượng Đế!” Văn Sơ liều chết chống cự.

“A..... Thưa ngài, ngài còn muốn bôi gel giảm béo không?”

“Không!”

“Được, vậy ngủ sớm đi.” Lỗ Như Hoa khôi phục lại giọng điệu ân cần với ‘Thượng Đế’, nhảy lên ‘giường ngủ’, vui vẻ thở phào, “Cuối cùng cũng có thể ngủ.”

Trong bóng đêm, Văn Sơ bị Lỗ Như Hoa cùng một đồng đồ chơi chen chúc ép tới góc bàn bi da, khóc không ra nước mắt.

Nhưng dù thế nào, đêm vẫn còn rất dài, mà lại càng lúc càng nóng nực.

Một giờ sau, khi Văn Sơ không còn bị những suy nghĩ dày vò, Lỗ Như Hoa lại như thuốc nổ ngồi bật dậy.

“Đau quá, đau chết mất!” Giọng Lỗ Như Hoa nghẹn ngào.

Văn Sơ lập tức tỉnh táo, “Làm sao vậy?”

“Mấy chỗ bôi gel giảm béo..... Đau quá. Vừa mới bôi thì rất ấm áp, nhưng mà..... Càng lúc càng đau, ôi chao.....”

Vì thế, giấc ngủ ban đêm cuối cùng bị gel giảm béo hủy diệt, thời gian còn lại, dùng vào việc múc nước lạnh dội vào những chỗ đã bôi gel.....

Sáng sớm, Văn Sơ trong trạng thái mệt mỏi cực độ bị Lỗ Như Hoa đá xuống gầm bàn bi da, trở về trường S.

Hắn quyết định, sau này sẽ không bao giờ nằm trên bàn bi da nữa, không bao giờ..... Còn nếu phải nằm, cũng có thể nằm, với điều kiện Lỗ Như Hoa không được bôi gel giảm béo nữa.

Giữa trưa, Văn Phi gọi điện thoại tới, rất có “thiện ý” thăm vấn toàn bộ quá trình đêm trước, sau khi biết được tình hình thực tế thì lập tức trở mặt, vô tình như đất hỏi Văn Sơ có phải bị teo óc không, có phải người nhà họ Văn không, có phải bị ‘bệnh’ gì đó không... và vô vàn câu hỏi vô si khác. Mấy câu hỏi này làm cho Văn Sơ á khẩu gục đầu xuống bàn, nhưng quan trọng là..... Cuối cùng đêm trước là có gì thay đổi? Có lẽ cái gì cũng không thay đổi.

Lỗ Như Hoa vẫn là Lỗ Như Hoa, vẫn là cô chị giúp em trai mọi việc từ to đến nhỏ, vẫn mỗi lần trốn vào ký túc xá nam kéo thấp vành nón giả mạo nam sinh, vẫn là sức khỏe dồi dào mà vác trên lưng cái ba lô to đùng chạy loạn khắp nơi bán hàng, vẫn là người làm cho người khác khi đề cập đến doanh thu và thù đoạn đều phải gờ ngón tay cái lên khen ngợi “kẻ cướp thương mại”.....

Văn Sơ nghĩ rằng chuyện cây thông Noel cứ như vậy mà trôi qua, cũng không nghĩ đến, sau đêm đó Lỗ Như Hoa “đúng hẹn” phái mấy “cu li” chuyển đến thật..... Không biết cao bao nhiêu, chỉ biết đặt trong phòng 205 cơ bản là không dựng thẳng lên được, đành phải vật nằm ngang rồi nhét vào không gian phòng 205 đáng thương.

“Là ý anh mà, anh nói không thích cây nhỏ, muốn lấy cây to.” Lỗ Như Hoa đầy vẻ vô tội.

“Lỗ Như Hoa, cô quá cẩn thận rồi, tôi chỉ là..... Thuận miệng mà nói, cô thật sự đã đặt được cây thông lớn như vậy!” Văn Sơ đứng cách cô một chạc cây, rất muốn nhéo lỗ tai Lỗ Như Hoa một cái, nhưng nhìn qua chạc cây bên kia, Cá voi và Phó Tâm Thành phần nọ đứng nhìn sang, trong lòng hấn ai oán, hình như người khởi xướng mọi chuyện là hấn.....

Chẳng lẽ đây là ví dụ sinh động cho câu tục ngữ tự làm tự chịu trong truyền thuyết?

Cuối cùng, cây thông “che trời” cũng được Lỗ Như Hoa tốt bụng ra giá siêu thấp thu về, thành công phân thành N cây thông nhỏ, lấy giá phải chăng bán hết ở ký túc xá khác.

Đương nhiên, nể tình Văn Sơ ban đầu “coi tiền như rác”, Lỗ Như Hoa cũng “phá lệ bao dung” để lại cho hấn một gốc cây nhỏ, sau đó đem những món quà thượng vàng hạ cám không thể bán/không bán được thành tặng phẩm cho hấn, bao gồm một cây gậy của ông già Noel đã gãy một nửa, một cái hang đá mini, một đồng bóng đèn không bao giờ sáng, và một hộp bụi kim tuyến nho nhỏ.

Nhưng làm cho ba người cùng phòng vô cùng khó hiểu là, Văn Sơ đối với cây thông treo những món quà rách nát không khác gì rễ cây có vẻ rất thích thú, rảnh rỗi không có việc gì còn phun nước tưới cây. Có một lần, Lỗ Tự Ngọc còn phát hiện hắt ngòi nhìn gốc cây rồi ngây ngô cười.

Điều này, Lỗ Tự Ngọc không nói với Lỗ Như Hoa, cảm thấy trong lòng phần chấn một cách mơ hồ.

Hai ngày sau, những sinh viên mới trường S sẽ trải qua đêm bình an quan trọng. Theo hội sinh viên, năm nay đêm bình an sẽ huy động toàn bộ sinh viên, tổ chức một party Noel thật lớn.

Vì thế trong trường S các diễn đàn gần như kín người hết chỗ, mọi người đều vì muốn dự bữa tiệc tối Noel mà bày mưu tính kế. Văn Sơ nhân lúc nhàm chán cũng chen vào nhìn ngó, càng ngó càng thấy nhàm chán, lập tức đóng cửa, không thèm nhìn tiếp.

Lại làm âm ỉ như thế, còn không phải một đám tinh lực dư thừa nên gom lại một chỗ làm loạn? Có bằng đó thời gian không bằng ngồi vẽ mấy bức tranh.

Văn Sơ nhìn lên, tám giờ rồi, buổi tối ở trường học đúng là không hay.....

“Chị hai, chị ở đâu vậy?” Giường đối diện, Lỗ Tự Ngọc đang gọi điện thoại.

Lông mày Văn Sơ giật giật.

“Thư viện? Đang đợi máy tính lên mạng? Đợi lâu rồi mà không có máy rảnh? Dạ, em không sao, chị chờ ở thư viện lâu chưa? Gì, lâu rồi? Chị ở lâu mấy? Lâu 3? Dạ, bữa sau gặp.” Lỗ Tự Ngọc thản nhiên treo điện thoại, tiếp tục vẽ.

Cá voi và Phó Tâm Thành đang chơi game online.

Cá voi tỏ vẻ quan tâm, “Máy tính thư viện lúc nào chả bị treo, tốc độ cũng chậm như sên, không bằng kêu chị cậu lại đây lên mạng đi.”

“Đây là ký túc xá nam, chị tôi có đến, dù sao cũng không tiện lắm.” Lỗ Tự Ngọc mỉm cười ôn hòa.

Văn Sơ ho nhẹ, làm ra vẻ lơ đãng nói giận dỗi, “Phòng mình không khí tệ quá.”

Không ai để ý đến hắn.

“Tôi ra ngoài đi dạo một chút.” Mặt Văn Sơ lộ vẻ sốt ruột, “Không khí tệ quá, mấy cậu cũng đừng ở lại nữa, đi đâu đó chơi đi.”

“Đi đi, tụi tôi không thích vận động, lên mạng chém giết còn hơn.” Cá voi không thèm ngẩng đầu, vẫy tay về phía Văn Sơ.

Phó Tâm Thành với theo, “Lúc về mua giúp tôi mực nướng.”

“Ừ.” Văn Sơ đáp lại, mặc áo khoác, tay trái cầm một cái – hình như không hợp, tay phải cầm một cái – cũng không hợp lắm, cuối cùng quyết định thử từng cái.

“Cậu mua mực nướng chứ không phải đi hẹn bạn gái.” Mặt Phó Tâm Thành không rời Văn Sơ.

Văn Sơ im lặng, cười cười bước ra.

Chỉ có Lỗ Tự Ngọc nhìn thấy, Văn Sơ lúc đi còn mang theo laptop. Xem ra, mực nướng của Phó Tâm Thành còn lâu mới thấy đường về.....

Mục đích của Văn Sơ chỉ có một, dĩ nhiên không phải hàng mực nướng mà là thư viện.

Về phần vì sao lại đi thư viện, Văn Sơ cho rằng, hắn không thể luôn lơ là lời dạy của cha, tình cờ lại muốn đọc những kiệt tác nổi tiếng của Trung Quốc.

Về phần vì sao lại mang laptop, Văn Sơ cho rằng, bên mình có laptop để..... Nhân tiện tập thể hình! Mang laptop cũng tốn sức đó thôi! Tuy laptop quả thực siêu nhẹ, không đến hai ký..... Thì cũng dùng để rèn luyện cánh tay!

Về phần vì sao đến thư viện lại chạy thẳng lên lầu 3, Văn Sơ cho rằng Không vì sao hết, muốn leo lầu mấy thì leo, tùy ý!

Vì thế, anh tài khoa mỹ thuật tạo hình ‘đứng lên không muốn sống, cười rộ muốn mạng người, đẹp trai gây chết người’ - Văn Sơ, mặc trang phục tình anh – tuyệt luân, cầm laptop bỗng nhiên xuất hiện ở thư viện lầu 3, gây ra một trận náo nhiệt vừa phải.

Đừng tưởng idol chỉ tồn tại trong phim và trên tivi, trường S cũng có loại người đó. Điều này, Văn Sơ từ lâu đã lĩnh hội, cho nên lúc này hắn đang mỉm cười nhìn những người xung quanh - dù quen hoặc không quen – đang chào hỏi hắn, cùng lúc đưa tay vuốt cằm một cách lễ độ - coi như dùng ngôn ngữ cơ thể trả lời. Đồng thời, tỏ vẻ hoàn toàn thông dong nghe một loạt âm thanh hít vào.

Chỉ là..... Lỗ Như Hoa ở đâu?

Văn Sơ hoàn toàn quên bản thân đến thư viện là để đọc sách. Hắn lập tức nhìn ngó xung quanh tìm chiếc khăn quàng màu đen luôn quần trên cổ.

Cũng không khó thấy, Lỗ Như Hoa ngồi bên cạnh cửa sổ. Vị trí cô ngồi cũng không để máy tính của trường, nhưng..... Trước mặt cô lại có một cái laptop rất tinh xảo.

Không chỉ như thế, bên cạnh cô còn có một người, chính xác là một tên nam sinh. Tên kia lúc này đang chăm chú nhìn Lỗ Như Hoa thao tác trên máy tính, thỉnh thoảng còn dán lên tai cô thì thầm vài câu, ‘khá là’ ăn ý, khá là thân cận, mà về mặt Lỗ Như Hoa lại khá là ‘khoái trá’, ‘khá là’ vui vẻ, ‘khá là’..... Văn Sơ đảo bói vốn liếng chữ nghĩa tẻ nhạt, cố tìm từ ngữ thích hợp để hình dung, nhân thể, chỉ là nhân thể nhìn chăm chú vào tên kia, nam sinh đẹp trai như ánh mặt trời thế này không cần mất nhiều thời gian cũng có thể nhớ ra, chính là Tiểu Thanh, kẻ làm mưa làm gió trong khoa kiến trúc, đã từng cười xe đạp chờ Lỗ Như Hoa.

Xem ra quan hệ giữa Lỗ Như Hoa và tên kia không tệ! Hừ, chắc chắn là không tệ, lại còn cùng khoa nữa.

Khóe miệng Văn Sơ giương lên một nụ cười kỳ dị, lập tức bước tới vị trí Lỗ Như Hoa và Tiểu Thanh ngồi rồi làm bộ đang đi qua.

“Hi! Thật là khéo.” Giọng Văn Sơ khá trầm thấp, nhưng vừa vặn để Lỗ Như Hoa nghe được rành mạch.

Nụ cười sáng lạn của diễn viên họ Lỗ còn chưa kịp thu hồi, âm thanh vô cùng quen thuộc khiến da đầu cô tự nhiên tê rần, ngạc nhiên ngẩng lên, quả nhiên là Văn Sơ.

“Hơ? Anh cũng tới thư viện?”

“Thế tôi không được tới sao?” Văn Sơ mỉm cười lễ độ, đương nhiên, nụ cười này không phải dành cho Lỗ Như Hoa, mà hướng về Tiểu Thanh.

Lực chú ý của bạn Tiểu Thanh đang đặt trên máy tính, ánh mắt quỷ dị của Văn Sơ đập vào hư vô.

“A..... Tôi không nói anh không thể đến, chỉ là..... Hiếm khi mới thấy.” Lỗ Như Hoa nhún vai.

“Suýt.....” Một nam sinh đeo kính ngồi cùng dãy ra dấu bảo họ im lặng.

“Anh tìm chỗ ngồi đi.” Lỗ Như Hoa nhỏ giọng nói với Văn Sơ.

Văn Sơ gạt đầu, sau đó ở trước mắt bao người chụp lấy một cái ghế, ngồi ngay bên trái Lỗ Như Hoa.

Không gian nhỏ hẹp lại thêm một người. Lỗ Như Hoa cảm thấy không được tự nhiên, nhích ghế về phía Tiểu Thanh.

“Máy tính của ai?” Văn Sơ dùng khẩu hình hỏi Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa chỉ chỉ vào Tiểu Thanh.

“Trả lại người ta.” Văn Sơ lại mấp máy môi.

Lỗ Như Hoa ngạc nhiên trừng mắt, hỏi lại: “Gì chứ?”

“Suýt.....” Nam sinh đeo kính lúc nãy lại lên tiếng.

Văn Sơ ho nhẹ, tay vịn lên lưng ghế dựa của Lỗ Như Hoa, cười đến vô cùng sáng lạn, môi để sát vào tai Lỗ Như Hoa: “Anh bạn ngồi với cô cũng ở khoa kiến trúc? Coi bộ cậu ta đang hết sức bận rộn, cần dùng máy tính tra tài liệu.”

“Cậu ấy không vội.” Lỗ Như Hoa nhún mày phản đối.

Văn Sơ nghiêng răng, lờ Lỗ Như Hoa, mỉm cười với Tiểu Thanh: “Cảm ơn cậu, thật ngại quá, làm mất thời gian của cậu. Tôi đã mang máy tính đến cho Lỗ Như Hoa rồi.”

Tiểu Thanh hứng thú nhìn Văn Sơ và Lỗ Như Hoa.

“Suýt.....” Nam sinh mang kính lần thứ ba phát ra âm thanh.

“Cho hỏi, cậu là.....” Tiểu Thanh cố ý nhíu mày hỏi, dĩ nhiên cậu ta biết Văn Sơ, hần vừa mới vào đại học S đã nổi tiếng toàn trường.

“Nói với cậu ấy, tôi là ai.” Văn Sơ vẫn cười tươi tắn, dịu dàng nói với Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa vừa nhếch miệng, hần lập tức kẻ sát tai cô thì thầm: “Hàng hóa tồn kho lấy về dịp lễ Noel không biết đã tìm được người mua chưa?”

Ánh mắt Lỗ Như Hoa lập tức phát ra những tia sáng kỳ dị, nhanh chóng quay về phía Tiểu Thanh nói rất rành rọt: “Sao có thể không biết cậu ấy? Văn Sơ, nam sinh xuất sắc nhất trường S, văn võ song toàn, tài mọ siêu quần!”

Tiểu Thanh kinh ngạc nhìn Lỗ Như Hoa.

“Còn gì nữa?” Nụ cười của Văn Sơ rộng tới mang tai, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên laptop để trước mặt Lỗ Như Hoa.

“Tiểu Thanh, cậu có việc bận thì đi đi. Máy tính trả lại cậu luôn, a..... Hạ Thịnh tới!” Lỗ Như Hoa phản ứng cực nhanh, thành thạo tắt máy tính giao cho Tiểu Thanh, một tay chỉ ra cửa.

Tiểu Thanh nhanh chóng nhìn về phía cửa, trong mắt hiện lên vẻ không vui, giọng hơi phẫn nộ: “Cậu ấy tới hay không đâu có liên quan tới tôi!”

“Làm ơn, làm ơn.” Lỗ Như Hoa chấp hai tay, nháy mắt ra hiệu với cậu: “Anh ta là Thượng Đế, Thượng Đế đó!”

Tiểu Thanh lập tức hiểu ngay, Thượng Đế của Lỗ Như Hoa chính là khách hàng, đây là ‘bí mật’ công khai của toàn hệ kiến trúc. Thượng đế không thể đắc tội, tuyệt đối không thể đắc tội.

“Thật sự không cần nữa?” Tiểu Thanh cầm máy tính, cười hỏi.

“Không cần nữa, cảm ơn cậu, gặp lại lần sau!” Lỗ Như Hoa hơi ngượng ngùng, cứ như vậy mà đuổi Tiểu Thanh đi, hình như hơi «qua cầu rút ván» quá.

“Được rồi, ngày mai gặp.” Tiểu Thanh quay người, hướng về lối đi ngược lại với cô gái tên Hạ Thịnh.

Lỗ Như Hoa nhìn theo bóng dáng Tiểu Thanh, cười khúc khích. Cả khoa kiến trúc đều nhìn ra Tiểu Thanh thích Hạ Thịnh, có điều hấn dứt khoát không chịu thừa nhận.

“Suyt.....” Nam sinh mang kính lần thứ tư quay đầu.

Văn Sơ mỉm cười ra hiệu xin lỗi, Lỗ Như Hoa thờ ơ nhìn, trong lòng không thể không thừa nhận, tên này bất kể làm động tác gì cũng đều lộ ra vẻ tao nhã lạ lùng.

Văn Sơ khởi động laptop, nhập mật mã, mở một trang word, đánh một hàng chữ: Đối tượng cô thầm mến?

Lỗ Như Hoa đỡ đầu, lập tức chụp laptop đánh trả lời: Vì sao không thể là bạn trai của tôi?

Văn Sơ giật laptop lại: Mất cậu ta không đến nỗi kém vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Định rời xa tôi? Không cho phép!

Cô đã sai lầm sao? Cô sai lầm cái gì? Cô chỉ giữ khoảng cách mà thôi, cô chỉ muốn bán được hàng mà thôi, cô chỉ không muốn phát sinh những chuyện không vui mà thôi. Đúng vậy, những gì cô làm bây giờ hoàn toàn không sai.

Lỗ Như Hoa tức tối, gõ tiếp một hàng chữ: Anh ghen sao?

Văn Sơ lại giành laptop, mỉm cười đánh vào: Mất tôi tốt hơn cậu ta nhiều.

Lỗ Như Hoa hơi buồn, khe khẽ thở dài, tự nhủ mình thật quá hão huyền. Đúng thôi, là Tiểu Thanh hay Văn Sơ, và cô, hai bên, hai thế giới khác nhau hoàn toàn, bản thân cứ vô tâm đùa giỡn như vậy khó tránh có một chút..... Cô mỉm cười tự giễu.

Văn Sơ làm sao mà biết những thay đổi trong suy nghĩ của cô, lặng lẽ đứng lên đi đến kệ sách, đã đến thư viện, thôi thì tìm sách đọc vậy, còn laptop, vốn dĩ cũng không cần dùng.

Tìm sách đọc thôi! Văn Sơ lơ đãng vòng quanh những kệ sách, ở lầu 3 chủ yếu là sách giáo dục, thể dục và các loại báo chí, hoàn toàn không đúng với những sở thích, hấn đành chọn đại một cuốn có nhiều hình ảnh mà xem, vừa nhìn vừa cười gượng, hấn cuối cùng là đang làm gì?

Văn Sơ đã cố nhịn, nhưng vẫn không nên được mà tò mò nhìn về phía Lỗ Như Hoa, cô đang nhìn vào laptop một cách hưng phấn, hai mắt lóe sáng, tới mức có thể khiến sao trời tức chết mà tắt.

Bình thường, nếu mất cô mà có vẻ sung sướng như vậy chỉ có thể vì một nguyên nhân: Bán được hàng.

Bán hàng trên mạng? Nhưng cô không có máy tính, làm sao bán được nhiều? Văn Sơ cất lại sách vào kệ, quay người định về chỗ, một nữ sinh bỗng xuất hiện trước mặt, cười với hấn rất dịu dàng: “Bạn học, anh có thể lấy cuốn sách trên kia xuống cho em không?”

Văn Sơ lơ đãng hỏi lại: “Cuốn nào?”

“Cuốn sách thứ ba trên đó, dạ, đúng rồi!” Cô gái tiếp tục mỉm cười: “Vóc dáng anh cao như vậy, lấy cái gì cũng tiện.”

“Ừ.” Hấn không có tâm trạng nói chuyện với cô nàng, đưa sách cho cô rồi xoay người.

“Bạn học, anh có thường xuyên đến thư viện không?” Cô gái rõ ràng là muốn nói chuyện với Văn Sơ, nhìn mặt hấn không thấy tò về khó chịu, hỏi với.

Có lẽ, ngoại trừ Lỗ Như Hoa, ở trường S không có nữ sinh nào khác có thể nhìn thấy bộ dạng của Văn Sơ lúc bực bội. Sự chú ý của Văn Sơ cuối cùng cũng dịch một chút về cô nàng trước mặt, Tiểu Diễm Diễm. Ừ, da trắng, đáng xinh !

“Cũng không thường đến.” Văn Sơ mỉm cười.

Nụ cười làm cho Tiểu Diễm Diễm nở hoa trong bụng, tim đập loạn nhịp : “Bạn học, anh có thể cho em số điện thoại được không? Em cũng là sinh viên mới, trường S lớn quá, nhiều chỗ em không quen thuộc, sau này nhờ anh giúp đỡ em.”

“Thật sao?” Văn Sơ lại mỉm cười.

“Dạ, em rất hay lạc đường.” Về mặt Tiểu Diễm Diễm nhõng nhẽo, pha lẫn một chút ngượng ngịu.

“Ừ, cũng được.” Văn Sơ chìa tay, “Đưa di động cho tôi.”

Tiểu Diễm Diễm dùng tốc độ ánh sáng đưa di động cho hấn.

Văn Sơ ấn một dãy số, lưu vào rồi trả lại cho cô “Đây là số, có việc thì gọi, mọi chuyện sẽ được thu xếp.”

“Cám ơn anh.....” Tiểu Diễm Diễm vui mừng đến muốn nhảy cẫng. Ai nói Văn Sơ khoa Mỹ thuật rất khó tiếp cận làm quen? Ai nói hấn ít khi gần gũi với con gái, thậm chí còn bị gọi là sư thầy? Nhanh như vậy đã cho số điện thoại, tuyệt vời!

“Học tốt nhé.” Văn Sơ lịch sự chào, thông dong bỏ đi.

Hai mắt Tiểu Diễm Diễm bắn tìm tung tóe, nhìn theo bóng Văn Sơ, trong lòng hết sức kích động..... Cô giờ điện thoại nhìn vào màn hình, số của soái ca nhất định cũng rất đẹp.....

110???

Dãy số mà Văn Sơ đưa vào?

Quả thực, đây là dãy số « có việc thì gọi, mọi chuyện sẽ được thu xếp »

Dĩ nhiên, tâm lý của Tiểu Diễm Diễm đang trên mây rơi thẳng xuống vực thẳm nào Văn Sơ cơ bản là không thèm để ý, hấn quay về ngồi với Lỗ Như Hoa, tò mò nhìn vào laptop. Không biết là “giao dịch lớn” nào mà có thể làm cho Lỗ Như Hoa tập trung tinh thần cỡ đó.

Trên màn hình laptop không mở trang web bán hàng, mà là diễn đàn nội bộ của trường.

Văn Sơ kinh ngạc quan sát trong chốc lát, phát hiện tốc độ gõ bàn phím của Lỗ Như Hoa nhanh như ngựa phi, cô không ngừng đổi tên, kiểu chữ, màu chữ, tự mình post bài liên tục dưới nhiều nick name khác nhau! Quá rõ ràng, sau khi Văn Sơ bỏ đi không lâu, cô đã thiết kế thành công một tấm thiệp màu hồng phấn, nhìn vào cứ như có N cá nhân đã vào diễn đàn tham gia thảo luận .

(À, nói cho bạn nào không nhớ, tờ rơi màu hồng phấn mà đầu năm bạn Như Hoa dùng để quảng cáo cho việc kinh doanh của mình ấy, chỉ khác là lần này cô nàng tung trên mạng!)

Đầu tiên, diễn viên Lỗ Như chọn màu đỏ, chữ Khai, nickname dùng là “Nhất chi mai”: Đây tiệc đêm Noel có vẻ thú vị nha, tôi muốn tham gia, nhất định phải tham gia, nhưng mặc đồ gì bây giờ?

Ngay sau đó, kiểu chữ đổi thành Tổng thể, nickname đổi thành “Không vứt bỏ, không buông tay”: Mặc gì không được, có ai nhìn đâu.

Nickname “Tôi yêu bong bóng” trả lời [đương nhiên cũng là Lỗ Như Hoa sắm vai]: Có người nhìn mà, soái ca quá trời, sinh viên mới vào nhiều người đẹp trai lắm.

Cuối cùng đã thành công kích động sự tò mò của quần chúng. Cuối cùng thì, con gái, ai mà không phải sắc nữ, chỉ là « sắc » ít hay nhiều mà thôi !

Người qua đường A (lo lắng): Soái ca đều tham gia? Nhưng phần nhiều soái ca đều đã là hoa có chủ .

Lỗ Như Hoa xắn tay áo nhanh chóng dùng nickname “Tôi đến từ sao hỏa” phản bác: Rất nhiều nam sinh chưa có bạn gái. Các đồng chí à, xông lên đi!

Quần chúng vây xem: Ai vậy ai vậy?

“Tôi đến từ Sao hỏa” : Biết Văn Sơ khoa Mỹ thuật không? Hấn là quang côn!

Quang côn : Chỉ những người đàn ông độc thân ế vợ, từ này còn có nghĩa là người tri thức, thông minh gần nghĩa với cụm từ Văn Sơ

Văn Sơ trợn mắt há mồm, không ngờ tên của mình hóa ra còn có sắc thái như vậy..... Quang còn..... Trong lòng hần cháy lên một ngọn lửa, không biết có phải gọi là ‘thẹn quá hóa giận’ không.

Người qua đường B [cảm khái]: Ai, điều kiện của hần rất được, rất đẹp trai, tiếc là mắt cao quá đầu, hoa vương quá, may ra chỉ hoa khô giảng đường mới xứng.

“Không vứt bỏ, không buông tay”: Ai nói hần là hoa vương, khoa mỹ thuật còn một người đẹp hơn, tên Lỗ Tự Ngọc! Lỗ Tự Ngọc mới là hoa vương!

Văn Sơ ghen hòng, nhìn trần trời, quên bằng ‘thẹn quá hóa giận’, nhưng da đầu bắt đầu run lên.

“Tôi yêu bong bóng” chuyển đề tài: Mặc kệ hoa vương là ai, tôi chỉ muốn biết mặc đồ gì dự tiệc cho đẹp !

Quần chúng vây xem [hứng thú]: Đúng vậy, mặc đồ gì mới đẹp ?

Tới rồi!

Lỗ Như Hoa hưng phấn giật cùi chỏ xuống bàn, ngửa mặt lên cười không ra tiếng, lập tức gõ chữ: Ha ha, tôi mua một bộ lễ phục, chắc chắn soái ca sẽ thích, bởi vì tôi có nội gián, ha ha...

Quần chúng vây xem: Thật không? Nội gián ở đâu?

Lỗ Như Hoa: Biết Lỗ Như Hoa không? Em trai cô ấy là Lỗ Tự Ngọc, ở cùng phòng với Văn Sơ, cô ấy mắt thấy tai nghe bọn họ nói rõ ràng, biết chắc loại lễ phục nào được nhóm soái ca yêu thích, tôi mua đồ của cô ấy!

Quần chúng vây xem: Thật không, mắc không? Giá bao nhiêu?

Lỗ Như Hoa: Không mắc đâu!

Quần chúng vây xem: Tôi cũng muốn mua!

Lỗ Như Hoa tiếp tục sắm vai “Tôi đến từ Sao hỏa”, “Tôi yêu bong bóng”, “Không vứt bỏ, không buông tay” cho cả ba nhân vật này lên tục lên « võ đài » kích động mọi người đi tìm Lỗ Như Hoa mua lễ phục! Sau đó, lợi dụng thời cơ, tự PR cho mình, tuyên truyền Lỗ Như Hoa đồng chí có danh dự thế nào, nguồn cung cấp phong phú ra sao...

Chưa đến một giờ, tờ thiệp hồng phấn bắt đầu mảnh liệt sinh sản, tràn ngập các diễn đàn khác, cùng lúc đó, di động của Lỗ Như Hoa bắt đầu rung.....

“Chùng nào mới nhận điện thoại?” Bây giờ Văn Sơ đã bình tâm lại, liếc về di động của Lỗ Như Hoa. Trên màn hình hiện ra một dãy số xa lạ.

Ánh mắt Lỗ Như Hoa như nhìn một tên ngốc: “Đây là thư viện, làm sao tôi có thể ở trong này nhận điện thoại? Đạo đức nghề nghiệp để đâu!”

Văn Sơ hết biết nói gì!

Một hồi sau mới đủ sức phần nộ bình luận: “Đã gặp nhiều người mặt dày, nhưng chưa thấy ai mặt dày như cô.”

“Suyt.....” Nam sinh mang kính lần thứ năm quay đầu ra dấu im lặng.

Văn Sơ híp mắt nhìn, mắt kính cũng trùng trùng nhìn lại.

Năm giây sau.....

Mắt kính ngượng ngừng quay lại, tiếp tục đọc sách.

“Đu rồi, cô và kẻ bịp bợm cũng không khác nhau là mấy” Văn Sơ không thèm nghe giải thích, trực tiếp đóng laptop lại.

Lỗ Như Hoa còn nhiều toan tính chưa làm, lưu luyến nhìn laptop, lại nghĩ chắc cũng nên đi, trên đường về tranh thủ nhận điện thoại. Kỳ này lễ phục chắc ăn bán chạy, coi bộ lời to rồi.

“Có keo hai mặt không?” Văn Sơ lấy từ ba lô ra bài phác thảo và bút vẽ, vừa hỏi vừa vui đầu vẽ.

Ba lô của Lỗ Như Hoa cái gì không có, cô chỉ đơn giản mở ra lấy keo 2 mặt đưa cho hần, không quên bổ sung, “Ghi sổ tính một thẻ ha.”

Văn Sơ vẽ không lâu lắm, rất nhanh ngừng bút, cầm lên ngắm nghía một chút rồi dán keo hai mặt vào.

“Vẽ gì vậy?” Lỗ Như Hoa tò mò.

Văn Sơ xoa đầu cô nàng: “Con nít không nên biết.”

Nói xong, nửa mỉm nửa kéo Lỗ Như Hoa ra cửa.

Đi ngang nam sinh mất kính năm lần « suýt », Văn Sơ dừng lại mỉm cười, cúi xuống vỗ lưng hắn, chào ‘tạm biệt’: “Học tốt nha.”

Sau đó thông thả bước tiếp.

Sau lưng bạn học mất kính bây giờ có thêm một bức tranh biếm họa.

Bức phác thảo này nét vẽ sinh động như manga (truyện tranh Nhật Bản), nội dung châm biếm quá sức: Một chú bé xinh xắn cời trường đang tè, bên trên là một khung tròn giống giống đám mây, bên trong đám mây có một chữ : “Suýt!”.

Lỗ Như Hoa cuối cùng đã rõ, trong lòng ai oán: Càng đẹp trai càng độc ác!

Ra khỏi thư viện, Văn Sơ bất mãn quay đầu: Lỗ Như Hoa chậm chậm đi sau, cố ý đứng cách hắn mấy bước.

“Làm gì mà ngờ ngác vậy? Lại đây !”

“Anh trai à, tôi mà đứng gần anh thêm một chút, một nửa nữ sinh trường này không thèm mua đồ của tôi nữa!” Lỗ Như Hoa liếc trái liếc phải, xác định không có người theo dõi, mới nhỏ giọng oán giận .

“Lỗ Như Hoa!” Văn Sơ máu nóng bốc lên, không để ý gì xung quanh lập tức kéo tay Lỗ Như Hoa, mở miệng định nói, dường như lại không biết phải nói gì.

Cô đã sai làm sao? Cô sai làm cái gì ? Cô chỉ muốn giữ khoảng cách mà thôi, chỉ muốn bán được hàng mà thôi, chỉ không muốn phát sinh những chuyện không vui mà thôi. Đúng vậy, những gì cô làm bây giờ hoàn toàn không sai.

Nhưng nếu hoàn toàn không sai, tại sao khi cô làm vậy, lại làm cho Văn Sơ cảm thấy..... Hắn không cách nào hình dung được sự bất đắc dĩ thành linh ập đến có ý nghĩa gì, thậm chí hắn còn phẫn nộ: Định rời xa tôi sao? Không cho phép!

Trong lúc việc buôn bán lễ phục đêm Noel của Lỗ Như Hoa hùng hực khí thế cũng là lúc khoa kiến trúc họp hai lớp lại. Buổi tiệc đêm Noel có một tiết mục của khoa kiến trúc, hội sinh viên còn yêu cầu tiết mục này phải hấp dẫn, hiện đại, mới mẻ, sống động.... Nói tóm lại, trách nhiệm cao cả của 25 nhân mạng khoa kiến trúc là nhất định phải đập tan lời đồn đáng sợ trong truyền thuyết: Tất cả sinh viên thuộc khoa kiến trúc đều là “khùng long”.

Vì thế, lớp trưởng hai lớp kiến trúc Lý Hàm Trúc vất óc chọn người. Trong khoa kiến trúc tìm trai đẹp không khó, Tiểu Thanh có sẵn đó rồi. Vấn đề là nữ chính nên chọn người nào? Hai lớp tổng cộng chỉ có năm nữ sinh, chọn Lỗ Như Hoa hay chọn Hạ Thịnh?

Cuối cùng, Lý Hàm Trúc quyết định bỏ phiếu kín, chỉ có nam sinh bỏ phiếu. Kết quả cuối cùng mười trên mười: 10 phiếu cho Lỗ Như Hoa, còn lại của Hạ Thịnh.

Hai người hòa nhau, quyền quyết định thuộc về Lý Hàm Trúc. Lý chủ đài khấp khởi mừng thầm, quyền quyết định về hắn là tốt rồi, hắn tuyệt đối không tuyển Hạ Thịnh! Không phải vì Hạ Thịnh không đủ xinh đẹp, mà vì không thể tạo cơ hội cho Tiểu Thanh ở cùng với Hạ Thịnh.

Nói khác nói, Lý Hàm Trúc thích Hạ Thịnh.....

Kết quả là, đương lúc Lỗ Như Hoa ở ký túc xá nữ miệng lưỡi lưu loát đẩy mạnh tiêu thụ lễ phục, nhận được điện thoại của Lý chủ đài.

“Lỗ Như Hoa, báo cho em một tin mừng.”

“Gì vậy?” Lỗ Như Hoa giật thót.

“Em được chọn rồi!” Lý chủ đài tuyên bố rất khí thế.

“Tin dữ thì có!” Lỗ Như Hoa phát biểu cảm nghĩ.

“Có thưởng!”

“Gì?” Lỗ Như Hoa giật thót tập hai.

“Cùng Tiểu Thanh đại diện khoa kiến trúc trình diễn tiết mục văn nghệ đêm Noel, tiết mục nhất định phải có nội hàm!”

Lỗ Như Hoa rơi lệ: “Anh trai à, nội hàm là gì?”

“Thể hiện tình cảm mãnh liệt gọi là nội hàm! Phải đập đổ quan niệm ngu ngốc khoa kiến trúc là đồ ngớ ngẩn chỉ biết tính toán; phải hết sức mãnh liệt, nhiệt huyết tràn trề!”

Lỗ Như Hoa đề xuất : “Em và Tiểu Thanh đến sân thể dục chạy tám trăm mét có tính là nhiệt huyết tràn trề không?”

“Trần trường thi được! Lý Hàm Trúc dứt khoát.

Lỗ Như Hoa hết chỗ nói.....

Liên tục hai buổi tối, Văn Sơ “đi dạo” đến thư viện mà tuyệt nhiên không thấy Lỗ Như Hoa. Hấn chán muốn chết mang laptop về ký túc xá, Cá voi và Phó Tâm Thành ra ngoài, Lỗ Tự Ngọc như bình thường ngồi vẽ.

Chỉ cần có thời gian, Lỗ Tự Ngọc sẽ lập tức cầm ngay bút vẽ. Đối với điều này, trong lòng Văn Sơ không cho là đúng, hấn vẫn cảm thấy cảm giác nghệ thuật trời cho quan trọng hơn chăm chỉ luyện bút.

Văn Sơ lơ đãng lật tập tranh nhưng không nhập tâm vào được, cảm giác như mình quên làm chuyện gì đó, trong lòng luôn thấp thỏm. Nhưng quên làm chuyện gì? Hấn bỗng nhiên nghĩ đến diễn đàn mà Lỗ Như Hoa lập ra đêm trước, không biết hôm nay thế nào, không biết cô bán được nhiều không? Nghĩ là làm, Văn Sơ tò mò mở máy tính đăng nhập vào trang web trường, không mấy tốn sức đã tìm thấy ngay bài của Lỗ Như Hoa. Nhìn nhìn vài lần, hấn không kìm được nụ cười, có trời biết sau mấy nick name xa lạ này, người nào không phải là Lỗ Như Hoa, không chừng tất cả đều là cô?

Bây giờ, cô đang làm gì?

Cuối cùng, đêm tiệc Noel hoành tráng mà sinh viên trường S chờ đợi thật lâu cuối cùng đã đến .

Địa điểm: Giảng đường lớn của trường.

Giảng đường lớn mới xây dựng được sử dụng làm lễ đường, đêm Noel đã được hội sinh viên trang trí hết sức nổi bật, bậc thang đi vào trung tâm lễ đường được trải thảm đỏ, còn thuê vài công ty sự kiện trang trí những chùm đèn nhấp nháy, mục đích chính là mang đến cho mọi người cảm giác đang tham gia lễ hội Halloween.

Tiệc tối chia làm hai phần, tám giờ đến 9 giờ rưỡi là lúc biểu diễn văn nghệ, sau đó là vũ hội. Trường học cũng phá lệ đồng ý, chấp thuận cho sử dụng lễ đường suốt đêm.

Giữa trưa, Lỗ Như Hoa cuối cùng cũng xuất hiện ở phòng 205 sau hai ngày mất tích. Không biết tại sao, Văn Sơ mỗi lần nhìn thấy cô đều cảm thấy cô lại gây thêm một chút, mong manh như sương.

Lỗ Như Hoa tay cầm mấy bức vẽ giờ lên giờ xuống vài lần như để so sánh, nhìn ngó một hồi rồi đứng dậy ra lệnh : “Lỗ Tự Ngọc, đêm nay em mặc màu đen. Cá voi, anh mặc quần áo ca rô. Phó Tâm Thành, anh đêm nay cái trang thành họa sĩ, mặc trang phục quạ đen!” (*)

(*) (nguyên văn : 涂鸦装- Đồ nha trang, nha có nghĩa là quạ mà bạn Phạm không nghĩ ra cách dịch nào khác!)

“Vì sao?” Tam đại soái ca đồng loạt đặt câu hỏi.

“Please, tôi hứa với nhóm Thượng Đế của tôi rồi. Lễ phục của mấy người và lễ phục của mấy cô đó phải hòa hợp mới được.” Lỗ Như Hoa trả lời, “Tôi có đạo đức nghề nghiệp mà, nhận lời rồi thì phải làm cho được, giúp tôi đi.”

“Là cô hứa chứ không phải tui tôi.” Văn Sơ lười biếng ngồi trên ghế làm khó dễ.

“Tôi giúp mấy anh giặt mũn mền, dọn vệ sinh phòng!” Lỗ Như Hoa cắn răng ra giá.

“Đồng ý!” Cá voi và Phó Tâm Thành phản chấn đồng ý, đối với họ, mặc cái gì không quan trọng.

“Tôi mặc cái gì?” Văn Sơ không tin Lỗ Như Hoa quên “lập kế hoạch” cho hấn.

Lỗ Như Hoa cười vô cùng “quyến rũ”, dịu dàng: “Văn Sơ, anh có lễ phục màu trắng không?”

“Không có!”

“Có mà.....”

“Không có!”

“Sao không có, anh Văn Phi nói anh có!” Lỗ Như Hoa không ngại bán đứng đồng minh, “Anh ấy nói áo khoác lông trắng, sơ mi trắng quần trắng giày trắng... Mấy thứ đó anh đều có!”

“Không mặc!”

“Làm ơn mà!” Lỗ Như Hoa khẩn cầu, “Chỉ mặc một lần, được không? Anh là bạch mã hoàng tử nổi tiếng trường S, có N nữ sinh xinh đẹp chờ đợi

được nhìn thấy tạo hình xuất chúng của anh đó, chỉ một lần thôi, tôi năn ni đó!”

Văn Sơ nhún vai, “Nhờ người ta giúp đỡ thì phải có chi phí!”

“Vừa rồi đã nói sẽ giặt mừng mền, dọn vệ sinh phòng rồi mà.”

“Không đủ.” Văn Sơ cố ý lắc đầu.

“Anh ra giá đi!” Lỗ Như Hoa rất hào phóng.

“Làm người mẫu cho tôi một lần.” Văn Sơ nhanh chóng trả lời.

“Hơ, vì sao?” Lỗ Như Hoa ngạc nhiên.

“Vẽ tranh phải chú ý đến sự mới lạ, bộ dạng cô rất kỳ lạ, chắc lên tranh được.”

“Bộ dạng..... Có sự mới lạ, đây là khen tôi phải không?” Lỗ Như Hoa thấp thỏm.

“Ừ, là khen.” Văn Sơ khẳng định.

Lỗ Như Hoa rơi lệ, “Tôi mà hiểu được thì tôi bị khủng.”

Văn Sơ hài lòng mỉm cười. Hắn sẽ vẽ một bức chân dung cho Lỗ Như Hoa, một bức tranh thật đẹp, đẹp hơn bức tranh mà Lỗ Tự Ngọc không chịu vẽ.

Đừng hỏi tại sao hắn lại làm việc đó thay Lỗ Tự Ngọc, bởi vì bản thân hắn cũng không biết.

Đêm đó, bảy giờ năm mươi phút, bốn đại soái ca phòng 205 mặc trang phục Lỗ Như Hoa chỉ định, xuất hiện cùng lúc trên bậc thang trải thảm đỏ đến dự tiệc, sau đó ánh đèn sáng rực chiếu xuống, lướt theo bốn soái ca chậm rãi tiến vào lễ đường. Kết quả là, màn trình diễn này lưu truyền thành một truyền thuyết ở trường S, ngay cả tài nam tài nữ khoa Trung văn cũng vô phương miêu tả cảnh tượng lúc đó thành ngôn từ thật chuẩn xác. Nhưng bất kể thế nào, người được lợi nhiều nhất vẫn là Lỗ Như Hoa. Vì sự kiện này, thang điểm danh dự, thang điểm mỹ dự (đánh giá cái đẹp), và thang điểm về độ chuẩn xác trong thông tin của cô, có thể nói là đã vọt lên kịch trần! Ba chữ Lỗ Như Hoa bây giờ ở trường S tương đương với một cái thẻ bài, mà thẻ bài này bên trong sở hữu nội hàm quan trọng nhất: Đạo đức nghề nghiệp!

Cùng lúc đó, sự kiện lần này khiến cho Lỗ Như Hoa giả phải ở phía sau sân khấu tí mĩ chuẩn bị, chờ Lý Hàm Trúc sắp đặt tiết mục văn nghệ nhiệt huyết mãnh liệt, hấp dẫn, sống động, mới mẻ.....

Tám giờ đúng, màn lớn sân khấu chậm rãi mở ra, hai sinh viên dẫn chương trình một nam một nữ màu mè giới thiệu nội dung chương trình, bắt đầu bằng những lời đạo đầu hoa lệ phức tạp, ca ngợi trường S, nhân cơ hội ca tụng lãnh đạo trường. Cho đến khi một phần lớn người xem bắt đầu rơi vào trạng thái lơ mơ buồn ngủ, âm nhạc bắt đầu cất lên, chương trình văn nghệ chính thức bắt đầu.

Văn Sơ xuất phát từ sự tôn trọng đối với toàn thể diễn viên, cẩn thận theo dõi tiết mục đầu tiên, một đám người ăn mặc giống người cổ đại bước lên sân khấu, rung đùi đắc ý vừa đọc thoại vừa khiêu vũ.

“Bọn họ diễn triều đại nào vậy?” Văn Sơ kinh ngạc quan sát sân khấu, thì thầm hỏi Cá voi ngồi bên cạnh, diễn viên đang nói cái gì hắn hoàn toàn không hiểu nổi.

“Có lẽ là triều đại nào mà có Lương Sơn bá và Chúc Anh Đài?” Phó Tâm Thành trả lời thay.

“Hồ Điệp mộng uyên ương?” Lỗ Tự Ngọc hồ nghi.

“Không phải, xuân tằm đến từ ti phương tần! Lúc này không phải gọi ‘thầy ơi’ sao? Cuối cùng cũng nghe ra một câu.” Cá voi cuối cùng cũng đặt xong tên cho tiết mục rồi bắt đầu khen ngợi.

Văn Sơ buồn bực ngồi, thân hình cao lớn của hắn làm cho chỗ ngồi dường như nhỏ lại, cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là “ngày tựa ba thu”, theo “mệnh lệnh” của Lỗ Như Hoa, chương trình văn nghệ xong rồi, bọn họ còn phải ở vũ hội khoảng nửa giờ để “phô trương”. Nói đến vũ hội, Lỗ Như Hoa không khiêu vũ thì cô sẽ mặc lễ phục gì? Chắc không đến nổi vẫn khoác cái khăn quàng cổ đơn giản như vậy đi? Bán nhiều lễ phục như vậy, chẳng lẽ không biết tự lấy cho mình một bộ? Văn Sơ nghĩ một hồi, lấy di động gửi tin nhắn: “Ờ đâu vậy?”

Người nhận đương nhiên là Lỗ Như Hoa.

1 phút trôi qua, di động không phản ứng.

5 phút trôi qua, di động không phản ứng.....

Văn Sơ tựa lưng vào ghế ngồi, mệt rã rời, trên sân khấu đang tiến hành cuộc thi ai đọc diễn cảm, hiệu quả không khác thôi miên là mấy.....

“Kế tiếp, xin thưởng thức tiết mục biểu diễn võ thuật của các bạn khoa thể dục.” Trên đài, nữ người chủ trì mặc trang phục nàng Bạch Tuyết, ngọt ngào thông báo .

“Vô thuật?” Cá voi bắt đầu hứng thú.

“Chắc là khinh công?” Văn Sơ hỏi. Ba soái ca kia không hện mà cùng lúc đưa mắt nhìn về phía hắn, ánh mắt đầy lạng lẽ.....

Nửa giờ sau, Văn Sơ đang tiến vào trạng thái ngủ mơ màng thì bị cá voi thoi nhẹ một cái.

“Giữ chứ?” Văn Sơ bắt mẫn.

Cá voi lúc này đang ở trạng thái một nửa ngây ngốc, tay run run chỉ lên khán đài. Văn Sơ bồn chồn nhìn theo tay hắn.

Toàn bộ lễ đường bị vây trong trạng thái “tĩnh tiết ngậm hiểu”, chỉ có vệt màu ám áp chiếu tới chính giữa sân khấu, mà chính giữa sân khấu là hai “vũ công”, đưa lưng về phía mọi người, tạo dáng đứng yên trước khi bắt đầu biểu diễn.

Không đợi âm nhạc bắt đầu, khán phòng đã vang lên tiếng vỗ tay lẻ tẻ ủng hộ. Không vì cái gì khác, chỉ vì trang phục vũ công.....

Hai vũ công một nam một nữ, nam vóc dáng cao lớn chỉ nhìn cũng đủ làm cho người ta tưởng tượng, mặc trang phục đen kiểu Latin. Vũ công nữ, một bộ váy ngắn đỏ thắm lộ lưng không tay, vạt váy kéo lên eo, buộc vòng quanh chiếc lưng cong hoàn mỹ và vòng eo mềm mại, hai chân trắng nõn thon dài, giao nhau đứng thẳng. Một cánh tay khoác lên trên vai vũ công nam, một cánh tay khác giơ lên, sau khoảnh khắc yên lặng hoàn mỹ, cánh tay bỗng nhiên buông xuống, âm nhạc vang lên, sân khấu rực sáng ánh đèn.

Trong tiếng nhạc dạo dồn dập, hai vũ công xoay người, mỉm cười.

Tiểu Thanh và Lỗ Như Hoa.

“Tình yêu là một con đường cô quanh đặng đặng, người yêu người, người cảm thấy vô tội.

Linh hồn cô độc, thói quen múa một mình, không theo được điệu múa hài hòa của hai người.

Em muốn trốn khi người bắt đầu truy đuổi, người liều lĩnh, em bắt đầu sợ thua,

để tình càng khắc cốt càng lạc lối, ái thần không dễ dàng ban cho người hạnh phúc.”

Lời ca và giai điệu, kết hợp với bước chân khá điêu luyện của Lỗ Như Hoa và Tiểu Thanh, mang đến hiệu quả tương tự như núi lửa phun trào, động tác của hai người cũng giãn ra nhập lại bỗng bênh trên sân khấu, làm rung động tất cả những người xem.

Đó là..... Lỗ Như Hoa? « Danh tiếng » của cô nhiều người đã nghe thấy, nhưng..... Cô gái váy đỏ bốc lửa kia là Lỗ Như Hoa? Hóa trang vừa phải, ánh đèn ám áp trên sân khấu làm nổi bật khỏe miệng cười tươi tắn, tóc chải cao, lộ ra vàng trán mượt mà, đôi mắt to lóng lánh, môi khẽ nhếch, vòng eo nhỏ nhắn, dường như Tiểu Thanh không phí bao nhiêu sức lực đã có thể đưa cánh tay giúp cô xoay tròn.

Thăng thần mà nói, nếu tiết mục này đến từ khoa múa, hoặc do hoa khôi giảng đường biểu diễn, khán giả trong phòng sẽ cảm thấy có vẻ bình thường.

Nhưng đó lại là Lỗ Như Hoa! Cô gái vẫn mặc áo sơ mi, áo khoác rộng thùng thình quàng chiếc khăn len màu đen trên cổ! Cô gái vẫn hay hấp tấp lái chiếc xe đạp già cỗi vòng quanh những góc sáng sủa trong trường học! Không nghĩ được cô gái ấy lại xinh đẹp như thế!

Di động, máy chụp ảnh liên tiếp lóe sáng, bữa tiệc tối nặng nề cuối cùng cũng có được sự ngạc nhiên thứ nhất!

Khoa kiến trúc còn lại hai mươi ba người, vốn ủ rũ ngồi ở một góc lễ đường, bởi vì tiết mục « nhiệt huyết tràn đầy » của Lỗ Như Hoa và Tiểu Thanh bí mật luyện tập, cho nên ngay cả bọn họ cũng không biết lại có hiệu quả khác thường như vậy..... Quá tốt! Vì thế, Lý chủ đài cầm đầu đám người này hoan hô, huyết sáo, vỗ tay, đập trống... Tình cảm kích động đủ để những khoa khác ghé mắt.

Không khí lễ đường bắt đầu nóng lên, Lỗ Như Hoa và Tiểu Thanh “càng chiến càng dũng”, Tiểu Thanh trên người thường mơ hồ tỏa ra một loại khí chất uể oải, bây giờ, những động tác Latinh phóng khoáng làm cho cậu ta như trở thành “hiệp sĩ”.

Lỗ Như Hoa váy ngắn đỏ thắm bó sát thân hình đã đủ hấp dẫn ánh mắt, không thể tưởng được thân hình của cô có thể như vậy..... Ngoài dự đoán mọi người..... Tuy rằng động tác hơi đơn giản, diễn cảm cũng không động lòng người như vũ nữ Latin vốn có, nhưng chính sự ngưng ngững, thậm chí khi đối mặt với Tiểu Thanh ánh mắt còn né tránh, lại đem đến một cảm giác lạ lẫm hoàn toàn so với điệu nhảy Latin nguyên thủy. Những đòi hỏi của Lí Hàm Trúc về sự mới mẻ, sống động, kích tình..... hoàn toàn được đáp ứng! Ngay cả khi Lỗ Như Hoa không đứng vững, hơi trượt chân cũng được Tiểu Thanh theo bản năng đưa tay chặn ngang eo làm thành một vòng ôm hoàn hảo, mang lại hiệu ứng sân khấu khá tốt, hai người tựa như hình ảnh của trai anh hùng – gái thuyền quyên thời loạn lạc, tạo thành tổ hợp hoàn mỹ về soái ca – mỹ nữ, cao lớn hài hòa cùng khéo léo, không ngừng nhận được những tiếng vỗ tay ồn ã.

Từ đầu đến cuối, luôn luôn im lặng chỉ có hai người: Văn Sơ và Lỗ Tự Ngọc.

Lỗ Tự Ngọc với màn biểu diễn của chị dường như đã đoán trước được nên không kinh ngạc nhiều lắm, nhưng nét cười trong mắt hoàn toàn không thể che giấu, thêm vào đó là một chút cao hứng và kiêu hãnh.

Còn Văn Sơ..... Không ai biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, nhìn biểu cảm trên mặt hắn có thể coi là đang cười. Nếu như ban đầu, trong ánh mắt hắn còn

có vẻ kinh ngạc, thì càng về sau, nụ cười của hắn càng tối..... Nếu định nghĩa khóe môi giương lên thì gọi là cười.....

“Lỗ Tự Ngọc, không ngờ chị cậu có thể múa được vũ điệu Latinh, còn múa tốt như vậy!” Cá voi trầm trồ quay sang Lỗ Tự Ngọc, giọng nói gần như chìm lìm trong tiếng vỗ tay.

Lỗ Tự Ngọc gật đầu.

“Cô ấy học với ai vậy? Anh chàng vũ công trên sân khấu đó hả?” Phó Tâm Thành cũng hỏi chen vào.

Lỗ Tự Ngọc nhìn qua, ánh mắt dường như vô tình lướt qua mắt Văn Sơ một khoảnh khắc, trả lời gọn: “Tôi cũng đang muốn hỏi chị ấy.”

Văn Sơ đang thực hiện ngôn ngữ ngoại giao hoàn mỹ nhất: Im lặng. Trên mặt nụ cười càng sâu.

Trên sân khấu, tiếng nhạc cuối cùng cũng ngừng, Lỗ Như Hoa và Tiểu Thanh nắm tay nhau, gật đầu cảm ơn, rồi quay người về hướng chỗ ngồi của khoa kiến trúc gửi một cái hôn gió.

Hiệu quả không cần phải nói, dù sao sinh viên khoa kiến trúc cũng khá là điên cuồng, cũng có gan để mà điên cuồng. Hạ Thịnh và Lý Hàm Trúc vọt tới hậu trường đầu tiên, cho Lỗ Như Hoa và Tiểu Thanh một cái ôm gãy đôi người.

“Lớp trưởng, đủ kích tình chưa?” Lỗ Như Hoa thở hắt hắt, cười hỏi.

“Đủ, quá sức đủ!” Lý Hàm Trúc kích động gật đầu.

“Nói thật đi, hai người bắt đầu từ lúc nào thì phát triển lên?” Hạ Thịnh nháy mắt dò hỏi.

Tiểu Thanh sững sốt, cuối cùng thản nhiên đáp: “Từ lúc cô phân tâm.”

Lỗ Như Hoa lắc đầu không biết làm sao. Tiểu Thanh này, tại sao không chịu nói những lời thật lòng!

Hậu trường bất an, trên khán phòng cũng ồn ào như sóng tràn bờ.

“Nè, hai người đó cặp bồ phải không?”

“Chắc đúng quá, chỉ tập một ngày hai ngày đã có thể diễn ăn ý vậy sao? Chắc ăn là một cặp rồi! Tên kia là Tiểu Thanh khoa kiến trúc phải không? Không nghĩ Lỗ Như Hoa xuống tay nhanh như vậy!”

“Là Tiểu Thanh xuống tay nhanh mới đúng, ai nghĩ Lỗ Như Hoa xinh đẹp vậy!”

“Cái này gọi là gần quan được ban lộc, hai người đó cùng khoa, cơ hội đầu mày cuối mắt cũng nhiều.”

“A, ngoài dự đoán của tôi, đúng là mở rộng tầm mắt.”

“Dự đoán với tầm mắt cái gì, hai người họ từ sau khai giảng đã quen nhau rồi, chẳng qua vẫn giữ bí mật mà thôi. Ồi..... Một mấy người còn thâm mến Tiểu Thanh một thời gian dài như vậy.”

“A.....”

Phía chỗ ngồi khoa mỹ thuật tạo hình hệ mỹ thuật, đã không thấy bóng dáng Văn Sơ

Rời lễ đường, Văn Sơ quay về ký túc xá. Chẳng vì lý do gì, bỗng nhiên cảm thấy những hoạt động lễ hội thể này buồn tẻ, quá buồn tẻ, đến mức hắn phải làm một cái gì đó để trút hết nhàm chán.

Đêm bình an! Thật trái ngược với đêm bình an một năm trước. Ký túc xá trống trơn, góc thông của Lỗ Như Hoa và những món quà lũng lảng như rễ cây đứng đơn độc, như sự cô đơn trong lòng hắn.

Văn Sơ lấy từ dưới gầm giường ra một chai rượu, hắn trộm cái chai này từ nhà Văn Phi, thỉnh thoảng lại mở ra uống cùng bọn Cá voi. Nhưng một người uống có ý nghĩa gì? Văn Sơ cời áo khoác, bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, Lỗ Như Hoa chỉ nói một câu, hắn đã đồng ý mặc lễ phục trắng.

Mặc lễ phục này để làm gì, nhìn Lỗ Như Hoa biểu diễn tiết mục kia sao? Cảnh tượng ở sân khấu từng chút một hiện ra trong đầu hắn. Lỗ Như Hoa tươi cười rạng rỡ, Lỗ Như Hoa mặc váy ngắn đỏ rực, Lỗ Như Hoa trong vòng tay Tiểu Thanh, Lỗ Như Hoa đỏ bừng hai má.....

Đúng vậy, điệu nhảy Latin vốn dĩ rất khỏe mạnh, rất phóng khoáng, rất..... Nhưng vì sao người biểu diễn nhất định phải là Lỗ Như Hoa? Cứ tưởng hai ngày nay cô ta vội vã kiếm tiền, hóa ra không phải - là vội vàng yêu đương hẹn hò. Vừa nghĩ đến hai chữ “yêu đương”, trong lòng Văn Sơ bỗng bức bối, khiến cho hắn cảm thấy muốn điên lên.

Trong túi áo khoác có một cái hộp nhỏ, là quà Noel, hắn định đêm nay sẽ tặng Lỗ Như Hoa. Văn Sơ đã chọn rất lâu mới tìm được con búp bê thủy tinh này - một cô bé con đầu to ôm một đỉnh vàng.

Không nhiều tiền, nhưng mắt Văn Sơ vừa nhìn đến, hắn đã muốn mỉm cười, cảm thấy con búp bê đầu to này như được làm để mô tả Lỗ Như Hoa. Hắn mua nó không chút do dự, còn tự mình viết thiệp: Tặng Lỗ Như Hoa tham tiền.

Đây không phải là lần đầu tiên Văn Sơ chọn quà Noel, nhưng là lần đầu tiên hắn thực sự chọn quà, cũng mang hết tâm tư ra chọn. Hắn thậm chí còn lo lắng cả giá tiền, không dám mua quà mắc quá, vì sợ Lỗ Như Hoa không nhận.

Hắn cảm thấy hắn và Lỗ Như Hoa đã trở thành những người bạn tốt, nhưng hôm nay “bạn tốt” lại cho hắn một sự kinh ngạc to lớn. Lỗ Như Hoa và Tiểu Thanh biểu diễn ăn ý như vậy chẳng phải đã nói lên điều gì sao? Không nghĩ tới việc cô đồng ý diễn văn nghệ, hóa ra là đã cùng Tiểu Thanh làm thành một đôi. Thành đôi thì thành đôi, việc gì phải che giấu tới giờ?

Nổi tức giận trong lòng Văn Sơ dần dần tăng, làm hắn bắt đầu nóng mặt, lại không muốn kìm chế, lập tức lấy di động ra.

Lần này, Lỗ Như Hoa nhận điện thoại rất nhanh.

“Văn Sơ? Có gì không vậy?” Giọng nói của Lỗ Như Hoa lộ ra một chút hưng phấn, tiếng nhạc, tiếng cười đùa huyền ảo, tiếng vỗ tay vang rất rõ trong điện thoại. Hắn là vũ hội đã bắt đầu.

“Trong 20 phút nữa đến ký túc xá nam.”

“A?”

“Giao dịch lớn! Làm hay không tùy cô, không đến tôi bán cho người khác!” Văn Sơ thả “mồi nhử” xong, không đợi Lỗ Như Hoa trả lời, nhanh chóng cúp điện thoại. Lỗ Như Hoa gọi lại mấy lần cũng không nghe máy.

Cô ta còn tham gia vũ hội! Tâm tình Văn Sơ tồi tệ đến cực điểm, ly rượu không trong tay hắn lập tức bị ném ra ngoài.

Lỗ Như Hoa không làm cho hắn thất vọng. 20 phút sau tiếng đập cửa vang lên, Văn Sơ mở cửa, Lỗ Như Hoa vẻ mặt nịnh nọt đứng nhìn hắn.

Văn Sơ kéo tay cô vào, đá cánh cửa sập lại.

“Bạn Văn Sơ, anh cố tình làm khổ tôi phải không? Trong ký túc xá người ta ra ngoài đi chơi hết rồi, anh có biết tôi vào đây khổ sở thế nào không? Chẳng khác nào đang phải đột nhập vào doanh trại địch quân, suýt nữa bị giám thị nhìn thấy!” Lỗ Như Hoa oán trách.

Văn Sơ hí hóp mắt nhìn, mặt cô đã chùi sạch son phấn, nhưng vì hưng phấn, vẫn ửng hồng như cũ. Quần áo cũng đổi lại như bình thường, cổ vẫn là chiếc khăn quàng đen quen thuộc.

“Có phải cô cảm thấy, khi tới gặp tôi, cô có thể mặc gì cũng được?” Văn Sơ nắm một góc khăn quàng cổ của cô, lơ đãng hỏi.

Lỗ Như Hoa đẩy tay hắn ra, lắc đầu trả lời: “Đồ này là đồ sạch, hơi cũ một chút, nhưng tôi giặt thường xuyên mà. Còn anh, tìm tôi làm gì? Giao dịch lớn gì?”

“Đừng quên cô đã bằng lòng làm cho tôi một chuyện.”

“A?”

“Làm người mẫu cho tôi vẽ.” Văn Sơ nói một cách lười biếng, chỉ tay lên giá vẽ.

Lỗ Như Hoa tròn mắt: “Văn Sơ anh đùa phải không? Đêm nay là đêm Noel nha, tôi muốn đi kiếm tiền, còn nhiều thanh phát sáng chưa bán hết đâu!”

Thanh phát sáng: Làm bằng Silicon, các bạn có thể thấy trong các đêm biểu diễn ca nhạc và những dịp lễ lạc.

“Mấy thứ đó tôi mua hết!” Văn Sơ ném ví tiền qua cho Lỗ Như Hoa, “Muốn lấy bao nhiêu thì lấy.”

Lỗ Như Hoa ngẩn người, khó hiểu nhìn hắn: “Anh hôm nay làm sao vậy, cãi nhau với người nhà hả?”

“Không làm sao hết, tự nhiên muốn vẽ thì vẽ. Lỗ Như Hoa, cô không phải rất có đạo đức nghề nghiệp sao? Đã đồng ý làm người mẫu rồi thì ngồi xuống đi. Còn tiền mua hàng, cứ theo ý cô mà lấy.”

Căn phòng chợt im lặng, Lỗ Như Hoa cầm ví tiền, đứng yên nhìn Văn Sơ. Cô biết, hắn không vui, rất không vui, đêm Noel này đã xảy ra chuyện gì, điều gì làm cho hắn lại bắt đầu bộc phát cá tính của đại thiếu gia, chỉ là Ví tiền của hắn làm cho Lỗ Như Hoa cảm thấy hơi đau lòng.

“Được chưa?” Văn Sơ khách sáo nói, nhưng vẻ mặt không hề tỏ ra khách sáo, “Phiền cô cởi áo khoác và khăn quàng cổ. Chắc cô không ngại đâu nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Lỗ Như Hoa, tôi thích em!

Thật ra dù Văn Sơ nói gì, Lỗ Như Hoa cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Chỉ cần không phải câu này: Lỗ Như Hoa, tôi thích em.

Nhưng lại là câu nói này: Lỗ Như Hoa, tôi thích em.

“Văn Sơ, trò đùa của anh chẳng buồn cười chút nào, tôi đi đây.” Lỗ Như Hoa bình tĩnh đặt ví tiền lên giường Văn Sơ, xoay người bỏ đi.

“Không cho đi!” Văn Sơ tức giận hoàn toàn. Lỗ Như Hoa chẳng thèm để ý đến thái độ của hắn. Hắn không cách nào khống chế cảm xúc, cũng chẳng nghĩ đến việc phải khống chế cảm xúc, xông về phía trước kéo tay Lỗ Như Hoa thật mạnh.

Lỗ Như Hoa vừa sợ vừa đau. Dù tự nhủ “Văn Sơ là Thượng Đế, không thể tức giận!” thế nào, cô vẫn cảm thấy tức giận, lại không biết phải nói gì, cảm giác mà hắn mang đến cho cô hoàn toàn khác với những người khác. Nếu là bình thường, Lỗ Như Hoa sẽ đánh, mắng, đấm đá, chửi bới không ngừng. Nhưng đối mặt với Văn Sơ, ngoại trừ tức giận chính bản thân mình, cũng không có cách nào khác, “Cuối cùng anh muốn gì chứ? Tôi đắc tội anh cái gì?”

“Bây giờ tôi muốn về, ngay bây giờ!” Văn Sơ dần từng chữ một.

Lỗ Như Hoa nhìn Văn Sơ, hắn không có vẻ gì là đùa giỡn, thái độ rất ngạo mạn, đáy mắt toát ra một con tức giận, càng ngày càng đậm, bàn tay nắm cánh tay cô cũng càng lúc càng chặt.

“Anh điên rồi sao?” Lỗ Như Hoa hơi sợ hãi, theo bản năng lui về phía sau. Không gian ký túc xá vốn chật hẹp, lùi vài bước đã chạm vào cây thông giữa phòng, không còn đường lùi tiếp.

“Cô cố ý phải không?” Văn Sơ nhìn vẻ hoảng sợ của cô, đôi mắt lộ ra một chút hung dữ, “Lỗ Như Hoa, cô tài giỏi lắm, cô có bản lĩnh bắt tôi mặc lễ phục, cô có bản lĩnh nhảy điệu Latin, cô giỏi lắm! Đối tượng cô thầm mến là ai? Tiểu Thanh sao? Hắn là cái gì, hắn cũng là Thượng Đế của cô phải không? Bạn trai cũng có thể biến thành Thượng Đế phải không?”

“Biến cái đầu anh!” Lỗ Như Hoa nghẹn giọng, kinh ngạc pha lẫn phẫn nộ, “Văn Sơ, anh..... bình tĩnh một chút, được không?”

“Nói đi, sao cô biết nhảy điệu Latin đó?” Văn Sơ bước tới nửa bước, từ trên cao nhìn xuống Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa chớp mấy môi: “Hồi nghỉ hè, tôi từng làm việc ở trung tâm aerobic, chà rửa mấy miếng chèn Yoga gì đó, nhân thể có học lóm một chút.”

“Đồ nhảy ở đâu mà có? Là Tiểu Thanh đưa cô mặc phải không?”

“A?”

“Tiểu Thanh là gì của cô?”

“Liên quan gì anh chứ?” Lỗ Như Hoa tròn mắt, bắt đầu nổi giận, “Văn Sơ, anh cứ điên khùng vậy thì tôi không thêm khách sáo nữa đâu. Đừng tưởng anh là Thượng Đế thì muốn làm gì cũng được, tôi không sợ đâu, tôi nói cho anh biết, tôi có thời thần phù hộ, trái có thanh long (rồng xanh) phải có bạch hổ (cọp trắng), ở giữa cóA.....”

Lỗ Như Hoa không thể gọi thanh long bạch hổ, bởi vì Văn Sơ đã hôn cô.....

Khác với lần trước ở nhà Văn Phi, cái hôn chỉ ở mức độ môi chạm môi nhẹ nhàng theo kiểu “chuồn chuồn lướt nước”, lần này Văn Sơ hạ quyết tâm “giảo định thanh sơn bất phóng túng” (chiếm núi không để cây sống), hắn thừa nhận vì đang tức giận nên cưỡng hôn cô, hắn thừa nhận hắn dựa vào sức lực mạnh mẽ hơn cô mà ôm chặt cô không cho phản kháng, hắn thừa nhận hắn rất tức giận, còn nguyên nhân tức giận..... Có trời biết là vì sao! Ai bảo Lỗ Như Hoa không đúng, Lỗ Như Hoa làm chuyện sai trái, làm sai thì phải bị phạt! Trong nháy mắt, trình độ tiếng Trung cấp tiểu học của Văn Sơ nhanh chóng tổng kết một câu miêu tả hành động của hắn: Thay trời hành đạo!

Hắn hôn Lỗ Như Hoa, hai tay ôm thắt lưng cô ghì vào lòng, khiến cô chỉ có thể gát gao dựa vào hắn. Giữa lúc say sưa, những cử động kháng cự chỉ càng kích thích Văn Sơ, vòng eo cô rất nhỏ, nhỏ đến nỗi hắn cảm thấy chỉ cần hắn siết mạnh thêm một chút sẽ gãy làm đôi, đầu hắn “ông” một tiếng, nhớ lại mới vừa rồi bàn tay Tiểu Thanh từng ôm chặt vòng eo này, càng nghĩ càng giận, mặc kệ tấm áo khoác dày của cô, cũng không để ý đến sự giãy dụa của cô, đưa tay vào trong, cảm giác bàn tay chạm phải làn vải tơ mềm mại ấm áp. Hóa ra Lỗ Như Hoa vẫn còn mặc váy nhảy bên trong, hóa ra cô vẫn chưa thay!

“Tiểu Thanh..... lúc nãy đã chạm vào đây, phải không?” Giữa nụ hôn dài, giọng Văn Sơ hơi đứt quãng, một bàn tay ôm đầu Lỗ Như Hoa, không cho cô rời môi hắn, tay kia giữ chặt eo cô, khẽ vuốt ve.

“.....” Lỗ Như Hoa cơ bản là không thể nói, mà hắn cũng không để cho cô nói.

“Còn chạm vào chỗ nào nữa? A! Lỗ Như Hoa cô dám đá tôi!”

“Văn Sơ anh chết chắc rồi, anh chết chắc rồi!” Lỗ Như Hoa gần như đang vát cả người lên người hấn, trên môi vẫn còn vương vát mùi hương của Văn Sơ, pha lẫn mùi rượu nhẹ nhàng, không có ảm áp, chỉ có bất buộc ngoài ý muốn. Cánh tay Lỗ Như Hoa vô lực, cô giờ chân đá. Đáng tiếc là chân..... cũng run lẩy bẩy, đòn đá hoàn toàn không chút uy lực.

“Tôi chết chắc rồi? Tôi chết trước cũng phải nhìn thanh long của cô rồi mới chết được. Thanh long đâu?”

Văn Sơ gắt gao quấn hai tay quanh người Lỗ Như Hoa, đẩy cô đến vách tường cạnh cửa, giữ chặt hai tay cô, giắt áo khoác ngoài và sơ mi bên trong xuống tới khuỷu tay, bên trong hai lớp áo là chiếc váy ngắn không tay, bờ vai và cánh tay cô hiện ra trước mắt hấn, nếu là mùa hè, nếu ở trường hợp khác, ở tư thế khác, cũng chẳng có gì đáng để bận tâm. Nhưng..... trong tình thế này, trường hợp này, lại thêm kích động bên ngoài, bầu không khí bao quanh Lỗ Như Hoa và Văn Sơ bỗng nhiên trở nên kỳ lạ, làm cho cả hai cảm thấy ngột thở. Nhưng Văn Sơ dường như vẫn không có ý thức được điều này, bây giờ lòng hấn chỗ nào cũng viết bốn chữ ‘hết sức bức bối’ , giọng cũng vô tình cao lên: “Sao? Thanh long đâu? Bạch hổ đâu? Lỗ Như Hoa cô rằng tôi ngốc lắm sao? Cô cho cô là xã hội đen sao? Ở giữa có gì, tôi muốn nhìn xem ở giữa có gì!”

Văn Sơ nói, và thật sự ép Lỗ Như Hoa vào tường. Cảm giác trước ngực..... Mềm..... Rất mềm..... Cổ áo chiếc váy đỏ vốn hình chữ V, hai người dẩy đưa một lúc, cổ áo cũng bị kéo sâu xuống dưới.....Làn da trắng

Làn da trắng trước ngực Lỗ Như Hoa, cuối cùng đã dập tắt được ngọn lửa ghen tuông trong lòng Văn Sơ, nhưng lại thổi bùng một ngọn lửa khác, lại thêm Lỗ Như Hoa trong lúc giây dựa, không ngừng cọ xát với cơ thể hấn.

Thế giới bỗng nhiên tĩnh lặng.

Bàn tay Văn Sơ dừng lại trước..... vùng da trắng. Bàn chân Lỗ Như Hoa chỉ chạm đất ở hai đầu mũi chân, hai tay cô ôm chặt cổ hấn để giữ cân bằng, cô sẵn sàng thế cô không có ý uồn ngực.....

Thật sự quá sức kịch liệt! Hơi thở dồn dập ... Cứ như sau khi chạy bộ 800m..... Ngực rất nóng, ngực trái nặng ...

Cô tròn tròn mắt nhìn bàn tay hấn đặt lên ngực..... Chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên: Văn Sơ so với cô hình như còn kinh ngạc hơn.....

Cúi đầu nhìn tay..... Lại ngẩng đầu nhìn hấn.....

Đứng vào giây cuối cùng trước khi Lỗ Như Hoa chuẩn bị hét lên một tiếng chói tai, ngoài cửa phòng 205 truyền đến tiếng bước chân, xen lẫn tiếng cười đùa.....

Bọn cá voi đã trở lại.

“Văn Sơ, về rồi à? Mở cửa đi.”

Là cá voi.

Giọng nói của Cá voi lúc này, không khác một con mưa tầm tã, hoàn toàn tưới Lỗ Như Hoa và Văn Sơ đang trong trạng thái kích động thành ướt sũng.

Lỗ Như Hoa hít sâu một hơi, miệng cô lại bị che lại.

Lần này không phải môi Văn Sơ mà đôi thành tay hấn.

“.....” Lỗ Như Hoa trở thành em bé, chỉ có thể phát ra đơn âm.

“Yên lặng đi.” Văn Sơ đỏ mặt ôm nhẹ Lỗ Như Hoa, kề sát tai cô hạ giọng thì thầm.

Trong khoảnh khắc, Lỗ Như Hoa không biết mình nên làm gì.

Văn Sơ, về rồi à? Mở cửa đi.” Lần này người gọi là Phó Tâm Thành.

“Hình như không có trong phòng.” Giọng Lỗ Tự Ngọc tiếp sau đó.

“Có đó, đèn sáng kia.” Cá voi nhìn qua khe cửa.

Văn Sơ rửa thầm.

“Chắc đang tắm, thôi dùng chìa mở ra đi, đừng gọi nữa.” Phó Tâm Thành đưa tay vào túi tìm chìa khóa .

Bây giờ đến Lỗ Như Hoa rửa thầm.

Có chết cô không? Đầu óc trống trơn rồi. Thượng đế ơi..... Ký túc xá..... Cô nam quâ nữ..... Quần áo không chỉnh tề..... Xong rồi, tiêu thật rồi, Tự Ngọc còn đứng bên ngoài!

Càng nghĩ càng hoảng, Lỗ Như Hoa cảm thấy đầu óc thiếu không khí nghiêm trọng, tay chân sợ tới mức lạnh lẽo.

Sự thật chứng minh, trên đời này không có cái gọi là kinh ngạc nhất, chỉ có kinh ngạc hơn.

Văn Sơ không nói lời nào, ôm lấy cô đi thẳng vào nhà vệ sinh, trước khi đi còn không quên với tay cầm theo ba lô.....

Ngay lúc Lỗ Tự Ngọc, Cá voi và Phó Tâm Thành đẩy cửa ra, Văn Sơ và Lỗ Như Hoa vừa đóng cửa phòng tắm.

Hắn vẫn ôm cô trong vòng tay, lập tức mở vòi hoa sen. Dòng nước chảy xuống, ít nhiều che đậy bầu không khí xấu hổ giữa hai người. Lỗ Như Hoa qua một loạt sự kiện kinh ngạc – tức giận – phẫn nộ – và một chút ngọt ngào, vẫn chưa tỉnh táo lại được, để mặc Văn Sơ làm mọi việc. Cho đến khi hắn buông cô ra, cô vẫn ở trạng thái ngây ngốc.

Văn Sơ không kìm được nụ cười xấu xa, hắn khoái chí nhìn bộ dáng ngờ ngạc của Lỗ Như Hoa. Từ trước tới giờ, hắn và cô trong khi “chiến tranh” chưa bao giờ giành được phần thắng, không thể ngờ được cô cũng có thể có lúc lúng túng như vậy, thật hả lòng, ha ha! Nếu lúc này hắn có thể nói, sợ rằng cũng không nói được, thay vào đó sẽ ôm bụng cười tại chỗ.

Nhưng..... Bóng đèn trong buồng vệ sinh rất sáng, Lỗ Như Hoa tóc hỗn độn, hai má đỏ bừng, môi run nhẹ Chiếc váy ngắn nhỏ xẻ sâu ở giữa....., cổ áo mở hơn nửa, ngực ... mới rồi còn cảm giác mềm mại..... Mọi xúc cảm nhanh chóng “khởi động”, ào tới mỗi dây thần kinh của Văn Sơ, mất hẳn bắt đầu “giăng co” Không rời đi được.

Tiền nghi bị chiếm, cuối cùng Lỗ Như Hoa cũng ý thức được “cảnh xuân” lộ ra trời sáng, cuống quýt che lại quần áo, nghiêng răng tức giận nói với hắn: “Tôi đâu phải không thường đến đây, tại sao phải trốn!”

Văn Sơ bày ra vẻ mặt muốn bị ăn đòn: “Để cho người ta khỏi thấy!”

“Vi sao phải sợ bị người ta nhìn thấy? Anh không nói tôi không nói, người nào biết anh lúc này hôn, ơ..... cần tôi!”

“Không vì sao!” Văn Sơ buông lỏng tay: “Chúng ta không phải một đôi gian phu dâm phụ sao? Đương nhiên phải trốn đi rồi.”

Lỗ Như Hoa im lặng rơi lệ, trời cao ơi, lấy tên bán chết cô đi, không thì mượn tên bán chết thầy dạy tiếng Hoa của tên kia đi!..... Oan ức quá..... Cô làm cái gì mà biến thành gian phu dâm phụ..... Thần tiên khắp nơi dẫn cô đi chết cho rồi.....

Văn Sơ nhìn Lỗ Như Hoa phát điên, cười đến càng thuần khiết Hoàn toàn không có vẻ tức giận.

“Chúng ta phải nấp trong này bao lâu?” Lỗ Như Hoa trừng mắt, chỉ có thể trừng mắt mà không dám làm gì, giọng nói cũng nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn, gần như dùng miệng nói khẩu hình.

Văn Sơ nhìn điệu bộ của cô, trong lòng khó chịu, giống như chỉ có mình có cảm giác hắn hưởng thụ tình cảm mãnh liệt, mà người nhận “tình cảm mãnh liệt” kia lại cảm thấy đang chịu tội. Vậy nên cố ý than thở: “Ai biết được? Có lẽ là suốt đêm. Tôi thì không sao, nhưng nếu cô muốn ra tôi cũng không cản.”

Lỗ Như Hoa biết hắn nói bậy, nhưng không biết nói lại hắn thế nào, rơi vào đường cùng, ánh mắt ngờ ngẩn nhìn lên vòi hoa sen đang phun nước, càng nhìn càng cảm thấy mình sao lại ngốc như vậy! Nếu vừa rồi đừng để hắn đưa vào đây thì tốt hơn. Bây giờ và rồi mà lại đi ra..... Quá ngu ngốc! Danh tiết hai mươi năm tiêu tan trên tay tên hồ ly này rồi! Nụ hôn đầu tiên còn chưa đủ sao ngượng ngùng sao, bây giờ lại hôn lần thứ hai, lần nào cũng là hắn - Văn Sơ!

“Đang nghĩ gì vậy?” Văn Sơ nhìn cô lơ đãng, đùa giỡn Lỗ Như Hoa, “Có phải đang nghĩ ở đây thế này cũng được? Cũng đúng, chính tay cô tạo ra “hoàng tử bạch mã” làm bạn với mình, hạnh phúc không?”

“Tôi đang nghĩ.....” Ánh mắt Lỗ Như Hoa dờ ra nhìn về phía hắn, “Mở vòi hoa sen lâu vậy, tốn tiền nước dừ lắm.....”

“Đúng là tham tiền.” Văn Sơ nghiêng răng,

“Văn Sơ, cậu trong đó hả?” Giọng Lỗ Tự Ngọc qua tấm vải cửa mỏng manh tiến vào.

Lỗ Như Hoa giật thót, nhanh chóng núp sau lưng Văn Sơ, giắt áo khoác trên tay hắn, cuống quýt mặc vào.

Văn Sơ cười thâm, ra vẻ trấn tĩnh trả lời: “Ừ, Đang tắm”

“À, vậy cứ tắm đi. Tôi và Cá voi, Tâm Thành ra ngoài ăn bữa ăn khuya, nhưng sẽ về nhanh thôi.” Lỗ Tự Ngọc bình tĩnh nói, ánh mắt nhìn về chót mở nước ấm. Đang khóa! Đang mùa đông, trời lạnh như thế, Văn Sơ có thể ở trong đó tắm nước lạnh sao?

Cậu biết Lỗ Như Hoa đang ở bên trong, vừa vào phòng đã biết, bởi vì khăn quàng cổ của chị cậu đang để trên giường cậu. Trước khi hỏi chuyện Văn Sơ, cậu đã vui nó vào chần, sau đó đề nghị mọi người đi ăn bữa khuya, để chị cậu có thể rời đi không bị phát giác.

Nhưng chị cậu..... Lỗ Tự Ngọc trầm mặc trong chốc lát, cậu không biết hành động trợ giúp của cậu cuối cùng đúng hay sai. Văn Sơ... Phải chăng cậu đã luôn luôn hy vọng chị cậu có thể đến với hắn?

Trong khoảnh khắc đi cùng cá voi, phó tâm thành ra khỏi ký túc xá, Lỗ Tự Ngọc cảm thấy bản thân đang dồn hết tiền đặt cược cho một ván bài duy nhất.

Chị hai, chị phải hạnh phúc!

Cửa phòng tắm mở ra.

Văn Sơ ra trước, sau đó là Lỗ Như Hoa

Người đi trước tiếc nuối vì bạn bè sao lại đi nhanh như vậy, không cho hẳn nhiều thời gian hơn trên chộc người sau.

Lỗ Như Hoa lạng người nhìn về phía giường Tự Ngọc, một góc chiếc khăn quàng cổ đen lộ ra khỏi tấm chăn, một loại xúc cảm gần như “hoảng sợ” tràn ngập trong lòng.

“Tự Ngọc biết rồi.” Lỗ Như Hoa nói ngập ngừng, hai mắt đỏ hồng.

“Ai biết? Biết cái gì?” Văn Sơ đứng ở phía sau cô hỏi.

“Tự Ngọc, nó biết tôi ở đây.”

Văn Sơ nhìn nhìn một lúc rồi hất tấm mền lôi khăn quàng cổ ra, quần lên cổ Lỗ Như Hoa: “Biết cũng đâu có sao? Cô làm gì mà sợ như vậy?”

Lỗ Như Hoa đỏ mặt, khề cán môi: “Anh không hiểu đâu!”

Trong lòng Văn Sơ bắt đầu khó chịu, đột nhiên lại suy nghĩ đến một khả năng có thể xảy ra – làm hắn sợ hãi: “Tôi không hiểu cái gì? Cô sợ Lỗ Tự Ngọc biết! Lỗ Như Hoa, cô không cần phải nói cho tôi biết cô và cậu ta không phải chị em ruột, cô không cần phải nói cho tôi biết thật ra cậu ta mới là bạn trai của cô.”

Lỗ Như Hoa kinh ngạc nhìn hắn thất thần, một lúc lâu sau cũng không thể mở miệng, cực kỳ buồn bực, lại không biết phải nói gì. Cô thở dài một tiếng, cũng không muốn ở lại lâu hơn nữa, xông vào phòng tắm ôm ba lô chạy ra khỏi ký túc xá. Có lẽ câu nói của Lỗ Tự Ngọc “rất nhanh trở về” cũng là để nói cho cô, muốn cô tranh thủ thời gian mà “chạy trốn”. Cô chợt cảm thấy bản thân làm chị hai mà quá sức thất bại, phải để em trai giúp đỡ giấu diếm chuyện xấu? Chuyện này quả thực hết nói nổi!

“Đội tôi với!” Văn Sơ chụp vội một cái áo khoác, nhanh chóng đuổi theo. Sự im lặng của Lỗ Như Hoa thật sự kỳ lạ, hết sức đáng nghi. Tức chết! Hắn tự nhủ đêm nay nhất định phải làm rõ ngọn nguồn! Nhưng dù nghi hoặc và tức giận, Văn Sơ vẫn không quên cầm quả Noel.....

Chạy khỏi ký túc xá trong tình trạng “hữu kinh vô hiểm” (không nguy hiểm nhưng đầy sợ hãi), Lỗ Như Hoa một chút hơi lại không dám thở mạnh, lui về bên phải Văn Sơ, núp sau bóng dáng cao lớn của hắn né tránh những ánh mắt từ cửa sổ phòng giám thị.

Tục ngữ nói không sai, làm trộm quả nhiên sẽ luôn chột dạ. Lúc bình thường, thời gian lại trễ, Lỗ Như Hoa cũng sẽ quang minh chính đại đi đường lớn. Riêng đêm nay..... Trong đầu luôn nghĩ đến bốn chữ mà Văn Sơ đã nói: Gian phu dâm phụ. Nhưng ma xui quỷ khiến từ Văn Sơ ám sang chính cô xúi bẩy cô chạy theo một con đường nhỏ đầy cây cối. Kinh khủng hơn là, con đường này không phải lối đi về ký túc xá nữ hoặc một nơi nào khác “đứng đắn”, mà lại hướng về hồ “uyên ương”.

Nhìn làn nước u ám như ẩn như hiện phía trước, Lỗ Như Hoa cảm thấy hình như cô bị lừa.

“Tôi không đi đến hồ đâu, dứt khoát không đi!” Lỗ Như Hoa oán hận đẩy tay Văn Sơ. Hắn đuổi theo cô từ công viên ký túc xá đã bắt đầu nắm tay cô, đến giờ còn chưa buông ra.

Văn Sơ nhú mày: “Đến giờ còn không được tự nhiên? Ở chỗ này cô còn sợ sao? Còn không phải là một người đứng cạnh một người, như người ta thôi!”

“Người ta là một đôi tình nhân, còn chúng ta không phải! Chúng ta phải lén lút..... A không..... Tôi muốn nói chúng ta không phải là tình nhân, vì sao lại còn muốn có người tôi, người ta nhìn thấy coi chừng hiểu lầm chúng ta là một cặp..... Ôi! Tôi chết đây..... Anh có hiểu tôi nói gì không?” Lỗ Như Hoa muốn điên thật rồi! Cô thể từ giờ trở đi tuyệt đối không bao giờ xem Văn Sơ là Thượng Đế nữa!

“Đúng vậy, chúng ta trước kia không phải một cặp, bây giờ tình huống thay đổi rồi.” Trái với sự hoảng hốt của Lỗ Như Hoa, Văn Sơ rất bình tĩnh: “Lỗ Như Hoa, chẳng lẽ em không thấy sao? Tôi thích em.”

Đơn giản một câu. Tôi thích em.

Nếu bây giờ Văn Sơ nói: Lỗ Như Hoa, tôi ghét cô; hoặc là: Lỗ Như Hoa, từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi; hoặc là: Lỗ Như Hoa, đồ con gái keo kiệt, ích kỷ, con buồn!

Nếu Văn Sơ thật sự nói vậy, Lỗ Như Hoa sẽ không cảm thấy ngạc nhiên. Chỉ cần không phải câu này: Lỗ Như Hoa, tôi thích em.

Nhưng hắn lại nói câu này: Lỗ Như Hoa, tôi thích em.

“Đừng có trừng mắt lên như vậy, tôi thật sự thích em.” Văn Sơ nhìn Lỗ Như Hoa, hẳn cố ý làm cho giọng của chính mình có vẻ thờ ơ như không, nhưng trời biết hiện giờ hẳn có bao nhiêu khăn trương. Hẳn không biết tại sao đêm nay bỗng nhiên có đừng khí thừa nhận tình cảm với cô, nhưng hẳn hoàn toàn không hối hận khi thổ lộ điều ấy. Thích thì phải nói ra, không phải sao?

Hẳn không biết từ khi nào thì bắt đầu nhìn Lỗ Như Hoa như một cô gái bình thường. Lần đầu tiên gặp mặt? Nhưng lần đó ấn tượng mà cô lưu lại cho hẳn chỉ là hình ảnh một con buôn không biết xấu hổ.

Từ lần dẫn cô đến nhà Văn Phi, sau đó thỉnh linh xảy ra cái kia hôn sao? Cái hôn ấy để lại cho hẳn, ngoại trừ sự áy náy, chỉ có hơi đắng chát.

Từ lúc nằm cùng cô trên cái bàn bì da trong căn phòng nhỏ hẹp chờ qua cái đêm kinh khủng ấy? Đêm đó, ngoại trừ nằm chung, sau đó trải qua một nỗi khôn khổ từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng trải qua, chỉ khiến hẳn cảm thấy đau lòng.

“Đúng vậy, tôi thích em, em..... Suy nghĩ kỹ rồi trả lời tôi!” Văn Sơ bỗng lúng túng. Trước đôi mắt trong suốt của Lỗ Như Hoa, lòng hẳn càng thêm bất an. Nhưng lâm trận lùi bước không phải phong cách của hẳn, nên chỉ có kiên trì tiếp tục nói. Càng nói, tim càng mệt! Đường như hẳn không phải đang thổ lộ với một cô gái lời yêu, mà giống..... đang chờ cô ta lên một con dốc cao!

“Tôi cảm thấy em rất mệt mỏi. Tôi không quen nhìn một cô gái tự làm cho mình thành bộ dáng như vậy. Đừng nghĩ cả ngày đạp xe là phóng khoáng. Tôi không biết khi Lỗ Tự Ngọc nhìn thấy em đạp xe có suy nghĩ gì, nhưng lúc đó..... lòng tôi cảm thấy rất khó chịu. Còn cái ba lô của em.. Em cả ngày cồng cái ba lô lớn như vậy ở trước mặt tôi lúc ẩn lúc hiện..... Tóc cũng không chải cho gọn gàng, để rồi tùm lùm..... Em còn cố ý ở trước mặt tôi nhảy điệu Latin..... Cố ý cùng Tiểu Thanh mất đi mây lại..... Cố ý..... Tóm lại là tôi không muốn nhìn, không quen nhìn... Mấy cảm giác đó, hết thấy đều là vì em, là em tạo ra, nên em phải chấp nhận hậu quả. Em ở trong lòng tôi..... rất..... Cho nên em phải chịu trách nhiệm với tôi. Còn chịu trách nhiệm thế nào, tôi... còn chưa nghĩ ra. Nhưng... Em làm cho tôi quan tâm đến em, cũng như em quan tâm đến Lỗ Tự Ngọc vậy. Như Hoa, tôi biết đêm nay em mệt mỏi, rất mệt mỏi. Em về nghỉ ngơi đi, đừng quay lại cái vũ hội gì đó nữa.”

Run giọng nói xong, Văn Sơ luống cuống lấy ra gói quà nhỏ, nhét vào tay Lỗ Như Hoa. Hẳn thậm chí không dám ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Lỗ Như Hoa trong lúc nắm tay cô.

Đứng sững liếc cô một cách sợ hãi, Văn Sơ tự mắng mình sao lại quá nhút nhát như vậy. Hẳn căm ghét hành động bản thân - y như một đứa con nít đang đòi đồ chơi. Lần đầu tiên thổ lộ tình yêu không phải như thế, tuyệt đối không thể như thế! Lời thổ lộ của hẳn phải thật thông dong, dưới bóng trăng lãng mạn, ấm áp, chứ không phải tại một rừng cây tối tăm, lạnh lẽo như hiện tại, lại càng không thể nói năng lộn xộn, lấp bắp như thế. Sự giáo dục mà hẳn nhận được từ nhỏ hoàn toàn biến mất, còn tiếng Trung với hẳn vẫn là một thứ ngoại văn (tiếng nước ngoài), Văn Sơ dường như đã mất năng lực diễn đạt.

Hẳn mạnh mẽ kéo chiếc khăn quàng cổ của Lỗ Như Hoa, quấn lung tung trên cổ mình, nói cứng: “Chúng ta trao đổi quà tặng, tôi biết em chưa chuẩn bị. Như vậy đi, khăn quàng này tôi sẽ giữ. Đêm nay cứ thế, em về ký túc xá, ngủ một giấc thật say, nhớ mở di động, ngày mai tôi đến gặp em. Còn..... Lời thổ lộ tôi vừa nói, em về suy nghĩ, ngày mai cho tôi câu trả lời. Em yên tâm, tôi sẽ không bắt buộc em. Nếu em cũng thích tôi thì quá tốt. Nếu em không thích tôi..... Không, tuyệt đối không thể có chuyện đó.”

Cố gắng nói xong, Văn Sơ nhanh như chớp chạy mất, để lại Lỗ Như Hoa ngờ ngác đứng bất động tại chỗ.

Con búp bê thủy tinh rất lạnh. Lỗ Như Hoa nắm chặt nó trong tay, cúi đầu nhìn. Đây là quà tặng của Văn Sơ cho cô, món quà rất đẹp, thật sự rất đẹp. Liệu cô có thể nhận được thứ tốt đẹp như vậy không? Có thể không?

Cô không biết là nên khóc hay nên cười.

Hình như, mắt có rơi lệ, hơn nữa càng lau, nước mắt càng chảy dài.....

Cuối cùng Văn Sơ cũng không chạy xa. Hẳn trốn đi, tránh ở một góc cây, quan sát Lỗ Như Hoa ngần ngừ nhìn món quà của hẳn một lúc thật lâu, rồi theo chân cô chậm rãi đi về ký túc xá.

Hẳn thấy Lỗ Như Hoa khóc, nhưng không biết nước mắt kia có ý nghĩa gì. Cô thích hẳn? Hay là không?

Văn Sơ đứng dưới lầu ký túc xá nữ một hồi lâu. Hẳn biết những sinh viên ra vào đều nhìn hẳn không chớp mắt, nhưng vậy thì sao? Chẳng ảnh hưởng gì đến hẳn. Trên tấm khăn quàng cổ còn lưu giữ nhiệt độ cơ thể của Lỗ Như Hoa, vậy là đủ ấm áp rồi.

Chậm rãi trở về phòng, mở cửa, ba người Lỗ Tự Ngọc đã trở lại, đang chuẩn bị ngủ.

Văn Sơ nhìn nhìn Lỗ Tự Ngọc, mà Lỗ Tự Ngọc vẫn như mọi khi, hoàn toàn bình tĩnh.

Lỗ Như Hoa nói cậu ta đã biết cô có ở trong phòng, thật sao? Văn Sơ hồ nghi liếc Lỗ Tự Ngọc một cái.

“Văn Sơ, bữa ăn khuya cho cậu ở kia, đang để trên bàn.” Phó Tâm Thành vừa tắm xong, đang cầm khăn lông lau tóc ướt.

“Cám ơn.” Văn Sơ lơ đãng gật đầu.

“Văn Sơ, cậu đoán tại tôi vừa rồi đi ăn bữa khuya gặp ai?” Cá voi chen vào.

“Ai?”

“Người nhảy cùng Lỗ Như Hoa tối nay, tên Tiểu Thanh. Quả thật không tồi nha, quen Lỗ Tự Ngọc. Cậu ta còn hẹn chúng ta mấy bữa sau cùng đi đánh bóng rổ. Văn Sơ, cậu cũng đi cùng đi.” Cá voi nói xong mới chú ý đến nụ cười nửa có nửa không của Văn Sơ.

“Đánh bóng rổ hả ? Được thôi. Tôi kêu bạn gái đến luôn, có điều phải đợi tôi xem bạn gái tôi có thời gian không đã. Bình thường cô ấy hơi bận.” Văn Sơ lười biếng dựa lưng vào giường, cổ tình kéo dài hai chữ « bạn gái ».

“Phốc!” Cá voi đang uống nước thì sặc, phun phèo một hơi, nước rơi khắp giường. Phó Tâm Thành khá hơn đôi chút, máy tính trên tay suýt nữa rơi xuống nhưng cuối cùng giữ lại kịp.

Văn Sơ làm như không nhìn thấy sự kinh ngạc của hai người kia, quay sang giường của Lỗ Tự Ngọc hỏi: “Cậu sinh tháng mấy?”

Lỗ Tự Ngọc ngẩng đầu, chăm chú nhìn hắn, đôi mắt dừng lại ở chiếc khăn quàng trên cổ hắn.

“Tháng 8, tôi sinh vào mùa hè.” Lỗ Tự Ngọc trả lời rất nghiêm túc, cảm giác như cậu đang cùng Văn Sơ bàn luận về một vấn đề thời sự.

Phó Tâm Thành và Cá voi ngạc nhiên nhìn cậu và Văn Sơ, bỗng nhiên cảm thấy, đêm nay hai người bọn họ..... Hình như không được nghiêm túc cho lắm

“Tôi sinh tháng 3.” Văn Sơ chậm rãi cời khăn quàng cổ.

“Phải không?” Lỗ Tự Ngọc đứng lên.

“Tôi lớn hơn cậu.”

“Ừ.”

“Cho nên..... Cậu phải gọi tôi là anh rể.” Văn Sơ gấp khăn quàng cổ lại, âu yếm đặt lên giường, quay đầu nói rất thân thiện, không nhanh không chậm, cũng không lên giọng.

Bây giờ, Cá voi hoàn toàn biến thành cá chết. Phó Tâm Thành cũng không khá hơn.

Có điều mọi chuyện còn chưa chấm dứt.

Nếu câu nói của Văn Sơ với Lỗ Tự Ngọc “Cậu phải gọi tôi là anh rể” mới là định thân chú (thần chú trối người) trối Phó Tâm Thành và Cá voi thì câu nói của kia Lỗ Tự Ngọc chính là mũi tên bay tới kế tiếp câu thần chú kia, làm cho Phó Tâm Thành và Cá voi trực tiếp té xỉu.

Lỗ Tự Ngọc mỉm cười: “Chị tôi có biết không?”

“Tôi đã ngỏ lời với cô ấy.”

Cá voi và Phó Tâm Thành không hẹn mà cùng, gần như si ngốc nhìn về phía Lỗ Tự Ngọc.

Lỗ Tự Ngọc chậm rãi đứng lên, đến giường Văn Sơ, nhìn chăm chú vào hắn.

Văn Sơ dựa lên thành giường, đón nhìn ánh mắt của cậu.

Đêm đó, phòng 205 không ngủ .

Bên cây dương liễu, hồ Phù Dung.

Lỗ Như Hoa mặc một bộ quần áo trắng, khoác áo len, tóc kéo về phía sau cột thành một túm đuôi ngựa ngắn ngủn, lộ ra cái trán trơn bóng.

Văn Sơ đứng trước mặt cô, nhìn chăm chăm vào cô, cô tựa như một khối phác ngọc (ngọc trong đá), chỉ cần trau chuốt nhẹ nhàng sẽ bộc lộ ra ánh sáng lấp lánh say lòng người.

“Chuyện tôi nói hôm qua, em quyết định chưa?” Văn Sơ cố giữ giọng nói thật bình thản.

Lỗ Như Hoa cắn môi, hơi hạ mắt, không lên tiếng.

“Đừng vội tay nữa ! Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, nụ hôn đầu tiên của em..... Là của anh, còn ngược ngạo cái gì!”

Gương mặt Diễn viên họ Lỗ trong nháy mắt đỏ bừng : “Lần đó vô tình, không tính!”

“Lần đó không tính, vậy tối hôm qua thì sao? Tối hôm qua phải tính chứ? Hôn lâu như vậy!” Văn Sơ xấu xa cười, “Chắc chắn em phải có cảm giác!”

Lỗ Như Hoa dấm vào ngực Văn Sơ: “Anh xấu lắm!”

“Nói đi, đồng ý không?”

“Thật ra.....” Lỗ Như Hoa mỉm cười “Ngay lần đầu tiên gặp anh, em em đã thích anh, tính tình anh tốt như vậy, bộ dạng đẹp trai như vậy, tính cách tốt như vậy, thái độ đúng mực, cái gì cũng tốt, anh là hóa thân của sự hoàn mỹ (ơ ! >o

“Ha ha, anh biết, ha ha ha..... A ha ha ha.....” Văn Sơ cười to “Anh biết là em đã thầm mến anh từ lâu lắm, ha ha ha.....”

.....

“Văn Sơ, tỉnh, dậy đi!” Giọng nói Lỗ Như Hoa bỗng nhiên biến thành trầm và thô vụng, thành giọng..... Cá voi.

Văn Sơ giật mình, ngồi dậy, ánh mắt mơ màng, “Gi chứ, sao em lại biến thành con trai?”

“Chết đi! Tôi vốn là con trai, mới sáng sớm đã mở này mở kia! Mọi người đều bị cậu đánh thức!” Cá voi kỳ quái trừng mắt nhìn hấn một cái, “Mùa xuân chưa tới mà đã bắt đầu mộng xuân, sức hút của Lỗ Như Hoa quả nhiên khủng bố!”

Văn Sơ trợn mắt há hốc mồm.....

Cho đến giữa trưa, Văn Sơ trên cơ bản là ở trạng thái thất thần và nửa thất thần nhìn thời gian trôi, ở hai trạng thái thể hiện hai người hoàn toàn khác nhau: Trạng thái thất thần thì trung ra bộ mặt ngây ngốc; còn bán thất thần thì trung ra gương mặt cau kính như bị bệnh. Bức tranh hấn vẽ toàn những vòng tròn hỗn độn, không có ý nghĩa, cũng không có linh cảm. Văn Sơ phải tự thừa nhận, bấy giờ nhìn bức tranh hấn chỉ thấy bóng dáng mỗi một người - Lỗ Như Hoa.

Hấn rất muốn gửi tin nhắn cho Lỗ Như Hoa, nhưng vừa định gửi lại xóa đi, vì không biết phải nói gì với cô. Tính toán thời gian, còn chưa tới mười hai giờ, như vậy câu trả lời của cô..... Có phải nên hỏi lại rồi không?

Văn Sơ bị ai hiểu ra một đạo lý, hóa ra tình yêu làm cho một người mất đi tự tin thật là dễ dàng, chỉ cần làm cho người ấy yêu trước là được.

Hấn hẹn Lỗ Như Hoa thời gian một ngày, cũng là bắt hấn tự dày vò một ngày.

Com trưa, hấn đi căn tin, hấn nghĩ đến đó sẽ gặp được Lỗ Như Hoa, nhưng cô không đến.

Buổi chiều, tiếp tục đi học, tiếp tục về loạn đường cong. Đến bữa tối, Lỗ Như Hoa vẫn không xuất hiện.

Văn Sơ biết Lỗ Như Hoa bề bộn nhiều việc, trước đây hấn cũng không phải mỗi ngày đều gặp được cô. Nhưng hôm nay thì khác, hấn như phạm nhân đang chờ đợi phán quyết cuối cùng của tòa án.

“Lỗ Tự Ngọc, chị cậu đâu rồi?” Văn Sơ cố ý làm bộ như chẳng hề để ý lơ đãng hỏi Lỗ Tự Ngọc.

“Buổi chiều đi rửa ảnh chụp, chắc là không về.” Lỗ Tự Ngọc nhìn hấn thấp thòm lại cố gắng ra vẻ bình tĩnh, cảm thấy hơi buồn cười.

“Rửa ảnh chụp?”

“Chị tôi giúp người ta chụp ảnh, sau đó người ta nhờ rửa ảnh luôn.”

“Phạm vi kinh doanh của chị cậu sao mà rộng quá.” Văn Sơ nhíu mày, chợt nghĩ: Hình như chuyện gì Lỗ Như Hoa cũng có thể quy ra việc trao đổi buôn bán.

Lỗ Tự Ngọc cười cười, “Cậu ngao mạn thành thói rồi.”

Văn Sơ hơi buồn bực.

Buổi tối, hấn mang theo laptop vào thư viện, chán muốn chết chờ đợi một giờ thì hết kiên nhẫn nổi. Lỗ Như Hoa rốt cuộc đi đâu! Rửa ảnh mà mất nguyên ngày?

Hấn có cảm giác hôm nay thư viện hơi kỳ quái. Không! Phải nói là cảm giác kỳ quái bắt đầu từ khi hấn bước vào. Những sinh viên có mặt, bình thường vui đầu đọc sách, hôm nay chụm đầu khe khẽ nói nhỏ, thỉnh thoảng lại nhìn hấn chỉ trỏ.

Kỳ quái! Văn Sơ nhìn lại quần áo, hôm nay ăn mặc đâu có gì sơ suất!

“Anh Văn Sơ, xin chào!” Một giọng nói bỗng vang lên.

Văn Sơ ngạc nhiên ngẩng đầu: giọng nói xa lạ, diện mạo xa lạ, là một cô gái đeo kính.

“Anh Văn Sơ, anh có thể ký tên cho em không?” Cô gái mau chóng mở laptop trong tay, đẩy về phía hấn, “Anh ký ở đây, cuốn vở này mới, em chưa ghi chữ nào.”

“.....” Văn Sơ cảm thấy hơi kỳ lạ, “Vì sao tôi phải kí tên?”

“Ảnh của anh rất đẹp, anh tự chụp hình hay là có ý pose?” Cô gái đẩy mắt kính, mỉm cười.

“Ảnh chụp cái gì?”

“Ảnh của anh dán trên bảng thông báo cá nhân gần lối lên lầu. Anh Văn Sơ, bây giờ anh rất nổi tiếng.”

Văn Sơ vừa định hỏi tiếp thì di động vang lên, vội vàng mở ra xem. Không phải Lỗ Như Hoa, mà là Cá voi: Bảng thông báo ở lối lên lầu, ẹ lên!

“Tôi không hiểu bạn định nói gì, xin lỗi.” Văn Sơ gấp máy tính đứng lên, cũng lễ phép cự tuyệt yêu cầu của cô gái.

Cá voi tìm hần nhất định là có chuyện. Không biết vì sao, Văn Sơ cảm thấy không ổn, thật sự không ổn. Vì sao mọi người đều nhắc tới lối lên lầu, chỗ đó có gì liên quan đến hần?

Bảng thông báo cách thư viện không xa, nằm ngay gần lầu một của phòng học chính, lúc này sinh viên ra vào không ngớt.

Từ xa, Văn Sơ đã nhìn thấy rất nhiều người vây quanh bảng thông báo, Cá voi và Phó Tâm Thành cũng đang lao tới, xem chừng mới từ công viên chạy ra.

“Chuyện gì vậy?” Văn Sơ đến gần hai người.

Phó Tâm Thành cười giễu, ngón tay chỉ bảng thông báo. Văn Sơ theo tay hần chỉ nhìn qua, người đông, nhưng hần cao lớn nên vẫn nhìn được nội dung trong bảng thông báo. Một loạt ảnh chụp được sắp xếp theo thứ tự chính tề.

Được xếp đầu tiên là Văn Sơ.

Hần ở sân bóng rổ, hần vẽ tranh, hần học quân sự, thậm chí còn có vài tấm ảnh “đặc tả” – rõ ràng là chụp lén, nửa trên trần trụi, hình như vừa đá bóng xong, nụ cười tươi dưới ánh nắng, dáng người khỏe mạnh Chụp rất đẹp, nhưng dán ngay dưới bảng thông báo, trước cặp mắt của đông người lại có một vẻ mỉa mai kỳ lạ.....

Đầu Văn Sơ “ông” một tiếng, tiếp tục nhìn xuống dưới, trong số những người phía dưới có cả tên của Cá voi và Phó Tâm Thành, ngoài ra còn vài người khác – đều là những nam sinh nổi danh trong các khoa, tất cả đều tập hợp đầy đủ mọi tiêu chuẩn của một soái ca.

P phía dưới những bức ảnh là một dòng quảng cáo, được viết theo kiểu chữ thảo rất đẹp: Ảnh chụp mười nam sinh đẹp trai nhất của trường đại học S, muốn có, liên hệ số 137.....

Choáng váng nhìn vài lần, Văn Sơ cuối cùng cũng xác định mình không nhìn nhầm, dãy số kia, là số điện thoại hần đã nằm lòng.

Là Lỗ Như Hoa.

Có cảm giác máu trong người như đang chảy ngược, Văn Sơ cơ hồ đã quên thế nào là tức giận, hai bàn tay run rẩy. Bây giờ thì hần hiểu vì sao hần bị chỉ trở dòm ngó ở thư viện, vì sao có người tìm hần xin ký tên, cũng hiểu vì sao cả một ngày không thấy bóng dáng Lỗ Như Hoa. Lỗ Tự Ngọc bảo cô đi rửa hình, hóa ra là rửa hình của mười đại mỹ nam! Nhờ món quà Lỗ Như Hoa “rộng rãi” tặng, hần được nhiều người biết đến!

Cô ta còn lập bảng thứ tự mười nam sinh đẹp nhất, hóa ra đến lúc này cô ta vẫn muốn kiếm tiền, hóa ra việc buôn bán của cô ta mở rộng đến thế, những tấm ảnh chụp của hần cũng có thể trở thành công cụ kiếm tiền cho cô ta! Hóa ra cảm giác bị người bán đứng là như vậy! Trong một lúc, hần không biết nên tức giận cô hay tức giận chính hần. Đau lòng ... Đau lòng đến buồn nôn.

“Văn Sơ, tôi nghĩ chúng ta cần cẩn thận suy nghĩ xem Lỗ Như Hoa này cuối cùng là dạng người gì.” Thái độ Cá voi nghiêm túc bất ngờ, nụ cười lạnh lùng như có như không. Trong xấp ảnh chụp anh ta có một tấm mặc quần bơi từ bể bơi đi lên, nhìn rất hút hồn, nhưng bị đưa ra công khai đánh giá thế này có hơi buồn cười.

“Được rồi, nhìn đủ rồi!” Phó Tâm Thành vẫn khoanh tay đứng một bên, cuối cùng cũng chen vào đám người, gạt hết những bức ảnh trên bảng thông báo xuống.

“Cô ta không đưa ảnh chụp Lỗ Tự Ngọc lên.” Cá voi cười lạnh, nhìn về phía Văn Sơ, “Đây có đúng là người mà hôm qua cậu tuyên bố là bạn gái của cậu?”

Ánh mắt mọi người dồn hết lên người Văn Sơ. Bỗng nhiên, hần trở thành nhân vật chính trong vở hài kịch bất thường, không chỉ vì những tấm ảnh có hần trong đó, mà vì hai chữ Cá voi bỗng nhiên thốt ra: Bạn gái.

“Không thể nào, Lỗ Như Hoa là bạn gái anh Văn Sơ?” Trong đám người vang lên giọng con gái, đầy vẻ châm biếm, “Lấy ảnh chụp của bạn trai kiếm tiền, cô ta thật đúng là hồng nữa nào.”

“Chụp không tệ nha, hi hi, đủ kiểu, đủ góc độ.” Có người lên lút tiếp tục nhìn xấp ảnh Phó Tâm Thành ném xuống đất.

“Lỗ Như Hoa cũng không phải là người bình thường, có cái gì cô ta không thể bán, mấy tấm ảnh này vẫn còn tính là bình thường!” Một giọng nói tặc lưỡi

khen ngợi, “Càng nổi tiếng cô ta càng muốn bán!”

“Bán cái gì?”

“Muốn biết sao? Ghé quán Hồng Ma đi, Lỗ Như Hoa nhất định ở đó.” Tiếp sau tiếng tắc lưỡi là một giọng nữ chua ngoa.

Quán Hồng Ma..... đây là quán bar nổi tiếng ở thành phố S. Văn Sơ nắm chặt tay. Cô ta ở nơi đó sao? Cô ta ở đó làm gì?

Hắn bỗng nhớ đến ngày báo danh, nhìn thấy Lỗ Như Hoa, trong ba lô của cô còn có cái đó..... Áo mưa.....

Trong lòng còn cào...

Không chỉ là tức giận.

Văn Sơ cúi người, chậm rãi nhặt mấy tấm ảnh chụp, đẩy đám người vây xung quanh, lặng lẽ bước đi. Cá voi và Phó Tâm Thành gọi hắn, hắn làm như không nghe thấy, hắn không muốn nghe, hắn muốn đến Quán Hồng Ma.

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Xương rồng cũng có thể nở hoa

Từ nhỏ đến lớn, cô cảm thấy mình là một gốc xương rồng, một loại cây vĩnh viễn không thời gian, cô đã quên mất xương rồng cũng có thể nở hoa, và nở hoa rất đẹp.

Ra khỏi trường S, Văn Sơ gọi xe đến Quán Hồng Ma, Lúc này đã chín giờ tối, nhưng đối với quán bar, một đêm mới chỉ bắt đầu từ thời điểm này. Không khí Lê Giáng Sinh vẫn còn vương vất.

..... Lỗ Như Hoa thật sự ở chỗ này? Cô ở đây làm gì?

Văn Sơ cảm thấy nặng nề. Hắn rất muốn lập tức đi tìm Lỗ Như Hoa hỏi cho rõ ràng, nhưng lại sợ thấy cô ở một nơi xô bồ thế này, cũng không biết sau khi nhìn thấy cô rồi thì nên nói gì. Lỗ Như Hoa rao bán ảnh chụp của hắn, lại rao bán ngay sau khi hắn thổ lộ với cô. Nghĩ thế nào đi nữa, cách thức cự tuyệt này thật sự làm hắn cảm thấy nhục nhã!

Toàn bộ tự tin trước đây biến mất, Văn Sơ cảm thấy lạnh lẽo, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Cũng may hắn không phải tìm Lỗ Như Hoa lâu, hay phải nói là cái ba lô của cô lớn đến mức quá sức nổi bật. Hắn thấy từ phía xa, cô đứng ở ngã tư bên cạnh quán Bar, trên mặt là nụ cười “chuyên nghiệp” thường thấy.

Không xa, cách nhau chỉ khoảng mười mét, nhưng cô không nhìn thấy hắn.

Văn Sơ đã không còn dừng khí đi lên phía trước. Hắn im lặng đứng, nhìn cô mặc Jacket rộng, lại gần những người đàn ông — già có trẻ có, đi ra hoặc đi vào quán Bar, sau đó cởi Jacket. Dưới lớp áo khoác rộng là những xấp VCD, rất nhiều. Có khi cô mở ba lô, lấy từ bên trong ra một vài thứ khác chào hàng, cũng kiểu cách đầy mạnh mẽ như thường thấy trong trường. Không chỉ cô, xung quanh cũng có một vài người khác làm những động tác tương tự như cô, nhưng rất tôn trọng, không giành “khách hàng” của nhau. Bọn họ, trong lúc đó thậm chí còn hình thành nên một cảm giác hài hòa khó nói.

Văn Sơ dĩ nhiên hiểu hình ảnh trên VCD có nghĩa là gì. Hắn đột nhiên rất muốn cười, đây mới là Lỗ Như Hoa chân chính. Ngay từ ngày khai giảng đó, hắn nên hiểu được cô là loại người gì mới đúng.

Hắn cứ đứng như vậy. 5 phút, 10 phút, có lẽ lâu hơn, cho đến khi Lỗ Như Hoa cuối cùng cũng thấy hắn.

Mắt cô và hắn chạm nhau, trong ánh sáng nhấp nháy khó chịu từ quán Bar, Lỗ Như Hoa đọc thấy trong mắt hắn hiện lên sự khinh bỉ và xa lạ.

Loại cảm xúc đó làm cho trái tim cô băng giá.

Cô tránh hắn cả ngày.

Mất ngủ cả một đêm, cô chỉ nghĩ tới câu nói của hắn: Lỗ Như Hoa, tôi thích em.

Không thể tưởng tượng câu nói đó gây cho cô bao nhiêu kinh ngạc và cảm động. Sau khi ba mẹ qua đời, cô và em trai cực khổ sinh sống, dùng mọi biện pháp, tìm đến tất cả những người quen của ba mẹ khi còn sống mới có thể thoát khỏi số phận phải vào sống ở cô nhi viện. Thân thể Tự Ngọc không

khỏe, tiền bạc không còn, cô còn cách nào khác? Chỉ có thể liều mạng kiếm tiền, liều mạng làm tất cả những thứ có thể làm, trong phạm vi đạo đức cô đặt ra. Từ nhỏ đến lớn, cô cảm thấy mình là một gốc xương rỗng, một loại cây vĩnh viễn không thời gian, cô đã quên mất xương rỗng cũng có thể nở hoa, và nở hoa rất đẹp. Điều đó, là Văn Sơ cho cô biết. Văn Sơ có thể nói với cô một câu tuyệt vời như vậy.

Lỗ Như Hoa, tôi thích em!

Lỗ Như Hoa cảm thấy, một sự thần kỳ như vậy có lẽ sẽ không bao giờ thuộc về cô, nếu có, cũng chỉ tồn tại trong một khoảnh khắc nhỏ bé - một đêm duy nhất. Con búp bê thủy tinh hẳn mua cho cô, cô cực kỳ thích, vùi đầu trong chăn soi đèn pin ngắm nghía suốt đêm, ánh sáng thủy tinh yếu ớt từ bốn phía con búp bê tỏa ra, một thứ ánh sáng nhu hòa, và trái tim cô rung động vì một cảm giác ấm áp trước đây chưa từng có.

Cả một ngày dài, Lỗ Như Hoa quay cuồng với những xúc cảm hỗn loạn, cô rất muốn gọi điện cho Văn Sơ, hoặc nhắn cho hắn một tin. Nhưng cô sợ... Có lẽ đêm qua hắn nhất thời xúc động, bởi vì..... Đã có quá nhiều chuyện xảy ra.

Cho đến buổi tối, hắn vẫn chưa đến tìm cô. Tìm Lỗ Như Hoa lạnh đi một nửa, cô nghĩ, chuyện hôm qua hắn nhất định đã hối hận, cho nên.....

Cô đeo ba lô đi lại trong căn phòng nhỏ, mắt quét ngang chồng VCD BL, lại nghĩ dù sao cũng chẳng có tâm tư đọc sách, chỉ bằng đem đồng VCD đó xử lý cho xong, vậy là ra quán Bar.

Nhưng quyết định này lại làm cô hối hận.

Trong các thứ hàng hóa, những cuốn VCD này làm cô cực kỳ bối rối khi mở miệng. Nhưng điều cô không muốn nhất là trong lúc bộ dạng cô tệ hại nhất, trong quần áo chứa đầy những tấm ảnh AV, Văn Sơ lại xuất hiện.

Lỗ Như Hoa biết bây giờ cô quá sức chật vật. Đang mùa đông, mặt cô bị gió thổi đến rất buốt, trên tay đeo loại găng mà các bà cô bán quán ăn thường sử dụng, ngón tay bị cứng đến cứng đờ. Cô kéo ba lô, bên trong nhồi đầy thuốc lá, thuốc tỉnh rượu, thuốc nôn mửa, cả thuốc tránh thai. Cô định đeo ba lô lên lưng, lại cảm thấy bây giờ muốn che giấu cũng uống công.

Văn Sơ đứng ở dưới ánh đèn nên ông cách đó không xa, dáng người cao lớn, mặc bộ quần áo màu vàng nhạt, lộ ra vẻ tinh tế khó tả, trên cổ còn quàng chiếc khăn của Lỗ Như Hoa. Cũng chỉ có hắn mới có thể trong mùa đông mang những màu sắc đơn điệu phối hợp với nhau mà khi mặc lên lại mang cảm giác ấm áp như vậy.

Nhưng sắc mặt của hắn rất lạnh lùng, ánh mắt hắn làm cho Lỗ Như Hoa cảm thấy cô sắp gặp nguy hiểm.

“Văn Sơ, anh... anh tới...” Lỗ Như Hoa lắp bắp nói, nói xong thì hối hận, giọng cô thật giống như..... Cô là khách quen của quán bar.

Văn Sơ dường như biến thành một người khác. Hắn im lặng đứng, trầm mặc nhìn Lỗ Như Hoa.

“Này, bình thường tôi không đến đây”, Lỗ Như Hoa cắn môi, cố giải thích, “Đây là hàng tồn, tôi không muốn lãng phí, sau này tôi bận học, sẽ không có thời gian đến đây.....”

“Có thể đi chưa?” Văn Sơ cắt ngang lời cô, hắn không định đứng ở chỗ này cùng Lỗ Như Hoa nói chuyện, không thể.

Lỗ Như Hoa bắt giác gật đầu.

Văn Sơ cũng không quay đầu lại, tiến về phía trước, đến ngã tư ngoác một chiếc tắc xi, thậm chí không quên lịch sự đưa tay mời Lỗ Như Hoa vào trước rồi mới ngồi vào.

Lỗ Như Hoa bắt lực nhìn hắn quyết định mọi việc, cô thừa nhận cô đang hoảng hốt, sự hoảng hốt làm cô cảm thấy sợ hãi.....

“Đại học S.” Văn Sơ lên xe sau, nói gọn một câu.

Lỗ Như Hoa vụng trộm nhìn hắn, gương mặt hắn có chút mệt mỏi, đầu tựa vào ghế, nhắm mắt lại, môi gât gao mím chặt, khóe miệng cũng không còn nụ cười.

Trong lòng bỗng lạnh lẽo, sự ấm áp của hắn buổi tối hôm qua đâu rồi. Tình cảm của hắn, bây giờ mới là thật, đúng không?

Qua cửa kính xe, nhìn ngoài cửa sổ xe, thành phố S đèn đuốc sáng rực, Lỗ Như Hoa lặng lẽ đưa tay quạt khóe mắt ướt át, kéo chặt jacket, cửa kính thủy tinh mờ hồ chiếu ra hình ảnh cô, mặt hơi cứng nhắc, quần áo căng phồng đĩa VCD BL, nhưng trên miệng vẫn mỉm cười như cũ.

Trở lại trường S, Văn Sơ đưa Lỗ Như Hoa tới hồ Phù Dung, tối qua ở đây, hắn thổ lộ với cô, tối nay, giữa hai người, bầu không khí đã hoàn toàn khác biệt.

Đêm đã khuya, bên hồ lại lạnh, cũng chẳng còn những cặp “uyên ương” hẹn hò riu rít, bốn phía im lặng như tờ.

Văn Sơ vẫn không lên tiếng, im lặng nhìn hồ nước.

“Anh nói gì đi?” cuối cùng Lỗ Như Hoa lên tiếng, cô cố gắng duy trì giọng nói thật bình tĩnh, cô không run rẩy.

Văn Sơ ngẩng đầu nhìn cô, bỗng nhiên mỉm cười, “Ồ cùng một chỗ với tôi, em sợ như vậy sao?”

Lỗ Như Hoa cắn môi, “Tôi nghĩ anh có chuyện muốn nói.”

“Đúng vậy.” Trên khoe môi Văn Sơ, nụ cười càng rạng rỡ, đến gần Lỗ Như Hoa, đưa tay khéo léo giật jacket trên người cô, bên trong là tầng tầng lớp lớp ảnh AV.

“Không sai!” Hần nheo mắt, cầm vài VCD BL lên xem, bên trên những tấm bìa VCD đầy những hình ảnh khó coi.

Lỗ Như Hoa giật mình, với tay giật lại. Hần đưa tay lên cao, cô không thể nào với tới.

“Cô bán cái này sao? Bao nhiêu tiền? Bán thứ này trong lúc còn đi học?” Văn Sơ nhẹ giọng nói, giọng hân hân hờ, lại đưa tay mở Jacket của Lỗ Như Hoa rộng hơn, “Thật là nhiều chủng loại, ừ, rất đầy đủ. Đây là cái gì?”

Lỗ Như Hoa nắm chặt tay, cúi đầu nhìn về phía hần vừa chỉ, là phù hiệu của trường S, cô cài trước áo sơ mi.

“Lỗ Như Hoa, cô không biết là phù hiệu này đặt kế bên mấy tấm ảnh AV của cô thực sự là không ổn sao?” Văn Sơ cố ý nhún mày, giọng càng hân hờ.

Lỗ Như Hoa không trả lời, nhưng khoe mắt đã ướt át khó chịu.

“Cũng không liên quan đến tôi!” Hần lắc đầu, “Trường S loạn như thế, thật không hiểu vì sao cha tôi khẳng định bắt tôi vào học trong này.”

“Trường S không loạn!” Lỗ Như Hoa khó khăn nói từng chữ.

“Ha!” Văn Sơ nở nụ cười, “Không loạn sao? Nghe nói thành tích của cô không tệ, còn lấy được học bổng. Học bổng của cô là bao nhiêu? Không đủ đóng học phí sao? Cô buồn bán nhiều như vậy, sinh hoạt phí không đủ à? A, phải rồi, ảnh chụp của tôi bán được nhiều không? Cũng có người tiêu thụ sao? Thật khổ cho cô, phải nghĩ ra nhiều phương pháp kiếm tiền như vậy.”

“Anh.....Anh nói ảnh chụp gì?” Lỗ Như Hoa không kiềm chế thêm được nữa, giọng run lên.

“Cô chụp hình tôi, tôi không thấy khó hiểu lắm, tôi cho cô nhiều cơ hội để cô chụp. Còn chín người kia thì sao, cô theo dõi bọn họ phải không? Lỗ Như Hoa, không phải ai cũng ngốc như tôi, cô có biết gì về pháp luật không? Cô có biết gì về quyền hình ảnh không? Hay là cô thích những người đẹp trai, lấy việc theo dõi người khác làm vui?”

“Anh nói cái gì, tôi không chụp ảnh anh, chín người gì?”

“Ha ha, cô không chụp ảnh ai sao? Tôi nhờ bên Milan thiết kế quần áo, ai chụp ảnh đi sao chép lại?” Văn Sơ vịn lại, “Không phải cô sao? Bộ đồ đó gần như đã biến thành đồng phục rồi còn gì?”

Lỗ Như Hoa ghen giọng. Đúng vậy, nhưng..... Chỉ có một lần.

“Tôi biết cô thích tiền.” Hần chậm rãi nói, có vẻ như đang chất vấn Lỗ Như Hoa, nhưng thực ra là đang nói với chính hần, “Thích tiền không sai, cho nên tôi nghĩ cô chân thật đáng yêu. Nhưng bây giờ nhìn cô..... Lỗ Như Hoa, tôi quá ngu xuẩn phải không? Hay là cô cảm thấy cô bán những thứ đó sau giờ học sẽ được người khác kính nể? Tại sao lại bán mấy thứ đó? Cứ ngoan ngoãn làm sinh viên tốt đi, không được sao? Cô không khác người thì không được sao? Nghèo khó đáng sợ như vậy sao? Làm cho cô mất hết đầu óc rồi sao? Cô thắng rồi, cô đúng là biết cách làm người khác chú ý, trong trường không ai là không biết cô. Tôi còn một vấn đề muốn hỏi lại, câu hỏi lần đầu tiên lúc nhìn thấy cô: Lỗ Như Hoa, cuối cùng còn thứ gì mà cô không bán?”

Văn Sơ bình tĩnh nhìn Lỗ Như Hoa, cô vẫn cúi đầu, như một đứa trẻ biết mình làm lỗi, tóc bị gió thổi rối bời. Cô đứng đó, trông rất đáng thương, không khỏi khiến hần bị hấp dẫn. Văn Sơ nhếch mép cười, những ưu điểm của cô bây giờ nhìn đâu cũng không thấy, tất cả như một trò đùa khôi hài, hần bị quý ám mới có thể ở ngay lễ Giáng sinh mà tỏ lộ với một cô gái như vậy. Nếu cô bán ảnh chụp của hần làm cho hần cảm thấy mình bị bán đứng, thì việc cô bán ảnh AV lại..... Làm cho hần không thể chấp nhận được.

“Lỗ Như Hoa, một người làm sai, nhất định phải nhận trừng phạt.” Văn Sơ nhìn cô từ trên cao, giọng nói hơi châm biếm, nỗi châm biếm lại càng khơi lên cơn tức giận trong lòng hần, “Tôi không thể không nói, lần này, cô đùa hơi quá rồi.”

Ngay sau đó, hần giật ba lô trên vai cô, dùng hết sức ném mạnh xuống hồ. Bọt nước văng khắp nơi, chiếc ba lô rất nhanh chìm xuống mặt hồ đen ngòm, mất tích.

Lỗ Như Hoa sợ ngây người, tay cô bị vịn đến đau điếng. Mắt cô trừng trừng nhìn chiếc ba lô đã theo cô nhiều năm như vậy bị Văn Sơ ném đi, cũng biết sức mình hoàn toàn không đủ để giữ lại. Đồ đạc trong ba lô không quan trọng gì, hàng hóa lật vật mà thôi, nhưng ba lô là quà tặng sinh nhật của Lỗ Tự Ngọc, Lỗ Tự Ngọc phải ngồi về đến mấy buổi tối mới mua được, bây giờ..... Cảm giác khổ sở ngày càng sâu sắc, cô cảm thấy thật thương tâm.

“Còn nữa!” Văn Sơ chưa định dừng, nay sau lúc ném ba lô, hần lập tức kéo dây áo Jacket của Lỗ Như Hoa, giật ra hoàn toàn. Jacket của cô rất nặng, từng chong VCD BL gắn trên đó, hần giật tung mớ đĩa, gói hết vào Jacket, kẻ sát tai cô gần giọng, “Những thứ bản thủ này, tôi xử lý giúp cô!”

Hần túm lại một đồng định ném ra hồ, lại bị Lỗ Như Hoa gắt gao kéo lại. Văn Sơ không nghĩ cô đột ngột có phản ứng như vậy. Lúc đầu hần ném ba lô, cô rõ ràng là không hề phản kháng, ngạc nhiên một chút, hần nhếch miệng cười, “Trong Jacket có tiền sao? Đừng lo, tôi sẽ trả lại cô, tiền cô bán những thứ này được bao nhiêu? Tôi đưa cô gấp đôi số đó.”

“Không phải.....” Lỗ Như Hoa nắm áo hần, cô biết cô đang khóc, nước mắt không ngừng chảy dài trên má. Cô luôn cảm thấy việc bản thân mình khóc trước mặt người khác là chuyện không bao giờ nên làm, nhưng lúc này cô không kiềm được, cô thấy luyến tiếc.....

“Không phải? Thế thì tại sao?” Hần nhìn xuống cô, cánh tay lại giờ lên.

“Anh đưa tôi” Lỗ Như Hoa níu cổ tay hần khăn cầu, “... con búp bên thủy tinh ở trong đó, xin anh, để tôi lấy nó.”

“Ha ha!” Hần cười chua chát, “Lỗ Như Hoa, chỉ là một món đồ bằng thủy tinh không đáng giá, cô không cần phải khổ sở như thế.”

Dứt lời, hần đẩy tay cô, áo jacket cũng bị ném ra, rơi vào trong hồ.

Bỗng nhiên im lặng.

Văn Sơ dường như đang nói gì, nhưng Lỗ Như Hoa không nghe thấy. Cô không muốn nghe. Buổi tối trên hồ Phù Dung rất lạnh, tuy không có gió cũng không có tuyết rơi, nhưng lạnh đến thấu xương.

Văn Sơ nhìn cô, còn cô ngơ ngác nhìn mặt hồ, giống như hần không hề tồn tại. Bộ đáng đáng giận này! Là cô sai, là cô chỉ biết có tiền, dựa vào cái gì cô dám biểu hiện thái độ vô tội đáng thương như vậy? Về mặt đó làm cho người ta chán ghét! Cô đứng đó, lặng lẽ ôm chặt hai vai, cô lạnh lắm sao? Phù hiệu trường vẫn đeo trên áo cô, cũng chỉ có cô mới ngu ngốc như vậy, đeo phù hiệu mà đi bán những thứ đó!

“Câu nói tối hôm qua, xin cô quên đi. Tôi nói tôi thích cô, nhưng..... Có lẽ là sai lầm” Nỗi tức giận trong lòng hần không vì những hành động kia mà giảm đi, ngược lại càng lúc càng tăng, đáng về quật cường của cô lại làm con giận dâng lên, “Tôi có thể bỏ qua chuyện cô tham tiền, nhưng không thể tha thứ việc cô bất chấp thủ đoạn kiếm tiền. Làm người, nên tự đặt cho mình một giới hạn, giới hạn đó, hình như cô không có!”

“Đúng vậy, anh là sai lầm rồi!” Lỗ Như Hoa bỗng nhiên ngừng đầu, đáy mắt lung linh, dường như có hai ngọn lửa nhỏ đang cháy. Giọng cô không lớn, nhưng từng chữ lọt vào tai Văn Sơ rất rành mạch, “Tôi đã nói với anh, Như Hoa, kỳ thật không bằng hoa. Tôi tham tiền, điều này anh không phải không biết. Tôi rất tham tiền, có thể kiếm được hai phân tôi tuyệt đối không để bị thiệt một phân. Anh cũng thấy rồi đấy, tôi bán rất nhiều đồ, kể cả ảnh AV. Vậy thì sao? Anh cho tôi là cô bé lọ lem sao? Xin lỗi, không như anh mong muốn! Tôi sẽ không trốn trong phòng nổi nữa nấu cơm giặt giũ quét nhà chờ hoàng tử cứu vớt. Tôi không cần anh tha thứ cái gì hết. Không chỉ là anh, tôi không cần bất cứ ai tha thứ cho tôi. Thật buồn cười cho câu chuyện về hoàng tử, anh ta chỉ thấy cô bé lọ lem vài lần, chỉ bằng một đôi giày thủy tinh mà đã tự cho là thích cô ấy. Đó là thích sao, Văn Sơ?

Tôi không phải là cô bé lọ lem, bản thân tôi đủ sức tự đứng thẳng, tự sinh tồn! So với anh, tôi thật cùng cực, thật sự cùng cực. Anh có thể tùy tiện dùng mấy trăm tệ đi mua thuốc màu vẽ loạn một bức tranh, nhưng tôi chỉ có thể cho Tự Ngọc dùng loại màu nước bình thường. Nhưng rồi thế nào, mất mặt hả? Tôi chỉ biết là tôi chưa bao giờ cảm thấy thế. Đúng vậy, tôi lấy học bổng, thành tích tốt, thì sao? Tiền tôi làm ra, tôi tiêu xài thế nào không cần anh thắc mắc, anh không phải là gi của tôi hết!”

“Tôi không phải là gi của cô!” Văn Sơ tức đến phát điên, lời nói của Lỗ Như Hoa chẳng khác nào đang ám chỉ hần là một kẻ đua đòi thích dùng tiền ăn chơi hoang phí, “Tôi không phải là gi của cô thì cô có thể lấy ảnh tôi rao bán lung tung sao? Tôi cho rằng chúng ta ít nhất cũng từng là bạn, xem ra tôi quá sức ngu ngốc!”

“Tôi không lấy ảnh chụp của anh đi bán!” Lỗ Như Hoa phản bác, “Anh dựa vào cái gì mà cho rằng tôi lấy ảnh chụp của anh đi bán!”

“Bởi vì cô làm được chuyện đó!” Văn Sơ dần từng tiếng, “Lỗ Như Hoa, tôi tin chuyện đó là cô làm, bởi vì cô làm được chuyện đó!”

Lỗ Như Hoa ngơ ngẩn nhìn hần, lời giải thích nghẹn lại trên môi, cũng chẳng còn hơi sức truy vấn những chuyện khó hiểu đã xảy ra, ảnh chụp gì, ai bán ảnh chụp của hần.

Ngay lập tức định tội, bởi vì hần tin tưởng: Cô làm được chuyện đó!

Gật đầu, lại lắc đầu. Không còn gì để nói, Lỗ Như Hoa bất giác đưa tay chà lên khóe mắt, hai má. Đêm nay nước mắt làm cô chán ghét, làm cô khinh bỉ! Không nghĩ tới việc tiếp tục nói thêm, cô xoay người.

Văn Sơ kéo tay cô. Sau những chuyện xảy ra, hần cảm thấy buổi tối thật tồi tệ. Hần muốn có một đáp án, một lời xin lỗi.

“Cô đứng lại!” Văn Sơ cảm thấy thật chật vật, con giận bốc cao, cô không thềm để ý đến hần, không chịu xin lỗi hần, lại nhìn hần như thể hần mới là kẻ làm sai, dường như chỉ có hần tự mình đa tình thành kẻ đáng thương.

Hần giật khăn quàng trên cổ xuống. Cũng chỉ còn thứ này sót lại có thể dùng để kích thích Lỗ Như Hoa. Vì thế, khăn quàng cổ cũng bị ném vào hồ.

Lỗ Như Hoa hồ hững nhìn khăn quàng cổ biến mất, thờ ơ nói: “Xin ngài tự trọng, tiểu nữ bán hàng không bán thân.”

Dường như thời gian quay lại, câu nói đó Lỗ Như Hoa từng nói với hần hai lần, nhưng không lần nào giống như bây giờ, làm cho hần cảm thấy đắng chát. Văn Sơ nhìn cô, đốm lửa thiêu đốt trong mắt cô đã lụi tắt, chỉ còn lại tro tàn nguội lạnh.

Trong khoảnh khắc cô ngước mắt lên nhìn, trái tim hần dường như chìm xuống đáy hồ. Cô nói đúng, cô không phải là cô bé lọ lem.

Không biết ở bên hồ đứng bao lâu, cho đến khi trong lòng không còn mờ mịt, Văn Sơ mới trở lại phòng 205. Cá voi, Phó Tâm Thành và Lỗ Tự Ngọc

đều chưa ngủ, đang bàn chuyện gì đó. Văn Sơ đẩy cửa bước vào, cả ba người đồng loạt ngược mắt lên nhìn hắn.

“Văn Sơ, cậu tìm thấy chị tôi chưa?” Lỗ Tự Ngọc hỏi, sắc mặt cậu không được tốt, so với bình thường còn tái nhợt hơn vài phần.

Văn Sơ không muốn nói chuyện, hắn cảm thấy rất mệt, lười biếng cởi áo khoác vắt lên ghế, đi vào phòng tắm.

“Văn Sơ.....” Cá voi kéo hắn lại, do dự nói: “Tôi nghĩ..... ảnh chụp, không phải Lỗ Như Hoa làm.”

“Cậu có ý gì?” Văn Sơ cau kinh nhìn hắn.

“Chắc chắn không phải chị tôi làm, có người giả họa cho chị ấy!” Lỗ Tự Ngọc bình tĩnh nói, “Tôi cầm ảnh chụp đi tìm mấy tiệm chụp hình gần đây, có một tiệm nói xấp ảnh này do một nữ sinh tóc dài nhờ rửa.”

“Có thể là chị cậu nhờ người rửa giúp.” Văn Sơ cười cười, đầu như muốn nứt ra.

Trong phòng im bật, Lỗ Tự Ngọc không giải thích thêm, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn. Cá voi và Phó Tâm Thành hơi ngượng ngùng, hắng giọng giảng hòa, “Lỗ Như Hoa không tệ đến vậy đâu. Văn Sơ, có lẽ chúng ta hiểu lầm rồi, và lại cô ấy không cần thiết phải làm như vậy. Mấy tấm ảnh chụp đó, bao nhiêu người chịu bỏ tiền mua!”

Văn Sơ không trả lời, đầu đã không còn nghĩ được gì nữa. Hắn xót xa phát hiện, chuyện ảnh chụp không phải không còn quan trọng, mà là càng nghiêm trọng.

Hắn và Lỗ Như Hoa, có lẽ không còn cơ hội nữa rồi.

Một tuần sau.

“Chị hai, chị không định hòa giải với cậu ấy?” Lỗ Tự Ngọc quệt xong nét cuối cùng trên vải vẽ, quay người hỏi Lỗ Như Hoa.

Cô đang chống tay lên cằm gà gât, lại bị câu nói của cậu làm cho tỉnh táo. Hôm nay là cuối tuần, cũng không biết Lỗ Tự Ngọc trúng phải gió gì, bỗng nhiên rủ cô đến phòng vẽ tranh. Nghe cậu nói, Lỗ Như Hoa bỗng nhiên hiểu lý do.

“Hòa giải cái gì? Hòa giải với ai?” Lỗ Như Hoa bình tĩnh hỏi.

Lỗ Tự Ngọc nhìn chị, thò tay nắm đuôi tóc cô, “Biết rồi còn hỏi, chị biết em nói ai mà.”

“Không cần phải giảng hòa.” Lỗ Như Hoa ngẩng đầu, cười như không hề để ý, “Anh ta là bạn cùng phòng của em, là khách hàng của chị, quan hệ chỉ có vậy. Chị với anh ta..... Hơi ảm ỹ, nhưng bây giờ về sau sẽ không thế nữa. Là chị không tốt, nghĩ ngợi nhiều.”

“Không biết chị với cậu ta ảm ỹ thành cái gì nữa.” Lỗ Tự Ngọc đặt một cái ghế đối diện Lỗ Như Hoa, giọng nói thật nghiêm túc, “Em chỉ biết từ tối hôm đó Cậu ta như đã biến thành một người máy. Mà ba ngày nay cũng không đi học.”

“Người ta thích lãng phí tiền học phí, Lỗ Tự Ngọc, đừng xen vào việc người ta.” Lỗ Như Hoa nói đơn giản, nhưng đủ hàm ý.

“Văn Sơ là ‘người ta’ sao?” Lỗ Tự Ngọc hỏi. Cậu thừa biết, nếu chị cậu thực sự đã nhìn Văn Sơ như người xa lạ, sẽ chẳng nói với giọng như vậy, “Chị còn giận nữa, chắc cậu ta sẽ buộc cô hoa khôi khoa múa đó bị đuổi học thật đấy.”

“Anh ta không làm thế đâu.” Lỗ Như Hoa vỗ đầu cậu, chị em song sinh mà cậu càng ngày càng cao, hai năm nữa thôi, muốn vỗ đầu cậu chắc cô phải nhón chân lên.

“Chị làm sao mà biết là không?” Lỗ Tự Ngọc mỉm cười.

Lỗ Như Hoa do dự, cuối cùng cũng cười, “Sáng hôm sau cô gái đó có đi tìm chị xin lỗi, tuy giọng điệu cũng chẳng giống thật lòng xin lỗi..... Nhưng Văn Sơ đúng là có dọa dẫm cô ta.”

Lỗ Như Hoa không khỏi nhớ lại về tội nghiệp của cô khoa khôi khoa múa, gương mặt cô ta lúc ấy có thể gọi là vô cùng thê lương, vừa thấy cô thì gần như lập tức lao đến « khai nhận tội lỗi ». Cô ta thừa nhận những bức ảnh kia là tác phẩm của cô ta, còn cố ý nêu tên quán Bar Lỗ Như Hoa đang bán hàng để Văn Sơ nghe thấy.

Tất cả chỉ vì ghen tuông và không cam lòng. Hoa khôi không vui khi thấy Lỗ Như Hoa và Văn Sơ ngày càng gần gũi, cho rằng cô mượn dịp cô nhờ đưa thư tình “câu kéo” hắn. Chỉ có điều cô ta không lường trước được hậu quả. Văn Sơ uy hiếp hoa khôi, nếu không đi xin lỗi công khai, hắn sẽ có biện pháp khiến cho trường học đuổi học cô ta.

Nội quy trường S rất nghiêm, hoàn cảnh xuất thân của Văn Sơ quá thần bí. Điều này làm hoa khôi không thể không tin, tin rồi thì sợ hãi, đành đi tìm Lỗ Như Hoa.

Cô cũng không làm khó cô ta.

“Cô ta và chị đã nói chuyện rõ ràng, cũng xin lỗi rồi, bây giờ không có chuyện gì.” Lỗ Như Hoa nói rất thoải mái.

“Vậy Văn Sơ đâu?” Lỗ Tự Ngọc chất vấn.

Lỗ Như Hoa có ý nhìn cậu một cách tinh quái, “Em hôm nay lạ quá đi, trước kia chị bị khi dễ, người khổ sở đầu tiên không phải là em sao? Sao với anh ta lại khác như vậy? Tự Ngọc, gần đây thịnh hành mấy chuyện tình yêu boy – boy, đừng nói là em.....”

“Chị hai.” Lỗ Tự Ngọc khẽ nhủ mảy, buồn cười nhìn cô, “Trước đây khác, còn bây giờ..... Em sợ không còn nhiều thời gian.”

“Không được nói vậy!” Lỗ Như Hoa ngắt lời, đôi mắt chợt lạnh, “Em đừng đưa chuyện này lên người em. Lỗ Tự Ngọc, đừng xen vào chuyện Văn Sơ nữa. Anh ta là anh ta, chị là chị!”

“Em đương nhiên là em, không phải là tôi, tôi đồng ý!” Trước cửa phòng vẽ, không biết mở từ bao giờ, Văn Sơ đã đứng đó, im lặng nghe hai chị em nói chuyện.

Lỗ Như Hoa ngạc nhiên quay đầu, đã gần đến hoàng hôn, những vệt sáng lung linh chiếu lên người Văn Sơ, cả người hần như được tắm trong ánh sáng vàng nhạt, hết sức thanh khiết, hết sức chói mắt. Không phải lần đầu tiên nhìn thấy hần, cũng không phải lần đầu tiên cảm thấy hần rất khôi ngô, nhưng chưa lúc nào cô có cảm giác như lần này. Nhìn hần, lòng cô rầu rĩ đau.

Lỗ Như Hoa nhìn qua, nhỏ giọng khẽ gắt Lỗ Tự Ngọc: “Em làm chuyện tốt gì đây?”

“Chị hai, buổi tối em còn có việc phải làm, em đi trước.” Lỗ Tự Ngọc cố tình không nhìn cô, bàn tay rất nhanh cắt cây cọ vẽ, nhanh chóng “rời khỏi hiện trường”.

Lỗ Như Hoa hiểu vì sao em cô gọi cô đến phòng vẽ tranh, chỉ không ngờ cậu lại giúp Văn Sơ. Cô muốn giữ cậu, hoặc cùng đi với cậu, nhưng không làm vậy. Cô không thể trốn tránh mãi, cũng không muốn dây dưa không rõ ràng, cô không làm sai chuyện gì, nên không phải sợ.

Nhìn Lỗ Tự Ngọc đi sát qua người Văn Sơ và dừng lại, Lỗ Như Hoa khẽ thở dài, câu nói “không còn nhiều thời gian” bám chặt trong đầu cô, không cách nào xóa.

“Tôi đứng ở ngoài, nếu có giết người cậu cứ kêu cứu.” Lỗ Tự Ngọc vỗ vai hần, mỉm cười nói khẽ.

Chỉ là câu nói đùa, lại làm cho Văn Sơ càng thêm khẩn trương.

Suốt một tuần, Văn Sơ không có dừng khí đối mặt với Lỗ Như Hoa, cũng không có dừng khí đối mặt với bản thân hần.

Hần nghĩ rằng hần sẽ không xuống nước, không xúc động, không cay nghiệt nữa. Nhưng sau những chuyện xảy ra, hần phát hiện khi đối mặt với cô, hần đã bắt đầu lo được lo mất.

Hần nhìn Lỗ Như Hoa, vẫn áo sơ mi rộng thùng thình, quần jean bạc màu, ánh mắt bình thản.

Nếu đôi mắt cô không bình thản như vậy, có lẽ Văn Sơ sẽ tự tin hơn. Nhưng đến giờ, bỗng nhiên hần cảm thấy những gì hần đã làm với cô đều đã bị phơi bày, không thể nào che giấu, lời xin lỗi dường như nghẹn ngang ở cổ.

“Văn Sơ, đã lâu không gặp.” Lỗ Như Hoa mở miệng.

Văn Sơ giật mình.

“Cám ơn anh giúp tôi tìm ra sự thật.” Cô mỉm cười.

Văn Sơ thà rằng lúc này cô xông lên đánh hần, mắng hần, hoặc khóc lóc, có lẽ hần sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

“Tôi nghĩ..... anh muốn xin lỗi.” Lỗ Như Hoa bước đến gần hần, “Cũng không có gì quan trọng.... Nhưng những thứ anh ném đi, anh phải bồi thường tiền, tôi sẽ tổng kết vào sổ, được không? Còn quần áo và ảnh AV, anh yên tâm, tôi sẽ không đòi bồi thường.”

“Như Hoa.....” Văn Sơ khổ sở ngắt lời.

“Có lẽ tôi phải đi, còn mấy thứ phải bán. Nhưng anh yên tâm, tôi không bán loại ... Kia nữa. Anh nói đúng, sinh viên trường S mà bán cái đó thực sự không tốt.” Lỗ Như Hoa tiếp tục cười, cô không biết mình có thể giữ được nụ cười này trong bao lâu.

“Lỗ Như Hoa.....” Văn Sơ quỳnh lên, kéo cổ tay cô.

Hần không biết nên làm gì. Hần đến xin lỗi, nhưng đối mặt với thái độ của cô, hần không mở miệng ra được. Hần cảm thấy mình bây giờ nói gì cũng như không. Từng hy vọng hần và cô có một mở đầu nhẹ nhàng hơn, bây giờ hần rất muốn bóp chết mở đầu này. Hần nhờ Lỗ Tự Ngọc giúp hần gặp cô, nhưng khi đối mặt với Lỗ Như Hoa thân nhiên như thế, hần cảm thấy cơ hội của hần hình như đã mất.

“Ít nhất ... Làm người mẫu cho tôi vẽ một lần, chỉ một bức tranh thôi, được không?” Văn Sơ nắm chặt cổ tay Lỗ Như Hoa, trong lòng buồn đến phát

lạnh.

“Có cần thiết không?”

“Có, xin em.”

Lỗ Như Hoa ngạc nhiên nhìn Văn Sơ, vẻ mặt hần hệt như đêm đó ở quán bar, thể hiện rất rõ nếu không đạt được mục đích sẽ không chịu thôi. Chỉ khác là, đêm đó đôi mắt hần tràn đầy sự khinh miệt. Còn bây giờ.... Cô không biết trong mắt hần có gì, cô không nhìn ra, cũng không hiểu được.

“Được, tôi đồng ý.” Lỗ Như Hoa đẩy tay hần ra, đi vào giữa căn phòng, ở đó đặt sẵn một chiếc ghế dựa, vốn là chỗ ngồi của người mẫu.

Cởi áo khoác, cô ngồi lên ghế, nhìn ra cửa sổ, không phải cố ý tránh hần..... Chỉ là không muốn đối diện với ánh mắt của hần.

Phòng vẽ tranh khôi phục sự im lặng. Văn Sơ mở giá vẽ, lấy cọ vẽ.

Bên trong phòng, ánh sáng hiền hòa, hơi âm u, vây quanh người Lỗ Như Hoa, hắt thành một chiếc bóng dài bên cạnh.

Văn Sơ nhìn cô. Đây là lần đầu tiên vẽ Lỗ Như Hoa, có lẽ cũng là lần cuối.

Đôi mắt cô rất to, nhưng luôn hơi nheo lại giống như đang cười, cũng có lúc tròn tròn, như lần đầu tiên hần gặp, ở phòng 205. Lúc ấy hần không mặc quần áo, mắt cô khi hần xoay người quả thực tròn như hai viên bi. Văn Sơ bất giác mỉm cười. Lỗ Như Hoa khi đó và bây giờ, hoàn toàn không có điểm nào giống nhau.

Mũi cô nhỏ nhắn tinh tế, rất thẳng. Từ lúc nhìn cô ở nhà Văn Phi hần đã thấy. Đêm đó, vòi hoa sen bị hư, hần cùng cô đứng dưới làn nước, khoảng cách gần như vậy, hần thấy chột mũi cô có một nốt tàn nhang nhỏ. Đêm đó, hần và cô lần đầu tiên hôn nhau.

Môi cô rất mềm mại, dịu dàng, sưng nhẹ sau khi hôn, hơi ướt át trong ánh sáng màu. Cô không biết hôn, có thể nói là không biết gì cả. Hần nhớ rõ buổi tối Noel, hần ép cô lên cánh cửa, vuốt ve từng chi tiết trên gương mặt cô, bầu ngực tròn đầy đặn sau lớp áo. Không phải cố ý, nhưng Đã làm cho hần hiểu bản thân hần thích cô nhiều thế nào.

Hần thích cô. Rất nhiều.

Văn Sơ không định giải thích gì thêm. Những lời giải thích, đối với cây xương rồng gai góc như Lỗ Như Hoa hoàn toàn vô nghĩa. Hần vứt bỏ áo khoác của cô, ba lô của cô, thậm chí còn vứt bỏ cả món quà hần tặng cô và chiếc khăn quàng cổ.

Bây giờ hần còn gì? Vứt bỏ những thứ đó, cũng như vứt bỏ những cố gắng của hần với cô trước đây.....

Nửa giờ trôi qua, tấm vải vẽ tranh vẫn trắng trơn. Lỗ Như Hoa tựa vào ghế, khép mắt, hô hấp dần dần đều đều, dường như đang ngủ. Văn Sơ phát hiện, hần không thể vẽ cô.

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ở trước mặt cô, nhân sinh của hần một mảnh tái nhợt

Văn Sơ không biết những lời hần nói gây cho Lỗ Như Hoa bao nhiêu thương tổn. Hần không thể suy nghĩ, dù nghĩ cũng không nghĩ ra cách nào cứu vãn bế tắc trước mắt. Loại cảm giác bất lực này làm hần phát điên, dường như trong lòng có một lỗ hổng lớn, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó đổ máu, không cách nào băng bó.

“Cậu vẽ không được, phải không?” Lỗ Tự Ngọc đã vào phòng tự lúc nào, đứng sau Văn Sơ.

Văn Sơ không biết trả lời thế nào, từ lúc hần học vẽ đến giờ, chưa bao giờ xảy ra tình huống như vậy - không thể nào hạ bút. Hần khoanh tay trước ngực, buồn bực đến mức chẳng muốn thở dài.

“Tôi tạm nghỉ một lúc.” Xoa tay, hần bước khỏi phòng vẽ, Lỗ Tự Ngọc lặng lẽ theo sau.

Hai người đứng ở lâu một, bên cửa là một hành lang dài, bên phải không có tường che, tầm mắt rất trống trải. Bên ngoài nhìn ra, là những bóng cây, và một mảnh đất trống. Nhìn xa xa có thể thấy một góc hồ Phù Dung. Văn Sơ tựa vào một cây cột ngoài hành lang, không nhìn về phía bờ hồ.

“Thực ra tôi cũng không vẽ được.” Lỗ Tự Ngọc bình tĩnh nói, Văn Sơ nhìn cậu một cái, lặng lẽ không trả lời.

“Tôi biết cậu vẫn thấy lạ tại sao tôi không chịu vẽ giúp chị tôi. Lý do rất đơn giản, tôi vẽ không được.” Lỗ Tự Ngọc giơ tay, nhìn những đường chỉ tay trong lòng bàn tay, khê khằng. “Đã vài lần tôi vẽ chị ấy, nhưng mỗi lần như thế chị ấy đều ngủ trước khi kịp tôi kịp vẽ nét đầu tiên, bởi vì..... Chị ấy quá mệt. Tôi định vẽ, nhưng càng vẽ càng thấy buồn, không biết phải bắt đầu vẽ từ đâu. Từ tay? Trên tay chị ấy toàn là vết chai, chưa từng thấy cô gái nào trên tay nhiều vết chai như vậy. Từ mặt? Chị ấy ngủ đến độ tôi không nở, lúc nào cũng chuẩn bị nhảy dựng lên, dường như rất bất an, bởi vì từ lúc nhỏ đã không ngừng mang tôi trốn nợ.”

Đây là lần đầu tiên Lỗ Tự Ngọc nói với Văn Sơ nhiều như vậy. Những bí mật đó... Văn Sơ nhíu mày lắng nghe, những nghi vấn trong lòng từng chút bị khơi ra .

“Ba lô của chị..... Không biết cậu đã làm gì, nhưng đó là quà tặng của tôi, nếu cậu đã vứt đi..... Chị hai sẽ rất buồn. Đêm đó, mặc kệ cậu nói gì với chị, thì bây giờ..... Có lẽ cũng một phần vì tôi.”

“Tôi làm tổn thương chị cậu, chẳng lẽ cậu không hề giận?” Văn Sơ cảm thấy hơi nghẹn đắng trong cổ.

“Tôi không giận, bởi vì tôi không có thời gian.” Lỗ Tự Ngọc nhìn hần một cách thân nhiên, “Trái tim của tôi ... bị bệnh. Tôi không biết khi nào thì nó sẽ ngừng đập..... Bây giờ còn sống, mỗi giây mỗi phút đều hết sức quý giá. Cho nên, tôi không có thời gian để ghét cậu. Chị mệt như vậy cũng bởi vì bệnh của tôi cần rất nhiều tiền trị liệu, cho nên..... Có lẽ chị ấy tham tiền như vậy cũng do tôi. Văn Sơ, không biết cậu với chị tôi là tình cảm gì, nhưng tôi hy vọng cậu hãy đem suy nghĩ của mình điều chỉnh lại thật đúng. Nếu là tình bạn, xin cậu hãy làm người bạn tốt nhất; nếu là thông cảm, xin cậu cố gắng giúp đỡ; nếu..... là tình yêu, hãy yêu chị tôi hết sức có thể.”

Văn Sơ kinh hoàng nhìn Lỗ Tự Ngọc, cuối cùng biết cậu không đùa. Ánh mắt cậu vẫn như trước, trong sáng nhưng lạnh nhạt, hoàn toàn lãnh đạm. Cậu nói về trái tim mình, như đang nói về một câu chuyện bình thường nào đó. Cậu nói về bệnh tình của mình cũng nhẹ nhàng bằng quơ như vậy.....

Cuối cùng cũng hiểu... vì sao Lỗ Tự Ngọc chưa bao giờ tham gia các hoạt động thể dục; vì sao Lỗ Tự Ngọc sắc mặt luôn tái nhợt; cũng hiểu Vì sao Lỗ Tự Hoa mãi mê kiếm tiền như vậy.

Đêm đó hần đã nói gì?

Đã nói những lời nói tổn thương cô như vậy, lại tự nhận bản thân có có nguyên tắc! Văn Sơ không biết những lời hần nói gây cho Lỗ Tự Hoa bao nhiêu thương tổn. Hần không thể suy nghĩ, dù nghĩ cũng không nghĩ ra cách nào cứu vãn bế tắc trước mắt. Loại cảm giác bất lực này làm hần phát điên, dường như trong lòng có một lỗ hồng lớn, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó đổ máu, không cách nào băng bó.

“Cậu không vẽ được chị tôi, tôi cũng không vẽ được, coi như huề nhau!” Lỗ Tự Ngọc mỉm cười, vỗ vai Văn Sơ, sau đó chậm rãi rời đi.

Trở lại phòng vẽ tranh, Văn Sơ bước chân thật khẽ, ngồi xuống cạnh Lỗ Tự Hoa, lặng lẽ nhìn cô.

Không khác những gì Lỗ Tự Ngọc đã nói.

Cô ngủ không yên ổn, lông mi hơi run rẩy, lông mày cũng nhíu lại.

Hần đã nhìn thấy nhiều gương mặt của cô - mạnh mẽ, tinh tế, thương tâm, kiêu diễm, bất lực, nhưng vẻ mặt này của cô, thực sự làm hần đau lòng.

Lỗ Tự Ngọc nói không sai. Hần vẽ không được, hần không thể vẽ một cô gái mới ngồi 5 phút đã gục xuống ngủ, mà cô gái này làm cho cuộc sống của hần đột ngột cứng nhắc, lại ngay thơ.

Còn kịp không? Văn Sơ ôm thắt lưng cô, chôn đầu trong lòng cô, hy vọng có thể cho cô một chút ấm áp.

Tiếng nói của cô, rõ ràng, chậm chậm vang bên tai hần: “Xin ngài tự trọng, tiểu nữ chỉ bán hàng, không bán thân.”

Văn Sơ ngạc nhiên ngẩng đầu. Đôi mắt cô trong suốt, thân nhiên, hần không nhìn thấy một chút gì rung động hoặc ngượng ngùng trong đó. Núi băng như sụp xuống đầu (nguyên văn: Băng sơn băng nhất đại giác), nhưng cũng chẳng còn quan trọng. Văn Sơ chợt nghĩ, thế giới này quá thật là công bằng, mất đi thứ gì đó, sẽ phải trả giá gấp đôi để có lại

“Lỗ Tự Hoa, Như Hoa!” Sân bóng rổ, Tiểu Thanh đang chơi bóng, mồ hôi ướt đầm vẩy gọi Lỗ Tự Hoa từ xa.

Lỗ Tự Hoa đeo ba lô chạy lại phía cậu ta. Chiếc ba lô mới cũng to như chiếc cũ, nhưng đầy đeo hơi cứng, ma sát vào lưng cô làm cô hơi khó chịu.

“Có mua hàng không?” Cô hỏi thẳng thừng.

“Mua hàng thì không. Nhưng cậu lời ông thiên lời nhà cậu đi đi, cậu ta dẫn theo một đám người như hổ rình mồi nhìn chăm chăm vào đội của tôi, rùng hết cả mình.” Tiểu Thanh hạ giọng, nháy mắt với cô.

“À?” Lỗ Tự Hoa ngạc nhiên, bất giác quay qua, dĩ nhiên là Văn Sơ.

Ngoài Văn Sơ còn mấy nam sinh khác cũng bên khoa Mỹ thuật. Có lẽ vừa chơi bóng xong, tất cả đều đầm mồ hôi. Sắc mặt họ không tệ, ngồi uống nước, nói chuyện phiếm với nhau. Chỉ có Văn Sơ một mình dựa vào một góc, chân dài vươn ra, nhìn chăm chăm vào cô.

Lỗ Như Hoa cắn môi, cố ý lờ ánh mắt chăm chú của hắn, hung tợn trả lời Tiểu Thanh: “Ai là “nhà tôi”? Văn Sơ chỉ là bạn cùng phòng của em tôi, không phải nhà tôi gì hết!”

“Ha ha...” Tiểu Thanh cười mờ ám, “Mấy tên ngồi bên đó không mười người cũng phải tám người. Sao cậu biết tôi chỉ Văn Sơ?”

Lỗ Như Hoa ngu ngốc *O*.

“Thế nào cũng được, nhưng không đến nỗi vì tôi tặng cậu ba lô mà cậu ta không ngừng đuổi giết tôi chứ! Lỗ Như Hoa, tôi hàm oan mà chết, không bằng tôi với cậu thật sự thành một đôi đi?” Tiểu Thanh không khách khí, thò tay mở ba lô của cô, lấy ra một cái khăn mặt lau mồ hôi, “Và lại ba lô này tôi chỉ nhân tiện mà tặng cậu, vừa vặn cũng chỉ có một cái. Sớm biết vậy không bằng.....”

“Đôi ỷ? Muốn lấy tiền? Không có cửa đâu, đã tặng cho tôi thì là của tôi!” Lỗ Như Hoa nhăn mũi, ngắt lời, “Nói gì cũng được, đừng có nói đến tiền! Tôi và cậu thành một đôi? Không sợ Hạ Thịnh buồn sao? Không chơi!”

“Tự dung nhắc đến Hạ Thịnh làm gì? Tôi với cậu ta không có gì.” Tiểu Thanh ra vẻ khó chịu, gương mặt hơi ngượng ngùng.

Lỗ Như Hoa liếc cậu, “Nếu cậu không mau lên, coi chừng thật sự không có gì!”

Tiểu Thanh “thẹn quá hóa giận”, cốc trán cô một cái, Lỗ Như Hoa không chịu thua, lập tức nhảy lên đánh lại.

Bên này, nhìn Văn Sơ nhấp nhòm không thoát mái, Cá voi buồn cười: “Cậu nhìn chăm chăm gì nữa? Văn Sơ, tôi thấy trên đầu cậu đã có một đám mây xanh lục rồi. Chắc! Rất là xanh.”

Ở Trung Quốc, những người bị vợ ngoại tình được gọi là bị đội nón xanh (lục), hay bất cứ cái gì xanh trên đầu, nôm na như bị cắm sừng ở Việt Nam mình, nhé

“Biến đi!” Văn Sơ trừng mắt nhìn Cá voi một cái.

Mắng thì mắng, Văn Sơ vẫn bị câu nói của Cá voi đụng chạm, dù không đến mức trên đầu mọc một đám mây lục, nhưng

Tuyệt đối không để cho kẻ khác thừa cơ chen vào, nhất là cái tên Tiểu Thanh kia, tình địch nguy hiểm nhất, đêm Noel đã cùng Lỗ Như Hoa thân mật, bây giờ lại tặng cô ba lô. Cũng may Lỗ Tự Ngọc đã đem tin này nói cho hắn, nếu không thật đúng là một phút không kịp đề phòng, hối tiếc cả đời.

Ta ném ba lô, người lại đưa ba lô, Tiểu Thanh người quá sức độc ác! Văn Sơ nghiêng răng, vò đầu bứt tai, nhưng bất lực không làm gì được.

Lỗ Như Hoa cơ bản là không để ý đến hắn.

Cũng chẳng phải hoàn toàn không để ý. Đụng mặt hắn cũng chào hỏi, vào phòng 205 thi thoảng cô còn giúp Văn Sơ dọn dẹp gọn gàng đồ vật vương vãi trên bàn.

Có điều... Những thứ cô làm hết sức tự nhiên, thể hiện rõ sự khách sáo. Thái độ Lỗ Như Hoa như vậy không khác gì một người bạn chỉ gặp một vài lần, làm cho hắn cảm thấy đáng sợ.

Một dao giết người chắc là như thế này đây! Văn Sơ cảm giác mình như là đang bị cô xử lăng trì

Hắn cố gắng tiếp cận Lỗ Như Hoa, cố gắng lấy lòng cô, lại hết sức che giấu tình cảm, để cô cảm thấy tự nhiên. Nhưng một tuần đã trôi qua, một chút tiến triển cũng không có. Lỗ Như Hoa bình thường đến không thể bình thường hơn, ngược lại Tiểu Thanh càng lúc càng gần gũi cô, đôi khi hắn còn thấy hai người từ thư viện đi ra.

Văn Sơ mặt dày nhờ người điều tra, ai cũng bảo Tiểu Thanh thích một cô gái tên Hạ Thịnh, Có điều Nếu tên kia bắt cả hai tay

Một cô gái như Lỗ Như Hoa, ai có thể không thích? Văn Sơ chết cũng không tin. Hắn cảm thấy..... Đàn ông trên đời, chỉ cần là còn sống, còn thờ, đều thích Lỗ Như Hoa.

Thật ra « để ý Tiểu Thanh » là chủ kiến của Cá voi, với lý do “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”. Cậu ta còn lý giải nếu hiểu rõ Tiểu Thanh, biết hết ưu khuyết điểm và những thứ ưa thích của tên kia, mới có thể đánh bại hắn. Đối với ý kiến này Văn Sơ lập tức đồng ý, huống chi còn có thể nhân cơ hội để gặp Lỗ Như Hoa.....

Gặp thì được gặp, nhưng mỗi lần gặp, trong lòng hắn như bị ong chích, nhất là khi nhìn thấy Lỗ Như Hoa và Tiểu Thanh đùa giỡn, Văn Sơ lập tức cảm thấy mối nguy ở ngay trước mắt. Đến giờ, lần đầu tiên hắn cảm nhận được cái gì gọi là nguy cơ tiềm ẩn.

“Nhìn kìa, hai người họ trông thật thân thiết.” Cá voi không bỏ lỡ thời cơ, ngồi bên cạnh bỏ thêm đám chua.

Văn Sơ kìm không được nhìn về phía Lỗ Như Hoa. Cá voi nói không sai, trong mắt người ngoài, cũng coi là ... Xứng đôi? Nhìn bóng rỏ trong tay bỗng nhiên thật chướng mắt, càng nghĩ càng không cam lòng, càng nghĩ càng bất đắc dĩ, hắn cảm bóng, đi về hướng sân tập.

Vì vậy mới phát sinh hai vấn đề, kết quả của hai vấn đề là một sự kiện vui có buồn có.

Vấn đề thứ nhất, bóng thì đàn hồi mạnh, lực nện xuống lớn như vậy, không thể dự tính được lực này. Trái bóng Văn Sơ ném xuống đất bắn ngược lên, trình diễn một đường vòng cung tuyệt đẹp, sau đó đập vào người lớp trưởng lớp kiến trúc Lý Hàm Trúc, đau đến nhe răng nhủu này.

Thực ra chỉ là một cú va chạm, cũng không tính là chuyện lớn. Chuyện lớn là màn kịch nhỏ vô tình này lại bị sinh viên khoa kiến trúc - trong đó có Hạ Thịnh vừa vào sân bóng rổ trông thấy. Tất nhiên kết quả thấy ngay là chỉ trò, cười cợt, vân vân mây mây.

Hạ Thịnh là ai? Đó là thần tượng nhỏ trong lòng, người tình nhỏ trong mộng của Lý chủ đài. Bị cười cợt trước mặt thiên thần, hậu quả sẽ thế nào? Dĩ nhiên khó lường! Vì thế Lý chủ đài hùng dũng - hiên ngang xoay người đi đến chỗ Văn Sơ và Cá voi, trịnh trọng – một cách bất thường, đưa bóng lại cho hai người, nhưng yêu cầu phải xin lỗi.

Vấn đề thứ hai trực tiếp phát sinh từ vấn đề thứ nhất. Trong trường hợp bình thường, làm sai thì phải xin lỗi, đó là điều tất nhiên, nói xong câu xin lỗi thì xong chuyện. Nhưng với bạn Văn Sơ hôm nay là ngoại lệ. Hấn đứng, đôi mắt ghen tuông vốn đang nhìn Tiểu Thanh khanh khanh trầm trầm với Lỗ Như Hoa quét một đường, bắn về phía Lý chủ đài. Lý chủ đài chậm tiêu, lập tức giải nghĩa ánh mắt kia: « Ta cố tình đó, rồi sao ? »

Khiêu khích tập một!

“Bạn học, các cậu hơi quá rồi.” Lý chủ đài nhiều nhất sẽ chỉ nói câu này

“Chúng tôi học khoa Mỹ thuật, chỉ «vẽ» lên tường!” Phó Tâm Thành còn sợ tình thế chưa đủ loạn, “Đừng ý mấy người khoa kiến trúc nam sinh nhiều mà hoành hành ngang ngược trên sân bóng rổ.”

“Chúng tôi ngang ngược? Tôi bị các người ném trúng mà lỗi thuộc về tôi?” Lý chủ đài dờ khóc dờ cười.

“Nói cho mấy người biết, có «giấu điểm» cũng không thoát nổi khoa mỹ thuật chúng tôi, chạy cũng chạy không thoát.” Cá voi rất “vô sỉ” liếc mắt nhìn nhìn Lỗ Như Hoa, nhân thể trừng mắt nhìn Tiểu Thanh đang chạy đến.

Khiêu khích tập hai!

Lỗ Như Hoa từ xa đã thấy trọn vẹn kịch hay, chỉ cười cười, về mặt thờ ơ.

Nụ cười này làm đầu Văn Sơ tỉnh táo, cảm thấy hấn vừa nhàm chán vừa đáng buồn, vừa đáng thương vừa vô vị, chẳng muốn ở lại thêm nữa, liền xoay người bước đi.

“Xin lỗi đi!” Tiểu Thanh kéo khuỷu tay hấn, giọng nửa cười nửa lãnh đạm, “Cho dù không phải khoa mỹ thuật, cũng nên biết phép lịch sự cơ bản.”

Nếu là người khác kéo, cho qua.

Nếu là Tiểu Thanh kéo... Hừ!

Văn Sơ chậm rãi hất tay cậu ta ra, mắt xẹt qua cậu ta, coi như không tồn tại.

Ánh mắt “điện xẹt” này rất có ý nghĩa, người bình thường khó mà sử dụng được, thể hiện vẻ hết sức coi thường, khinh bỉ khả năng của «người ta», lực sát thương rất mạnh. Trong chốc lát, xôn xao nổi lên bốn phía, khoa kiến trúc, chỉ cần đang ở sân bóng rổ, lập tức vây lại, nhìn khoa mỹ thuật như hổ rình mồi.

“Đánh nhau rồi! Có nổi niều gì không?” Hạ Thịnh phấn chấn chen vào, cô nàng đứng là người thích xem náo nhiệt không sợ mặt chủ nhân.

Tiểu Thanh lời đầu cô nàng nhắc trở về, “Tránh sang bên kia chờ đi.”

Hạ Thịnh chột dạ, gờ chân đá cậu ta mấy cái nhưng chỉ trúng không khí, bèn tỏ vẻ khinh bỉ nhìn Tiểu Thanh.

“Này, xin lỗi đi.” Lý chủ đài thấy quân dự bị đã đến, càng thêm can đảm.

Cá voi và Phó Tâm Thành cho rằng thái độ của anh chàng là đang xen vào cuộc chiến giành “mỹ nữ” Lỗ Như Hoa, thái độ càng thêm hung dữ, không chịu xin lỗi.

Khiêu khích toàn tập!

“Quên đi, vô tình thôi mà!” Lỗ Như Hoa vào cuộc. Cô thừa hiểu hành động của Văn Sơ vốn là hướng về phía cô, vô tình dẫn đến mâu thuẫn giữa hai khoa.

“Vì sao phải quên?” Văn Sơ cuối cùng đã mở miệng, nhìn chằm chằm Lỗ Như Hoa.

Có trời biết, khi hấn hỏi câu này trong lòng khẩn trương đến mức nào, chỉ hy vọng Lỗ Như Hoa có thể nói một câu “vì tôi lo cho anh”..... Nhưng cũng biết chỉ là hão huyền. Lỗ Như Hoa lúc này đang đứng trước Tiểu Thanh, dường như rất sợ cậu ta sẽ bị đánh.

“Không vì sao cả, cũng không có gì nghiêm trọng !” Lỗ Như Hoa mỉm cười, “Chuyện không lớn, các bạn đừng để ý. Giải tán hết đi”

“Tôi cảm thấy đây là chuyện lớn.” Văn Sơ không định thôi. Hắn cảm thấy hơi mâu thuẫn: Rõ ràng là hy vọng giải hòa với Lỗ Như Hoa, nhưng chuyện lại thành ra như vậy, càng lúc càng ngược lại với dự tính, làm hắn cảm thấy khó chịu.

“Tôi cũng hiểu chuyện này rất lớn!” Hạ Thịnh cũng tiến vào, “Nếu đã như vậy, mọi người đều là người có học, không nên đánh nhau. Chơi bóng đi, thế nào?”

Nam sinh kiến trúc ồn ào: “Thực lực cách nhau quá lớn, chúng ta thắng họ lại không phục.”

Nam sinh mỹ thuật phản nộ: “Chờ đi. Chúng tôi ít người, nhưng người nào cũng có khả năng hơn.”

“Văn Sơ, đồng ý đi, sợ quái gì!” Cá voi mừng thầm, Văn Sơ đánh bóng rõ không phải giới bình thường.

Văn Sơ mặc kệ hắn, nghiêm trang hỏi Lỗ Như Hoa: “Em nói đi?”

Quần chúng hóng hót : Thì ra là thế..... Đó mới là mấu chốt!

Lỗ Như Hoa nghĩ ngợi: “Nếu bên nào thắng, giải thưởng có thể lấy từ chỗ tôi không?”

Quần chúng hóng hót: Té xỉu.

Vì thế, một cú phát bóng dẫn đến thảm án, không phải, là dẫn đến một trận đấu bất đầu. Phần thưởng rất đơn giản, ai thua phải mua ở chỗ Lỗ Như Hoa mười thùng bia, ngoài ra trước toàn trường S phải ra thông báo nhận thua rộng rãi.

Tiền thưởng là chuyện nhỏ, mặt mũi là chuyện lớn; ra thông báo là chuyện nhỏ, mặt mũi là chuyện lớn. Hai người là chuyện nhỏ, ái tình mới là chuyện lớn! Đương nhiên, câu này là suy nghĩ trong đầu Văn Sơ.

Đối với Lỗ Như Hoa mà nói, ba người cũng là chuyện nhỏ, bán được hàng mới là chuyện lớn nhất!

Áo xanh: Nam sinh khoa kiến trúc.

Áo trắng: Nam sinh khoa Mỹ thuật tạo hình.

Quần chúng vây xem không hiểu sự tình nhiều không xuê, vô tình đi ngang cũng có, thích xem náo nhiệt cũng có, không xem chơi bóng chỉ nhìn soái ca cũng có.

Đương nhiên, cũng có người chỉ đơn thuần vì mê bóng rổ, nhưng số người này rất ít.

Hai bên bắt đầu khởi động làm nóng, chỉ có Văn Sơ thấp thòm, luôn nhìn về phía Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa đang đứng cạnh Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh muốn cười, lại không dám cười to, “Cậu cố ý phải không, theo tôi làm gì chứ? Nhìn ánh mắt giết người của cậu ta kia !”

Lỗ Như Hoa ra vẻ tất nhiên, “Đương nhiên, tôi với cậu nói mấy câu, làm cho cậu ta mất tập trung, cơ hội thắng của các cậu cũng nhiều hơn một chút.”

“Cậu không hy vọng cậu ta thắng sao? Thật sự không thích cậu ta?” Tiểu Thanh nghĩ ngợi rồi hỏi thẳng.

Lỗ Như Hoa hơi giật mình, nhưng trả lời rất nhanh: “Để Văn Sơ thắng, khoa chúng ta phải mua bia ở chỗ tôi, cậu nói, tôi có thể không hạ gục anh ta trước sao? Lời tự nhiên ít đi – cái này tôi không thể chấp nhận được!”

Tiểu Thanh ghen hống nhìn trần trời, sau một lúc lâu, gãi ngón tay cái lên, “Bái phục!”

“Tôi không có nhiều thời gian đi phong hoa tuyết nguyệt (*).” Lỗ Như Hoa nói thần nhiên.

(*) Phong hoa tuyết nguyệt : Ý chỉ chuyện tình cảm nam nữ.

Sau một hồi còi, trận đấu chính thức bắt đầu.

Nói thẳng ra, Lỗ Như Hoa không biết chơi bóng rổ, cũng không muốn xem vì sợ lãng phí thời gian. Riêng hôm nay cô ở lại. Bởi vì có đặt cược, tiền lời không tệ, vậy thì cô ở lại buôn bán. Còn có đúng như tự nhủ của cô hay không thì chỉ ông trời mới biết.

Lỗ Như Hoa phải thừa nhận, trên sân bóng, đôi mắt cô không ngừng lén lút đuổi theo Văn Sơ. Cô không nghĩ kỹ thuật của hắn tốt đến vậy. Nhìn hắn linh hoạt di động trái – phải, cướp bóng, nhảy lên ném vào rổ. Nhanh như chớp, giống như không hề quan tâm kết quả bóng có vào rổ hay không. Trên người hắn có một loại tự tin đã thành khí chất. Thứ khí chất có được nhờ cuộc sống đầy đủ không phải lo nghĩ từ lúc lọt lòng, mới có thể bộc lộ một sự thông dong dường vậy. Sự thông dong này, Lỗ Như Hoa không có, bây giờ và sau này e rằng cũng không thể có. Lòng cô đắng chát.

Không phải cô không biết nguồn cơn sự tức giận của Văn Sơ. Nhưng cô bất lực. Lúc con búp bê thủy tinh được đặt vào tay cô, lòng cô ấm áp bao

hiều, thì giây phút nó bị ném xuống mang đến cho cô bấy nhiêu lạnh lẽo. Lỗ Như Hoa chỉ có can đảm đón nhận lần thứ nhất, nhưng không đủ dũng khí đón nhận lần thứ hai.....

Cá voi nói đúng, khả năng chơi bóng của Văn Sơ ở trường S không phải e sợ ai, trước kia hẳn ở nước ngoài cũng đã từng thi đấu mấy trận. Có điều hẳn chỉ chơi để thư giãn chứ không thích. Nếu không cần thiết, hẳn sẽ không ra sân. Bởi vì hẳn phải bảo vệ tay, đôi tay chỉ thích hợp vẽ tranh.

Văn Sơ công nhận Tiểu Thanh thực sự là một đối thủ tốt, còn “người gặp họa giữa đường” Lý Hàm Trúc nhiều lắm chỉ có thể đóng vai ngồi nỏ. Trên sân đấu, cục diện đang dây dưa ở thế bất phân, Tiểu Thanh và Văn Sơ nhìn nhau chăm chăm, không ai nhường ai. Hai người cao như nhau, thể lực xấp xỉ, khí thế xấp xỉ, nếu bất buộc phải có một chút khác nhau, thì đó là Văn Sơ đang nôn nóng muốn kết thúc, còn Tiểu Thanh thì thắng thua đều được.

Cho nên xét về tâm lý, Tiểu Thanh ổn định hơn.

“Tiểu Thanh cố lên! Lỗ Như Hoa nói nếu cậu thắng, cậu ấy sẽ nhảy với cậu vũ điệu Latin lần nữa!” Một sinh viên khoa Kiến trúc không vào sân hết lên. Sau đó là một chuỗi tiếng cười, tiếng đùa giỡn inh ỏi.

Câu đùa này đối với Văn Sơ mà nói chính là lửa cháy đổ thêm dầu.

Mất thấy Tiểu Thanh đã giành được bóng, Văn Sơ lập tức vòng qua vài người lao đến. Trong lúc vội vã, bước chạy cũng rối loạn. Chỉ năm bước khoảng cách, hẳn không kịp giữ thăng bằng để đứng vững, bóng không cướp được, loạng choạng vấp ngã, lại đưa tay phải chống xuống trước.

Ngay lúc hẳn ngã xuống, Lỗ Như Hoa hét lên một tiếng. Văn Sơ cách cô rất xa, sân bóng ồn ào, nhưng lỗ tai cô chỉ nghe thấy tiếng xương gãy đánh rắc, âm thanh rất lớn, dường như kích hoạt mọi giác quan của cô, đau đến mức không chịu nổi.....

Trận đấu dừng lại. Tất cả mọi người nhanh chóng vây quanh Văn Sơ, kể cả Lỗ Như Hoa. Cá voi và Phó Tâm Thành vô cùng phối hợp ngăn các nữ sinh khác lại, để cô có thể ngay lập tức có mặt ở “hiện trường gặp chuyện không may”.

Lỗ Như Hoa điềm tỉnh đã biến mất, thay vào đó, đôi mắt cô đỏ hoe.

Không còn “chương ngại vật”, Văn Sơ ngay trước mắt cô, mắt hẳn nhắm chặt, chau mày, tay trái chống sàn, tay phải buông lơi, một cử động nhỏ cũng không dám.

Lỗ Như Hoa không biết thương thế của hẳn thế nào, nhưng là nhìn dáng vẻ của hẳn đã không thể nói không ra lời. Trán hẳn đầy mồ hôi, không biết là do mới vừa chơi bóng hay là đau, cũng không biết cánh tay hẳn có đến mức gãy xương không. Cô hoảng loạn.

“Văn Sơ, anh đứng lên được không?” Giọng Lỗ Như Hoa hơi nghẹn ngào.

Câu nói đầu tiên của cô làm cho Văn Sơ ảm lòng.....

Hắn cảm thấy mình quá sức mất mặt, cứ thế chặn bóng mà không hề chú ý sử dụng kỹ thuật, lại còn có thể dễ bị thương. Chỉ vì muốn biểu diễn hết khả năng cho cô xem, không ngờ lại biến khéo thành vụng. Đau! Quả thật rất đau, cánh tay phải chắc là đã gãy xương, không có cách nào cử động, vừa bức mình vì không thể nằm luôn trên sàn, lại bức mình vì sân bóng không phải bệnh viện, chẳng có ai lại giúp hẳn tìm một mũi thuốc mê.

Câu nói của Lỗ Như Hoa như liều thuốc mê mà hẳn chờ đợi.

Chỉ một câu đơn giản: “Văn Sơ, anh đứng lên được không?”

Văn Sơ cũng không trả lời, nhủ thầm trong lòng : Có đứng lên được cũng tuyệt đối không đứng.

Vì thế, hẳn lập tức hợp theo lẽ trời gieo hết thân mình tựa vào vai Lỗ Như Hoa.

Chung quanh lập tức im lặng. Tiểu Thanh kinh ngạc nhìn màn kịch vui trước mắt, không thể không thừa nhận, cậu ta đang rất muốn cười. Cơ thể cao to của Văn Sơ tựa vào thân hình gầy nhỏ của Lỗ Như Hoa nhìn thật.....

Nửa giờ sau, Văn Sơ dòi chỗ nằm, từ sàn bóng rổ sang giường bệnh trong phòng bệnh đơn của một bệnh viện tư nhân. Hẳn thừa nhận: Thích cái giường sau hơn cái giường trước.

Vốn dĩ đưa hẳn đi là cả một đội quân mệnh mông cuồn cuộn, có xung phong nhận việc - Lý đài chủ, Tiểu Thanh, còn cả hai thành viên khoa mỹ thuật phòng 205. Nhưng Văn Sơ kiên quyết không chịu. Cho Tiểu Thanh ở lại cùng Lỗ Như mất to mắt nhỏ, lúc ẩn lúc hiện mà khanh khanh tướng tướng ? Không có cửa đâu, cửa sổ cũng không được!

Còn bạn Văn Sơ cũng thể hiện một hình ảnh hết sức đứng đắn, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến những ánh mắt lo lắng khản trương của các nữ sinh hâm mộ. Nhưng có một cái gọi là nhắm mắt làm ngơ mà bịt tay trộm chuông. Khi được đưa lên tầng xi, người bị thương rất hợp thời mà từ cửa sổ trung ra một vết mặt vô cùng thân thiết và khản trương.

Bệnh viện này do Văn Phi chỉ định, Lỗ Như Hoa ngồi ghế sau, đầu tiên gọi điện cho Văn Phi. Đương nhiên, lúc này Văn Sơ vẫn nằm trong lòng cô, « vô tình » rên hai tiếng, chứng minh tình trạng đau đớn. Ngồi gần ghế lái là Cá voi, quay đầu nhìn Văn Sơ một cái, lập tức hiểu được mấy phần, nhóc con Văn Sơ này đúng là vì yêu phần đầu quên mình, mặt mũi cũng mặc kệ.....

Đến bệnh viện, việc đầu tiên là lập tức kiểm tra.

Việc thứ hai: Tiếp tục kiểm tra.

Lỗ Như Hoa chạy lều trên lều dưới, đóng tiền, lấy tên, diu Văn Sơ đi chụp phim. Cô đảm đương hết thảy mọi việc, bực bội chân cẳng không thể mọc Phong Hỏa Luân (bánh xe lửa của bạn Na Tra). Nét mặt đau đớn chịu không nổi của Văn Sơ làm cô hoảng hốt, đầu óc rối loạn, không thể suy nghĩ được gì, thậm chí còn sợ hãi phát bệnh như Lỗ Tự Ngọc.

Với Lỗ Như Hoa, bệnh viện không phải là nơi xa lạ. Từ nhỏ cô đã là khách quen trong lúc dẫn Lỗ Tự Ngọc đi khám. Nhưng cô không thích chỗ này, không thích mùi thuốc sát trùng lúc nào cũng lẩn vẩn trong mũi, không thích những chiếc bóng áo trắng hoặc nhộn nhịp, hoặc lặng lẽ qua lại, cô nhìn thấy bác sĩ lập tức quáng mắt, nếu có thể, cô hy vọng cả đời không phải nhập viện. Mà cũng chỉ bệnh viện mới có thể tước bỏ hết mọi kiên cường bề ngoài của cô, làm cho cô trở lại là một cô gái bình thường.

“Hài lòng chưa?” Cá voi thừa lúc Lỗ Như Ngọc ra ngoài lấy nước, trêu ghẹo Văn Sơ.

Văn Sơ vừa chụp phim, tay cũng không đau như lúc đầu nữa, trong lòng rất vui sướng, “Không sao.”

“Hay là thừa lúc mà làm tới, cùng Lỗ Như Hoa làm hòa?”

“Làm hòa cái gì?” Văn Sơ nhũn mảy, “Tụi tôi đến giờ vẫn rất hòa thuận, các người cũng thật là! không biết lễ phép, dám gọi thẳng tên chị dâu các cậu!”

Cá voi tức cười, vừa định cọt nhả vài câu, “chị dâu” cảm nước đi vào.

“Bác sĩ, anh ấy không chảy máu, không chảy máu thì chắc không có việc gì phải không? Không đến nỗi gãy xương chứ?” Lỗ Như Hoa đưa nước cho Văn Sơ, lập tức quay sang thăm vấn “áo choàng trắng”.

Áo choàng trắng là một người đàn ông ngoài bốn mươi, thái độ không thể nói là không tốt, chỉ là quá sức chuyên nghiệp làm cho người ta cảm giác như người máy, “Có gãy xương không chút nữa xem phim chụp sẽ biết. Không xuất huyết không có nghĩa là không gãy xương, nếu là gãy xương kín sẽ không thấy chảy máu.

“Nếu gãy xương Sẽ để lại di chứng sao?” Lỗ Như Hoa khẩn trương chất vấn.

“Khó mà nói trước ! Dưỡng thương không tốt, vận động đụng đến chỗ gãy, có thể có di chứng.” Áo choàng trắng mặt không biểu tình trả lời.

“Không được, anh ấy không thể có di chứng!” Lỗ Như Hoa gấp đến đỏ mắt, cuống quýt xua tay, “Anh ấy là họa sĩ rất tài năng, ở nước ngoài giành được rất nhiều giải thưởng, tranh của anh ấy tương lai sẽ đo li tính tiền! Bác sĩ, ông nhất định phải chữa khỏi cho anh ấy!”

“Cô gái này thật là.....” Áo choàng trắng nâng kính mắt, bất mãn, “Bệnh nhân quan trọng nhất, sao lại dùng tiền đi cân nhắc? Cô nói như vậy, anh ta không vui đâu.”

“Cô ấy nói không sai, tôi rất thoải mái.” Văn Sơ hí hóp mắt, cuối cùng cũng mở miệng.

Chính xác! Hiện giờ hắn cảm thấy rất thoải mái, vô cùng thoải mái. Nếu là người khác nói, Văn Sơ thế nào cũng tức điên, dám coi hắn là cây tiền! Nhưng đây là Lỗ Như Hoa nói! Máy câu này, Lỗ Như Hoa chỉ dùng cho Lỗ Tự Ngọc, bây giờ lại dùng để mô tả hắn. Điều này có nghĩa là gì? Nghĩa là trong lòng cô, hắn có địa vị ngang với Lỗ Tự Ngọc ! Bác sĩ kia quá sức tục nhân (loại người phàm tục), biết cái gì mà nói!

Văn Sơ cảm động tới mức kích động, đôi mắt bùng đỏ bị Lỗ Như Hoa giải nghĩa thành đau đến phát khóc.

Đang bàn luận, y tá đem phim chụp tới, áo choàng trắng cẩn thận quan sát, sau đó kết luận, “Không gãy xương, chỉ bầm tím vài chỗ cơ thôi.”

Quần chúng có mặt thờ phào.

“Xử lý sơ qua, có thể về nhà tĩnh dưỡng, chút nữa tôi sẽ kê thuốc và những việc cần lưu ý cho các cô cậu.” Phản xạ của áo choàng trắng đối với những thương tổn nhỏ đã thành thói quen.

Cá voi và Lỗ Như Hoa đương nhiên mừng rỡ.

Còn Văn Sơ, tiếc nuối.

Phải chi hắn chống tay xuống mạnh thêm chút nữa.....

“Bác sĩ có thể cam đoan tay em tôi nhất định không có việc gì?” Chỗ cửa vang lên một giọng nói lười biếng, ba phần uể oải, bảy phần không chút khách khí.

Mọi người có mặt ngạc nhiên quay đầu.

Đối với Cá voi, người này đương nhiên xa lạ.

Đối với Lỗ Như Hoa và Văn Sơ, quá sức quen thuộc.

Ác ma Văn Phi.

“Đề tôi xem!” Văn Phi chậm rãi đi đến, trực tiếp vịn tay Văn Sơ lên quan sát, rất hài lòng nhìn hấn không kịp phòng bị, rú lên thán thiết, “Chỉ bầm tím vài chỗ cơ ! Nhìn đi, cánh tay em tôi sưng kinh khủng thế này! Trước kia tôi có một người bạn, cũng bị thương như vậy, vì không chuẩn đúng bệnh, càng lúc càng sưng to, cuối cùng không kịp mổ. Đoán đi, cuối cùng cậu ấy thế nào?”

So với điệu bộ đứng đưng lúc này, cứ như là hai người khác nhau.

“Cuối cùng làm sao?” Mọi người lo lắng đến thất hòng, ngay cả áo choàng trắng cũng nửa tin nửa ngờ nhìn anh ta.

“Cát!” Giọng Văn Phi nặng nề.

Mọi người: Tan nát cõi lòng.

“Cậu thanh niên này... Cậu có nói quá lên không vậy?” Áo choàng trắng lấy lại tinh thần, lại nâng kính mắt, “Cậu hoài nghi chuyên môn của tôi phải không? Theo tôi thấy, bệnh nhân chỉ gặp thương tổn nhỏ, bị trặc tay nhẹ thôi.”

“Tôi cũng chẳng phải nói chuyện giạt gân!” Văn Phi neho mắt lại, giọng nói vang lên, mang theo hương vị mê hoặc lạ lùng, “Mọi khả năng đều có thể. Đương nhiên, nếu bác sĩ có thể nói một câu, chú cam đoan em trai tôi trăm phần trăm không có việc gì, tôi tuyệt đối không nói thêm nữa. Còn nếu không thể..... Sau này em tôi có việc gì tôi sẽ phải tìm người chịu trách nhiệm.”

“...Theo góc độ y học thì.....” Mặt áo choàng trắng lộ vẻ khó xử, quả thực là mọi khả năng đều có thể xảy ra, trước mắt thì bệnh nhân không có việc gì, nhưng ai dám cam đoan trong thời kỳ dưỡng bệnh sẽ không phát sinh vấn đề nghiêm trọng.....

Làm bác sĩ, tuyệt đối không thể trước mặt bệnh nhân cam đoan gì hết! Áo choàng trắng âm thầm quyết định, dần dần vững tâm hơn.

Lỗ Như Hoa há hốc miệng, trong lòng chợt mâu thuẫn, lúc thì cảm thấy Văn Phi nói không sai, lúc lại nghi ngờ có phải anh ta..... hơi chuyện bé xé ra to.....

Mặc kệ thế nào, mười phút sau, áo choàng trắng đã bị Văn Phi tấn công tới mồ hôi ướt đầm, kết quả là viết chẩn đoán: Bệnh nhân bất động nằm trên giường, tình trạng cánh tay rất nghiêm trọng, vô cùng nghiêm trọng.

“Văn Sơ, cậu cứ an tâm nghỉ ngơi, bài vở tôi sẽ ghi giúp.” Cá voi nháy mắt ra hiệu, không nhìn ra dù chỉ đôi chút sự « thương tâm » đối với bệnh nhân Văn Sơ.

Lỗ Như Hoa thờ ơ, bỗng nhớ lại lúc vừa đến, Văn Phi rõ ràng là đã an bài xong xuôi cho Văn Sơ rồi. Nếu không còn việc gì nữa, cô rất muốn đi, nhưng nhìn Văn Sơ, vóc người cao lớn như vậy nằm trên giường bệnh đầy rứt rề, đôi mắt đáng thương nhìn cô, nội tâm lại mềm nhũn. Lỗ Như Hoa lập tức tự nhủ: Đi ngay, phải đi ngay lập tức!

“Bài vở thì dễ rồi, vấn đề là ai có thể chăm sóc Văn Sơ?” Văn Phi lộ vẻ hết sức khó xử, ngẫm nghĩ thật lâu, “Công việc của anh bận rộn, không có thời gian. Cá voi, em là bạn tốt của nó, nhưng dù sao cũng là con trai, e là không cần thận được như y tá.”

Văn Sơ gật đầu thật mạnh, ý cười trong mắt một chút cũng không dấu được.

Lỗ Như Hoa thờ ơ ngược nhìn trần nhà.

“Vậy bây giờ phải làm sao đây?” Cá voi cố thêm, “Tôi khẳng định là không được, vụng tay vụng chân, không may lại làm cậu ta nặng thêm, cam đoan không gánh nổi trách nhiệm, không được! ”

Lỗ Như Hoa héch mũi lên trần nhà.

“Đúng vậy, thật sự khó xử quá !” Văn Phi lắc đầu, lại nghĩ nghĩ, rồi như bỗng nhiên nghĩ tới Lỗ Như Hoa, “A? Như Hoa, em có cách nào tốt không?”

Văn Sơ lập tức quay đầu, nhìn về phía Lỗ Như Hoa, ánh mắt đầy chờ mong.

Lỗ Như Hoa mỉm cười, “Rất đơn giản, mời y tá chăm sóc tại nhà đi. Anh Văn Phi, anh có tiền, nhất định sẽ mời được y tá tốt nhất.”

.

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tổn thương gân cốt thật tốt

Hắn biết, thương tâm hắn gây ra cho cây xương rồng nhỏ đã làm cô càng tự giấu kín mình hơn, càng ẩn thân vào vỏ ốc sâu hơn. Nghĩ đến chuyện đã xảy ra ở hồ Phù Dung đêm đó, hắn tự trách mình sao lại tự chặt đứt đường đi của mình như vậy. Cho nên, hắn phải xin lỗi cô, mong cô cho hắn một cơ hội khác, mở cửa trái tim cô thêm một lần nữa.

“Y tá cũng có thể mời được bằng điện thoại. Anh Văn Phi, nếu anh cần, chỉ gọi một cuộc điện thoại là tìm được ngay một người chuyên nghiệp. Em còn bận chút việc, xin phép đi trước.” Lỗ Như Hoa mỉm cười lễ phép chào.

“Còn tôi thì sao?” Văn Sơ lạnh người, kêu thất thanh.

“Văn Sơ, anh dưỡng thương cho tốt, tôi đại diện khoa kiến trúc chúc anh sớm bình phục. Trận đấu kia..... Chẳng phân biệt được thắng bại, không cần tốn tiền mua bia, gặp lại anh sau.” Lỗ Như Hoa tiếp tục cười, thậm chí còn đi tới giường cầm tay trái Văn Sơ lắc lắc.

Văn Sơ hy vọng Lỗ Như Hoa cư xử với hắn thật hung dữ cũng được, trừng mắt, khinh bỉ cũng tốt, châm chọc khiêu khích cũng tốt, chỉ cần đừng hờ hững như lúc này. Trong lúc buồn bực, chỗ bị thương trên tay phải đau nhói, càng đau càng buồn, càng buồn càng đau.

Văn Phi ngơ ngác đứng không gờ lê một giây, ngay sau đó lập tức gật đầu, “Lỗ Như Hoa nói đúng, nhờ y tá là chủ ý không tệ, mất bao nhiêu tiền?”

Lỗ Như Hoa nhanh chóng trả lời: “Nếu mời người chuyên nghiệp thì khoảng 100 tệ một ngày.”

“Một ngày một trăm tệ, được rồi.” Văn Phi tỏ vẻ hài lòng. “Quyết định như vậy, tụi em về trường đi. Chút nữa anh sẽ mời y tá cho Văn Sơ.”

Văn Sơ oán hận nhìn Văn Phi.

Cá voi do dự nhìn hắn.....

Lỗ Như Hoa cảm thấy buồn cười, nhìn điệu bộ của Văn Sơ cũng biết hắn cũng không có gì vấn đề lớn, không còn lo lắng, tức khắc trở nên kiên quyết. Cô không nghĩ sẽ ở lại bệnh viện để người khác hiểu lầm. Một số việc, nên để nó tự trôi qua.

“Anh Văn Phi, gặp lại anh sau.” Lỗ Như Hoa chào, Cá voi cũng không giữ nữa, cô lập tức đứng dậy.

“Cá voi, em nói thử coi, y tá giá một ngày một trăm, có phải hơi rẻ không?” Văn Phi đột nhiên hỏi Cá voi.

Cá voi ngơ ngác, bất giác dạ một tiếng.

“Anh cảm thấy hơi ít, Văn Sơ từ nhỏ đã khó tính, anh nghĩ..... Hay là giúp nó tìm người cao cấp hơn đi, em giúp anh hỏi xem, có y tá nào chăm người bệnh tại nhà giá một ngày ba trăm không? Năm trăm cũng được, chỉ cần là người tốt nhất.”

Lỗ Như Hoa há hốc miệng, bàn tay đã đặt lên nắm cửa cũng buông xuống, quay đầu nhìn Văn Phi, nói gần như hét: “Ba trăm? Không cần nhiều như vậy, y tá bình thường một ngày chỉ có năm mươi tệ, em nói một ngày một trăm là giá của người có tiếng lắm rồi. Văn Sơ chỉ bị thương nhẹ thôi mà.”

“Không được, vết thương nhỏ, nhưng anh vẫn muốn tìm người giỏi, tốt nhất là phải đa năng, có thể nói chuyện phiếm với nó, biết nấu nướng, biết pha nước cho nó uống. Tính đi tính lại..... Một trăm tệ với những công việc đó coi bộ hơi rẻ.”

“Nhưng cũng không đến mức tốn nhiều như vậy.....” Hai mắt Lỗ Như Hoa đăm đăm.

Văn Sơ chột hiểu ra dụng ý của Văn Phi.

Hắn lập tức che giấu vui mừng, làm bộ thản nhiên, “Như Hoa, em về trường đi, bài vở khoa kiến trúc nhiều, anh không làm phiền em nữa. Về phần y tá chăm sóc, anh hai, giúp em tìm người giỏi một chút, em không thích người nào “sơ đẳng” quá.”

“Cá voi, phải làm phiền em rồi, cứ dựa theo tiêu chuẩn một ngày ba trăm mà tìm.” Văn Phi đẩy “trọng trách” cho Cá voi.

“Thật sự phải tìm người như vậy sao.....” Lỗ Như Hoa kéo người đang “nóng lòng muốn đi” - Cá voi, “Là tiền đó.....”

“Anh biết đó là tiền, bắt đắc dĩ thôi.” Văn Phi nhún vai.

Về mặt Văn Sơ vô cảm, nhìn lên trần nhà.

“Một ngày ba trăm.....” Đầu óc máy tính của Lỗ Như Hoa bắt đầu bùm bùm tính toán, mười ngày là ba ngàn..... Xem ra cái tay Văn Sơ không phải tay thịt mà là tay tiền.....

Lỗ Như Hoa “hỏi lại cho chắc”: “Thật sự là một ngày ba trăm?”

Văn Phi quả quyết gặt đầu.

“Ôi.....” Lỗ Như Hoa buồn bực than, “Tiếc là ban ngày phải học.....”

“Ban ngày không cần, chủ yếu là buổi tối!” Văn Phi tỏ vẻ chuyên nghiệp, “Các cơ bị bấm tím buổi tối thường đau nhức, tâm lý cũng đặc biệt yếu ớt, cần phải có người bên cạnh an ủi, nếu không rất dễ sinh ra tâm thần không yên, dẫn đến mất ngủ hoặc trầm cảm.”

Cá voi lại ngo ngắc chen vào, “Lần đầu nghe nói bấm cơ để lại di chứng trầm cảm.....”

“Anh đang nói, chỉ cần buổi tối đến chăm sóc Văn Sơ là đủ? Ba trăm một ngày?”

“Đương nhiên.” Văn phi gặt đầu.

“Cứ giao cho em, em phụ trách, ok?” Lỗ Như Hoa không bận tâm đến Cá voi, hào hứng vòng qua giường bệnh nhảy đến cạnh Văn Phi, hấp tấp “thành giao”, “Yên tâm, em sẽ an bài thật tốt!”

“Em?” Văn Phi buồn cười nhìn cô, “Em bận học như vậy, còn muốn “làm thêm” ban đêm, sợ là không tốt”

“Không sao, em sẽ có cách.”

“Nhưng mà.....”

“Khụ khụ! Khụ khụ!” Văn Sơ lập tức ho khan ngắt lời Văn Phi. Hắn sợ lỡ anh mình càng nói càng hờ, giấu đầu lòi đuôi, càng sợ Lỗ Như Hoa buồn bực lại phẩy tay áo bỏ đi. Lỗ Như Hoa rõ ràng vẫn có tiếng một lời bốn ngựa chạy theo không kịp

Văn Phi thăm mắng hắn, lại tự trách mình có một thằng em ngu ngốc..... Đành kết thúc, “Vậy được rồi, Lỗ Như Hoa, cứ như vậy đi. A.....Ngại quá, làm em vất vả rồi.”

“Không sao.” Lỗ Như Hoa cười đến vô cùng ngọt ngào, mở cờ trong bụng, “Khi nào thì bắt đầu làm việc? À! Đêm mai được không, em cần chuẩn bị trước.”

“Được!” Văn phi gặt đầu, “Cứ như vậy. Văn Sơ không thích mùi thuốc trong bệnh viện, anh đưa nó về nhà dưỡng thương tốt hơn.”

“Ồ, về nhà? Vậy uống thuốc làm sao bây giờ?” Lỗ Như Hoa ngo ngắc.

“Có thể mời bác sĩ về nhà.” Văn Sơ lơ đãng trả lời.

Lỗ Như Hoa trừng mắt nhìn Văn Sơ, “Đại thiếu gia nhiều tiền, nhà tư bản độc ác!”

Tiếp tục trừng mắt.

Trùng đến lúc Văn Sơ chột dạ gục đầu xuống, tay trái nắm góc áo thì thảm ra vẻ ủy khuất, “Có tiền cũng chẳng phải lỗi của tôi.”

Tóm lại, Văn Sơ từ bị bấm cơ, được chẩn đoán thành thương tích cực kỳ nghiêm trọng, người bị thương nặng không chịu chữa trị ở bệnh viện, lại đòi “chuyển về” điều trị tại nhà.

Lúc “chuyển về”, Lỗ Như Hoa không đi theo, nóng lòng về trường S, nói là muốn nhanh chóng “ổn định” rồi mới làm việc. Văn Sơ hơi tiếc, nhưng cũng không dám giữ, sợ làm cô bất an lại biến hay thành dở.

Văn Phi nhìn hắn, thấy vẻ mặt chi tiếc không kịp rèn sắt thành thép, thăm nghĩ, em trai mình lần này xong thật rồi, đã rơi vào tay giặc!

Buổi tối, Văn Phi lại không ra ngoài, ở trong nhà, nhìn Văn Sơ khua một tay còn lại, điều bộ y hết quần gia “chỉ huy” di giúp việc dọn dẹp vệ sinh.

“Dì, nơi này phải thật sạch sẽ. Á..... Vòi sen phòng rửa mặt kiểm tra lại một chút, tuyệt đối không thể xuất hiện tình trạng nước chảy không ngừng.” Tay trái Văn Sơ nâng cổ tay phải bấm tới thâm đen, đi tới đi lui chỉ bảo.

Cô giúp việc bị hắn gọi đến phòng khách, vài phút sau vòng qua phòng rửa mặt, cuối cùng lếch thếch lê chân về phòng ngủ trong tình trạng hoa mắt chóng mặt, trong lòng dờ khóc dờ cười. Bình thường đứa nhỏ này đâu có hay nhiều chuyện như vậy, hôm nay không biết trúng phải gió gì.

“Anh hai, ngày mai anh có định đi đâu không?” Văn Sơ ghé mông vào sô pha, cười tình đến rợn da gà.

Văn Phi đề phòng dịch xa hắn, “Ngày mai? Không đi đâu hết. Ở nhà.”

“Không thể nào, anh, công việc ở xưởng rượu không gấp sao? Đạo này không phải doanh số tốt lắm sao? Anh nên chú ý đến công việc, đừng ở nhà hoài không tốt.”

“Không sao, em trai yêu quý bị thương, anh có bận mấy cũng phải dành thời gian chăm sóc cho em” Văn Phi nói rất chân thành, sau khi nói xong còn rất thân ái vỗ vai Văn Sơ.

Văn Sơ thở một hơi dài, cắn răng: “Anh hai, còn nhớ quả bóng rổ sản xuất với số lượng hạn chế năm ngoái ba tặng em không ? Đạo này em bận học quá, không có thời gian chơi, vậy đi, tặng cho anh đó.”

“Tặng cho anh? Thật ngại quá, làm anh tốt không nên tranh giành này nọ với em” Văn Phi cười tủm tỉm, dài giọng.

Văn Sơ cười khỏ, “Anh hai, không phải vậy mà.....”

“Ài, được rồi, anh sẽ biến mất, anh tự động biến mất. Nể tình em là em trai tốt của anh, cộng thêm phần quà trái banh kia.....” Văn Phi cười ha ha nhồm đậy, lấy từ ngăn tủ ra chai thuốc nước Vân Nam, chìa vào cổ tay Văn Sơ, phun mạnh liệt, “Vết thương nhỏ này, anh cũng chữa được, đừng nói tới bác sĩ.”

Văn Sơ cấp tay phải né tránh, “Phun ít thôi, vết bầm mau khỏi quá không tốt! Thương tích này bây giờ là bảo bối của em, chỗ dựa duy nhất bảo hộ cho em đó.”

Văn Phi buồn cười, nghĩ nghĩ rồi hỏi tiếp: “Lỗ Như Hoa..... cô ấy có thể chăm sóc em được không?”

“Được, đương nhiên là được.” Văn Sơ lạnh nhạt.

Lỗ Như Hoa chắc chắn là có thể, theo hần thấy, cho tới bây giờ, không có việc gì cô không làm được. Chấn chấn cô không hề xa lạ gì với bệnh viện. Bởi vì thường đưa Lỗ Tự Ngọc đi bệnh viện nên mới rành rọt các thủ tục và trình tự kiểm tra trong đó. Lúc cô lên lầu trên chạy lầu dưới, Cá voi chỉ có thể một bên nhìn. Nhưng cô vẫn chỉ là một cô gái trẻ mà thôi, hần không thể nghĩ ra cô phải cực nhọc thế nào để đưa em trai tới được, càng không nghĩ nổi cô gái không nơi nương tựa bằng cách nào đã trở thành câu xương rỗng như thế.

Hần biết, thương tâm hần gây ra cho cây xương rỗng nhỏ đã làm cô tự chôn giấu mình sâu hơn, càng ẩn thân vào vỏ ốc kín hơn. Nghĩ đến chuyện đã xảy ra ở hồ Phù Dung đêm đó, hần tự trách mình sao lại tự chặt đứt đường đi của mình như vậy. Cho nên, hần phải xin lỗi cô, mong cô cho hần một cơ hội khác, mở cửa trái tim cô thêm một lần nữa.

Mặc kệ áp dụng phương pháp gì, ít nhất cô đã chịu nhượng bộ bước đầu, ít nhất cô đã đồng ý đến nhà chăm sóc hần. Văn Sơ cam lòng huyền hoặc, có lẽ Lỗ Như Hoa đồng ý, không hoàn toàn là vì tiền.....

Ngày hôm sau.

Cả một ngày, Văn Sơ ở nhà.

Nhân rồi quả sinh nghĩ ngợi, tay phải bị thương không làm được việc gì, vẽ tranh, viết chữ thì cầm bút không được. Trong đầu rối loạn như đang chiếu phim, lúc thì Lỗ Như Hoa và Tiểu Thanh nhảy điệu Latin, lát sau, Lỗ Như Hoa ở sân bóng rổ tươi cười rạng rỡ nói chuyện phiếm với Tiểu Thanh, trong chớp lát lại là Lỗ Như Hoa nhìn hần nói: “Như Hoa, kỳ thật không bằng hoa.”

Cảm giác chờ đợi một người, hóa ra tẻ như vậy.

Văn Sơ hy vọng, Lỗ Như Hoa tốt nhất đừng bao giờ nên nhìn thấy cảm nhận hiện giờ của hần.

Năm giờ chiều, bảo vệ toà nhà gọi điện thoại, Văn Sơ nhanh chóng bay đến nghe máy, bảo vệ khu nhà thông báo người được gọi đến chăm sóc hần đang chờ.

“Đưa cô ấy vào!” Văn Sơ mừng rỡ, lập tức treo điện thoại, chạy đến phòng khách, canh giữ trước cửa thang máy, nhìn không chuyển mắt vào đèn báo trên thang máy, cuối cùng “Đinh” một tiếng, cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Trong thang máy, một người chậm chậm bước ra.

“Chào em, Văn Sơ ! Anh là sinh viên năm 3 khoa y trường đại học S, Lỗ Như Hoa đã nhờ anh đảm đương công việc chăm sóc em tại nhà.” Người mới tới nâng kính mắt, lịch sự chào hỏi, “Anh là Vương Thời Trân.”

Văn Sơ nhìn nam sinh nhỏ bé đang đứng e thẹn, choáng váng.

Khuya, Lỗ Như Hoa ngồi trong căn phòng thuê sắp đặt những thứ ngày mai sẽ bán cất và ba lô mới của Tiểu Thanh tặng. Đến giờ phải về rồi, cô lại nhìn vào một góc sáng sủa, chỗ đó vẫn còn vương vãi vài xấp ảnh AV, trong lòng bất giác chùng xuống, ngăn người.

Đó là thứ bị Văn Sơ khinh bỉ.

Văn Sơ, bây giờ có lẽ hần đã ổn rồi, Vương Thời Trân là sinh viên giỏi có tiếng, gia đình nhiều đời hay chữ, làm y tá chăm sóc cho hần hần là thừa sức.

Lại cười khỏ, tắt đèn, khóa cửa, xoay người quay đầu..... Kêu sợ hãi!

Một bóng đen ngay sau lưng cô, đứng rất gần, gần trong gang tấc.

Ánh mắt như đang muốn bóc cháy, không phải Văn Sơ thì có thể là người nào?

“Em có ý !” Văn Sơ gắt từng chữ, vừa bắt đắc dĩ vừa phẫn nộ. Lỗ Như Hoa bị hấn dọa đến giật nảy mình, nghe hấn nói thì vừa tức giận vừa buồn cười, “Anh điên rồi sao? Không nói không rằng lù lù hiện ra..... Đến lâu chưa?”

Văn Sơ không trả lời, lẳng lặng đứng, nhìn không chớp mắt vào cô.

Sở dĩ phải hỏi hấn đến lâu chưa, vì trên vai hấn toàn là tuyết.

Dù sao cũng đang mùa đông, trường S không ở phía nam cũng không nằm phía bắc thành phố, đêm nay đã có đợt tuyết đầu tiên. Văn Sơ mặc rất dày, áo khoác lông dê màu đen, những vật tuyết trắng phủ trên vai áo, một sự tương phản bắt mắt.

“Đến lâu rồi ? Sao không vào nhà, tôi vẫn ở trong này mà.” Lỗ Như Hoa hỏi liên tiếp, trong lòng cảm thấy âm ỉ, hình như là hơi đau.

“Vương Thời Trân, em có ý đưa anh ta tới.” Văn Sơ lại « buộc tội », giọng nói khàn nhẹ, mang theo chút cam chịu lại pha thêm nhiều ủy khuất, mắt hơi hồng, ánh lên như thủy tinh trong suốt.

“Cho nên?” Lỗ Như Hoa cố ý hỏi lại một cách bình tĩnh, thờ dãi trong bụng, cố hết sức bỏ qua ánh mắt của hấn.

“Em trốn tránh anh, em đùa giỡn anh.”

“Có tất yếu phải như vậy không? Anh cảm thấy em có thời gian làm chuyện đó sao?” Lỗ Như Hoa hỏi lại.

Văn Sơ nhìn Lỗ Như Hoa, ngắm nghía thật kỹ gương mặt hồ hững của cô, lúc này hấn rất muốn nâng mặt cô lên, để mắt hai người chạm nhau mà hỏi cho rõ: Tôi làm em chán ghét đến như vậy sao?

Nhưng rồi hấn cũng không lấy tay nâng mặt, một là không dám, hai là tay đau, không thể dùng lực; ba là..... Hấn bị ai phát hiện, cô thật sự không có thời gian.

“Khả năng của Vương Thời Trân không tệ, đừng coi thường anh ấy mới là sinh viên, anh ấy ở trường S rất nổi tiếng, em năn nỉ thật lâu anh ấy mới bằng lòng.” Lỗ Như Hoa chậm rãi, “Anh yên tâm, em có đạo đức nghề nghiệp mà, anh được anh ấy chăm sóc thật sự rất đáng giá.”

“Anh không cần đạo đức nghề nghiệp của em!” Văn Sơ cao giọng, đến chữ cuối thì bùng nổ, “Anh không phải Thượng Đế của em, anh bảo em đến làm y tá cho anh thì em thừa hiểu bởi vì..... Anh thích em. Vậy mà em lại đem chuyện đó làm hàng hóa, em còn bán trao tay..... Lỗ Như Hoa, Là anh sai, em đừng giận nữa, nhé! Nếu không em đánh anh đi! Không thì dựa theo phương pháp của nước ngoài, anh và em quyết đấu, nếu sau đó anh lại thua, em cứ cho anh một kiếm, được không?”

“Không được.” Lỗ Như Hoa trả lời dứt khoát.

“Vậy làm sao bây giờ!?” Văn Sơ phát điên.

“Bỏ đi!” Lỗ Như Hoa đơn giản nói, “Văn Sơ, em hiểu tình cảm của anh, em cũng biết anh Văn Phi trân trọng tình cảm của anh. Nhưng em và anh không thích hợp.”

“Làm sao không thích hợp? Không thích hợp thế nào ? Bởi vì tôi hôm đó anh đã làm em tổn thương? Chỉ như vậy mà em phán anh tội chết? Anh không phục, anh chống án!”

“Em không phải toà án, không chấp nhận chống án. Em chỉ hy vọng anh hiểu rõ, chúng ta miễn cưỡng ở cùng một chỗ thật sự không thích hợp.” Lỗ Như Hoa cười khổ, “Ít nhất là..... Bây giờ không thích hợp.

Anh có cuộc sống của anh, em có cuộc sống của em, hai chúng ta vốn dĩ không hợp nhau. Em thừa nhận chuyện Vương Thời Trân là em có ý an bài. Một ngày tiền công ba trăm, em lấy một trăm, đưa anh ta hai trăm, em kiếm tiền từ chỗ anh, tiền này là tiền anh bắt buộc em cầm, anh lãng phí ba trăm tệ mất không chớp một lần.

Anh cũng không cảm thấy trốn học dưỡng bệnh có vấn đề gì, trong mắt anh, trường S là nơi đi vào cũng được mà không vào cũng không sao, cơ bản là anh không coi trọng việc học của anh, cảm thấy môn Mỹ thuật tạo hình chỉ ở phương Tây mới có thể học giỏi, về nước học chỉ lãng phí thời gian.

Trái ngược với anh và hoàn toàn không như anh, một chút cũng không, có thể tập thể trường S vì thi đậu mà cao hứng phát điên, để kiếm tiền chữa bệnh cho Tự Ngọc mà em cũng phát điên, gánh nặng của em rất nặng, nhưng hiện tại em có tất cả, bởi vì những thứ mà em có được là do sự cố gắng rất lớn, anh có hiểu không?

Có lẽ là không ! Anh cảm thấy mới mẻ, quan sát thấy vui, cho nên lúc anh cảm thông thì tới tìm em, lúc anh cảm thấy em làm anh mất mặt thì tới mắng em. Văn Sơ, đừng viển vông nữa, chúng ta chưa từng có bắt đầu, hà tất phải dây dưa, cách xa nhau một chút, không tốt hơn sao?”

Văn Sơ kinh ngạc nghe Lỗ Như Hoa nói, hấn không biết là nên cảm ơn Lỗ Như Hoa phủ định sạch sẽ lưu loát như thế, hay nên thống hận Lỗ Như Hoa

bình tĩnh dứt khoát, hoặc tự trách bản thân quá tự tác để tạo thành tình huống như hôm nay. Lỗ Như Hoa nói chưa từng có bắt đầu, Lỗ Như Hoa nói cách xa nhau một chút; Lỗ Như Hoa nói hẳn vì cảm thấy mới mẻ...

Nhưng... Cũng không phải như vậy, trình độ tiếng Trung của Văn Sơ không tốt, nhưng ý tứ của cô hẳn hoàn toàn hiểu, hẳn định phản bác, hẳn cũng muốn như Lỗ Như Hoa thao thao bất tuyệt một tràng, nhưng hẳn không nói nên lời, dường như những lời định thốt đều đã bị hành động đem đó bóp chết.

Tuyết vẫn còn rơi, không nhiều, từng đóm phiêu lãng lơ lửng bay khắp nơi trong khoảng không hiu hắt. Tóc của Lỗ Như Hoa cũng vương vài bông tuyết, mặt cô đỏ hồng, đôi mắt lóe sáng. Văn Sơ chợt hiểu, trái tim cô hoàn toàn trái ngược với sự bình tĩnh trên mặt, khi cô nói với hẳn những lời đó, trong lòng cũng đau không kém gì hẳn.....

“Không được.” Văn Sơ chậm rãi nâng tay trái, áp vào phần cổ lộ ra ngoài áo của cô. Lạnh, rất lạnh, chiếc khăn quàng cổ bị ném xuống hồ, cô vẫn chưa mua cái mới.

“Đừng như vậy, anh trở về đi. Em nói nhiều như vậy, cuối cùng anh có hiểu không?” Lỗ Như Hoa cuối cùng đã không nhịn nổi, “Trở rồi, em phải về trường, bằng không lại đóng cửa.”

“Không được!” Văn Sơ lại nâng tay trái, lặp lại động tác lúc nãy, áp tay lên cổ cô, “Anh hiểu lời em nói, nhưng không chấp nhận.”

“Đừng nháo nữa.” Lỗ Như Hoa vội gạt tay hẳn ra, tay hẳn ảm áp, lòng cô rối loạn. Giữa lúc bối rối..... Một mùi hương khả nghi bốc lên.....

“Không nháo.” Văn Sơ « cương quyết » không buông tha, lại bắt tay sờ soạng, “Anh đến đây là muốn nói với em, nếu để Vương Thời Trân chăm sóc cho anh mà làm em bất tiện, anh đồng ý. Nhưng Hình như em không hy vọng anh ở nhà dưỡng thương, vậy ngày mai anh đi học, anh nhất định sẽ siêng đi học, còn trường S..... Anh..... Nếu anh đã từng khinh thường, về sau cũng không « dám » nữa .”

“Cuối cùng anh có hiểu ý em không vậy? Em muốn nói là cả hai chúng ta bình tĩnh suy nghĩ lại, được không?” Lỗ Như Hoa rất muốn đánh người, “Em muốn nói..... muốn nói.....”

“Mặc kệ em nói.” Văn Sơ lần này nâng cả tay phải bị đau lên, trực tiếp phủ hai má Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa chấn động, định gạt tay hẳn, lại sợ làm đau hẳn, trong lúc bất giác hơi giật mình. Tay Văn Sơ hết như thần chú định thân, trong lòng cô không ngừng tự nhắc mình: “Cách xa anh ấy một chút!”

Nhưng thân thể lại phản bội, đứng khựng tại chỗ.

“Em nói mặc em, anh cứ làm theo ý anh, dù sao anh cũng không nói lại em” Văn Sơ nhoen cười, mắt như phát sáng, giọng nói mang theo mê hoặc không cưỡng nổi, đầu cũng chậm chậm cúi thấp, môi cô ở ngay trước mắt, vẫn kiêu diễm ướt át như vậy, lòng hẳn bắt đầu ảm lên, cảm giác mềm mại kia làm cho hẳn nhưng nhớ điên cuồng, bây giờ vẫn vậy..... dù cô đang tức giận, dù cô mới nói quá quyết như vậy, nhưng sự mềm mại kia Nhất định chỉ thuộc về hẳn.

Nhất định là được, nếu không tại sao cô không né tránh? Văn Sơ càng tự khuyến khích bản thân, môi se sẽ chạm vào Lỗ Như Hoa.....

“Văn Sơ.” Cách một khắc trước khi Lỗ Như Hoa sắp bị hẳn hôn, cô bỗng mở miệng.

“Ừ?” Văn Sơ mê man. Hôm nay quả nhiên đến đúng lúc, không uống công hẳn đứng canh cửa nửa giờ, ngay cả ông trời cũng tốt, tự nhiên còn rơi tuyết đầu mùa, đủ lãng mạn, lúc này không tháo gỡ khúc mắc thì còn đợi khi nào! Hôn, nhất định phải hôn, hôn cho cô choáng váng, cô sẽ quên tức giận! (Coi thẳng nhóc kia >_

“Trên mặt anh có mùi lạ.” Giọng Lỗ Như Hoa so với tuyết còn lạnh hơn.

“A, anh không xịt nước hoa.”

“Không phải nước hoa.” Lỗ Như Hoa chậm rãi nhả từng chữ, “Văn Sơ, anh lấy cà rốt bôi lên mắt, định giả bộ khóc phải không?”

Tim Văn Sơ rùng rắc!

Hắn chợt dạ buông Lỗ Như Hoa, cười ngượng, cùng lúc tự nhủ thầm: “Không thể thừa nhận, đánh chết cũng không thể thừa nhận.”

“Nhưng anh bôi quá ít, nước mắt không ra nổi.” Lỗ Như Hoa vô cảm nhìn hẳn, tiếp tục “chỉ dẫn”, “Để em giúp anh được không? Nếu anh muốn khóc, rất dễ dàng, thuốc nhỏ mắt em có sẵn, để em bán cho anh.”

“Không có..... Không có..... cái gì..... Như Hoa, em đừng tức giận, cái đó..... Khụ khụ..... Anh nghĩ nếu đàn ông chảy nước mắt..... Em sẽ mềm lòng. Nhưng anh khóc không ra, vạn bất đắc dĩ mới bày ra thượng sách này, lần sau anh không làm vậy nữa, anh sẽ không lừa em, anh thề!”

“Thượng sách? Vẫn còn gọi là thượng sách?” Lỗ Như Hoa nghiêng răng, “Sau khi về nước bao nhiêu điều tốt không thềm học, lại tinh thông mấy món tà môn ma đạo, anh đi đi, anh dám giả bộ khóc gạt em! Biến đi!”

“Không có! Anh chỉ lau một chút, thật sự chỉ lau một chút.” Văn Sơ hốt hoảng, “Em đừng tức giận, cà rốt rất kích thích, bôi vào không thoải mái nên anh

không dám bôi nhiều, thật sự chỉ bôi một chút!”

“Vi sao em không gội?” Lỗ Như Hoa cười cực kỳ quỷ dị, “Ngay cả lấy cà rốt bôi nhiều một chút mà anh cũng tiếc, chỉ bôi tí xíu! Rất không chuyên nghiệp, anh biết bình sinh em ghét nhất là cái gì không? Em ghét nhất là người không chuyên nghiệp!”

“Aaaaa.....”

Một tiếng hét thảm, quanh quần ở ngõ nhỏ.

Đừng hỏi là ai, chắc chắn là Văn Sơ, cô tay của hắn đã bầm tím, Lỗ Như Hoa nhéo hắn, dùng hết sức nhéo.

Tục ngữ nói, thương cần động cốt trăm ngày.

Văn Sơ không cần nghỉ ngơi lâu đến một trăm ngày, nhưng ít nhất trong kỳ nghỉ đông sắp tới hoàn toàn không có biện pháp sử dụng linh hoạt tay phải. May là Vương Thời Trân quả thực không hờ hững, mỗi ngày nhấm cô tay Văn Sơ phun một loại thảo dược đen xì, hiệu quả rất tốt, vết sưng bầm tiêu đi rất nhanh, bạn học Văn Sơ từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài lần đầu hiểu được kiến thức về cái gọi là y thuật Trung Quốc! Chỉ có điều..... Không biết thuốc này vốn như vậy, hay bạn học Vương Thời Trân cố ý bỏ thêm “gia vị” gì khác, tóm lại mùi hương đặc biệt “thu hút”, khiến cho ba soái ca phòng 205 còn lại mỗi ngày bị hun đến vầng đầu hoa mắt.

Trên cơ bản khi Văn Sơ ra ngoài, trong phạm vi ít nhất 100m xung quanh, mọi người đều chạy hết. Với điều này, khi Văn Sơ oán hận với Lỗ Như Hoa, bị cô chọc một câu “chứ còn muốn mỗi ngày thơm ngào ngát mà trên hoa ghẹo nguyệt hay sao” làm ghen trở về.

Văn Sơ đương nhiên không dám phản bác gì thêm, khó ngửi thì kệ khó ngửi đi, chỉ cần là Như Hoa an bài

“Đại học S nằm ở thành phố S, là trường đại học tổng hợp trọng điểm thuộc bộ Giáo dục, thành lập năm **, ban đầu tên là” Văn Sơ ngồi trên ghế, cầm một quyển sách, vừa xem vừa đọc nhỏ.

Giải thích : Vì bạn Sơ không rành tiếng Trung nên phải xem và đọc mới hiểu nhé pà con

Lỗ Như Hoa đã sớm “lén vào” phòng 205, cô đến giúp mấy tên làm biếng trong phòng giặt chăn mền. Từ phòng vệ sinh đi ra, cô vụng trộm nhìn Văn Sơ, hắn ngồi thẳng lưng, trông có vẻ thật sự chú tâm, nhìn rất..... Thu hút, không thể không thừa nhận nếu hắn đứng lên sẽ rất có mị lực.

“Oanh!” Cửa phòng bị đẩy một cái thật mạnh, Cá voi đầu đầy mồ hôi từ ngoài vọt vào, trong tay cầm một trái bóng.

“Mệt chết người, nóng chết người.” Vừa vào lập tức kêu mệt kêu nóng, cầm lấy chai nước khoáng trên bàn mãnh liệt tu một hơi dài.

“Đang mùa đông cậu còn ngại nóng!” Phó Tâm Thành nói mà mắt vẫn chăm chăm vào máy tính, cũng không ngẩng đầu lên.

“Cậu ra ngoài đá bóng hai giờ thử xem!” Cá voi nhún mày, mở điều hòa cho lạnh hơn, rất thuần thục cởi hết áo ra rồi ngồi lên ghế.

Văn Sơ quay đầu nhìn hắn một cái, không hé răng.

Năm giây sau mới thẩm thấu hết hành động của Cá voi, lập tức chồm dậy, cầm áo xống cậu ta vừa cởi bỏ ném vào người cậu ta, “Như Hoa nhà tôi đang ở đây, cậu để ý giùm tôi!”

Cá voi xì một tiếng, phá ra cười, “Nhà cậu.....”

Văn Sơ trừng mắt liếc Cá voi một cái, ra vẻ trách cậu ta biểu diễn không đúng chỗ, lại chột dạ nhìn ra ban công canh mẹ Lỗ Như Hoa, không biết cô nàng có nghe hay không..... Thật ra còi trần cũng không có gì, vấn đề là đáng người Cá voi thật sự rất được, không thể để Lỗ Như Hoa nhìn thấy, miễn cho cô nàng lại có suy nghĩ kỳ quái!

“Cậu đang cầm cái gì đó?” Cá voi nghe lời Văn Sơ, chụp áo cài sơ mấy nút, lại vô cùng hiếu kỳ chạy lại chỗ hắn rút một quyển sách nhỏ từ lưng hắn lên, “Á? Lịch sử Trường đại học S? Tìm thấy chỗ nào vậy?”

Văn Sơ liếc mắt một cái, không thèm để ý, giặt sách lại, tiếp tục rì rầm đọc.

Phó Tâm Thành không dời mắt khỏi laptop, cười cười chen vào, “Cậu ta mua”

“Mua chỗ nào?” Cá voi ngạc nhiên.

Phó Tâm Thành tiếp tục cười cười, “Mua ở đâu? Bây giờ còn hỏi câu này nữa?”

“Lỗ Như Hoa.” Cá voi tự cho mình một đáp án khẳng định.

Lần này, ngay cả Lỗ Tự Ngọc cũng cười cười.

“Mà cậu đọc thứ này làm gì? Còn nhét vào lưng? Nhét vào lưng có lợi gì không?” Cá voi vẫn cảm thấy kỳ quặc.

Phó Tâm Thành trả lời thay: “Lỗ Như Hoa nói cậu ta không thích trường S, nên đem sách chào hàng với cậu ta, người này đọc nguyên ngày, ha ha.....”

“Không phải đâu.....” Cá voi nhìn Văn Sơ, xem thế là đủ rồi.

Văn Sơ chậm rãi khép sách, mặt không đổi sắc, giọng nói bỗng cao lên một nửa, “Không nên sao? Như Hoa nhà tôi nói rất có lý, là người Trung Quốc, lại là sinh viên trường S, tìm hiểu trường học của mình có gì không phải? Ái quốc thể hiện ở nhiệt tình yêu thương “cội rễ”, mấy người các cậu, thật không có đủ văn hóa!”

“Trà lại chồng cho em này..... Như Hoa.” Ba nam sinh cười đến không thể ngồi thẳng người.

Lỗ Như Hoa đứng ở ban công – đã giặt xong chăn mền, từ cột lan can quay đầu lại, trừng mắt nhìn Văn Sơ.

Văn Sơ nhìn cô, trong lòng quá sức bất mãn. Gì chứ? Rõ ràng đây là câu nói của Lỗ Như Hoa, vì sao hán vừa nói ra lại bị khinh bỉ, thế giới này thật không có công bằng gì hết.....

Văn Sơ nghĩ nghĩ, càng nghĩ càng bức, không thể bỏ qua ba con khi đang xem náo nhiệt kia được! Không thể dễ dàng như vậy! Hán quăng sách, bắt đầu ra lệnh, “Cá voi, mặc quần áo cho chỉnh tề vào, chú ý hình tượng của cậu giùm tôi. Tâm Thành, cậu hay mở web đen xem ảnh Sex như vậy, đến lúc Như Hoa nhà tôi mượn máy tính của cậu thì làm sao bây giờ? Cho dù cậu không hề gì, nhưng nhà tôi thấy tôi bị cậu đầu độc thì không được!”

“Tôi đầu độc ai?” Phó Tâm Thành cười gian, “Hôm qua ai không nên xem mấy hình ảnh này? Ai? Ai xem tới mức đôi mắt đơ luôn?”

Văn Sơ xông lên, chỉ dùng một cánh tay “lực sĩ” che miệng Phó Tâm Thành.

“Văn Sơ, gọi em là Lỗ Như Hoa, không được gọi “Như Hoa nhà tôi.” Lỗ Như Hoa từ ban công bước vào, nói rất nghiêm túc.

“Em không thích?” Văn Sơ buồn bực hỏi lại.

“Chúng tôi cũng không thích!” Cá voi và Phó Tâm Thành đồng thanh đáp thay, Lỗ Tự Ngọc mỉm cười.

“À...” Văn Sơ gật đầu, hơi dăm chiêu, “Được rồi, tôi không nói Như Hoa nhà tôi nữa.”

“Thế này mới đúng.....” Mọi người lau mồ hôi.

“Tôi hiểu. Nói như vậy chưa đủ thân thiết!” Văn Sơ lầm bầm lầu bầu, “Phải là Như Hoa của tôi.”

Lỗ Như Hoa đá hán một cái, đỏ mặt.

Văn Sơ không né, cười tủm tỉm mặc kệ cô, “Không sao, anh không đau, chỉ cần em thích thì cứ đá.”

Ói mưa ầm ỉ.....

“Ai đem hai người bọn họ quăng ra ngoài giùm tôi với?” Cá voi yếu ớt kháng nghị.

Phó Tâm Thành cười khò.

“Văn Sơ, khăn quàng cổ cậu đan đâu? Lấy ra cho chị tôi xem đã đủ dài chưa.” Lỗ Tự Ngọc không hay nói chuyện, nhưng mở miệng là quăng ngay một quả bom

“A?” Phó Tâm Thành, Cá voi và Lỗ Như Hoa cùng kêu lên kinh ngạc.

“Mấy buổi tối vừa rồi cậu trốn trong ổ chăn đan khăn quàng cổ?” Phó Tâm Thành cuối cùng đã quăng máy tính qua một bên, nhảy dựng lên.

Hai má Văn Sơ đỏ ửng, lại thầm khen Lỗ Tự Ngọc hỏi quá sức đúng lúc, ha ha ha..... Nửa hơi mất tự nhiên nửa nhảy nhót chạy lại mở tủ, hơi ngắc ngư lấy ra một gói giấy bên trong là một cái khăn quàng cổ Nếu có thể gọi là khăn quàng cổ, đưa cho Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa kinh ngạc nhận lấy, trong đầu hơi lộn xộn, không biết nên nói gì, sọc len thuần một màu đen, rũ trên tay cô, lấp lánh dưới ánh sáng, vừa mềm vừa nhẹ. Nữ sinh ký túc xá dạo này cũng dùng loại len sọc này, phần lớn là đan tặng, mỗi đêm đều để đèn đan đến khuya, thật sự rất ngọt ngào. Cô không thể tưởng tượng được..... Văn Sơ lại.....

“Cái đó..... Anh đã làm mất khăn quàng của em, cho nên..... Anh định mua một cái khác, nhưng quyết định tự học đan, có điều khó quá, đan mấy ngày được có nhiều dây, cũng không biết mùa đông này có kịp xong cho em đội không!” Văn Sơ lắp bắp, “Nếu em sốt ruột, ban khuya anh làm lâu hơn chút cho xong!”

“Ai cần anh làm khuya!” mắt Lỗ Như Hoa nóng nóng, mũi cũng hơi tê. Đêm đó khăn quàng cổ bị hán ném xuống hồ, cho nên hán tự tay làm cái khác đền bù. Nhưng Hán là Văn Sơ, hán hết như hoàng tử.... Bây giờ cô làm sao để ghét hán, cự tuyệt hán bây giờ?

Lỗ Như Hoa không biết có phải cô đã bị hấn làm cảm động không, nhưng rõ ràng Trong lòng trào lên một cảm giác chưa bao giờ có, “Tay anh không đau sao? Bị thương cũng chưa khỏi hoàn toàn, làm sao mà đan được, tay anh là để vẽ, tranh vẽ tương lai là do lý tính tiền! Em tự đan không được sao? Cuộn len này coi như anh đền bù cho em, tự em đan được rồi.”

“Như vậy sao được? Anh muốn tự tay anh đan tặng em!” Văn Sơ mỉm cười lấy lại cuộn len, “Anh biết con trai mà làm mấy việc này thế nào cũng bị cười, có thể không là gì hết, nhưng anh nghĩ nếu em đội “quà” của anh chắc sẽ vui. Có thể làm em ấm áp trong mùa đông..... Và cả trái tim.”

Ói mưa âm ỉ..... Tập hai.

“Lỗ Tự Ngọc, hai người đó diễn khúc anh xướng em bè sao mà trơn tru quá? Tôm chết người!” Phó Tâm Thành chịu không thấu, ngồi phịch trên giường vỗ bụng, nhất định là Lỗ Tự Ngọc và Văn Sơ đã thương lượng trước, bằng không làm sao Lỗ Tự Ngọc đột nhiên đề cập đến khăn quàng cổ, “Không được, tôi muốn đổi phòng, ở đây cứ nôn ra miết coi chừng tôi chết sớm lúc còn trai trẻ.”

“Không sao, cứ khạc khạc hoài sẽ thành quen.” Lỗ Tự Ngọc nghiêm trang trả lời, hoàn toàn không giống nói đùa.

“Anh không cần phải làm vậy.” Lỗ Như Hoa lúng túng thật sự, những lời này đối người khác nói, chắc cô cũng muốn ới, nhưng phát ra từ miệng tên nhóc Văn Sơ lu loát như vậy, làm cho cô chỉ thấy rung động, mấy ngày nay cô không ngừng tự nhủ, không thể vì những hành động trước đây của Văn Sơ mà giận hấn, cũng không thể vì hấn thay đổi mà cảm động.

Chỉ tiếc..... Dù cứng rắn như xương rồng cũng có lúc bị nứt một khe.....

“Anh không cần buộc bản thân làm chuyện anh không thích. Em bán cho anh cuốn sách đó..... Nếu không có hứng thú anh không cần phải xem, bữa đó chỉ là thuận miệng nói anh không thích trường S...” Lỗ Như Hoa cố gắng giải thích.

“Anh thích xem!” Văn Sơ cười rộ lên, “Mới đầu đúng là có hơi miễn cưỡng, nhưng đọc hoài cũng thấy thú vị, hôm qua đã đọc xong một lượt rồi. Rất toàn diện, đọc rất thú vị.”

“Thật sự hay?” Lòng hiếu kỳ của Cá voi nổi lên, “Này, sách lịch sử thì có thể hay ở chỗ nào hả cậu? Còn có thể làm cho người không thích sách vở như cậu mê say đọc hết cả cuốn?” Nói xong, chạy đến bàn Văn Sơ cầm sách lên coi. Ủ, là in màu, nhưng không phải được trường phát hành, hình như là sinh viên tự biên soạn, hình ảnh và nội dung bên trong không sai, thậm chí còn quảng cáo thêm những nhà hàng nấu ăn ngon ở gần trường S.

“Hình như là rất thực dụng”, Cá voi cười cười lật sách, được vài trang thì gặp rắc rối, “Hừ? In ấn kiểu gì mà kém cỏi quá sức, mấy trang này còn chưa được rạch ra này, không cách nào đọc nổi, cậu nào rảnh tay thì lấy cái kéo lại đây cho tôi cắt ra đọc xem.”

Một lời thốt ra, ký túc xá im lặng.....

Lỗ Như Hoa cười rạng rỡ, quay sang Văn Sơ, “Anh nói hôm qua anh đọc xong rồi?”

Văn Sơ hốt hoảng nhảy về phía sau, giờ tay trái che chỗ bị thương tay phải.

“Đọc xong rồi, thế nào lại còn mấy trang liền chưa kịp rạch? Mắt anh là tia X quang? Có thể nhìn xuyên?” Lỗ Như Hoa hôm nay không đánh hấn, chỉ chậm rãi hỏi.

Văn Sơ tuyệt vọng nhìn về phía Cá voi, nghiêng răng chửi một câu, “Cá voi, tôi và cậu không đội trời chung!”

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tình yêu, không phải là thứ để biểu diễn

Hắn cam tâm tình nguyện bị Lỗ Như Hoa thu phục, không cần biết cái gì gọi là phải biết xấu hổ.

Thích một người, thổ lộ, sau đó toàn tâm toàn ý ở cùng một chỗ, dù không biết sau này kết thúc thế nào, kể cả như thế cũng không sao.

Tình yêu quả nhiên không phải là thứ dễ ăn, ít nhất phòng 205 ký túc xá ngoại trừ Văn Sơ đã « chìm xuống » trong đó, những người khác đều cảm thấy như vậy..... Nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ tận mắt nhìn Văn Sơ bị tình yêu đầu độc đến nỗi đầu óc choáng váng, lại còn dương dương tự đắc này nọ.

Dưới đây là nội dung cuộc tọa đàm thân mật giữa các huynh đệ phòng 205 và Văn Sơ:

Nhất hỏi: “Văn Sơ, cậu làm vậy cũng không phải biện pháp hay, ép buộc bản thân làm những gì Lỗ Như Hoa thích, không thấy mệt sao?”

Đáp: “Không hề! Tôi cảm thấy rất tốt, đương nhiên, loại người phòng không như các cậu làm sao có thể hiểu được. Thay đổi chính mình vì tình yêu, đó là hạnh phúc, một loại hạnh phúc! Chỉ cần khi làm việc ấy, nghĩ đến việc mình làm là nhân danh tình yêu, có thể khiến người mình yêu hạnh phúc, vậy là được.”

Hỏi: “Nôn.....”

Nhị hỏi: “Văn Sơ, lúc cậu mới nhập học và bây giờ hoàn toàn là hai người khác nhau. Vốn dĩ cậu là một soái ca lạnh lùng, hiện tại đã có triển vọng thành thể nô trong nhà, còn đan len làm khăn quàng. Sau này cậu có định tập thêu hoa không?”

Đáp: “Tôi chỉ đan cho Như Hoa, để Như Hoa của tôi ấm áp là được, mấy thằng nhóc quang côn* như các cậu có thấy hâm mộ không? Còn thêu hoa, Ok! cũng được, chỉ cần Như Hoa nhà tôi thích.”

* : Giải thích lại lần nữa : chỉ những người đàn ông ... Nói nhẹ là còn độc thân, nghĩa thực tế là bị ế, nghĩa đúng là người thông minh ^ _ ^

Hỏi: “Nôn.....”

Tam hỏi: “Văn Sơ, cuối cùng cậu thích Lỗ Như Hoa ở chỗ nào?”

Đáp: “Như Hoa của tôi rất hiền thực, ôn nhu xinh đẹp, thanh tao động lòng người, một lòng chuyên Nhất (chỉ hướng về một người).”

Hỏi: “Văn Sơ, hôm qua tôi thấy Lỗ Như Hoa và Tiểu Thanh cùng đi căn tin ăn cơm.”

Đáp: “Giữ chứ? Ăn cơm? Cô ta dám hồng hạnh ra tường, đúng là thủy tính dương hoa (lãng lơ ong bướm)!”

Hỏi: “Lau mồ hôi.....”

Tóm lại, những đoạn đối thoại như vậy mỗi ngày đều phát sinh ở phòng 205. Văn Sơ thừa nhận, hẳn tuyệt đối là “bị ma quỷ ám ảnh”, vậy rồi sao? Như Hoa kỳ thật không bằng hoa, nhưng hẳn yêu cô ở chỗ không bằng hoa đó. Con gái nũng nịu không phải không tốt, chim nhỏ nép vào người cũng không tệ, là hẳn cố tình chọn chén trà đó.

Hắn cam tâm tình nguyện bị Lỗ Như Hoa thu phục, không cần biết cái gì gọi là phải biết xấu hổ.

Thích một người, thổ lộ, sau đó toàn tâm toàn ý ở cùng một chỗ, dù không biết sau này kết thúc thế nào, kể cả như thế cũng không sao.

Đây là tôn chỉ yêu đương của Văn Sơ.

Đương nhiên, Văn Sơ cũng hiểu, từ quan hệ trước mắt với Lỗ Như Hoa, tình hình chưa thực sự tiến triển đến mức trở thành “Như Hoa của tôi”. Nếu muốn thành công, tình trạng bất động lúc này là không được, còn cần thêm những cơ hội nhỏ.....

Sắp vào kỳ nghỉ đông, bỏ qua mấy môn thi sát hạch, “buôn bán” của Lỗ Như Hoa cũng hùng hực khí thế. Phạm vi kinh doanh của cô đã mở rộng đến đăng kí đặt giúp vé máy bay, vé xe lửa, vé xe ô tô, thay mặt mua giúp quà để đưa về nhà... Thông qua Internet, cô triệu tập hàng loạt “nhân sĩ đồng chí hướng” đến “hùn hạp làm ăn”, cũng thiết kế bảng phân công khoa học, điểm rõ thời gian người này phải lên lớp, thời gian người kia còn trống, tận dụng kết khả năng và thời gian dư thừa, tuyệt đối không lãng phí một giây một khắc.

Càng vội càng mừng, nhìn xấp “đơn đặt hàng” càng lúc càng dày, Lỗ Như Hoa nằm mơ cũng cười tỉnh, cảm thấy trường S thật sự là một ruộng châu báu!

Dù sao kiếm tiền vẫn là nghề phụ, chủ yếu vẫn là siêng năng học tập. Nhưng sáng sớm hôm đó đến lớp, Lỗ Như Hoa chợt cảm thấy trong người lạnh run từng chập.

“Lỗ Như Hoa, anh có chuyện quan trọng muốn nhờ, chúng ta nói chuyện với nhau chút đi?” Lí Hàm Trúc đài chủ vờ vịt bước đến, cười rất quý dị. Phụ họa bên cạnh anh ta còn có Tiểu Thanh, Hạ Thịnh, Phương Ngu làm điều dân liên can.

Lỗ Như Hoa nhìn đoàn người, hơi hoảng hốt, lập tức ôm túi tiền, “Các vị đại nhân minh giám, nhà tiểu nhân đói kém, gia chủ cũng không có lương thực dư.”

“Không phải vậy!” Lí đài chủ dờ khóc dờ cười lắc đầu, “Thế này, anh định thành lập tổ mỹ thuật tạo hình cho khoa chúng ta, chắc em biết rồi?”

“Biết.” Lỗ Như Hoa gật đầu.

“Bọn tôi giúp cậu đăng ký rồi.” Tiểu Thanh nói tiếp, cực kỳ dịu dàng.

“Được! Chúng ta học kiến trúc phải có thêm mỹ thuật tạo hình làm trụ cột, không có gì không ổn, đồng ý!” Lỗ Như Hoa lại gật đầu, chuyện này không khó, tốn ít thời gian đi tham gia là được.

“Nhìn đi, tôi đã nói Lỗ Như Hoa là cô gái tốt mà!” Hai mắt Hạ Thịnh tỏa sáng, “Nhưng mà, chúng tôi gặp một vấn đề.” Hạ Thịnh cười.

Lỗ Như Hoa chột dạ.

“Thầy hướng dẫn dễ thương của chúng ta..... Gần đây bận chuẩn bị cho lễ kỷ niệm thành lập trường, cậu xem, trước kỳ nghỉ tôi còn vướng kỳ thi triển lãm cá nhân, cho nên.....” Hạ Thịnh tiếp tục cười.

Lỗ Như Hoa liếc mắt: “Nói vào trọng tâm, muốn nhờ tôi làm gì?”

“Thầy chưa, tôi đã nói Lỗ Như Hoa dễ tính lắm mà!” Phương Ngu gật đầu thật mạnh, “Lỗ Tự Ngọc học khoa mỹ thuật tạo hình, giúp chúng tôi mời cậu ấy đến chỉ đạo một chút được không? Chúng tôi cam đoan, tuyệt đối không làm gián đoạn việc học của cậu ấy.”

“Đương nhiên, nếu cậu muốn mời Văn Sơ đến, chúng tôi cũng không để ý. Ở khoa mỹ thuật tạo hình điểm chuyên ngành của cậu ta cao nhất.....” Tiểu Thanh đặt ghế dựa gần Lỗ Như Hoa, cười xinh như hoa cúc (nguyên văn : tiểu dung khả cúc – đáng cười xinh có thể lượm lấy được).

Lỗ Như Hoa nghẹn khí, “Tôi để ý.”

Mọi người cùng phì cười, cười đến vai run run, không khác gì trong phim kinh dị gia tộc cương thi bắt đầu hành động tập thể.....

Ý tưởng của mọi người thì tuyệt vời, nhưng sự thật luôn tàn khốc .

Trong sự rối rắm nhỏ kia, Lỗ Tự Ngọc đương nhiên là không thoái thác, vấn đề là ngay ngày hôm đó, lãnh đạo trường tìm cậu nói chuyện, đăng ký thêm cậu vào tổ trang trí chuẩn bị cho lễ kỷ niệm thành lập trường. Vì thế, thời gian rảnh rỗi của Tự Ngọc phải dành cho những người đồng lòng vì trường S « thân yêu », để kịp hoàn thành bức tranh to lớn làm lễ vật. Trên thực tế, những sinh viên giỏi bên khoa mỹ thuật tạo hình tốt nghiệp từ đầu đều đã bị đóng dấu, chỉ trừ một người, Văn Sơ.

Bởi vì cở tay hần “bị thương”, cho nên tạm thời không cần tham gia.

Vốn dĩ Văn Sơ buồn bực, nghe nói những họa sĩ tốt nghiệp ở trường S tham gia chế tác bức tranh quà mừng có không ít người nổi danh, nếu có thể nhân cơ hội học tập thì hay. Cuối cùng vì cái tay, lại bị « ra rìa ».

Nhưng nghe Lỗ Tự Ngọc nói chuyện Lỗ Như Hoa, hần lại cảm thấy mình quả thật là trong xui có hên.

“Anh đi, anh đi được.” Văn Sơ vội vàng cam đoan với Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa rất không tình nguyện, “Tay anh còn đau, sao mà hướng dẫn được, khoa các anh nhiều sinh viên, giúp em tìm người khác đi.”

Cô sợ nếu để Văn Sơ đi, cũng là để yên cho bọn Tiểu Thanh « định tội », quá sức không ổn.

“Cũng chẳng phải tự vẽ vôi gì, hướng dẫn thôi mà, nói bằng miệng là được.” Văn Sơ không đồng ý cũng chẳng buông tha, “Yên tâm, tuyệt đối sẽ không làm em mất mặt.”

“Chọn ai cũng vậy, đâu có liên quan gì tới em chứ!” Lỗ Như Hoa nghe hần nói, trả lời rất nhỏ.

“Văn Sơ được đó!” Cá voi ở một bên «PR», “Điểm chuyên ngành của cậu ta cao nhất, với lại tụi em chỉ mới học phác họa, để cậu ấy hướng dẫn không thành vấn đề.”

Lỗ Như Hoa từ chối, “Chỉ là phác họa, đơn giản, không cần người thành tích quá tốt cũng được.”

“Có vài người cũng không bận lắm” Lỗ Tự Ngọc nghiêm túc.

Văn Sơ, Cá voi, Phó Tâm Thành trừng mắt nhìn cậu.

“Chị hai, em giúp chị hỏi!” Lỗ Tự Ngọc không để ý tới ba cặp mắt hung ác, “Em sẽ hỏi thăm giá cả cho chị luôn, nhưng nghe nói bọn họ nếu nhận dạy thì thu phí hướng dẫn rất cao, thuận tiện em sẽ xem xem có thể giúp chị chiết khấu bớt đi không.”

“A? Còn lấy tiền!” Lỗ Như Hoa ngạc nhiên.

“Đương nhiên, mất thời gian của người ta, cho dù là dạy tại nhà cũng phải trả tiền mà.” Mặt Lỗ Tự Ngọc rất « thuần khiết ».

Lỗ Như Hoa buồn bực nhẩm tính, chỉ dạy một giờ thì chắc chắn là không đủ Thế nào cũng phải dạy vài buổi..... Vậy thì tiền..... Nếu mời Văn Sơ, chắc là không phải trả tiền

“Văn Sơ, anh đi được không?” Lỗ Như Hoa liếc mắt.

“Nhất định là được.” Đúng là trăm miệng một lời, đều mang ý xấu.

Văn Sơ hy vọng có thể gần gũi tiếp cận Lỗ Như Hoa, sử dụng mọi biện pháp kích thích Tiểu Thanh.

Lỗ Tự Ngọc hy vọng Văn Sơ có cơ hội làm cho chị hạnh phúc.

Cá voi và Phó Tâm Thành thì rất đơn giản, chỉ cần mỗi ngày không phải nhìn Văn Sơ ở ký túc xá rê cái tay bầm đạn lên là được!

Lỗ Như Hoa hơi do dự, rồi cũng miễn cưỡng đồng ý.

Bốn nhân mạng phòng 205 cùng giờ căng kêu lên hoan hô, đương nhiên chỉ vụng trộm trong lòng. Văn Sơ cảm kích nhìn Lỗ Tự Ngọc, Tự Ngọc này, cậu cũng màu mè hoa lá quá đi!

Vì thế, khi khoa kiến trúc duyên dáng đồng lòng bắt đầu hoạt động « học tập », Lỗ Như Hoa mang « lão sư » đến, là Văn Sơ.

Văn Sơ cố ý “trang điểm” đơn giản, làm cho mình có vẻ thật giản dị, cố gắng không tỏ ra quá phô trương. Cách ăn mặc của hần đã gần như mang “phong cách Lỗ thị” (công ty của nhà họ Lỗ).

Đối với đại bộ phận nữ hiệp - nam đồng chí mà nói thì, đôi mắt đăm đăm, oán hận nhìn Lỗ Như Hoa, oán cô “dẫn sói vào nhà”, khoa kiến trúc vốn đã sói nhiều thịt thiếu.....

Đối với đại bộ phận nữ hiệp - nữ đồng chí mà nói, sống mắt lai láng, trêu mến nhìn Lỗ Như Hoa, cảm kích cô thật sự quá tốt, mang đại soái ca đến.....

“Xin chào, Văn Sơ, lại gặp.” Tiểu Thanh đi lên, cười cười vươn tay phải, “A, quên mất tay cậu bị thương.”

“Nhỏ thôi” Văn Sơ vuốt cằm, cũng cười cười, “Sức đề bắt tay vẫn có, bằng không, các cậu cũng chẳng mời tôi đến dạy giúp.”

Nhất thời, không khí hòa hợp loang loáng ánh đao bóng kiếm.

“Trước tiên để tôi tự giới thiệu đi, xin chào mọi người, tôi là Văn Sơ khoa mỹ thuật, đồng thời.....” Văn Sơ mỉm cười nhìn từng người trong phòng vẽ tranh, tiếp tục nói chậm rãi, “Cũng là bạn trai Lỗ Như Hoa.”

Im lặng.

Sau đó ồ lên.

Đa số là trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt không thể tin nổi trùng trùng về phía Lỗ Như Hoa, nhất là bạn nữ Hạ Thịnh, miệng đã thành hình chữ O.

Lỗ Như Hoa cảm thấy cơ mặt giật giật.

Nhất định là đang trúng gió! Vốn định giữ nguyên “nụ cười chuyên nghiệp”, nhưng tình hình hiện tại đã không còn biện pháp khống chế, y như bị giật kinh phong.

Ánh đèn trong phòng vẽ tranh rất sáng. Văn Sơ mỉm cười, nhìn về phía cô, đầy tự tin, chỉ có ánh mắt híp lại, không cẩn thận đã tiết lộ cảm xúc trái ngược: Lỗ Như Hoa, xin em.....

“À..... Tôi thấy ... có lẽ bắt đầu học được rồi!” Tiểu Thanh phá vỡ không khí kỳ dị, đưa mắt về phía Lỗ Như Hoa đang đứng hình, cố nén cười.

Lỗ Như Hoa gạt mạnh đầu, thầm cảm ơn Tiểu Thanh đã giải vây, “Đứng, học đi.”

“Được!” Văn Sơ nhìn ra Lỗ Như Hoa và Tiểu Thanh đang “liếc mắt đưa tình”, cố nén ghen tuông, tay trái choàng lên vai Lỗ Như Hoa kéo về phía hần, nhân tiện lôi cô đi theo, “Không có nhiều thời gian đâu, Như Hoa.” (mặt chai thiệt)

Lỗ Như Hoa chỉ có thể rơi lệ trong lòng, âm thầm cảm thấy may mắn: Cũng may hần chưa nói “Như Hoa của tôi”.....

Học kiến trúc phải có kiến thức về mỹ thuật tạo hình. Sau vài ngày đến giảng, Văn Sơ nhận ra ngay, người nổi bật nhất ở 2 lớp kiến trúc là Lỗ Như Hoa. Có lẽ vì cô đã có sẵn thiên phú.

Hôm nay, nội dung học là vẽ tranh mô tả cái đầu của thạch cao.

Bình thường, với Lỗ Như Hoa, độ khó của loại bài này chỉ cỡ trung bình. Nhưng sự có mặt của Văn Sơ tương đương với quá trình nâng cấp độ khó lên thành cấp cao, ngay cả vẽ cô cũng thấy không tự nhiên.

Phòng vẽ tranh yên tĩnh, Lỗ Như Hoa ngồi hàng bên phải, kiên trì bôi bôi xóa xóa. Văn Sơ cứ thình thoảng lại “đi dạo” lại gần chỗ cô, vài lần còn cúi người cố ý kề sát bên tai “hướng dẫn”.

Mỗi lần hần cúi xuống, xung quanh lại rì rầm vài tiếng bàn luận.

Dù Lỗ Như Hoa « chai lý » đến đâu thì cuối cùng cũng muốn phát điên, bắt đầu hỏi hận sao lại đưa hần đến. Căn bản là không ngờ tới hần lại “mặt dày” như thế.

Quả thật, cô không hiểu Văn Sơ.

Văn Sơ đang lo lắng. Vì hẳn tự mình phá hoại « lương duyên » tốt đẹp ban đầu với cô, nên càng cố gắng sửa chữa. Với kiểu con gái như Lỗ Như Hoa, không phải một hai câu xin lỗi là có thể quên ngay mọi chuyện, cô nàng này thuộc vào dạng người một lần bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng, sẽ vì một lần thương tổn mà chọn cách trốn tránh cả đời.

“Nếu em không chịu quay lại, vậy thì để anh đi qua, không, chạy thôi!” Văn Sơ quyết định.

Hắn đứng ở phía sau Lỗ Như Hoa, nhìn cô im lặng ngồi, tóc cô đã dài hơn một chút, cột sơ lại như cái đuôi con ngựa nhỏ. Mỗi khi hắn cúi người kề sát vào cô nói chuyện, có thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát.

Bàn tay Lỗ Như Hoa dài, nhỏ, cũng giống như tay Lỗ Tự Ngọc. Nhưng các ngón đều chai, Lỗ Tự Ngọc nói, do cô vất vả từ nhỏ.

Cô thật sự xinh đẹp, vũ hội đêm Giáng sinh tất cả mọi người đã nhận ra vẻ đẹp thật sự của cô, chỉ là..... Bình thường cô vẫn giả dối ẩn giấu nên không thấy.

Càng nhớ lại, Văn Sơ càng rầu rĩ, càng bức bối chính mình.

Lỗ Như Hoa cầm bút than, cố gắng tập trung, cẩn thận vượt cho sóng mũi bức tượng thạch cao cho thật thẳng. Nhưng..... Văn Sơ ngay sau lưng cô.....

Đừng nghĩ đến anh ta, coi như anh ta không tồn tại, coi như anh ta là không khí!

Nhưng không khí có mặt ở khắp nơi!

Lỗ Như Hoa ảo não. Văn Sơ, dám đối xử với tôi như vậy, muốn trêu chọc thì trêu chọc, lúc tức giận lập tức trở mặt vô tình. Dựa vào cái gì tôi phải bị anh nắm mũi mũi đi? Dựa vào cái gì mà cả Tự Ngọc cũng đầu hàng anh chừa súng bắn tôi Cái quái gì vậy? Sao mình lại mang anh ta đến đây..... Đầu óc trống rỗng, tai ngứa, lời nói của Văn Sơ như biến thành hàng vạn con kiến bâu ngay lỗ tai!

Chịu không nổi rồi, phát điên rồi, việc gì mà phải nhịn nữa! Bạn bè xung quanh hình như đang cười, mấy người cười cái gì? Cười mình là vịt con xấu xí sao? Vịt con xấu xí thì cũng có quyền lợi của vịt con nha!

Lỗ Như Hoa quăng bút xuống bàn, hít sâu một hơi, quyết định phải tiếp tục làm Lỗ Như Hoa mọi ngày, lập tức đứng lý hợp tình, găm lên, “Văn Sơ, anh đừng có đứng đằng sau em nữa! Em không cần vệ sĩ!”

Phòng vẽ tranh càng tĩnh lặng, ngay cả âm thanh mài bút sần sật cũng ngừng lại.

Lỗ Như Hoa rất kiêu ngạo ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, xiết chặt tay, đứng lên, diễn vai một anh hùng cảm tử từ từ quay người.

Hơ!

Văn Sơ đâu?

“Như Hoa, đừng như vậy! Anh chỉ hướng dẫn bạn nữ này một chút, không nên ghen tuông vô cớ. Em hét lên như vậy sẽ ảnh hưởng đến các bạn khác.” Văn Sơ chậm rãi nói, giọng rất bình tĩnh.

Lỗ Như Hoa bị ai nhìn hán. Anh ta..... Đi lúc nào vậy trời! Còn ở xa như vậy! Anh ta đang hướng dẫn Phurong Ngu mà..... Toát mồ hôi..... Đâu có đứng sau lưng mình.....

Sao lại cảm thấy anh ta ở sát bên? Còn ánh mắt nhìn chằm chằm lưng mình nữa..... Tiêu rồi..... Loạn thần kinh rồi Làm chết người rồi!

Lỗ Như Hoa suy sụp ngồi trên ghế, đỏ mặt không dám nhìn lên, lại nhìn tờ giấy vẽ trước mặt, xiêu xiêu vẹo vẹo mấy đường phác họa, cô cảm thấy lát nữa tan học về nhà thật sự sẽ không hay ho!

Hạ Thịnh ngồi bên cạnh đã ôm bụng cười đến nổi mặt muốn rút gân

Nửa giờ sau, trên đường qua công viên về ký túc xá nữ.

“Văn Sơ, em nhớ là mình đã nói với anh rồi, em với anh không thích hợp.” Lỗ Như Hoa nhẫn nại giải thích.

Vừa kết thúc buổi học, Lỗ Như Hoa lập tức ôm ba lô bỏ chạy, nhưng Văn Sơ chân dài mau chóng đuổi kịp, trực tiếp cướp ba lô đeo lên lưng, trưng bày bộ mặt đáng ghét đôn cổ đám ăn xối, song hành với cô tới tận phòng.

“Có nói rõ ràng, anh nhớ.” Văn Sơ trả lời như không có chuyện gì.

Lỗ Như Hoa nhú mày, “Vậy anh có hiểu không?”

“Hiểu!” Văn Sơ gật đầu nghiêm túc, “Em có quyền nói, anh có quyền làm, hai chúng ta không can thiệp chuyện của nhau được không? Lỗ Như Hoa, em phải chú ý đến quyền công dân của anh.”

“Giữ chứ ? Em cướp đoạt quyền công dân hỡi nào!” Lỗ Như Hoa nghiêng rặng nhìn hấn, “Anh đến tổ mỹ thuật tạo hình của lớp em là có mục đích, anh chân thành đến mấy cũng không thể ủy khuất mình đi làm việc này?”

“Chỉ vì bản thân anh!” Văn Sơ bỗng nhiên mỉm cười, “Những gì em nói, anh hiểu, một vài chuyện anh sẽ nghe theo. Nhưng có vài chuyện..... anh không thể thừa nhận.

Đúng vậy, em có cuộc sống của em, anh cũng vậy. Nhưng làm sao em biết cuộc sống của hai chúng ta không thể hòa hợp ? Lỗ Như Hoa, em không phải là anh, làm sao em biết được anh chỉ vì nhất thời thấy mới lạ, nhất thời động tâm?

Từ đầu tới giờ, giữ thành kiến với người khác không phải là anh mà là em. Em cảm thấy anh muốn tìm vui mới đến trường này, điều đó không đúng. Anh thật sự muốn học vẽ, tuy nói ban đầu anh đến là không tình nguyện, bị ba anh bắt buộc. Còn với em, anh không lấy thời gian của anh ra làm trò đùa, lãng phí.

Học phí với anh mà nói không thành vấn đề, đúng vậy, nhưng không có nghĩa là anh nhất định phải là đồ ăn chơi trác táng, càng không có nghĩa là anh sẽ lãng phí tiền bạc trong nhà đi làm chuyện không đúng.

Đêm đó ở hồ là anh sai, anh hiểu lầm em tham tiền, muốn rời xa em. Nhưng em đau lòng bao nhiêu thì anh cũng khổ sở y như vậy, không kém gì so với em. Em lên án anh, nếu là đúng thì anh sửa, còn nói sai phải để anh chứng minh cho em thấy anh không phải người như vậy.

Chuyện hướng dẫn cho lớp của em, anh quả thật có suy nghĩ riêng, anh chỉ muốn nhân cơ hội tiếp cận em. Bởi vì em cứ trốn tránh anh. Anh muốn đuổi theo, em vẫn chạy. Như vậy không được, anh vất vả lắm mới tìm được em, không thể trở mặt nhìn em chạy loạn.

Anh không ủy khuất mình cái gì hết. Ngược lại, anh chưa bao giờ cảm thấy mình thật sự đang sống như bây giờ. Chẳng lẽ chuyện anh thật sự muốn làm, em cũng không cho?”

“Em có quyền không cho sao?” Lỗ Như Hoa lúng túng nói.

“Vậy thì nghe anh đi!” Văn Sơ cười, vuốt tóc cô, “Anh thấy rất vui, không ủy khuất chút nào hết.”

Lỗ Như Hoa không biết nói gì, kinh ngạc nhìn hấn. Mùa đông thứ nhất ở trường S, hình như cũng không quá lạnh.....

Văn Sơ « đi lại » tổ mỹ thuật tạo hình khoa kiến trúc hướng dẫn được vài ngày thì thông tin về chuyện hấn đi dạy và những gì sau đó cũng bắt đầu lan truyền. Không hài lòng với việc chỉ giới hạn trong nội bộ sinh viên khoa kiến trúc, những khoa khác cũng bắt đầu rỉ tai nhau.

Đương nhiên, tin tức lan truyền tất yếu phải tạo thành tình trạng tam sao thất bản.

Bản cũ nhất: Văn Sơ chính thức đi « nhậm chức », nhậm chức bạn trai Lỗ Như Hoa, thời gian..... Không biết bao lâu.

Bản cũ nhì: Lỗ Như Hoa thành công đem bản thân đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài, trở thành con vịt xấu xí nổi tiếng nhất ở trường S.

Bản cũ ba: Văn Sơ vẫn tiếp tục truy bắt Lỗ Như Hoa, cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn đang cố gắng.

.....

Tóm lại, mặc kệ các bản cũ mới thế nào, người sáng suốt đều nhìn ra được, chiếm địa vị chủ đạo tuyệt đối vẫn là Lỗ Như Hoa.

“Lỗ Như Hoa, đừng bỏ qua anh nhé, bỏ một người yêu em chân thật cũng như bỏ qua chuyến xe cuối cùng về nhà – vô cùng đáng sợ!”

“Văn Sơ, bớt buồn nôn đi!”

“Ha ha..... Buồn nôn sao? Thư tình hay viết vậy mà?”

“Lấy từ cuốn sách nào vậy? Ném đi.”

“Lỗ Như Hoa, em còn giận anh sao?”

“Không giận, không thừa sức khỏe, không có thời gian.”

“Vậy có sức khỏe yêu anh không?”

“Anh đừng có cả ngày cứ đem chữ yêu quảng trên miệng như vậy!”

“Được, chỉ cần em đặt anh ở trong lòng!”

Những đoạn đối thoại kiểu như vậy mỗi ngày đều phát sinh. Văn Sơ luôn tìm cách hợp thời mà xuất hiện ở những chỗ có Lỗ Như Hoa. Thậm chí không biết hấn moi từ đâu ra một con búp bê được bơm thành hình người, bóp vào thì phát ra tiếng, đem con búp bê cột vào xe đạp của Lỗ Như Hoa, thay cho cái chuông xe đã hư không kêu nổi.

“Anh đừng nói là mỗi lần em lái xe phải bóp cái con này đó!”

“ ‘Bé cưng’ này chính là anh, anh giúp em báo hiệu cho phía trước tránh chỗ. Với lại em còn có thể bóp nó thật mạnh, dùng sức mà bóp, cũng như em đang đánh anh...”

“Em không biến thái như vậy.....”

Văn Sơ mỗi đêm đan khăn quàng cổ, càng đan càng dài, càng « quang minh chính đại ». Đoạn đầu cái khăn còn chưa đan rành rọt, đoạn giữa còn khá bằng phẳng, đến đoạn cuối, lòi ra mấy sợi len xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Văn Sơ, đừng đan khăn nữa. Tự Ngọc nói, mấy nam sinh kia đang cười anh đó.”

“Bọn họ biết cái gì? Muốn cười cứ để họ cười cho đủ đi. Anh không rõ, chẳng lẽ tỏ vẻ mình rất thích một người là đáng buồn cười sao?”

“Hơ..... Không phải là buồn cười.....Ồ đây là Trung Hoa, trong nước.....”

“Vậy thì anh đến từ không gian.”

“.....”

Đến lúc phụ đạo cho tổ mỹ thuật tạo hình, Văn Sơ cũng không thêm đề ý đến thái độ người khác, còn chăm chú vào Lỗ Như Hoa nhiều hơn, hẳn cũng không muốn nhìn chằm chằm vào cô như vậy, vì hẳn biết cô không thích bị người khác nhìn ngó, nhưng Và hẳn hiểu, ánh mắt một người không chịu sự khống chế của đầu óc. Lỗ Như Hoa như một vật phát sáng vĩnh viễn, một từ trường cực mạnh, dù cô đứng ở góc ngách nào, mắt hẳn sẽ không tự chủ được mà nhìn về phía cô, nhìn thái dương sáng rực rỡ của cô, mái tóc đen, ánh mắt chăm chú, khóe miệng hơi nhếch...

“Văn Sơ, cậu có thể đem một nửa « tinh lực » nhìn chằm chằm Lỗ Như Hoa vào việc hướng dẫn các thành viên khác trong tổ, tôi tin tưởng bọn tôi có thể xong bài nhanh hơn.”

“Tiểu Thanh, nếu cậu có thể đem một nửa « tinh lực » nhìn chằm chằm Hạ Thịnh đặt vào bức tranh, cậu cũng có thể xong bài nhanh hơn.”

“A, công lực dần dần tăng rồi, xem ra cũng không hẳn là kẻ bất tài ngu ngốc.”

“Cậu cũng vậy.”

Thậm chí ở căn tin, xếp hàng lấy cơm cũng là Văn Sơ.

Rất nhiều năm về sau, trường S vẫn còn lưu truyền một truyền thuyết: Năm đó, hoa vương trường S mỗi ngày đều giúp bạn gái xếp hàng mua cơm. Đôi khi, bạn gái anh ta vừa cầm sách kiến trúc xem vừa xếp hàng, anh ta sẽ cười tủm tỉm, lễ phép mà khách sáo che chở cho cô bạn gái xinh xắn lạnh lùng không bị người khác va phải.

Tóm lại, Văn Sơ tập trung toàn lực tiếp cận Lỗ Như Hoa, những lời nói quá đáng lúc trước không rút lại được, nên không ngừng tìm cách bù đắp, giảm thiểu nguy cơ Lỗ Như Hội lại bị người khác cướp đi. Quan sát ở tổ mỹ thuật tạo hình, mối đe dọa mang tên Tiểu Thanh tạm thời có thể bỏ qua, nhưng khoa thể dục có một người tên Cao Mã Đại, khoa tiếng Trung có một người đeo kính trông rất nhã nhặn, khoa toán có một người giống như cái bàn tính, mấy người này không thể xem nhẹ.

Lỗ Như Hoa nhận mình là vịt con xấu xí, nhưng Văn Sơ cho rằng, trước khi vịt biến thành thiên nga phải bắt làm tù binh, nếu không vịt bay thì khó mà bắt lại.

Thi hết kỳ, Lỗ Như Hoa tạm dừng buôn bán, tập trung sức lực học tập, ngoài trừ giờ tự học buổi chiều, mỗi tối cô đều đến phòng vẽ tranh đi luyện vẽ.

Cô không cố ý lảng tránh Văn Sơ nữa, ngược lại thân thiện đón nhận sự giúp đỡ của hắn. Thành tích là quan trọng nhất, điều này Văn Sơ có thể giúp cô. Văn Sơ quy định cho cô, mỗi ngày phải hoàn thành mấy bức kí họa và phác họa. Điều này với cô không phải việc khó, cũng như Lỗ Tự Ngọc, cô có thiên phú hội họa, chỉ là hai chị em không giống nhau về hướng đi khi vào đại học. Năng khiếu trời cho và nền móng Văn Sơ xây cho cô hợp lại thành một ngôi nhà vững chãi.

Nói thẳng, Văn Sơ là một thầy giáo giỏi, nhưng không phải là một thầy giáo tốt tính. Mỗi lần Lỗ Như Hoa vẽ, hắn rất mau chóng mất kiên nhẫn, thiếu điều muốn cướp giấy lại vẽ thay, hoàn toàn không ăn khớp với những cử chỉ và lời nói lúc hắn theo đuổi Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa trong những lúc như vậy chỉ dờ khóc dờ cười, thông cảm cho hắn, vì Lỗ Tự Ngọc cũng như thế. Vẽ tranh đối với hai người họ, đã gần như là sinh mệnh.

Từ phòng vẽ tranh ra, Văn Sơ luôn kiên trì đưa Lỗ Như Hoa về ký túc xá. Mặc kệ cô đồng ý hay phản đối, hắn “mạnh mẽ” bước vào cuộc sống của cô, giúp cô đẩy cái xe đạp rách nát mỗi khi trở trường, lúc phải tránh người qua lại còn mạnh mẽ giữ chặt tay cô hoặc ôm vai cô.

Lỗ Như Hoa cũng không cự tuyệt, vì cự tuyệt thường thường không có kết quả. Văn Sơ cố chấp dùng cách của hắn xuất hiện ở trước mặt cô. Với việc này, Lỗ Như Hoa hơi cảm động, nhưng vẫn dấy lên nỗi lo sợ mơ hồ, sợ những gì hắn làm chỉ là ảo giác của cô, sợ một ngày nào đó phát sinh chuyện gì, hẳn lại nói những lời tổn thương cô một lần nữa.

Lá xương rồng khi đã biến thành gai, rất khó có thể thu gai lại.

Cuộc thi giữa kỳ kéo dài gần hai tuần, Lỗ Như Hoa thi khá tốt, nắm nhất ở khoa kiến trúc chưa phải học nhiều môn chuyên ngành, đa số là những kiến thức nền móng, với Lỗ Như Hoa mà nói thì không phải là nặng. Học bổng có thể lấy được, coi như một món trợ cấp vừa đủ.

Kỳ nghỉ đông đến, đa số sinh viên về nhà. Lỗ Như Hoa và Lỗ Tự Ngọc đã viết đơn xin trọ lại trường từ sớm, chuyện ăn ở không thành vấn đề. Nhưng trong kỳ nghỉ, Văn Sơ và cô gần đây như hình với bóng phải tách ra vài ngày.....

Lỗ Tự Ngọc cũng nhận việc làm trong những ngày nghỉ, giảng viên khoa của cậu khá ấn tượng về khả năng của cậu, giới thiệu cho một công ty quảng cáo, thù lao khá cao. Quan trọng là, Lỗ Tự Ngọc hết sức vui mừng, cậu cảm thấy cuối cùng cũng có thể giảm bớt gánh nặng cho chị.

Nghỉ đông, Lỗ Như Hoa đương nhiên không bỏ qua cơ hội kiếm tiền. Cô sắp xếp thời gian cẩn kẽ, tận dụng mọi khoảnh khắc làm việc. Những khoản tiền không thể thiếu được liệt kê : Học phí, tiền sinh hoạt, nhất là khoản tiền để chữa trị cho Lỗ Tự Ngọc. Từ lúc vào trường S, thân thể Lỗ Tự Ngọc có khỏe lên, rất ít khi phát bệnh, tình trạng bệnh cũng có những chuyển biến tốt. Có lẽ, một ngày nào đó, Lỗ Tự Ngọc sẽ đủ sức khỏe để có thể phẫu thuật. Nhất định phải để dành tiền từ trước, đây là quan tâm lớn nhất của Lỗ Như Hoa.

Buổi tối, Lỗ Như Hoa trở lại phòng trọ sắp xếp mấy thứ, mang một bao hàng đầy về ký túc xá. Có một khoảnh khắc nhàn rỗi, lại không tìm được mà nghĩ tới Văn Sơ, đã bao lâu rồi hẳn không xuất hiện ? Hai ngày? Ba ngày? Trước kỳ nghỉ còn thì cứ bám riết, cả ngày làm phiền cô, nhưng.....

Cười khổ, không phải cô đã nói không để ý tới hẳn sao? Bất tri bất giác lại nhớ đến hẳn.

Do dự một hồi, cô lấy di động, gửi tin nhắn: Bản vẽ [kiến trúc sơ bộ] của em để ở ký túc xá phòng anh phải không?

Chờ một lúc sau, Văn Sơ nhắn lại: Sao không hỏi Lỗ Tự Ngọc?

Lỗ Như Hoa cắn môi. Đúng vậy, Văn Sơ đâu phải người sửa giúp, sao lại hỏi hẳn? Trong lòng ảo não, cô gấp điện thoại thật mạnh, nhìn đồng hồ hàng hóa yên lặng bày bừa trong căn phòng nhỏ, cười khổ đứng lên.

Bên ngoài bỗng vang lên âm thanh, đó là tiếng con búp bê văn Sơ cột vào xe Lỗ Như Hoa mỗi khi bị bóp.

Lỗ Như Hoa ngẩn người, vội chạy ra ngoài.

Đứng ngoài đó, không phải Văn Sơ còn có thể là ai?

Bên ngoài đầy tuyết rơi, hẳn mỉm cười dựa vào cửa, chỉ chờ Lỗ Như Hoa mở cửa chạy ra là có thể nhào vào ngực hẳn, hơn nữa, như là muốn bồi thường.

“Em còn chưa trả lời anh, sao không hỏi Lỗ Tự Ngọc?” Văn Sơ khẽ sát mặt cô, cười đến xấu xa.

Lỗ Như Hoa nhìn hẳn, trong lòng dâng lên một niềm vui to lớn chưa từng có, niềm vui làm mặt cô nóng lên, bủa vây cô trong nỗi hoang mang vô có. Đột nhiên cô sợ cảm xúc này là nỗi nhớ, cô sợ cô đã bắt đầu nhớ thương, mà người cô nhớ thương là Văn Sơ. Suy nghĩ trong đầu làm cô không thể trả lời Văn Sơ, nhất thời chỉ có thể kinh ngạc nhìn hẳn, há miệng lại không biết nói gì. Vài ngày không gặp làm cho đôi mắt cô trở nên thâm lam ngăm ngăm, nhưng có lẽ chỉ vì con người ai cũng yêu “cái đẹp” mà thôi, có lẽ thế !? Toàn thân Văn Sơ màu đen, nhưng tông màu lạnh như vậy khoác lên người hẳn vẫn tỏa ra tư vị ấm áp, có lẽ bởi vì nụ cười của hẳn.

Tại sao Văn Sơ xuất hiện ở đây? Sao lại là lúc cô đang mệt mỏi, tóc rối tung, người rã rời ? Lỗ Như Hoa bất giác lui về sau nửa bước, miễn cưỡng mỉm cười, lời lẽ cũng lúng túng hẳn: “Anh ăn cơm chưa? Nếu không có việc gì thì về nhà ăn đi.”

Văn Sơ ngạc nhiên, nhìn cô chăm chú, cuối cùng thở dài một hơi, “Lại đuổi anh đi. Bạn Lỗ Như Hoa, anh phải nói là em quá sức độc ác, bên ngoài trời rất lạnh, để anh vào phòng ngồi một chút không được sao?”

“Nhưng em đang chuẩn bị về trường.” Lỗ Như Hoa đứng chắn ở cửa, cũng không dám ngẩng đầu lên, tầm mắt chết dí ngay yết hầu hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ngân nga hạnh phúc ngày nghỉ

Văn Sơ nhìn về phía con sông, hét lớn: “Lỗ Như Hoa, chúc mừng năm mới!”

Lỗ Như Hoa cũng quay về phía đó: “Văn Sơ, chúc mừng năm mới!”

Bắt đầu yêu, là lúc cảm giác được hạnh phúc tràn đầy, nhưng trái tim cũng nhói đau, hạnh phúc quá nên thấy đau, đau bởi vì hạnh phúc.....

“Bây giờ còn chưa đóng cửa. Khó khăn lắm mới tìm được em, ở lại một chút rồi hãy về trường.” Lời nói của Văn Sơ có vẻ như đang đề nghị, nhưng giọng thì không cho phép từ chối, hành động lại nhanh chóng, túm lấy Lỗ Như Hoa « đút » vào căn phòng, nhân thể đóng cửa lại.

Lỗ Như Hoa kinh ngạc cũng vì hành động của hắn, tay bị hắn nắm, bàn tay hắn rất mềm và ấm.

“Có nhớ anh không?” Vào phòng, hắn lập tức kề sát vào mặt cô, cười đến rạn rở, trên người vẫn còn vương vất không khí lạnh bên ngoài, nhưng không biết vì sao, Lỗ Như Hoa cảm thấy trong lòng ấm nóng.

Lỗ Như Hoa nhú mày, “Người gì mắc ói. Em phải đi.”

“Nói dối không phải là thói quen tốt.” Văn Sơ không buông tha, giữ chặt cô, “Nếu không nhớ, sao lại gửi tin nhắn cho anh, ha ha, rõ ràng là lòng có sẵn tâm tư, anh đọc xong tin nhắn chạy đến đây liền.”

“Ai là lòng có tâm tư với anh!” Lỗ Như Hoa vỗ trán hắn, “Tĩnh lại đi, trời chưa khuya đã bắt đầu nằm mơ sao?”

“Em thật sự không quan tâm ngày nghỉ anh làm gì sao?” Văn Sơ hơi xụ mặt, tay cũng buông ra.

Lòng cô lại mềm nhũn, khẽ hừ một tiếng.

“Được rồi, anh Văn Phi nói đúng, anh là đáng đời, ai bảo anh thích em, phải chịu thôi, đây là vô quyết định có móng tay nhọn.” Văn Sơ nhún vai, ánh mắt bình thản trở lại.

“Anh đừng em chữ thích dính lên miệng cả ngày!” Lỗ Như Hoa thè lưỡi, “Lúc nào cũng đeo bên miệng, chứng tỏ toàn là bề ngoài, giả dối.”

“Cái đó không phải lúc nào cũng đúng, anh thích em, anh muốn nói với em cả ngày.” Văn Sơ phản đối, “Em lý luận kiểu gì đâu không, ai nói cả ngày đeo bên miệng thì nhất định là giả. Anh nói cho em biết, Lỗ Như Hoa, anh thích em, từ trước đến giờ lần đầu tiên anh nói thích một người nhiều như vậy, cho nên em phải chịu trách nhiệm với anh.”

Lỗ Như Hoa trừng mắt nhìn hắn một cái, “Bậy bạ!”

“Có bậy bạ không, em xem anh chứng minh đi.” Văn Sơ ghé sát đầu vào cô, lấy từ ba lô một vật, mở ra trước mặt cô, mỉm cười rạn rở.

Một tấm khăn quàng cổ màu đen, rất dài.

Chiếc khăn này, cô biết, hơn nữa rất quen thuộc. Là hắn giúp cô đan, hóa ra đã đan xong rồi.

“Anh đan không đẹp.” Văn Sơ bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, cầm khăn quàng chậm rãi quấn vào cổ cô, “Kiểu dáng bình thường, hoa hòe..... Nhưng đây là lần đầu tiên anh làm, không khác gì bức họa quý giá anh tự vẽ lần đầu. Em miễn cưỡng nhận lấy, nhé?”

Lỗ Như Hoa nhìn hành động của hắn, từ từ quấn từng vòng khăn quanh cổ cô. Vẫn biết hắn làm để tặng cô, vẫn tò mò nhìn nó mỗi ngày để xem nó dài thêm bao nhiêu, nhưng là..... Trong lòng vẫn dâng lên một loại cảm giác không nói nên lời, vừa ngọt ngào, vừa hơi xon xột.

“Còn cái này.” Văn Sơ lại rút ra một hộp nhỏ tinh xảo, mở ra, bên trong là một chiếc kim cài áo trong suốt, óng ánh tinh xảo, ghim vào nút thắt trên khăn quàng. “Mấy ngày nay anh tìm thứ này, may mà tìm được rồi. Con búp bê anh ném đi với cái này giống nhau như đúc, để em nhớ đến nó, cái này cài vào ngực áo rất đẹp, anh cũng có thể ở gần tim em hơn.....” (ọe, làm tới đây bạn Phạm nổi hết da gà, không biết mình thô bỉ không có óc lãng mạn hay tại đoạn này nhão quá >0

Lỗ Như Hoa cúi đầu nhìn cây ghim, trên nền đen của khăn quàng cổ, nó càng nổi bật về lấp lánh. Vẫn là hình cô bé cầm đỉnh vàng toét miệng cười, y hệt con búp bê bị Văn Sơ vứt bỏ.

Cô trầm mặc, tay bắt giắc giờ lên, nhẹ nhàng vuốt ve kia cái trầm.

Văn Sơ khản trương nhìn cô, trong lòng càng lúc càng khản trương. Cô không tỏ ra vui mừng, cũng không thất thần, vẫn thản nhiên, là vẻ không buồn không vui.

Văn Sơ hơi xấu hổ, “À..... Đúng ra anh nên nhảy vào hồ tìm lại món quà đó đúng không? Nhưng..... con búp bê nhỏ như vậy..... Anh nghĩ chắc khó tìm nổi..... Nước rất lạnh..... Anh sợ nhảy vào không ra được..... Rồi em thành quả phụ..... Nếu không..... anh nhảy xuống mò vớt nó lên.”

Vẫn không chút phản ứng.

Văn Sơ quay người định đi, tay lại bị bắt lại.

Đây là lần đầu tiên Lỗ Như Hoa chủ động nắm tay hắn. Văn Sơ giật mình, tay cô nhỏ, mềm, lạnh lạnh. Tim hắn đập loạn, cô kiễng chân, hai miếng môi áp lên mặt hắn.

Trời sập , đất vỡ, trái tim Văn Sơ biến thành đảo Mali, sau đó quần đảo bị bờ biển Thái Bình Dương thu tóm, ngay sau đó, chín vầng mặt trời quay cuồng trong nước biển, nước biển sôi trào.

“A..... Em chỉ là..... Chỉ muốn cảm ơn.” Lỗ Như Hoa bị hành động của mình làm hốt hoảng, người khăn trương trở thành cô. Cô không biết tại sao lại xúc động như vậy, kiễng chân hôn Văn Sơ, đây không phải ý định của cô, chắc chắn là vậy. Lỗ Như Hoa bỗng ảo não, chẳng biết ý định của mình cuối cùng là gì.

Văn Sơ cũng chẳng để cho Lỗ Như Hoa kịp suy nghĩ tiếp. Hắn thừa biết, đó không phải là nụ hôn đầu tiên của hai người, nhưng là nụ hôn đầu tiên Lỗ Như Hoa chủ động, đó là sự tiếp nhận và tha thứ. Nhìn cô bắt đầu chân tay luống cuống, hắn không kìm lòng nổi mạnh mẽ ôm chặt cô, không nói năng chỉ lặng lẽ ôm, cho đến lúc lưng cô không còn vẻ cứng nhắc.

Cầm hắn nhẹ nhàng cạo vào thái dương cô, cảm thấy đây là lúc cần phải nói gì đó, nhưng một câu cũng không thốt nên lời, lại cảm giác bây giờ mà nói dường như sẽ phá hỏng giây phút ngọt ngào hiếm có. Lỗ Như Hoa đang ở trong lòng hắn, lần đầu tiên, hoàn toàn ở trong lòng hắn.....

Căn phòng nhỏ như càng nhỏ hơn, làm hai con người càng thêm thấy ngọt ngào. Không cần đến những lời nói, chỉ cần một động tác, một ánh mắt là đủ.

Văn Sơ và Lỗ Như Hoa đứng một lúc thì ngồi lên chiếc bàn bida, một đồng vải len và những món đồ chơi còn vương trên bàn. Chiếc khăn quàng cổ vậy ở cổ hai người, càng làm họ gần nhau hơn.

Ánh đèn không sáng rực, cũng đủ soi rõ hai bờ má Lỗ Như Hoa đang ửng hồng. Văn Sơ nghiêng mặt, nhìn cô chăm chú.

Hắn cao hứng Muốn khóc.

Nói ra thật buồn cười, nhưng mũi hắn quả thật đang hơi ê ẩm. Lỗ Như Hoa đứng là cô gái sinh ra để làm khổ hắn. Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân sẽ yêu thương một người đến như vậy. Từ ngày nghĩ đến giờ, hắn ở nhà Văn Phi đan khăn. Đan xong, lại quay về chỗ mua quà lần trước, tìm con búp bê giống con cũ sửa lại thành trâm cài ngực. Xong xuôi, hắn gọi điện cho Lỗ Tự Ngọc, biết cô đang ở phòng trọ, lập tức chạy lại.

Đứng trước cửa phòng, hắn tự nhủ, phải nắm lấy cơ hội, xin lỗi cô.

Nhưng lại không có can đảm gõ cửa. Cho đến lúc cô nhắn cho hắn cái tin đơn giản kia.

“Lỗ Như Hoa, Như Hoa, Như Hoa.....” Văn Sơ cười rạn rở, thì thầm gọi tên cô.

Lỗ Như Hoa nhìn điệu bộ ngốc nghếch của hắn, buồn cười lại không dám cười, cô sợ lúc này mà cười, có lẽ mọi thứ sẽ tan biến, lại nghĩ mình không nên nhận lời hắn.

Nhưng một Văn Sơ như vậy, cô có thể cự tuyệt được không ?

Cô rất muốn thể hiện cốt khí, như những nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết hung hăng tuyên bố: “Anh đã tổn thương tôi, cả đời này chúng ta không thể ở cùng một chỗ.”

Nhưng..... điều đó, lúc này, còn ý nghĩa sao?

Khăn quàng cổ rất ấm, nối liền hai người. Trâm thủy tinh cài thay thế búp bê thủy tinh, cũng như búp bê thủy tinh, để tặng cho cô.

«Như Hoa, Như Hoa...»

“Anh cứ gọi tên em làm gì.” Lỗ Như Hoa nhỏ giọng trách, mặt nóng bừng, bởi vì Văn Sơ tựa mặt rất gần, tựa như môi chỉ khẽ động sẽ chạm đến má hắn.

Văn Sơ cười « bi ôi », “Quê mùa quá, nhưng cũng hay!”

Lỗ Như Hoa hơi nhú mồm, “Anh dám chê tên em?”

“Anh không chê cười, là cảm thấy tên hay mà!” Văn Sơ ôm vai cô, nhẹ giọng, “Đừng xem thường trình độ tiếng Trung của anh, để có thể hiểu được ý nghĩa tên em, anh phải tìm hiểu nhiều tài liệu lắm đó.”

“Phi, tên em có thể có ý nghĩa gì chứ? Anh tìm ra cái gì?” Lỗ Như Hoa bật cười.

Văn Sơ cũng cười, “Tên em, y hệt như người em vậy. Như Hoa, như hoa..... Em không thấy là đọc lên thì trong lòng thấy rất mềm mại sao?”

“Em gọi tên em, vì sao trong lòng lại mềm?”

“Vậy em gọi tên anh đi ? Có cảm giác thấy gì đặc biệt không?”

“Văn Sơ? Không có, tên rất đơn giản. Em cảm thấy tên Văn Phi nghe hay hơn.” Lỗ Như Hoa cố tình làm hắn cụt hứng.

Văn Sơ giả bộ tức giận, khẽ cắn tai cô, “Anh bị em nhìn thấy hết, cho nên anh đã thành người của em”

“Em nhìn anh khi nào?” Lỗ Như Hoa ngạc nhiên.

“Ngày đầu báo danh!” Thái độ Văn Sơ kiên quyết.

“Ngày đó..... Lần đó không tính, chỉ thấy đằng sau.....” Lỗ Như Hoa đỏ mặt.

“Chẳng lẽ em còn muốn nhìn đằng trước?” Mắt Văn Sơ rất gian xảo.

“Luuuu mạnh!” Lỗ Như Hoa đập hán một cái.

“Không công bằng!” Văn Sơ lắc đầu, “Em coi, em làm cho anh thích em. Sau đó lại dùng Tiểu Thanh tra tấn anh, làm hại tay anh bị thương, còn hại anh tự trách mình thật lâu. Lỗ Như Hoa, anh không phải Thượng Đế của em sao? Thượng Đế sao phải vất vả như vậy?”

“Ai oán cái gì?” Lỗ Như Hoa mỉm cười, chậm rãi trả lời, “Em không biết anh có phải Thượng Đế của em hay không. Nhưng..... Anh và Tụ Ngọc y hệt nhau, đều làm em rất đau lòng”

“Chuyện Tụ Ngọc..... Anh đã biết.” Văn Sơ nhìn cô.

“Em biết, em biết anh đã biết.” Lỗ Như Hoa gật đầu, “Em biết Tụ Ngọc đã nói với anh. Văn Sơ, em như vậy, anh vẫn thích em sao?”

“Anh rất rõ ràng. Như Hoa..... Kỳ thật không bằng hoa.” Văn Sơ trả lời rất nghiêm túc.

Những ngày nghỉ kéo dài.

Văn Sơ dường như trở thành đứa trẻ to xác suốt ngày quần lấy Lỗ Như Hoa. Cô vốn nghĩ rằng chỉ có con gái mới hay i ôi này nọ, không nghĩ con trai khi mà dính thì cũng chặt không chịu nổi.

Mỗi buổi sáng, 6 giờ rưỡi, Lỗ Như Hoa rời giường, công việc cho một ngày đã sắp đặt xong xuôi. Nhưng mặc kệ cô đang làm gì, Văn Sơ dù người không tới, tin nhắn cũng sẽ như bóng với hình. Nội dung chủ yếu không ngoài mấy chữ: Em đang ở đâu? Ăn chưa? Em đang ngồi với ai?

Nghĩ đến những tin nhắn này, Lỗ Như Hoa luôn bắt gặp mỉm cười, dù ở trên xe bus hay đang đi đường, đều cảm thấy vui vẻ. Những tin nhắn trả lời của cô lại trái ngược với cảm xúc của cô, luôn có vẻ “hung dữ”, tỷ như: Ai mượn anh quản? Đang ở với một anh đẹp trai!

Sau đó không đến nửa giây, Văn Sơ chắc chắn sẽ gọi điện thoại lại, dù hán biết rõ bên cạnh cô không có soái ca.

Văn Sơ cũng không ngăn cô làm việc. Hán biết có ngăn cũng vô dụng, Lỗ Như Hoa dù mệt vẫn vui, niềm vui này hán không quyền lợi và cũng không muốn cướp đi. Đứng là khổ cho hán, bởi vì sống như Tỷ Can thì quá khổ sở. (*)

(*) Ý bạn Văn Sơ là Lỗ Như Hoa như trái tim của bạn ấy. Như Hoa đi xa thì Văn Sơ giống Tỷ Can – mất đi trái tim. Ai xem Phong Thần thì biết chuyện Tỷ Can bị Đắc Kỷ bày kế moi tim chữa bệnh rồi hén ^^

Thời điểm gần qua năm mới, Lỗ Như Hoa tạm ngừng làm việc. Lỗ Tụ Ngọc cũng theo thầy giáo đi du lịch ngoại khoá. Ban đầu Lỗ Như Hoa không yên tâm, nhưng nhìn Lỗ Tụ Ngọc trước nay chưa từng tỏ vẻ hứng thú như vậy, công việc vẽ tranh quảng cáo không làm cho cậu mệt, có thể tìm được nơi để nhờ vả sau này, phù hợp lại có tiền. Vì thế, Lỗ Như Hoa miễn cưỡng đồng ý. Nhưng từ nhỏ đến lớn, em trai lần đầu tiên ở xa cô như vậy, những lúc cô rảnh rỗi, trong lòng không khỏi cảm thấy trống trải.

Cũng may Văn Sơ không để tinh thần cô kịp xuống thêm, hán chỉ hận không thể chen cả người vào tâm tư Lỗ Như Hoa.

Cách năm mới rất gần, không khí lễ lạc ở trường S càng hiển hiện rõ rệt, ký túc xá cũng được những giảng viên lưu lại trường trang trí những món đèn hoa, tranh ảnh nhiều màu sắc. Đương nhiên, những món này đều lấy từ “cửa hàng nhà họ Lỗ”.

Ban ngày thì không sao, buổi tối lại có vẻ lạnh, nhất là tầng ký túc xá nơi Lỗ Như Hoa ở, bình thường ở đây đều là nữ sinh ngành kỹ thuật, vốn đã ít người, gần năm mới, đại đa số đều về nhà .

Vì thế, Lỗ Như Hoa vô tình nhận ra trên tầng lầu ngợp ánh trăng kia hình như chỉ có mình cô

Cô ở lầu 3, Hạ Thịnh ở phòng 317 cách vách, nhưng trước khi nghỉ đông đã đổi đến lầu hai phòng 208. Đứng nhìn chỉ cách một tầng, vấn đề đã xuất hiện ngay đây.....

Nhìn đi động, đã mười hai giờ khuya, Lỗ Như Hoa hơi lo sợ nên ngủ cũng không yên. Ký túc xá im lặng đến dọa người. Giường đối diện che màn kín mít, tối om. Lỗ Như Hoa nhìn chằm chằm trong chốc lát thì không dám nhìn nữa, nhòm dấy kéo màn lên mới thấy bớt sợ. Nằm trên giường, vẫn trần trọc ngủ không được, 12 giờ khuya là thời điểm..... Cái gì thường lui tới?

“Em hỏi anh có yêu em không, anh yêu em vài phần.....” Bên gối, một giọng hát – nếu có thể coi là giọng hát - kỳ quái đột ngột vang lên! Lỗ Như Hoa thét chói tai, ngồi sụp xuống, tay ôm đầu, nhìn kỹ thì hóa ra là nhạc chuông di động!

Thối Văn Sơ! Ban ngày cầm điện thoại của cô, vụng trộm đùa nghịch nửa ngày, hóa ra là để đổi nhạc chuông thành khủng bố như vậy..... Tiếng chuông vẫn vang vọng, rõ ràng là giọng hân, nhưng lại có ý biến đổi thành loại âm thanh quái dị.

Vừa tức giận vừa buồn cười, Lỗ Như Hoa định thần, nhận điện thoại lập tức mắng, “Văn Sơ tồi, anh làm em sợ muốn chết!”

“Nhớ anh không? Ha ha!” Bên kia, Văn Sơ lại ca bài dạo đầu buồn nôn lần thứ một ngàn lẻ một.

“Anh đổi nhạc chuông của em phải không? Nghe thật ghê tởm!” Lỗ Như Hoa chửi um.

Văn Sơ hạ giọng, “Như vậy mới hoàn mỹ, càng hài hước càng hoàn mỹ!”

“Không thêm nói với anh nữa! Em không bị anh hù chết là may lắm rồi.” Lỗ Như Hoa nằm xuống, miệng thì nói không thêm, nhưng không ngắt điện thoại, khỏe miệng không tự chủ mà nhếch lên.

“Em có sợ không?” Giọng Văn Sơ như đang cười, “Nghe nói bên ký túc xá nữ ngoại trừ giám thị chỉ còn có mình em ở đó.”

“..... Không sợ.” Lỗ Như Hoa vẫn mạnh miệng, cô là cây xương rồng như hoa, cây xương rồng làm sao có thể sợ.

“Buồn ngủ sao?”

“.....” Lỗ Như Hoa mơ hồ ậm ừ, chần chừ lên đầu, trong lòng ngọt ngào.

“Không ngủ, anh hát cho em nghe.” Văn Sơ thì thâm đầy mê hoặc.

“Không nghe.....”

“Em hỏi anh có yêu em không, anh yêu em vài phần..... Em nghĩ ngơi một chút, bước ra nhìn, ánh trăng như muốn tỏ lòng anh.....” Qua điện thoại, tiếng hát của hân êm ái, chậm rãi vang lên.

Lỗ Như Hoa bất giác nở nụ cười, cũng không dám cười thành tiếng. Cô không định làm hân mất hứng mà ngừng bật. Nói thẳng, giọng ca của hân đã vượt quá phạm vi có thể chấp nhận được..... Thật kinh khủng!

Nhưng một loại cảm giác..... Nồng nànBồng ào tới trong lòng cô.

“Nhớ anh không?” Hân bỗng nhiên lại hỏi.

“Nhớ.” Lỗ Như Hoa khẽ thốt, nói xong lập tức thẹn thùng, vùi mặt vào chăn, đỏ mặt.

Điện thoại im lặng, hai người cũng không nói nữa, chỉ vang bên tai hơi thở của người kia, dường như chỉ cần như vậy là đã quá đủ.

“Như Hoa, anh muốn gặp em.” Văn Sơ cuối cùng cũng nói, âm thanh hơi khàn khản.

“Đừng náo loạn, khuya rồi, anh không ngủ sao?” Lỗ Như Hoa trả lời, may mà hân không nhìn thấy vẻ mặt của cô lúc này.

“Anh ngủ không được, anh sợ em sợ hãi.”

“Em không sợ, có gì phải sợ?”

“Nghe nói mấy ngôi nhà lâu hay có mấy chuyện kỳ quái lắm, em xuống lầu hai xem thử đi, ở chỗ cái cây trồng gần đó có một nữ sinh từng treo cổ. » Văn Sơ hạ giọng, càng nói càng trầm giọng.

Lỗ Như Hoa bất giác thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, quả thực, bên ngoài cửa sổ có một cây bàng trồng đã lâu, dưới ánh trăng, bóng cây lắc lư, trông rất đáng sợ.

“Anh từ nước ngoài về mà còn tin mấy chuyện vớ vẩn này?” Lỗ Như Hoa hơi chột dạ, nhưng vẫn làm ra vẻ không – có – việc - gì.

“Vì để chắc chắn là em vẫn ngủ ngon, anh quyết định sẽ đến chỗ em. Rồi, chờ anh 3 phút.”

“Đừng nói nhảm. 3 phút, từ nhà anh Văn Phi bay đến cũng không kịp.” Lỗ Như Hoa cười xòa.

Bên kia điện thoại đã cúp

“Nè? Văn Sơ, Văn Sơ?” Lỗ Như Hoa gọi..... Ngồi ngây ngốc trong bóng đêm một lúc Giật mình, hân sẽ không..... Vội co chân nhảy xuống giường, ba bước hai bước đến cửa sổ, cô mở cửa sổ nhìn xuống dưới lầu.

Dưới ánh sáng ngọn đèn, một người đứng dưới lầu, xoa hai tay chụp lấy một đường ống lớn, nóng lòng muốn trèo lên. Không phải Văn Sơ thì là ai!

Lỗ Như Hoa nuốt một hơi khí lạnh. Văn Sơ nghe thấy, ngừng đầu nhìn, vẻ mặt trở nên phấn chấn, lập tức đu người, túm lấy ống dẫn.....

“Coi chừng!” Lỗ Như Hoa suýt hét lên thì giật mình, phòng giám thị ngay dưới lầu, cô toát hết mồ hôi!

Cái ống lớn kia không biết từng là ống nước hay cái gì, bây giờ đang ở tình trạng bỏ đi, áp trên vách tường vừa bắn lại tron, vương vãi một đồng lá khô, Văn Sơ sạch sẽ đến muốn bệnh, thế này thì..... Nhưng Lỗ Như Hoa chẳng còn thời gian nghĩ đến chuyện đó, quan trọng là ... Cái ống đó có chắc chắn không.

Quả nhiên, lo lắng không lâu, Văn Sơ vừa trèo lên khoảng vài mét, đã nghe vách tường cộc cộc...

Văn Sơ do dự, ngẩng đầu nhìn Lỗ Như Hoa, vừa chạm đến ánh mắt “thôi rồi!” của cô, lập tức ngửa mặt lên trời, oanh liệt roi..... Trong tay còn ôm chặt đoạn ống gãy.....

Bùm một tiếng, Văn Sơ ôm ống hạ cánh xuống đất, sau một lúc lâu, hần thè là sau một lúc lâu như một năm..... Hần đau đến không nói nên lời.....

Nhưng vẫn không quên úy khuất nhìn về cửa sổ lầu hai, không thấy Lỗ Như Hoa. 1 phút sau, một cuộn dây thừng được ném ra, Lỗ Như Hoa “anh đừng” trèo xuống.

Khi Lỗ Như Hoa thuận thực chạm đất, Văn Sơ tay ôm đoạn ống, về mặt chuyển từ đầy sự thống khổ thành vô cùng kinh ngạc.

“Thế nào? Xương cốt thế nào? Có sao không? Cổ có sao không? Có đau chỗ nào không?” Lỗ Như Hoa không nhìn thấy sự thay đổi trên mặt hần, giọng như muốn khóc.

Ngã xuống như vậy, không biết có bị chạm đúng bộ phận mấu chốt không, cũng may hần chưa trèo cao lên, chắc là không có việc gì đi? Cô hoảng hốt, thậm chí không dám nâng hần dậy, trong lòng hoảng loạn, liên tưởng những khả năng đáng sợ sẽ xảy ra..... Tàn tật..... Bán thân bất toại..... Một loạt hậu quả đáng sợ quay mòng mòng trong đầu cô, bắt tri bắt giác trên mặt ướt đầm, dĩ nhiên là nước mắt.

Văn Sơ lại bình tĩnh nằm trên cỏ, ngơ ngác nhìn cô.

Đau, rất đau, nhưng bây giờ tạm không nghĩ tới nữa. Nhìn Lỗ Như Hoa kìa!

Tóc cô toán loạn ở hai sườn má, che gương mặt thành một quãng mờ, chỉ có cặp mắt sáng lung linh, những giọt nước mắt tròn như những giọt sương mai. Mùa đông, cô lại chỉ mặc một chiếc váy hoa tay dài, cổ áo hơi hở, lộ ra vùng cổ trắng nõn.

“Anh có cử động được không?” Lỗ Như Hoa không chú ý đến thái độ lạ lùng của Văn Sơ, hỏi đầy khẩn trương.

Văn Sơ hít một hơi dài, ném cái ống, vươn tay, ôm cô vào lòng.

“Chỉ có tay cử động được, cũng may! Có thể ôm em!” Hần nằm trên đất, ôm chặt cô không cho giẫy dụa, sau đó cởi áo khoác, bao lấy thân hình gầy nhỏ của cô. Người cô rất lạnh, nhưng mềm mại, mềm mại đến nỗi hần không kiềm được cười rộ lên, cười đến trái tim nhói đau.

“Không đau nữa... phải không?” Lỗ Như Hoa hơi lắp bắp, cũng chỉ biết hỏi lại câu hỏi cũ. Cánh tay cũng không tự chủ vòng quanh thắt lưng hần.

“Còn đau, đau nhiều lắm, em phải chăm sóc anh.”

Hần nói nhẹ nhàng, đôi môi lướt khẽ lên trán cô, hạ xuống mắt, mũi, hai má, cuối cùng dừng lại ở đôi môi cô còn khẽ mấp máy, trần trọc mút vào.

Lần này, đến lượt Lỗ Như Hoa trời long đất lở.....

Tóm lại, náo nhiệt trong đêm đó, chỉ giới hạn cho Văn Sơ và Lỗ Như Hoa.

Đã làm gãy đường ống, phải tìm cách gắn lại, nếu không trường học truy cứu sẽ rất phiền toái. Vì thế, kết quả cuối cùng là Lỗ Như Hoa bị Văn Sơ nâng mông đẩy lên, theo sợi dây thừng một sống một chết bò lên lầu hai, sau đó Văn Sơ cột ống vào lưng, “phi thân” lên tường đặt đoạn ống gãy lại chỗ cũ. Tùy tiện rầy ít lá khô che lấp, nhìn bên ngoài không phát hiện vấn đề.

Giải quyết xong chuyện ống nước, Lỗ Như Hoa lại gặp phiền toái mới. Văn Sơ túm dây thừng “hung hần” trèo vào phòng cô, ý vào cô không dám kêu, càng ý vào cô sẽ không bắt buộc hần xuống, hạ quyết tâm học tập mấy kẻ vô lại. Thật ra vào phòng cô cũng không biết làm gì, chỉ có thể nhìn ngó xung quanh, tò mò sờ chỗ này một cái, chạm chỗ kia một cái. Hóa ra đây là nơi ở của nữ sinh trong truyền thuyết, không có gì khác thường, nếu có thì ... thơm hơn một chút mà thôi, sạch sẽ, nhẹ nhàng, khoan khoái.

“Này, nói nhỏ chút!” Lỗ Như Hoa tâm có quý, khẽ van vì.

Văn Sơ tự nhiên đến đây, cô sợ hần bị bắt vào phòng giám thị mới đưa lên đây, tuy phòng giám thị ở một góc lầu một nhưng.....

“Đồ nhát gan!” Văn Sơ cười nhạo, lại cầm lòng không đậu kéo cô vào lòng, nâng cầm cô lên, cẩn thận quan sát.

“Không được nhìn.” Lỗ Như Hoa thẹn thùng quay đi, còn cố mạnh mẽ.

Đèn trong phòng không dám bật nhiều, chỉ dùng một cái đèn bàn, ánh sáng nhu hòa, gương mặt hần càng có vẻ thoát tục.

“Anh khổ như vậy mới có thể đến nhìn em, em không đau lòng sao?” Văn Sơ đỡ thắt lưng, làm bộ nhăn mặt, “Vừa rồi không để ý, hình như trật khớp rồi, tự nhiên thấy đau đau.”

“Thật không đó?” Lỗ Như Hoa nghi ngờ.

Văn Sơ buông cô ra, chậm rãi đi đến giường kế bên, đưa lưng về phía Lỗ Như Hoa, kéo áo, lộ ra vùng eo, “Nhìn giúp anh, lúc nãy bị đụng phải một chút.”

Lỗ Như Hoa hơi lo lắng, đi qua nhìn kỹ, một vùng da lưng hằn bị bầm tím. Cô đưa tay, ngón tay nhẹ nhàng đè lên, xoa xoa.

“Nhẹ chút, em muốn giết anh sao?” Văn Sơ bắt mắt nhìn cô một cái, “Nhẹ tay, thật nhẹ tay giùm anh.”

“Bốp!” Cô bực mình đập một cái vào lưng hằn, “Nhẹ tay cái mốc!”

Văn Sơ bật cười, xoay người cầm tay cô, ngồi lên ghế dựa, lôi cô ngồi lên đùi hằn.

Lỗ Như Hoa biết có giấy dựa cũng không ăn thua, vừa bực mình vừa buồn cười, đặt cái đệm sau lưng hằn, để hằn dựa vào cho đỡ đau lưng. Nhưng ngồi trên đùi hằn một lúc, cảm thấy hơi thở của hằn dồn dập, Lỗ Như Hoa ngạc nhiên định nhòm dậy, vòng tay hằn không cho cô cử động.

“Anh bây giờ giống thiếu gia ác bá đùa giỡn tiểu nha hoàn, Văn Sơ, như vậy là không có đạo đức nha.” Lỗ Như Hoa chống tay lên ngực hằn, nghiêng răng nhắc nhở.

Văn Sơ không thèm để ý, còn ôm cô mạnh mẽ hơn, “Ác bá thì ác bá, anh bắt được em rồi thì đừng hòng thoát.”

“Được rồi, thiếu gia, anh muốn làm gì?” Lỗ Như Hoa giọng đã mềm hơn, nhưng vẻ mặt tỏ ra khinh khỉnh, cố không cho hằn đắc ý.

“Anh hát em nghe.”

“Không được, coi chừng sập nhà.” Lỗ Như Hoa lắc đầu.

“Em hỏi anh có yêu em không, anh yêu em vài phần.....” Văn Sơ cất tiếng, cố nén giọng cho thật quái đản, cố kìm tiếng cười trong họng. Hát nửa chừng, hằn đột nhiên im lặng, chăm chú nhìn Lỗ Như Hoa, giọng bỗng trở nên nghiêm túc, từng chữ chậm rãi thốt ra, âm thanh trầm ấm: “Em hỏi anh có yêu em không, anh yêu em rất nhiều.....”

Ca từ bình thường, bài hát bình thường, nhưng khi hằn nói với trái tim chân thành, không ngờ lại có thể chấn động lòng cô như vậy.

Trao nhau ánh mắt nhìn chăm chú, vòng ôm nhẹ nhàng, nụ hôn nhẹ nhàng, toàn bộ chủ đề đêm đó, hoàn toàn không có gì giống với hành động “tiến thêm một bước dài”, lại làm cho họ ngọt ngào đến vậy. Một giờ sau, Văn Sơ mới buông tha Lỗ Như Hoa. Khi hằn đi ra đường nhìn vẫn theo “lối cũ”, Lỗ Như Hoa lặng lẽ ghé vào cửa sổ, nhìn theo cho đến khi bóng hằn khuất dần sau công viên.

Nằm lại giường, bật lại nhạc chuông điện thoại quái gở hằn gài cho cô, bất giác cô mỉm cười, nỗi lo lắng bỗng như chưa từng có!

Sau đêm đó, Văn Sơ cương quyết không cho Lỗ Như Hoa tiếp tục ở lại trường. Lý luận của hằn nghe rất “đứng đắn đoan trang”: Làm một cặp trai gái quang minh chính đại yêu nhau, làm sao có thể lén lút? Huống hồ hằn không muốn mỗi đêm phải giống như đại hiệp luyện tập võ nghệ thật cao cường để hành hiệp.

Hằn uy hiếp Lỗ Như Hoa về nhà hằn ở, nếu không..... hằn sẽ..... Hằn không biết mình sẽ làm ra chuyện gì thật kinh khủng. Cũng may, những người yêu nhau luôn tin tưởng nhau nên những lời đe dọa kiểu này không còn giá trị. Lỗ Như Hoa thỏa hiệp với hằn.

Những ngày nghỉ luôn qua rất mau, tết âm lịch cuối cùng cũng đến.

Văn Phi đưa bạn gái phương xa về nhà ra mắt cha mẹ, nhà giao lại cho Văn Sơ. Gặp cơ hội tốt như thế, hằn đương nhiên sẽ tận dụng, giữa trưa ghé trường học đón Lỗ Như Hoa, sau đó hai người cùng đi siêu thị mua đồ. Lỗ Như Hoa muốn dạo một vòng, vừa đi vừa chọn, Văn Sơ thì thấy thứ gì là chọn ngay thứ đó. Một chuyến đi vào siêu thị, hai người không giống như đi mua hàng mà như đang đánh giặc, một kẻ tùy hứng gom hết mọi món, một kẻ phụ trách trả về.

Dây dưa đến chiều muộn, hai người mới trở về nhà.

Vào phòng, Lỗ Như Hoa mang đồ ăn tới phòng bếp, sửa soạn nấu ăn.

“Làm cái này đi, tối nay gói bánh trôi.” Văn Sơ hào hứng cầm mấy củ khoai tây đi vào.

“Anh từng ăn qua bánh trôi làm từ khoai tây?” Lỗ Như Hoa im lặng nhìn hằn.

“Hơ.....”

“Ngu ngốc!” Lỗ Như Hoa làm vẻ mặt hùng hổ giật khoai tây trên tay hằn, “Anh thích ăn khoai tây, vậy em chiên khoai tây cho anh.”

“Như Hoa.....” Văn Sơ nhìn bộ dáng của cô, tươi cười rạng rỡ, ôm choàng vai cô, “Em giống như một người vợ đảm đang.”

Lỗ Như Hoa xoa thắt lưng “hở đố!”: “Em lệnh cho anh đi vào phòng khách xem tivi, đừng ở trong này làm phiền.”

“Em hỏi anh có yêu em sâu đậm, khoai tây chứng giám cho lòng anh.....” Văn Sơ dính chặt lấy cô, từ sau vòng tay ôm eo cô, vẻ mặt buồn nôn không chịu nổi.

Gần đây hắn có tật xấu, đặc biệt thích nói “Em hỏi anh có yêu em sâu đậm” câu sau liên tục thay đổi, như lúc này, muốn ăn khoai tây, sẽ thay ngay vào lời ca của bản gốc.

Lỗ Như Hoa bật cười, đẩy hắn ra, trong lòng tràn đầy tư vị ngọt ngào, có lẽ thế này gọi là hạnh phúc. Khi cô giúp Lỗ Tự Ngọc làm việc, trong lòng cũng thấy ngọt, nhưng hai vị ngọt rất khác nhau.

Không chỉ là Lỗ Như Hoa, Văn Sơ cũng có cảm giác đó. Phòng bếp luôn luôn là khu vực hắn ghét nhất, hắn ngại mùi dầu, mùi khói. Nhưng nhìn Lỗ Như Hoa đứng đó, hắn chỉ muốn đi theo, một tác không rời. Bỗng nhiên nhớ đến con chó Văn Phi nuôi trước đây, lúc nào cũng chạy như điên theo chủ nhân..... Hắn hơi chột dạ, Văn Sơ nghĩ bụng, nhất định không để Lỗ Như Hoa nhìn hắn mà liên tưởng đến chó cưng!

Tám giờ tối, Lỗ Như Hoa lôi cổ Văn Sơ vào phòng khách, mở tivi, trên bàn trà đạo một đĩa đồ ăn vặt và hạt dưa, ép buộc hắn ngồi lên sofa, yêu cầu cùng nhau xem Ương xuân vãng.....

Văn Sơ buồn cười nhìn cô chăm chú xem kịch, tay bóc hạt dưa, sau đó lơ đãng đưa nhân cho hắn.

Văn Sơ thừa biết, lúc này hắn đang hưởng thụ đãi ngộ chỉ dành riêng cho Lỗ Tự Ngọc, hắn cảm thấy vô cùng may mắn là cậu ta không ở đây, nếu không hắn chỉ có thể ngồi không chịu ghe lạnh.....

11 giờ rưỡi khuya, Lỗ Như Hoa dọn bàn trà, sau đó trét lên mặt bàn hai tầng màng giữ ẩm, nói là “áo” mặt bàn. Văn Sơ không biết “bao mặt” là cái gì, cũng không muốn hỏi nhiều, Lỗ Như Hoa thích làm gì cứ để cô làm cái đó, đốt nhà cũng không sao.

Mười phút sau, Văn Sơ hiểu ra, hóa ra mặt bàn dùng để gói bánh trôi

Hắn kinh ngạc ngồi trên sàn, nhìn cô nhào bột, vo nắn, nắn thành những ống trụ ngắn, sau đó tung lên mấy lần, áo qua một lớp bột mì. Cuối cùng, dùng một cái ly dài, nhẹ nhàng ép phẳng, càng ép càng mỏng, càng ép càng tròn. Trong lúc nhào bột, ánh mắt không rời TV, hip lại thành một đường hẹp. Văn Sơ thật sự không hiểu, Xuân vãng hay đến vậy sao?

Nhìn lớp bột dưới cái ly, Văn Sơ cẩn thận nghiên cứu trong chốc lát, buông một câu: “Anh Văn Phi nếu biết em lấy cái ly anh ấy thích nhất gói bánh trôi, không biết có giết anh luôn không nữa.....”

“A? Cái này mắc lắm sao?” Lỗ Như Hoa giật mình, không dám động vào, “Em quên mua chày cán bột, nhìn một vòng quanh bếp, chỉ thấy cái này thích hợp.”

Văn Sơ cười ha ha, “Gạt em chút thôi, ly thủy tinh bình thường!”

“Bốp!” Một cục bột đập vào mặt Văn Sơ. Lỗ Như Hoa ép sát hắn, không cho chạy trốn, sau đó lại nhét hai viên khác vào lỗ mũi hắn, để hờ một chút cho hắn thở.

Viên bột nhỏ, đương nhiên là không làm khó hắn, nhưng lại hết sức buồn cười. Nhìn Văn Sơ tỏ vẻ “vô tội” ánh mắt đáng thương, Lỗ Như Hoa bật cười không ngớt.

Văn Sơ nhìn những hình ảnh náo nhiệt trên tivi, lại nhìn gương mặt ửng hồng của cô, đuôi lông mày còn dính chút bột mì, không hề khó coi, lại khiến đôi mắt trở nên cực kỳ sống động.

Hóa ra tết âm lịch là như thế, hóa ra chỉ có hai người ở cùng một chỗ, ngày lại có thể trở nên tuyệt vời như vậy, hóa ra sùi cảo có thể không cần ăn trước khi lạnh, hóa ra bánh trôi còn có thể nặn ra nhiều hình dạng như vậy, tiệc tối cũng không phải đáng ghét như vậy, hóa ra bị người khác ra lệnh cũng sẽ cảm thấy cam tâm tình nguyện, hóa ra..... Tất cả, đều đơn giản vì một mình Lỗ Như Hoa.

Mười một giờ năm mươi phút, ngoài cửa sổ, bầu trời đêm bùng sáng, thành phố quay cuồng trong những vệt pháo hoa rực rỡ. Hàng ngàn hàng vạn đóa hoa nở rộ trên không, đêm tối như tan biến. Trong tiếng hò reo của những người ngắm pháo hoa ở bờ sông, không khí vui sướng, không khí đoàn viên như lan tỏa trong từng lỗ chân lông của mỗi người. Lỗ Như Hoa phẫn chấn nhòm người, bụng đĩa bánh trôi chạy về phòng bếp, mở lò vi ba, đặt đám bánh trôi tròn vo trắng nõn vào. Trong nồi, những chiếc bánh nổi nhau vui vẻ xoay tròn. (*)

(*) Bản gốc câu cuối thể này: 争先恐后翻滚: nghĩa là phía sau tiếp trước quay cuồng, rất hay nhưng nghĩ mãi bạn chỉ có thể dịch thành nói nhau vui vẻ xoay tròn, cảm thấy không truyền tải hết được tinh túy trong câu đó. A!

Văn Sơ đi theo cô, một tác không rời.

“Trước kia chỉ có em và Tự Ngọc cùng nhau ăn tết âm lịch. Dù khổ cực thế nào bọn em cũng cùng nhau gói bánh trôi, Tự Ngọc ăn không nhiều, đa số đều là em ăn hết. Nhưng lúc ăn bánh trôi bọn em cảm thấy rất vui, bởi vì đã qua một năm, nghĩa là..... Tự Ngọc có thể sống thêm một năm.” Lỗ Như

Hoa xới bánh trôi, nhỏ nhẹ nói, giọng đều đều như không có chuyện gì.

Văn Sơ xoa trán cô, định nói, nhưng cuối cùng chỉ mỉm cười im lặng, chăm chú nhìn cô.

“Đáng tiếc, chúng ta quên pháo hoa, sân thượng nhà anh gần sông, lại lớn như vậy, ở ban công đốt pháo hoa sẽ rất đẹp.” Lỗ Như Hoa nói đầy tiếc nuối.

“Pháo hoa? Có.” Văn Sơ cười cười, đóng lò vi ba, tiện tay cầm một thứ gì đó ở bếp giấu sau lưng, kéo tay cô chạy lên sân thượng.

“Làm gì có?” Lỗ Như Hoa mỉm cười.

Văn Sơ không trả lời, đưa tay lên trời, trong tay hẳn là một cái đèn pin rất bình thường, một cột sáng tinh tế tỏa ra trên bầu trời đêm, “Em muốn nhìn thấy gì? Được rồi, đầu tiên vẽ trái tim, rồi. Sau đó vẽ một vòng tròn. Em muốn ngắm sao không? Chúng ta vẽ sao, vẽ trăng.....”

Lỗ Như Hoa chăm chú nhìn, luồng ánh sáng Văn Sơ vạch giữa không trung không hề tồn tại, hay nói đúng hơn, là không thể lưu lại, cũng không thể có hình dạng của những đốm pháo hoa, nhưng mắt cô như thật sự thấy được hình ảnh xinh đẹp kia, vì đó là món quà hẳn tặng cô, là bức tranh hẳn dịu dàng tô từng nét một cho cô, rực rỡ như vậy, loá mắt như vậy.....

Tâm ấm nóng, mắt cũng ấm nóng, Lỗ Như Hoa cầm đèn pin, “Em cũng vẽ, em vẽ ngôi nhà anh sẽ ở cho anh, được không? Ngôi nhà em tự thiết kế, sau khi tốt nghiệp có thể đi vào ồ! Phòng này cho anh, phòng này cho Tự Ngọc, à, phòng này cho anh Văn Phi, nhé?”

Văn Sơ mỉm cười, gạt đầu lia lia, “Còn một phòng trừ đồ để đặt hàng hóa bảo bối của em nữa.”

Bờ sông tràn ngập những đốm lửa của người đón năm mới, trên ban công, một góc nhỏ giữa bầu trời đêm, là Lỗ Như Hoa và Văn Sơ

Tiếng chuông mười hai giờ vang lên, pháo hoa trên sông và pháo hoa trên sân thượng đã nổ rộ đến lóa mắt.

Văn Sơ nhìn về phía con sông hét lớn: “Lỗ Như Hoa, chúc mừng năm mới!”

Lỗ Như Hoa cũng quay về đó, hét theo: “Văn Sơ, chúc mừng năm mới!”

Bắt đầu yêu, là lúc cảm giác được hạnh phúc tràn đầy, nhưng trái tim cũng nhói đau, hạnh phúc quá nên thấy đau, đau bởi vì hạnh phúc.....

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Em không tự tin, là em tin tưởng anh ấy

Kể từ Tết âm lịch, hai người như chìm đắm trong không khí ngọt ngào, sau khi buổi tối bất ngờ từ từ bị quên lãng, Văn Lược Ngữ bắt đầu dùng cách riêng của ông nhắc nhở Lỗ Như Hoa và Văn Sơ: Bọn họ không thích hợp.

“Đại gia, há miệng!” Lỗ Như Hoa một tay đang cầm đĩa trái cây, một tay cầm một cái nĩa nhỏ xiên một miếng, “cung kính” dâng tận miệng Văn Sơ.

Hôm nay đã là mừng sáu, Văn Sơ cuối cùng cũng không làm cái đuôi theo sau Lỗ Như Hoa, quyết định đến phòng vẽ tranh. Đương nhiên, vì sự cường bức của Lỗ Như Hoa, cộng thêm dùng “sắc dụ” hẳn mới bằng lòng. Rất hiển nhiên, vô cùng hưởng thụ đối với đãi ngộ “hoàng thất” mà Lỗ Như Hoa dành cho hẳn.

Văn Sơ ghé mắt nhìn Lỗ Như Hoa, cực kỳ vô sỉ đáp lại, “Ái phi, bóp tay cho trầm, moi!”

“Văn công công, ai gia không có cánh tay thứ ba để giúp công công ngắt nhéo.” Lỗ Như Hoa nghiêng răng.

Văn Sơ quả nhiên ngẩn người, ban đầu là đại gia, sau khi hẳn xưng trầm, thế nào lại lập tức thành công công Công công không phải là thái giám?

“Em hỏi anh yêu em có sâu đậm, anh yêu em vài phần.....” Trà thù Lỗ Như Hoa, Văn Sơ lại bắt đầu ca hát.

Quả nhiên, âm thanh ma quỷ vừa lọt vào tai, Lỗ Như Hoa lập tức đưa đĩa hoa quả cho Văn Sơ, tuyên bố muốn “Quý gỏi thỉnh an”.

Văn Sơ tự nhiên là không nghe cũng không buông tha, ấn cô ngồi lên đùi rồi không ngừng chọc lét, ép buộc một lúc lâu, đến khi Lỗ Như Hoa cười đến tức thở mới để cô đi.

Bước ra khỏi cửa phòng vẽ tranh, Lỗ Như Hoa hoảng hốt một hồi lâu, hạnh phúc chân thật như vậy, như lại không có thật, bị hẳn hôn hai má, trên môi, mặt vẫn còn nóng, hơi ấm này sẽ vĩnh viễn không rời cô sao?

Không suy nghĩ lung tung nữa, phòng khách rất bề bộn, tối qua bị Văn Sơ đại náo thiên cung, trước tiên phải dọn dẹp một chút.

“Em hỏi anh yêu em có sâu đậm, anh yêu em rất nhiều.....” Lần này không phải là giọng hát Văn Sơ, là tiếng chuông di động. Lỗ Như Hoa dở khóc dở cười, “Xin chào, ai đây?”

Từ điện thoại, truyền ra một giọng nói đàn ông dễ nghe, âm thanh rất ôn hòa, “Xin hỏi, là cô Lỗ Như Hoa phải không?”

Lỗ Như Hoa hơi run rẩy, cô không quen kiểu xưng hô khách khí như vậy, lại càng không quen nghe giọng điệu khách sáo, nhưng vừa nghe qua đã cảm thấy một loại hương vị bức người thân nhiên lan xa tới ngàn dặm, như là không cho phép từ chối, chột nghĩ bụng, cô không thiếu ai tiền chứ?

“Mạo muội gọi điện thoại cho cô, là bác Văn nhờ tôi giúp một việc nhỏ, nếu Lỗ tiểu thư có thời gian, mong cô ra ngoài, chúng ta gặp mặt một chút.” Bên kia đầu dây, người đàn ông trực tiếp yêu cầu.

“Bác Văn là.....” Lỗ Như Hoa cầm điện thoại, tay cô trong nháy mắt lạnh như băng, một cảm giác khó hiểu nhưng khẩn trương trở dậy.

“Là cha của Văn Sơ.”

“Vậy anh là?”

“Tôi là bạn bè của nhà họ Văn, họ Dạ, tên là Dạ Nhiên.”

Dạ Nhiên, cái tên này lần đầu tiên Lỗ Như Hoa nghe đến, cô im lặng tự nhắc lại một lần trong lòng, ghi nhớ địa điểm và thời gian gặp mặt Dạ Nhiên đã nói. Nơi đó cách nhà Văn Sơ không xa, là một quán trà, ở thành phố S cũng khá nổi tiếng. Lỗ Như Hoa đã nghe tên, nhưng chưa từng vào.

Ngắt điện thoại, Lỗ Như Hoa ngồi ngây ngốc trên sofa. “Bác Văn” phải sử giả xuất hiện, chắc chắn không phải một lời chúc năm mới đơn giản như vậy, Dạ Nhiên trên điện thoại đã yêu cầu, việc họ gặp nhau hy vọng cô không nói cho Văn Sơ. Cười khổ, Lỗ Như Hoa càng cảm thấy lòng cô khẩn trương.

Đúng hẹn, ba giờ chiều, Lỗ Như Hoa xuất hiện ở tiền sảnh quán trà.

Trang trí trong quán trà và trong tường tượng của cô không khác gì nhau – đầy sự thanh lịch, chỉ có điều khách đến rất ít. Có lẽ mới qua năm mới, người Trung Quốc nếu muốn tụ họp, hơn phân nửa sẽ lựa chọn quán rượu.

Vừa nói tìm Dạ tiên sinh, người lập tức đưa Lỗ Như Hoa lên lầu hai, dừng trước một căn phòng phía bên phải, đẩy cửa, cực lễ phép mời cô đi vào.

Từ cửa bước vào không xa, chẳng qua chỉ vài bước, nhưng Lỗ Như Hoa ngập ngừng một hồi lâu mới có dũng khí bước vào, người đàn ông bên trong đã đứng lên tiếp đón, mỉm cười: “Xin chào, tôi là Dạ Nhiên.”

Lỗ Như Hoa chăm chú nhìn Dạ Nhiên, không nghĩ tới anh ta trẻ đến thế, cao lấm chỉ khoảng hai mét, rất cao, cực kỳ tuấn tú, trên người lộ ra vẻ thông dong..... Cái loại thông dong này quả nhiên không khác cảm giác mà cô cảm nhận qua điện thoại, lại mơ hồ toát ra khí thế bức người từ khoảng cách rất xa. Cô nhìn ra được, anh ta và Văn Sơ, Văn Phi là cùng một loại người, nhưng cũng có điểm bất đồng. Trên người hai anh em nhà họ Văn toát ra một loại khí chất tự do không miễn cưỡng, người đàn ông này lại rất bó buộc.

“Xin chào, tôi là Lỗ Như Hoa.” Lỗ Như Hoa đáp lại như anh ta, mỉm cười trả lời.

Người phục vụ ở phía sau đã nhẹ nhàng đóng cửa lại, trong sảnh nhỏ quán trà, sự im lặng làm cho người ta muốn ngạt thở.

Làm nóng ấm, cho trà vào, tráng chén, rót nước sôi, ngâm trà, Lỗ Như Hoa ngồi trên ghế trúc, lẳng lặng nhìn Dạ Nhiên tự mình pha trà đầu vào đấy, xem ra, anh rất thích uống trà. Có điều gấu Văn Sơ gặp mặt, Dạ Nhiên lại do cha hấn phái tới, tự nhiên không phải chỉ để để uống trà đơn giản như vậy.

Thật ra, Dạ Nhiên đã ở quan sát Lỗ Như Hoa rất kỹ.

Trong tay anh ta có toàn bộ tư liệu về Lỗ Như Hoa, là cha Văn Sơ cho người điều tra. Chẳng qua, Dạ Nhiên thật sự không ngờ, bản thân anh ta có một ngày cũng sẽ giúp người làm loại chuyện như vậy, nếu không phải vì giao tình nhiều năm với nhà họ Văn, nếu không phải thật sự thích tên nhóc Văn Sơ, anh ta cảm thấy mình thật vô vị.....

Chỉ là, Lỗ Như Hoa khiến anh ta hơi giật mình.

Cô chỉ khoảng mười chín tuổi, có lẽ mới chỉ là sinh viên năm nhất, với một nữ sinh độ tuổi này, khi đối mặt với một người xa lạ có thể là đang chuẩn bị uy hiếp, trên người không nên có vẻ mặt trấn tĩnh, không kiêu không nịnh như vậy. Dù nhiều cô gái khác lớn tuổi hơn cô cũng ít có sự ung dung như cô, như em dâu của anh ta – Tô Niên Hoa, đến giờ vẫn còn như con nít, xem ra về điểm tính này và cuộc sống Lỗ Như Hoa đã trải qua có liên quan với nhau.

Quần áo đơn giản, tiết kiệm, không trang điểm, trên gương mặt trắng trẻo là đôi mắt sáng ngời rất dễ khiến người khác chú ý. Chỉ nhìn bề ngoài, mắt Văn Sơ quả thật không tệ.

“Lỗ tiểu thư, mời dùng.” Dạ Nhiên đẩy đến trước mặt Lỗ Như Hoa một chén trà nhỏ vừa rót trà, hương thơm thoang thoảng bay lên.

“Cứ gọi tên tôi là được.”

“Được, chúng ta cứ như vậy.” Dạ Nhiên cũng không khách sáo.

“Tôi đã nói với Văn Sơ ra ngoài có công chuyện, sẽ về rất nhanh.” Lỗ Như Hoa nói thân nhiên, “Tôi đã làm theo lời anh, nói dối anh ấy.”

“Tôi thay mặt bác Văn cảm ơn em” Dạ Nhiên lạnh nhạt cười cười, “Kỳ thật hôm nay hẹn em tới, cũng chỉ là muốn làm quen một chút, tôi và anh em Văn Phi Văn Sơ là bạn tốt, nhà họ Dạ và nhà họ Văn là thân quen nhiều năm”

“Như vậy..... Là cha Văn Sơ Không thích tôi, đúng không?”

Dạ Nhiên nhướn mày, cười hỏi: “Dựa vào đâu mà em thấy được?”

Lỗ Như Hoa nghĩ ngợi, “Bởi vì..... Người tới tìm tôi nói chuyện, không phải anh Văn Phi mà lại là anh, Dạ Nhiên.”

“Cũng không hoàn toàn như em nghĩ.” Dạ Nhiên chậm rãi nói, “Nói thật, bác Văn thật ra là lo lắng về Văn Sơ. Mà Văn Phi..... Nói vậy em cũng khá thân với câu ta, Văn Phi quen phóng túng, cho nên với lựa chọn của Văn Sơ, cậu ấy sẽ không hoàn toàn hiểu rõ, mà dù hiểu rõ cũng sẽ giúp Văn Sơ làm mọi chuyện, chưa chắc là phù hợp với em ấy.”

“Tự Văn Sơ có khả năng lựa chọn.” Lỗ Như Hoa phản bác, cô nghe ra ý tứ của Dạ Nhiên, câu nói như một mũi nhọn đâm vào lòng cô, rất không thoải mái.

Dạ Nhiên nở nụ cười, “Tôi biết lúc này mình đang phải diễn vai một nhân vật khiến cho người khác chán ghét, nếu vừa rồi tôi nói sai, tôi xin lỗi em”

Lỗ Như Hoa ngỡ ngàng, trong lòng hơi uể oải, trước khi đến đây, cô đã mong một diễn biến nhẹ nhàng hơn, không thể quá thất thố, cũng không thể biểu hiện quá kịch liệt..... Nhưng Cô sợ, sợ mọi thứ sẽ giống như tiểu thuyết hoặc trên TV, bởi vì Văn Sơ thật sự sống trong một thế giới hoàn toàn khác thế giới của cô.

“Sở dĩ giấu Văn Sơ, chỉ vì không muốn em ấy nghĩ nhiều mà thôi.” Dạ Nhiên tiếp tục nói, “Tính cách em ấy chắc em cũng hiểu, em ấy rất dễ xúc động, vì chuyện bác Văn buộc em ấy về nước vào trường S học, vốn đã làm mối quan hệ cha con giữa hai người hơi rạn nứt, cho nên..... Bác Văn mới nhờ tôi – một người ngoài cuộc. Tôi cũng hiểu rõ, bản thân không có tư cách xen vào chuyện này, nhưng bác Văn đã yêu cầu tôi hỏi em một câu, yêu cầu em hãy cân nhắc thật kỹ, nếu câu trả lời của em vẫn là lời khẳng định, vậy thì tôi cũng mừng.”

“Chuyện gì?” Lỗ Như Hoa hỏi.

“Rất đơn giản, bác Văn chỉ muốn hỏi em, em và Văn Sơ thật sự hợp sao?” Dạ Nhiên nói gọn.

“Hợp hay không hợp, tôi không thể trả lời một cách đơn giản như vậy.”

“Đương nhiên, có điều em cứ yên tâm, tôi đến không phải để chia rẽ các em, bác Văn cũng không. Nếu tình cảm giữa em và Văn Sơ là thật lòng, không ai có thể chia rẽ.” Dạ Nhiên nhìn gương mặt đề phòng của Lỗ Như Hoa, mỉm cười.

Hai người nói chuyện với nhau không lâu lắm, Dạ Nhiên ở vị trí lúng túng vì bị người nhờ vả, mà Lỗ Như Hoa luôn ở trạng thái cẩn thận phòng bị, cái gọi là nói chuyện với nhau, nhiều nhất cũng chỉ có thể nói là để cho biết nhau mà thôi. Thời điểm ra về, Dạ Nhiên vẫn khách khí, lễ phép như cũ, nhưng Lỗ Như Hoa không vì lời anh ta nói mà cảm thấy vui mừng hoặc thoải mái. Cô nghĩ, có lẽ cô đã suy nghĩ quá nhiều, chỉ hy vọng là thế.

“Nói thật, hôm nay cùng anh nói chuyện..... Và nghĩ rằng gì tôi tưởng tượng không giống nhau lắm” Giọng Lỗ Như Hoa tự giễu.

“À?” Dạ Nhiên thích thú tỏ vẻ muốn cô nói tiếp.

Hai tay Lỗ Như Hoa đang cầm chén trà nhỏ, hơi do dự, cuối cùng vẫn nói thật, “Tôi nghĩ, anh sẽ vứt chỉ phiếu, sau đó lạnh như băng nói với tôi: Muốn bao nhiêu, cứ nói giá đi.”

Dạ Nhiên nhướn mày cười khờ, “Xem ra lúc nói chuyện điện thoại, giọng tôi không được hoà nhã, làm cho em hiểu lầm.”

“Không phải.” Lỗ Như Hoa lắc đầu, luồng khí nóng từ trong tách trà lơ đãng lượn trong không khí, khiến cho người đàn ông ngồi đối diện mơ hồ đi, hơi xa cách, “Nếu tôi là người nhà Văn Sơ, có lẽ..... Tôi cũng sẽ lo lắng!”

“Em nói rất đúng.” Dạ Nhiên cũng không quanh co lòng vòng, anh ta nhìn ra, cô gái nhỏ ngồi đối diện không phải loại phụ nữ yếu đuối không dứt khoát, “Cho nên bác Văn mới hỏi, tôi biết em không phải là không hiểu Văn Sơ. Đúng vậy, em ấy rất tốt, nhưng dù sao cũng chưa va vấp nhiều, mọi chuyện từ nhỏ đến lớn luôn thuận lợi, cũng rất đơn thuần. Còn em..... Tôi không phải chê trách gì, nhưng cuộc sống của em so với em ấy, có lẽ hơi phức tạp. Các em quen nhau chưa đến nửa năm, tìm hiểu cũng chưa lâu, em có bao giờ nghĩ tới, em và em ấy, một ngày nào đó sẽ cảm thấy cả hai thật xa lạ, hơn nữa thói quen trong cuộc sống cũng phù hợp. Nếu thực sự có ngày đó, người chịu thiệt thòi là phái nữ.”

“Em hiểu ý anh.” Lỗ Như Hoa ngắt lời Dạ Nhiên, cô không trách Dạ Nhiên nói thẳng. Cô hiểu, đứng ở góc nhìn của anh ta, dùng lời lẽ như vậy để diễn đạt có lẽ đã là cách nói uyển chuyển lắm rồi.

“Em không dám nói mình hiểu rõ bao nhiêu về Văn Sơ.” Lỗ Như Hoa nghĩ ngợi rồi mỉm cười, “Thật ra có những lúc, em cũng không hiểu chính bản thân

mình. Em cứ nghĩ mãi, cuối cùng đến mức không thể chịu nổi, không thể nghĩ thêm, nhưng em vẫn cố gắng. Anh Dạ Nhiên, anh nói đúng, em và Văn Sơ quen biết không lâu, cũng chưa hiểu sâu sắc về nhau. Nhưng sự hoà hợp giữa người và người trong lúc ở chung không hoàn toàn quyết định bởi thời gian dài hay ngắn. Tính cách anh ấy rất đơn thuần, bộc lộ thì lập tức phải trút, vui mừng lại như một đứa trẻ con. Em nghĩ..... có lẽ anh đã tìm hiểu kỹ về em, đúng là cuộc sống của em đối với anh ấy hơi phức tạp, nhưng em vẫn muốn nói với anh câu nói cũ, không ai có thể quyết định thay Văn Sơ, chỉ cần anh ấy thông cảm, như vậy.....Đã là chuyện hai bên đều tình nguyện, đừng nói tới người nào sẽ thiệt thòi.”

“Tự bản thân em tin chắc như vậy?” Dạ Nhiên nhìn Lỗ Như Hoa, hỏi đầy hàm ý.

Lỗ Như Hoa trầm mặc trong chốc lát, rồi thản nhiên đáp lại: “Em tin tưởng Văn Sơ.”

Dạ Nhiên nở nụ cười, “Cùng em nói chuyện, tôi cảm thấy em không phải mới chỉ mười chín tuổi, tôi rất hạnh phúc được làm quen với em, có điều..... Người kế tiếp em phải đối mặt có khả năng sẽ là bác Văn. Có lẽ Văn Sơ chưa nói với em, bác Văn đã về nước, đặc biệt trở về.”

“Vi em?” Lỗ Như Hoa ngạc nhiên.

“Cũng vì chuyện Văn Phi và người vợ tương lai của cậu ta.” Dạ Nhiên trả lời đơn giản, cũng không giấu diếm.

Phải, nhiệm vụ hôm nay của anh ta coi như đã hoàn thành. Thăng thán mà nói, anh ta đối mặt với cô gái quật cường này hơi lo lắng, nhà họ Văn không chắc sẽ lợi thế, nhưng vì cha Văn Sơ rất cứng cỏi, nên hai anh em Văn Phi Văn Sơ mới có thái độ kính nhi viễn chi với cha mình như vậy. Nếu tính cách Lỗ Như Hoa dịu dàng ngoan ngoãn, còn có thể dễ dàng bị ông Văn sờ chỗ hiểm, nhưng bây giờ..... Chưa chắc đã được.

Không biết vì sao, nhìn Lỗ Như Hoa, Dạ Nhiên lại bất giác nghĩ đến cô gái anh ta từng yêu, rõ ràng hai người là hai tính cách hoàn toàn khác biệt, khí chất, nếu nói có chỗ giống nhau, có lẽ chỉ có một: Ánh mắt quật cường. Vừa rồi Lỗ Như Hoa trả lời câu hỏi của anh ta, cô nói cô tin tưởng Văn Sơ. Niềm tin của cô từ đâu mà có? Từ cảm giác sao?

Dạ Nhiên rất muốn nói với cô, cảm giác có lẽ là thứ không đáng tin nhất. Nhưng anh không đủ nhẫn tâm.....

Dạ Nhiên nói không sai. Vài ngày sau, cha Văn Sơ - Văn Lạc Ngữ về nước.

Bố tay với nhà này. Đặt tên toàn chữ nghĩa : Văn Lạc Ngữ, Văn Phi - văn chương đẹp đẽ, Văn Sơ – Văn chương khởi đầu, người tài, người trí thức...

Khi Văn Lạc Ngữ về nước, cũng không gọi bất kỳ người nào ra sân bay đón, đến thẳng công ty nhà họ Dạ nghỉ ngơi dưới danh nghĩa Dạ Nhiên, chỉ yêu cầu trợ lý thông báo cho Văn Sơ. Văn Phi sau khi biết tin, mang theo vị hôn thê Phương Đại Đại từ thành phố L chạy suốt đêm về thành phố S.

Sau khi Văn Lạc Ngữ “khâm điểm”, cả nhà họ Văn ăn bữa cơm đoàn tụ, bàn cơm bày tại trụ sở công ty nhà họ Dạ, sở dĩ lựa chọn công ty của Dạ Nhiên mà không lựa chọn công ty kinh doanh rượu của Văn Phi thì, đó là cách mà ông khéo léo phản ứng với công việc của Văn Phi.

Tuy nói từ nhỏ đã lớn lên ở thành phố S, nhưng đây là lần đầu tiên Lỗ Như Hoa đi vào núi Thanh Phong, ngoài lý do không có thời gian, cũng vì ngọn núi này luôn có vẻ thần bí, theo truyền thuyết là tài sản của tư nhân, hoá ra cái gọi là “tư nhân” chính là Dạ thị, cảnh sắc quả nhiên rất đẹp, cũng thật “đặc quyền”.

Ngoài phong cảnh, Lỗ Như Hoa càng thấy hứng thú với kiểu thiết kế kiến trúc đàn dương cầm thức trong này. Cô nhìn ra được, kiểu kiến trúc này được xây dựng độc đáo lại thú vị, phải do người rất có phong cách thiết kế, hơn nữa không kể về ngoài hay bên trong, tất cả đều thấm đẫm về tinh tế. Ở trường S, Lỗ Như Hoa học về kiến trúc, cô chợt nghĩ, nơi này hoàn toàn có thể trở thành một địa điểm để lớp cô đi tham quan học tập ngoại khoá, đáng tiếc..... Chủ nhân có lẽ sẽ không đồng ý. Vừa rồi, cô gặp lại Dạ Nhiên ngay cửa, trước mặt Văn Sơ, cô giả bộ như mới gặp anh ta lần đầu tiên. Dạ Nhiên diễn kịch rất khá, ánh mắt anh ta rất bình tĩnh, không có một chút hoảng hốt, Lỗ Như Hoa cảm thấy bất đắc dĩ, người luôn mang mặt nạ như vậy, có thể không? Dạ Nhiên nói không sai, anh ta và Văn Sơ thật sự là bạn tốt. Lỗ Như Hoa lặng lẽ hỏi Văn Sơ, Dạ Nhiên là ai, hần trả lời anh ta là người anh tốt, quản lý tập đoàn Thịnh Thế.

Thịnh Thế..... Mặc dù Lỗ Như Hoa là kẻ đã nghe tên này quá nhiều thành ra thuộc lòng, vẫn không thể ngờ được Dạ Nhiên còn trẻ như vậy đã có thành tựu đến thế, đúng là không thể khinh thường.

“Như Hoa, em có nghe anh nói không đó?” Mặt Văn Sơ bỗng phóng đại trước mắt cô, cau mày hỏi.

Lỗ Như Hoa giật mình, tâm hồn bị kéo từ đỉnh bức tượng thạch cao ngoài hành lang về lại, im lặng nhìn Văn Sơ, “Em đang nghe, anh vừa nói, ba anh không thích con gái tóc tai bù xù, cho nên đêm nay em phải chải đầu thật gọn thật già dặn mới được.”

Văn Sơ nhìn Lỗ Như Hoa, ra lệnh cho mình rặn ra một nụ cười, rất miễn cưỡng.

Sự căng thẳng của hần bắt đầu từ tối qua. Văn Sơ biết rõ mục đích cha mình về nước không đơn giản là « nhìn một chút cho biết », thứ nhất là vì hôn thê Phương Đại Đại của anh trai, thứ hai là Lỗ Như Hoa. Không thể tin được cha hần lo lắng chuyện tình cảm của hần và Văn Phi đến vậy. Có điều rất khó nói ông khản trương là vì lo lắng cho con hay vì lo lắng nhà họ Văn sẽ bị mất mặt.

Hần sợ, hần biết tính cách cha mình, hần hiểu dưới bề ngoài ôn hòa, nội tâm ông che giấu một sự cố chấp lớn thế nào. Cả đêm hần suy nghĩ, phương án tệ nhất, cùng lắm thì hai bên hai phe, dù sao hần cũng không thể lại để ông tùy ý an bài, nghề nghiệp hần đã nghe ông, tình cảm hần nhất định phải được lựa chọn. Trong đầu hần không ngừng suy nghĩ mọi khả năng có thể phát sinh trên bàn cơm và phương án đối phó. Tóm lại, hần sẽ không để Lỗ Như Hoa vì hần mà bị bất kỳ ai coi rẻ, điều ấy, hần chắc chắn.

Cả một ngày dài, hần kéo Lỗ Như Hoa ra vào các trung tâm mua sắm, chỉ vì tìm một bộ trang phục thích hợp đi dự tiệc. Cha hần không thích con gái ăn mặc cầu kỳ, hần giúp Lỗ Như Hoa chọn một bộ váy trắng bằng nhung mềm, giày, áo khoác, áo choàng, bao tay cũng lựa loại cùng màu trắng.

Khi Lỗ Như Hoa từ phòng thay đồ đi ra, như biến thành người khác, im lặng nhàn nhã, trên môi nở một nụ cười thân nhiên. Nụ cười kia rất đẹp, nhưng không biết vì sao, lòng Văn Sơ bỗng hoảng hốt, hần không thể hình dung cảm giác của hần, có lẽ là khản trương, khản trương vì sắp nhìn thấy cha mình.....

“Văn Sơ, tay anh lạnh!” Lỗ Như Hoa cầm tay hần, “Ba anh đáng sợ như vậy sao? Bất quá chi là gặp mặt, ăn một bữa cơm mà thôi. Dù ông ấy không thích em, em cũng đâu phải là mối uy hiếp gì với ông ấy, chúng ta cũng mới vừa quen.....”

“Em nói bậy bạ gì đó!” Văn Sơ giận dữ, “Cái gì gọi là không có gì uy hiếp, em là sự uy hiếp rất lớn đối với ông ấy! Rõ ràng em cướp con trai ông ấy đi rồi đó thôi? Anh cảnh cáo em Lỗ Như Hoa, em gây ra chuyện thì phải chịu trách nhiệm, đừng mong đùa giỡn anh một chút rồi thôi!”

Lỗ Như Hoa ngạc nhiên nghe của lời kết tội của hần, cười khỏ, “ Văn Sơ, em nên khen trình độ tiếng Trung của anh có tiến bộ, hay phải nói anh đang nói chuyện kiểu râu ông nọ cắm cằm bà kia?”

“Nhưng mà.....” Văn Sơ do dự.

“Nhưng mà cái gì?”

“Như Hoa, anh bắt em mặc quần áo như vậy, còn thay đổi kiểu tóc.....” Văn Sơ lắp bắp giải thích, “Anh không phải nói em trước giờ không đẹp, thật sự anh thích kiểu cách của em, chẳng qua vì ba anh hơi phép tắc..... Anh tuyệt đối không nghĩ đến chuyện em phải thay đổi! Em tốt lắm, thật sự rất tốt!”

Lỗ Như Hoa cười, ngắt lời hần, “Em không hề không vui, anh cho là đang diễn phim truyền hình sao? Lòng tự trọng của em không yếu ớt đến vậy đâu, ai không muốn bạn gái mình thật xinh đẹp khi gặp người nhà? Nếu đổi lại là anh gặp cha mẹ em, coi chừng em còn bắt anh mặc đồ trang trọng hơn, Văn Sơ, đừng lo cho em.”

“Em thật sự..... Không đề tâm?” Văn Sơ nhẹ nhàng thở ra, thắc mắc trong lòng đã nói ra, lại nhận được lời khẳng định của Lỗ Như Hoa, làm cho hần mừng rỡ...

“Văn tiên sinh, xin mời.” Người phục vụ sinh lễ độ giơ tay chỉ đường cho họ, xem ra, Văn Lược Ngữ đã xuống lầu .

Gia đình này cuối cùng là như thế nào? Cha thì thần thần bí bí đến, cũng không gọi hai con đi đón, đến nơi khác nghỉ ngơi, một gia đình dùng cơm còn phải nhờ đến trợ lý chuyển lời, trong lòng Lỗ Như Hoa cười khỏ, tay bị Văn Sơ kéo vào trong phòng, tay hần rất lạnh.

Đi qua gian phòng ngoài bài trí theo phong cách châu Âu, theo người phục vụ, Văn Sơ và Lỗ Như Hoa chậm rãi vào phòng trong, hai cánh cửa lặng lẽ mở ra từ bên trong. Lỗ Như Hoa cảm giác bàn tay Văn Sơ căng thẳng, hơi kinh ngạc, chưa từng thấy hần khản trương đến thế, cha hần thật sự đáng sợ như vậy?

Hít sâu một hơi, Lỗ Như Hoa nhìn vào trong phòng.

Căn phòng rất lớn, vẫn theo phong cách châu Âu, mọi đồ dùng trên bàn tiệc đều màu trắng ngà, cũng không phải vì Lỗ Như Hoa mà trang trí lộng lẫy, lại hơi giấu giếm vài phần xa hoa. Trên tường là một tủ rượu sắp xếp rất nhiều rượu, bên trái phòng là khu vực nghỉ ngơi, ở chính giữa, ngồi nghiêm trang trên sofa là một người đàn ông trung niên đầy vẻ trường giả, hần là Văn Lược Ngữ, cha của Văn Sơ.

Lỗ Như Hoa biết lần đầu gặp mặt mà nhìn chăm chăm vào người lớn là không lễ phép, nhưng cô không thể không tự nhủ, trên người ông Văn có một loại khí chất áp bức không gian mà uy. Nếu là Văn Lược Ngữ thời trẻ, chỉ sợ khi ngồi trong nhóm đàn ông không người nào có thể so khí thế với ông. Dù sao, đó cũng loại hương vị riêng biệt chỉ có ở mình ông.

Bên trái Văn Lược Ngữ không phải người nhà họ Văn mà lại là chủ nhân của Dạ thị, Dạ Nhiên. Dạ Nhiên hình như đang cùng Văn Lược Ngữ nói chuyện, ánh mắt cung kính còn chưa kịp tan, cứ thế tự nhiên xẹt qua Văn Sơ cùng Lỗ Như Hoa, khẽ héch cằm, xem như chào hỏi, coi như đang có thiện ý nhắc nhở Lỗ Như Hoa.

Bên cạnh Dạ Nhiên, là Văn Phi và Phương Đại Đại. Văn Phi đối với Lỗ Như Hoa mà nói cũng khá quen thuộc, còn Phương Đại Đại là lần đầu tiên gặp mặt.

Nhìn cách Văn Phi chọn người yêu, Lỗ Như Hoa cảm thấy có khác với tưởng tượng của cô. Cứ nghĩ mẫu con gái mà anh ta thích cho dù không phải xinh đẹp tao nhã thì cũng phải thật mỹ miều, nhưng Phương Đại Đại lại mang một thứ hương vị nhẹ nhàng khoan khoái, thêm một chút vẻ mạnh mẽ của đàn ông. Nhìn thấy Lỗ Như Hoa và Văn Sơ đi vào, cô lập tức quay đầu, không che giấu ánh mắt tò mò đánh giá đối với Lỗ Như Hoa, sau đó lập tức cười tươi, không nhăn nhó, không giả tạo, tự nhiên mà phóng khoáng.

Từ giây phút Phương Đại Đại cười, Lỗ Như Hoa lập tức có cảm tình với cô.

“Ba, anh..... Chị dâu. Đây là bạn gái con, Lỗ Như Hoa.” Văn Sơ mở miệng trước, cố giữ giọng tự nhiên và cung kính. Hần nói đến hai chữ chị dâu và bạn gái lại mang theo âm điệu khẳng định một cách cố ý, thêm vài phần vội vã, dường như nóng lòng muốn tạo lập đồng minh với Văn Phi.

Lời nói “đầu cơ” của Văn Sơ làm Phương Đại Đại hơi hoảng sợ, lại cảm thấy buồn cười. Văn Phi lại tương đối vừa lòng với thái độ của em trai, về mặt cực kỳ hưởng thụ.

“Chào bác, bác khỏe ạ?” Lỗ Như Hoa kiên trì chào hỏi, nói thật, cô bắt đầu cảm thấy khẩn trương, dù sao người kia cũng là cha của Văn Sơ.

“Lỗ tiểu thư, mời ngồi.” Văn Lược Ngữ đã mở miệng, thanh âm trầm thấp, trong suy nghĩ của Lỗ Như Hoa, giọng điệu thật khách khí.

“Cám ơn bác, xin bác cứ gọi tên con là được.” Lỗ Như Hoa vừa dứt lời, đã bị Văn Sơ kéo đến ngồi trên sô pha, vừa vận mặt đối mặt với Phương Đại Đại và Văn Phi.

“Cũng được, mọi người cứ tự nhiên.” Văn Lược Ngữ gật đầu, nhưng dáng vẻ của ông tại không phù hợp với giọng điệu, mọi người đều không biết là có thể thật sự “tự nhiên” hay không.

“Như Hoa, em trai cháu còn chưa quay lại trường S sao?” Lời nói của Văn Lược Ngữ, ít nhất nhấn nhủ hai tin tức với những người có mặt: Thứ nhất, ông ta biết rõ về gia cảnh Lỗ Như Hoa. Thứ hai, ông ta rõ ràng mọi động tĩnh của Lỗ Như Hoa.

Nỗi khẩn trương đè nặng trong lòng Văn Sơ bộc phát thành phản kháng, “Ba, xem ra ba đã già rồi, thích điều tra chuyện này chuyện khác.”

Lỗ Như Hoa ngạc nhiên, lặng lẽ kéo tay hắn, sau khi cùng Dạ Nhiên nói chuyện, cô đương nhiên biết ông đã quá rõ về mình.

Văn Lược Ngữ quét mắt qua Văn Sơ, lạnh nhạt nói: “Không có chút lễ phép, Văn Sơ, con không phải đang phản ứng thái quá đó sao?”

Văn Sơ còn muốn nói, lại bị Phương Đại Đại ngắt lời, “Bác Văn, ba con đã dặn con phải hỏi thăm sức khỏe của bác.”

“Ừ. Ông Phương có khỏe không?”

“Rất tốt.” Phương Đại Đại cười, trả lời.

“Phương tiên sinh là...” Dạ Nhiên hơi thắc mắc, hỏi Phương Đại Đại, nghe qua thì thấy Văn Lược Ngữ và cha Phương Đại Đại hình như có quen biết.

“Dạ Nhiên, cháu chắc đã nghe qua tên Phương Tân Vĩ rồi!” Văn Lược Ngữ trả lời thay Phương Đại Đại.

Dạ Nhiên bỗng hiểu, đương nhiên anh ta biết Phương Tân Vĩ, phải nói cái tên này rất nổi tiếng, lập tức gật đầu, cười nói: “Hoá ra là con gái tướng môn.”

Phương Đại Đại đỏ mặt, khoát tay, “Tôi không kế thừa được anh minh thần võ của ba” Nói xong, tự nở một nụ cười đáng sợ.

Phương Tân Vĩ..... Cha Phương Đại Đại là Phương Tân Vĩ, như vậy ông của cô nhất định chính là Phương Quân. Phương Quân – một nhà cách mạng lão thành. Thâm tâm Lỗ Như Hoa hơi kinh ngạc, khó trách trên người Phương Đại Đại lộ ra một loại khí chất mạnh mẽ, hoá ra vì từ nhỏ lớn lên trong doanh trại quân đội.

“Ba, người đã đến đủ, chúng ta ngồi vào vị trí đi,” Văn Sơ lười biếng tựa vào sô pha, “Đêm nay con còn phải về về.”

Văn Lược Ngữ quét về phía hắn một ánh mắt sắc bén, ừ một tiếng, đứng dậy trước, đi tới tấm bình phong bên cạnh.

Tất cả mọi người đứng lên, lục tục đi theo ông.

Đằng sau tấm bình phong không khác gì bồng lai, một bàn cơm Tây, những bộ dao nĩa đã sớm được bày gọn gàng trên bàn.

Lỗ Như Hoa ngồi gần Văn Sơ, vừa ngồi xuống, tay hắn vụng trộm từ dưới bàn ăn tiến đến, nắm chặt tay Lỗ Như Hoa không chịu buông ra. Lỗ Như Hoa lặng lẽ bắt tay ra ngoài, chạm phải ánh nhìn chăm chăm của hắn, đành phải thôi.

Trước lời chào đầu vào bữa, không gian im lặng một cách kỳ dị. Sự trầm mặc của hai anh em Văn Phi và Văn Sơ làm cho da đầu người khác run lên. Phương Đại Đại cùng Lỗ Như Hoa cũng dám làm gì, nhìn qua, chỉ thấy một mình Dạ Nhiên còn có vẻ tự nhiên. Anh ta ra hiệu cho người phục vụ mang đồ ăn lên, tiếp tục nói chuyện phiếm với Văn Lược Ngữ.

Nội dung câu chuyện khá đơn giản, sự thay đổi của thành phố S và chú ý giữ gìn sức khỏe. Lỗ Như Hoa nghiêng tai nghe vài câu, lơ đãng nhìn về Phương Đại Đại ngồi đối diện, Phương Đại Đại cũng đang tò mò nhìn cô, hai mắt giao nhau, liền ngưng ngừng thè lưỡi, Văn Phi ngồi cạnh đưa tay cốc vào trán cô, cảnh cáo.

Lỗ Như Hoa không nhìn được nụ cười trên môi, bất giác nhìn về phía Văn Sơ, hắn vẫn trầm mặc.

Trong lúc nặng nề, người phục vụ đẩy xe đồ ăn im lặng tiến vào, Văn Sơ cũng buông lỏng bàn tay đang nắm tay Lỗ Như Hoa, sắc mặt càng nghiêm trọng. Văn Phi nghiêng người tựa vào lưng ghế, nửa cười nửa không, ngón tay khẽ gõ nhịp trên bàn.

Dạ Nhiên đột ngột cười: “Các món ăn là tôi chọn lựa, theo đúng cách thức tiêu chuẩn, nhiều loại rau quả mới mẻ, mọi người thử xem”

“Anh Dạ Nhiên không thích cơm Pháp, sao có thể là anh chọn lựa?” Văn Sơ rốt cục đã mở miệng.

Văn Lược Ngừ nhìn về phía hấn, một tia sang không vui trong mắt chợt lóe rồi tắt ngay.

Lỗ Như Hoa nhìn Văn Sơ, cũng không nói gì.

“Com Pháp cũng không sao, vừa lúc rất hợp với rượu anh mang đến!” Văn Phi nói giọng lười biếng, lại nhìn về phía Phương Đại Đại, “Đầu bếp Dạ thị không tồi đâu.”

Phương Đại Đại mỉm cười gật đầu.

Đầu bàn là một tô canh đuôi bò bình thường, Văn Sơ thực hiện động tác thật chậm rãi, chọn loại thìa phù hợp, hấn muốn Lỗ Như Hoa nhìn thấy. Lỗ Như Hoa đương nhiên hiểu ý, im lặng nhìn hấn, lặng lẽ làm theo.

Hấn biết này đồ ăn nhất định không phải là ban Dạ Nhiên lựa chọn, mà là cha hấn. Các thưởng thức com Pháp phức tạp, trình tự cũng nhiều, ông nhất định là có ý, ông muốn nhìn người khác xấu hổ! Đối với cách thức tòi tẹ này, trong lòng Văn Sơ dồn nén một chút bức bối, hấn luôn đưa mắt nhìn trộm Lỗ Như Hoa. Hấn lo lắng cô biết, sẽ tức giận, tức giận bỏ đi. Tuy trên mặt cô không nhìn thấy vẻ gì là khó chịu, nhưng thái độ bình thản của cô càng làm Văn Sơ lo lắng.

“Tuy nói khi ăn phải im lặng, nhưng bác Văn, chúng ta dù sao cũng là hợp mặt gia đình, cứ im lặng như vậy, cháu sợ khó mà ăn ngon.” Dạ Nhiên lại cười, phá vỡ sự im lặng, “Đã lâu không gặp, mọi người thoải mái một chút.”

“Dạ Nhiên cậu không biết sao? Đặc trưng của nhà tôi chính là luôn giữ im lặng.” Văn Phi cau mày, giọng nói đầy vẻ khoa trương.

Văn Lược Ngừ liếc mắt nhìn anh ta, mắng nhỏ, “Nói hươu nói vượn.”

Nhưng thần sắc không có vẻ hờn giận. Dạ Nhiên hiểu, nhà họ Văn thật sự chính là như vậy, người ở bên ngoài nhìn vào sẽ thấy rất kỳ lạ. Nhưng biểu hiện của Văn Sơ không giống như đang giận dữ, cô gái Lỗ Như Hoa lại quá thân nhiên. Đang nghĩ, Lỗ Như Hoa ngẩng đầu, đôi mắt bắt gặp thiện ý trên mặt anh ta, liền khách khí mỉm cười.

Đầu bàn, hai món canh và salad gần như vẫn còn nguyên, món tiếp theo đưa lên, là ốc sên xào đúng tiêu chuẩn nước Pháp.

“Con không thích ăn món này, con muốn ăn bít tết bò.” Văn Sơ hơi nhíu mày.

“Trước kia không phải con thích nhất món này?” Văn Lược Ngừ hỏi ngược lại, “Thế nào? Về nước khẩu vị thay đổi sao? Món này là đặc biệt chuẩn bị cho con.”

Văn Sơ cười cười, ra hiệu cho phục vụ dọn món khác. Không sai, hấn thích ăn, nhưng ăn món này, để gấp ốc sên khỏi vỏ phải dùng một loại kim đặc biệt và một cái nĩa mảnh. Người chưa ăn qua hoặc không thường ăn, dùng những loại dụng cụ đó sẽ không thuận thực, đến lúc đó chỉ đối phó với món ốc sên cũng đủ làm cho người đó khổ sở, những người trong bàn, chưa ăn qua ốc sên chắc chỉ có Lỗ Như Hoa.

Nói khác đi, Văn Lược Ngừ chỉ muốn nhìn Lỗ Như Hoa bối rối, nghĩ đến đó, Văn Sơ cực kỳ tức giận.

“Phiền anh, tôi muốn ăn bít tết, vị tiểu thư này cũng đổi món khác.” Văn Sơ nói rõ với người phục vụ đứng sau lưng.

Phục vụ nhìn về phía Dạ Nhiên, anh ta gật đầu. anh ta cầm đĩa chỗ Văn Sơ, vừa định dọn đĩa phía Lỗ Như Hoa, cô đã mở miệng: “Không cần, cảm ơn anh.”

Ngay cả Văn Sơ cũng giật mình, nhìn cô khó hiểu.

Lỗ Như Hoa hơi cúi đầu, tay phải nhẹ nhàng cầm chiếc kim nhỏ đặt một bên, dùng kim kẹp vỏ ốc, sau đó tay trái dùng nĩa, thành thực lấy ra thịt ốc sên, chậm rãi ăn, nhắm nháp vài miếng, ngẩng đầu về phía Dạ Nhiên tỏ vẻ khen ngợi: “Tay nghề đầu bếp quả nhiên là tốt. Có điều.....”

Lỗ Như Hoa ngừng lời, quay qua người phục vụ: “Phiền anh đổi giúp rượu thành rượu nho trắng. Cảm ơn.”

“Ừ, kết hợp tốt, cũng giúp tôi đổi rượu.” Phương Đại Đại tiếp lời, “Ốc sên lạnh ăn không ngon. Văn Phi, anh còn không ăn sao?”

“Anh lười, em giúp anh một tay được không?” Văn Phi cười, đưa đĩa cho Phương Đại Đại, “Vợ, phiền em.”

Phương Đại Đại bị anh ta gọi “vợ”, mặt nóng rực, vụng trộm đẩy anh ta một cái.

Sau sự bất ngờ, không khí trên bàn ăn cũng thoải mái hơn, chỉ có Văn Sơ trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng lại không thể thể hiện ra ngoài, cảm giác là lạ, hấn định giúp Lỗ Như Hoa giải vây, nhưng động tác của cô rất thuận thực, còn biết ăn ốc sên phải uống rượu gì.....

“Đằng sau trường S có một nhà hàng tôi rất thích, món ốc rang ở đó rất ngon. Nếu mọi người có thời gian không ngại đi thử một lần, tôi mời.” Lỗ Như Hoa nhẹ giọng, “Hương vị rất đặc biệt, vừa có tỏi tím, chao, còn có tiêu và mấy món gia vị khác được sao lên rất thơm, hương thơm nhẹ nhàng, ăn ngon cực kỳ.”

“Chỗ mà em nói có phải là Điền Ký không?” Dạ Nhiên mỉm cười hỏi lại, “Chắc chắn rồi, đó là cửa hàng gia truyền lâu năm.”

“Đúng vậy, anh cũng biết nơi đó?” Lỗ Như Hoa cao hứng.

Dạ Nhiên gật đầu, anh ta biết rõ, đó là quán ốc người yêu cũ anh ta thích ăn nhất, hai người thường đến đó ăn. Bây giờ cảnh còn người đã mất. Người phụ nữ anh ta yêu nhất đã trở thành vợ của em họ, anh ta chợt cười khổ.

“Điền Ký? Ở đâu? Sao anh không biết?” Văn Sơ ngượng ngùng chen vào.

“Lần khác cùng đi, nhưng không thể để con gái mời khách,” Văn Phi nhìn về phía cha, “Ba, ba chọn rất tốt. Nhìn bàn ăn này là biết người thừa tiền.”

“Không có phép tắc!” Văn Lược Ngữ liếc mắt một cái, cũng không tức giận, “Ăn xong, Lỗ tiểu thư có thời gian không? Dạ Nhiên đã chuẩn bị ít trà, có thể thử xem. Văn Phi, con có thể đưa Đại Đại về nhà trước.”

Một người bị xưng hô “Lỗ tiểu thư”, người kia được gọi thẳng danh xưng “Đại Đại”, ai quen ai lạ, Lỗ Như Hoa đương nhiên hiểu, thật ra đây cũng tình huống cô đã sớm biết, không phải sao?

“Vâng, cảm ơn bác.” Lỗ Như Hoa thân nhiên đồng ý

20 phút sau, Lỗ Như Hoa và Văn Lược Ngữ đã ngồi trong phòng trà ở tầng hai, còn Văn Sơ bị Dạ Nhiên cứng rắn lôi kéo mới chưa cùng đi lên.

Xem ra Dạ Nhiên rất thích uống trà, lần trước cũng hẹn gặp cô ở quán trà, bây giờ ngồi trong phòng trà của anh ta cũng có cảm giác tương tự.

“Lỗ tiểu thư, cháu cảm thấy..... Văn Sơ thế nào?” Văn Lược Ngữ đi thẳng vào vấn đề, có lẽ ông không muốn lãng phí dù chỉ một giây.

Không ngoài suy nghĩ của Lỗ Như Hoa, cô trả lời đúng sự thật, “Anh ấy là người tốt.”

“Quả thật là nó rất đơn thuần, thẳng thắn, vui buồn đều hiện trên mặt” Văn Lược Ngữ gật đầu, “Tính cách của nó là thế, khi kết bạn thì không tệ, có điều..... So với Lỗ tiểu thư, nó rất không có lý trí. Lỗ tiểu thư, cháu có cảm thấy không, thật ra nó hoàn toàn không thích hợp với cháu?”

Lỗ Như Hoa im lặng nhìn vị trưởng bối trước mặt, ông là cha của Văn Sơ, ông có quyền đặt ra câu hỏi cho cô, phải không? Nhưng..... Nếu nói chưa từng hy vọng sẽ là nói dối, cô đã hy vọng cha hẳn sẽ chúc mừng cho cô và Văn Sơ, sẽ không can thiệp vào đoạn tình cảm không thích hợp này. Nhìn cách tiến hành bữa tối ngay từ đầu, đáng ra cô nên hiểu được ý định của Văn Lược Ngữ.

“Bác, bác đã sớm biết..... Cháu biết cách ăn món ốc sên, phải không? Nếu Dạ Nhiên có tư liệu về cháu, chắc chắn bác cũng biết, cháu đã từng làm việc trong một nhà hàng món Pháp hơn một năm” Lỗ Như Hoa cười khổ.

Văn Lược Ngữ nhìn Lỗ Như Hoa, gật đầu, “Lỗ tiểu thư thật là người thông minh. Đúng vậy, ta chưa từng định lấy loại chiêu thức thấp kém này khó để cháu, ta làm như vậy là hy vọng cháu nhìn rõ một chuyện. Nếu trách thì phải là Văn Sơ chưa trưởng thành. Thật ra, mặc dù cháu có không ăn được món ốc, ta tin rằng, ít nhất hôm nay những người đang ngồi trong bàn sẽ không ai chê cười cháu, nhưng Văn Sơ lại kích động muốn bảo vệ cháu. Nhìn theo một khía cạnh khác mà nói, nó thật ra rất dễ ý đến gia cảnh nhà cháu, hoặc phải nói người rất sợ bị đụng chạm đến chỗ đau, ngược lại chính là Văn Sơ.”

Lỗ Như Hoa bất giác cắn môi. Không sai, lời vạch trần không chút lưu tình của Văn Lược Ngữ cũng là điều thâm tâm cô vẫn không muốn thừa nhận. Văn Sơ đưa cô đi mua quần áo, lo lắng tới tay chân lạnh lẽo, thậm chí như một con nhím phòng bị người khác, hẳn có ý tốt, nhưng ý tốt của hẳn cũng có nghĩa trong thâm tâm hẳn thực ra rất dễ ý..... Dễ ý ánh mắt của người khác. Phương Đại Đại đêm nay cũng là lần đầu tiên gặp Văn Lược Ngữ, nhưng cô lại ăn mặc rất đơn giản, bởi vì gia cảnh nhà Phương Đại Đại, khiến cho cô cơ bản không cần dựa vào trang phục.

“Nhà họ Văn không phải một gia đình như cháu suy nghĩ, ta cũng không phải loại người bảo thủ luôn tìm cách phá bình hạnh phúc của con cái. Dù sao các cháu cũng quen biết chưa lâu, giữa hai đứa chưa thể nói là hiểu nhau. Ta thừa nhận, Lỗ tiểu thư là người xuất sắc, nếu công ty nhà họ Văn (Văn thị) may mắn có được một nhân viên tốt như cháu thì quá tốt. Nhưng nếu nói tới tận gốc rễ, ta không cho rằng cháu sẽ trở thành bạn gái Văn Sơ hoặc chọn làm vợ nó.”

“Bác.” Lỗ Như Hoa ngẩng đầu nhìn Văn Lược Ngữ, “Chúng cháu vừa mới vào năm nhất, Văn Sơ và cháu vẫn coi việc học là việc quan trọng nhất, hơn nữa..... Cháu thừa nhận, bác nhất định hiểu con bác nhiều hơn so với cháu, nhưng điều này cũng không thể khẳng định việc anh ấy sau này mãi mãi không trưởng thành. Đúng là hôm nay anh ấy cư xử rất căng thẳng, cũng không hẳn là vì anh ấy dễ ý gia cảnh của cháu, xuất thân của cháu. Ngược lại, anh ấy căng thẳng là do lo lắng cháu sẽ tự ti.....”

“Cháu cảm thấy, nên để nó theo cháu để học cách trưởng thành sao?” Giọng Văn Lược Ngữ chuyển từ ôn hòa sang nghiêm túc, “Thẳng thắn mà nói, ta hy vọng hai đứa con ta có thể tiếp nhận công ty nhà ta, đúng vậy. Nhưng dù chấp nhận lui vụn bước, ta cũng thà rằng mặc kệ sự nghiệp bao năm, cũng không muốn để nó bị người khác khống chế, càng không muốn con ta ở một vị trí hay hoàn cảnh xấu, bị người khác nắm mũi dặt đi. Lỗ tiểu thư, gia đình Văn Sơ đã quyết định cả đời nó phải thực thuận lợi, nó cần nhất là người bạn gái dịu dàng, hiền thực, vĩnh viễn coi nó là nhất, chứ không phải một người bạn đồng cam cộng khổ gây dựng sự nghiệp chung. Nếu cháu là bằng hữu của nó, hoặc là bạn tốt, ta rất vui mừng. Những lời này là lời khuyên của ta với tư cách một người lớn hơn, cũng không có nghĩa ta bắt buộc cháu rời khỏi nó, hoặc bắt buộc nó rời xa cháu. Đường xa mới biết sức ngựa, Lỗ tiểu thư, tương lai cháu và Văn Sơ ở trong tay hai đứa, tuy rằng..... Rất xa vời, gần như số không. Ý của ta, cháu hiểu chứ?”

Lỗ Như Hoa yên lặng nhìn Văn Lược Ngữ, gật đầu.

Hiểu được, cô đương nhiên hiểu được, Văn Lược Ngữ không cần sai khiến ai cũng có thể khiến cô hiểu được. Ông ta sẽ không bức con, ông ta hiểu Văn Sơ, càng hiểu tâm lý phản kháng của hẳn, vai diễn mà ông ta diễn chẳng qua khiến con trở nên thông minh hơn thôi. Thậm chí..... Thậm chí trước mặt Lỗ Như Hoa, ông chỉ nói những lời sâu sắc thấm thía. Phải nói rằng, đêm nay ông ta đã thành công, thành công khiến Văn Sơ thất thổ trước mặt mọi

người, sự thất thố này không công kích vào ai khác, mà là Lỗ Như Hoa. Cuộc sống không phải như phim truyền hình, cái kiểu hé chi phiếu ép buộc người khác, làm sao có thể là loại chuyện Văn Lược Ngữ sẽ làm!

Nửa giờ sau, Dạ Nhiên gọi xe, đưa Lỗ Như Hoa và Văn Sơ về nhà. Con đường xuống núi vẫn đẹp như trước, đã khuya, vừa vặn có thể nhìn ngắm khung cảnh đèn đuốc huy hoàng bên con sông lớn.

Dọc đường đi, Văn Sơ và Lỗ Như Hoa không nói chuyện, chẳng qua, bàn tay hai người căng thẳng nắm chặt lấy nhau, như muốn truyền cho nhau thêm sức lực. Thời điểm chia tay, Văn Phi và Phương Đại Đại cũng đến chào tạm biệt, trái với những cử chỉ đùa giỡn bình thường, Văn Phi ngược lại khá nghiêm túc, ánh mắt anh ta nhìn Lỗ Như Hoa cũng mang theo vài phần thương xót và tiếc nuối, điều này, Lỗ Như Hoa nhìn ra được.

Trở lại nhà Văn Phi, Văn Sơ và Lỗ Như Hoa im lặng rửa mặt, Văn Sơ gần như dùng giọng nói “khách sáo” chúc Lỗ Như Hoa ngủ ngon, sau đó đi vào phòng ngủ của Văn Phi, nhiều ngày qua họ đều như vậy, không có ý nghĩ vượt Lôi Trì (*).

(*) ý chỉ chuyện vượt rào ấy ^^

Lỗ Như Hoa chui vào trong chăn, căn phòng ấm áp, không khí trong phòng có lẽ hơi nóng, nhưng cô lại cảm thấy lạnh lẽo. Dù vừa tắm nước ấm, tay chân cô vẫn run rẩy.

Sau khi về, Văn Sơ cũng không hề hỏi cô những chuyện cô và Văn Lược Ngữ nói với nhau, thật ra, không cần phải hỏi hần cũng hiểu được, sự uể oải của hần đã viết rõ ràng trên mặt.

Từ Tết âm lịch tới nay, hai người cùng vun đắp không gian ngọt ngào, bây giờ, không gian ấy đã thân nhiên tiêu tán bởi chuyện tình linh xảy ra buổi tối. Văn Lược Ngữ dùng cách của ông nhắc nhở cô và Văn Sơ: Bọn họ không thích hợp.

Ánh đèn ngủ trên tường phát ra ánh sáng cô độc, không mạnh mẽ mà mờ nhạt, ấm áp, khiến người ta có cảm giác an ổn. Cửa sổ bỗng nhiên bị gõ nhẹ một tiếng, ngôi nhà chỉ có hai người, gõ cửa đương nhiên là Văn Sơ.

Lỗ Như Hoa túm chăn ngồi dậy, cũng không nói chuyện, lẳng lặng nhìn cánh cửa chậm rãi bị đẩy ra, Văn Sơ đứng ngay quàng tới ở cửa, khẽ sờ nhìn cô.

“Anh thật sự rất kém cỏi, phải không?” Giọng hần rất thấp, hơi khàn.

Lỗ Như Hoa im lặng nhìn hần, ánh đèn rất mờ, cô không thấy rõ gương mặt hần, càng nhìn không thấy biểu hiện trên mặt hần, vươn tay về phía hần.

Văn Sơ chậm rãi đi vào, đứng ở trước giường cô, cúi xuống, do dự, rồi nhẹ nhàng hôn lên thái dương, mắt, môi, nhẹ nhàng miết. Sau đó ôm cô nằm xuống.

Không ai nói gì, cũng không cần nói, hôn môi là cách thức tốt nhất để chữa những vết thương, một kẻ đau lòng, lo lắng, một kẻ hoảng hốt, mê muội. Bọn họ cần dùng nụ hôn để chứng minh lẫn nhau, sưởi ấm lẫn nhau. Tay Văn Sơ nhẹ nhàng lùa vào vạt váy Lỗ Như Hoa, khẽ vuốt ve, không có ý định xâm chiếm, dường như đang dò dẫm, lại như đang muốn tìm hiểu từng phân da thịt của cô. Lỗ Như Hoa không cự tuyệt, để mặc hần, nhưng đến thời điểm cuối cùng, hần dừng lại.

“Văn Sơ, nếu anh muốn..... Cũng được.”

“Bây giờ thì không, chờ..... Chờ một ngày, anh xứng đáng có được em đã.” Giọng Văn Sơ trầm xuống, lộ vẻ khổ sở.

Tắt bóng đèn trên tường, rèm cửa sổ kéo chặt, nguồn sáng duy nhất trong phòng ngủ là đèn sáng màu xanh tối nhấp nháy trên thân chiếc điện thoại ở đầu giường. Văn Sơ ôm Lỗ Như Hoa, nhắm chặt mắt, dường như đang ngủ. Lỗ Như Hoa nhìn hần, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hình dáng đôi má hần, bờ vai rộng, từ đầu ngón tay lan đến trái tim, đột nhiên cảm thấy đau âm ỉ.

“Văn Sơ, em có từng nói với anh chưa, em thích anh?” Lỗ Như Hoa thì thầm nói, như tự mình lẩm bẩm, “Em vẫn thích anh, trên người anh có mùi hương của mặt trời, rất ấm áp, rất thuần khiết. Hôm nay anh không có biểu hiện gì kém cỏi, một chút cũng không có, bởi vì anh chính là anh, anh nên như thế. Anh không dày dạn, anh lo lắng, thì thế nào? Nếu anh là một kẻ mưu mô, đến mức có thể đối phó với cha anh, em lại cảm thấy sợ hãi. Cha anh nói, anh rất đơn thuần, ông ấy nói không sai, nhưng đơn thuần không bao giờ là thứ đáng để anh bị châm biếm. Ngược lại, là thứ em quý trọng nhất, cũng là tính cách mà em thích nhất, anh lo lắng vì muốn bảo vệ em, anh cố gắng đứng đằng trước che đỡ cho em, nếu anh như vậy, em mới đáng trách vì quá kém cỏi, chính em là kẻ kém cỏi. Thật sự, hôm nay em hơi buồn, nhưng không phải vì biểu hiện của anh, mà là..... Em chỉ sợ do em, anh sẽ vì tự trách bản thân mà thay đổi chính mình, nghĩ như vậy, em lại thấy buồn. Đơn giản thì cứ đơn giản, thế thì sao? Xúc động thì cứ xúc động, thì thế nào? Không có lý trí cũng cứ không có lý trí đi, thì sao? Em vẫn thích anh, vẫn thích anh.”

Lỗ Như Hoa nói, cô biết Văn Sơ đang nghe, hần cũng không ngủ, tuy không trả lời, nhưng cánh tay choàng qua người cô như vịn thêm sức, gặt gao dúi đầu cô vào ngực hần, cô lẳng lặng nghe tiếng tim đập của hần, làn da hần bóng loáng, ấm áp, phảng phất một mùi hương tươi mát nhẹ nhàng. Không sai, những lời cô nói không phải là trái với suy nghĩ, không phải vì an ủi hần, cô đã suy nghĩ cẩn thận, cẩn thận xác định tình cảm của mình. Văn Sơ thật đơn giản, từ ngày đầu tiên quen hần, không phải cô đã rõ điều đó sao? Nhưng người trưởng thành từng ngày, cô sẵn sàng cùng hần lớn lên, cho dù cuối cùng có thể như Văn Lược Ngữ nói, mất nhiều hơn được, thì thế nào? Từ đầu đến cuối, cô không nghĩ tới nó, cần gì phải e ngại mất.

Văn Lược Ngữ đã đoán đúng về Văn Sơ, cho nên ông dễ dàng có thể khiến cho Văn Sơ cảm thấy chán nản, nhưng ông đã nhìn nhận sai về Lỗ Như Hoa, dù thế nào, cô cũng là một gốc xương rồng. Cây xương rồng không chỉ có thể tự bảo hộ, đến thời điểm quan trọng nhất, cũng có thể bảo vệ người khác.

Khuyết điểm của tuổi trẻ là dễ dàng xúc động, dễ dàng bị thương tổn. Nhưng tuổi trẻ tốt ở chỗ, rất dễ dàng hồi phục từ những thương tổn. Sau cơn mưa gió, cầu vồng sẽ tới rất nhanh.

Chuyện đêm đó, Văn Sơ và Lỗ Như Hoa không hẹn mà cùng không đã động tới nữa. Nhất là Văn Sơ, hẳn cần thận suy nghĩ thật lâu, càng khẳng định ý định của cha hẳn chính là muốn làm hắn xấu mặt, còn hắn thật sự đã bị lừa. Nhận ra điều đó so với chuyện để hắn mắc mưu càng làm hắn tức giận hơn. Cho nên, Văn Lược Ngừ đợi gần nửa tháng, Văn Sơ chỉ ghé vào Dạ thị ba lượt, mỗi lần không quá một giờ, chỉ ngồi ăn cơm với ông mà thôi. Hắn nghĩ đến cha hẳn có thể lại bình phẩm về Lỗ Như Hoa, nhưng không, ông chỉ bóng gió về việc nếu hắn muốn ra nước ngoài học về cũng không phải là không thể. Lần này Văn Sơ thông minh hơn, không từ chối, cũng không đáp ứng, lấy phương cách của hắn khiêu chiến sự kiên nhẫn của cha mình.

Ngày Văn Lược Ngừ lên máy bay, Văn Sơ dẫn theo Lỗ Như Hoa đến chào, Văn Lược Ngừ nhìn hai người, chỉ nói với mình Văn Sơ: “Nửa năm sau, gặp lại ở Pháp.”

Gương mặt tỏ vẻ đã định đoạt xong.

Văn Sơ hít mạnh, hừ lạnh một tiếng xem như trả lời cha. Lỗ Như Hoa không rõ đầu đuôi, nhưng cũng biết chuyện hai người đang nói nhất định không phải là chuyện vui gì, trong lòng hơi âm ảm.

Phải nói rằng Văn Lược Ngừ về nước lần này xem như đã giải quyết mọi chuyện xong xuôi một nửa. Đối với Phương Đại Đại, ông khá hài lòng, Phương Đại Đại đúng như ông hy vọng, hơi lỗ mãng, nhưng cũng còn vài phần khờ khạo, thiện lương. Với một cô gái như vậy, ông cho rằng Văn Phi có thể đối phó được, hơn nữa gia cảnh danh giá tướng môn nhà Phương Đại Đại cũng có thể làm nhà họ Văn thêm vài phần vẻ vang. Còn về Lỗ Như Hoa, cô cũng không khác nhiều so với những gì ông hình dung, ông cũng không vội vã chia rẽ hai đứa, lúc này có nói gì cũng là quá sớm. Có điều, mỗi bước đi của Văn Sơ vẫn phải do ông sắp đặt, ông sẽ không cho phép có nửa bước đi sai.

Những ngày nghỉ đông sắp hết, cũng sắp khai giảng, Lỗ Tự Ngọc cũng đã trở lại, mọi chuyện dường như lại đi vào quỹ đạo bình thường, Lỗ Như Hoa ở lại nhà Văn Phi, mỗi ngày thấp thỏm hạnh phúc.

“Đồ lười..... Ăn cơm..... Ăn điểm tâm.....” Một buổi sáng tỉnh mơ, giọng nói cố nén ý cười của Văn Sơ từng chút từng chút len vào lỗ tai Lỗ Như Hoa, ngứa ngứa, tê dại.

Lỗ Như Hoa gần như ngay lập tức tỉnh táo, ngạc nhiên đến trợn hai mắt trước gương mặt cười đến cực kỳ “gian xảo” của Văn Sơ, theo tầm mắt hắn, cúi đầu nhìn, cô váy ngủ vốn rộng thùng thình, sau khi ngủ một đêm không biết thế nào, hai cái nút thắt trên cùng đã tuột, cảnh xuân lộ hơn phân nửa, góc độ cực độ quý dị, tựa hồ Lỗ Như Hoa chỉ cần nhòm người về trước một chút, toàn khuôn ngực sẽ lập tức..... Được mô tả sinh động Tuy nói đã sớm sờ qua Nhưng mà rõ bị hắn nhìn khi đang lúc ban ngày..... Lại là chuyện khác.

Vội vội vàng vàng cúi đầu cột nút thắt, mặt đỏ bừng, miệng nhất định không thể tha cho hắn, “Sắc ma! Sắc lang! Sắc yêu! Sắc quý.....”

Văn Sơ không nghe, “Anh mà thật sự là sắc, anh sẽ..... Anh sẽ dùng tay, lúc này cùng lắm anh chỉ nhìn.....”

“Anh nhìn cái gì !” Lỗ Như Hoa nhanh chóng sửa nút thắt, lập tức ngồi thẳng dậy lấy tay bóp cổ hắn, “Nói, anh nhìn cái gì? Mất đề ở đâu?”

“Không đến nỗi không “mập mạp” cho lắm.....” Văn Sơ cười, “Như Hoa, em gầy quá, nhưng mà..... Chắc là cỡ C? Đến D không đó? Ha ha..... Cảm giác ban ngày và buổi tối quả nhiên là không giống nhau!”

Lỗ Như Hoa vừa thẹn vừa giận, [không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng], trực tiếp cầm chặn up lên đầu hắn, “Giết anh, giết anh.”

Trong phòng ngủ, sau tiếng kêu thảm thiết, gối đầu mừng mền bay loạn, mùi “khói thuốc súng” tràn ngập.....

Nửa giờ sau, Lỗ Như Hoa ngồi ở phòng ăn, nhìn bàn ăn sang đầy các món Trung Tây kết hợp tới ngần người.

“Em còn tưởng anh tự tay làm, mất cả nửa ngày vẫn kêu gọi bên ngoài đưa vào.....” Lỗ Như Hoa dùng nĩa kẹp một miếng ruột xông khói, hung tợn ăn, nhân thể trừng mắt khinh bỉ nhìn Văn Sơ.

“Tay của anh còn phải vẽ tranh, tương lai còn phải đo li đếm tiền nuôi em, sao có thể nấu cơm?” Văn Sơ nói một cách trơ trẽn.

Lỗ Như Hoa tặng hắn một cái run lấy bầy.

Trần nhà ăn là những khối thủy tinh trong suốt, mặt trời mùa đông chiếu vào thành những vệt màu lấp lánh, nhớ lại sự lo lắng buổi tối hôm đó lại... ai nói đơn thuần thì không tốt? Ít nhất cũng mau hồi phục. Lỗ Như Hoa nhìn Văn Sơ, mỉm cười.

“Em hỏi anh yêu em có sâu đậm, anh yêu em vài phần.....” Tiếng chuông di động quái gở của Lỗ Như Hoa vang lên ở phòng khách.

“Xin chào, tôi là Lỗ Như Hoa.” Lỗ Như Hoa vội vàng chạy tới nghe, Văn Sơ một tắc không rời đi theo sát gót, thích thú nhìn cô nói chuyện điện thoại.

“Ừ, tôi còn chưa khai giảng. Làm công? Làm gì? A..... Thời gian bao lâu, ừ, bao nhiêu tiền? Ba trăm? Đồng ý, tôi làm.” Lỗ Như Hoa hưng phấn ngắt điện thoại, mắt lóe sáng.

“Em muốn đi làm thuê?” Văn Sơ cau mày, “Hai ngày nữa là khai giảng, cứ ở đây giúp anh là được.”

“Ồ cùng anh, em ăn không khí à!” Lỗ Như Hoa dứt khoát chấm dứt thảo luận, hôn hai má hần, “Ồ nhà đời, nghe lời nha.”

“Làm bao lâu? Làm cái gì?” Văn Sơ truy hỏi.

“Mở rộng tiêu thụ (là tiếp thị ấy), một ngày là xong việc, buổi tối em có thể trở về, chờ em ăn cơm.” Lỗ Như Hoa nói xong, cầm áo khoác mặc vào.

“Thật ra anh có thể.....” Văn Sơ lấp bắp.

“Đừng nói anh định cho em tiền tiêu!” Lỗ Như Hoa trừng mắt nhìn hần một cái, “Đem lời anh muốn nói nuốt trở về.”

Văn Sơ che miệng, ủy khuất như con dâu nhỏ, cúi đầu tựa vào sô pha vò góc áo.

Lỗ Như Hoa buồn cười, nhìn thời gian cũng không còn nhiều, đeo ba lô lên lưng nhún thang mấy, quay đầu nhìn Văn Sơ, hần đang bày ra hình ảnh hờn vọng thể diện hình.....

Địa điểm làm thuê là một khu vực náo nhiệt, lời nói của Lỗ Như Hoa có một nửa là thật, đúng là nhân viên mở rộng tiêu thụ, có điều không phải nhân viên mở rộng tiêu thụ bình thường, mà phải mặc một bộ trang phục lông xù thật lớn, phát tờ rơi và quà tặng trên đường, đi cả một ngày.

Lỗ Như Hoa che giấu chi tiết này theo bản năng, cô không muốn Văn Sơ lo lắng, cũng không muốn giải thích nhiều, dù sao cũng chỉ có một ngày. Nhưng, trước khi nói chuyện tình cảm với hần, cô không cảm thấy việc cô làm thuê nhất định phải dấu giếm, còn bây giờ..... Bỗng nhiên cô nghĩ đến lời Văn Lạc Ngữ, từ nhỏ đã sống trong hai thế giới, có thật là khi ở cùng nhau nhất định sẽ mệt mỏi?

Ngồi trên xe bus, nhìn ra cửa sổ ngựa xe như nước, tâm lý Lỗ Như Hoa mơ hồ bất an.

“Làm việc ở đâu?” Lỗ Như Hoa nhận “quần áo” trong tay lão Vương, hỏi.

Cái gọi là “quần áo”, chính là mặc vào nguyên một bộ trang phục gấu trúc, còn có một cái đầu gấu cực kỳ to lớn.

“Ngay tại khu phố Bắc, công việc của các em là dạo quanh khu phố Bắc, vừa đi vừa phát tờ rơi cho đến khi đến nơi, đơn giản không? Tiền công lại nhiều.” Lão Vương đặc ý giới thiệu.

Lão Vương là bạn hợp tác của Lỗ Như Hoa, cũng giống như cô, cao thủ làm việc ngoài giờ. Thật ra anh ta cũng không hần là già, chỉ là sinh viên năm thứ ba của trường S mà thôi, hơn nữa ở phương diện làm công, cô và lão Vương vẫn chân thành hợp tác, bù đắp cho nhau.

“Đơn giản?” Lỗ Như Hoa cầm cái đầu to lớn đội lên đầu, “Đội thứ này, gần như trở thành người mù một nửa, em thấy chỗ hở để mắt nhìn quá nhỏ.....”

“Không sao, bao nhiêu người mặc qua chưa thấy ai ngã. Vội lại đang là mùa đông, mặc một thân như vậy, ha ha, thật ấm áp, thích!”

“Được rồi.” Lỗ Như Hoa cười, đẩy anh ta, “Nhà hàng đó cũng không phải do anh mở, chỉ làm thuê mà đã hưng phấn thành như vậy.”

“Ha ha.” Lão Vương ngượng ngùng nở nụ cười.

Thật ra Lỗ Như Hoa đối với công việc này rất vừa lòng, đi bộ trên đường thôi, đơn giản. Mặc quần áo gấu trúc thôi, đơn giản. Phát tờ rơi thôi, càng đơn giản!

Nửa giờ sau, cô đã đổi xong quần áo, cùng ba “người rồ” khác bắt đầu công việc.

Lão Vương nói đúng, đúng là ấm áp..... Quá ấm áp Cái đầu làm cô hơi khó thở, quần áo lông xù như cũng càng ngày càng nặng, phía trước là ba nam sinh, bước chân hơi nhanh, Lỗ Như Hoa bước thật gấp mới không tụt lại phía sau. Cũng may đi mỗi nửa giờ có thể nghỉ ngơi 5 phút. Hai giờ sau, Lỗ Như Hoa đã mệt đến thở hổn hển, tuy là mùa đông, cũng một thân đầy mồ hôi. May mà cơ thể của cô khá sung sức, bằng không thật đúng là không thể cầm cự.

Nói lại, người đi đường trên khu phố Bắc đúng là nhiều, đây là phố ẩm thực nổi tiếng ở thành phố S, chủ yếu kinh doanh cơm Tây. Thức ăn ngon thế nào chưa nói tới, nhưng giá cả luôn làm cho người ta phải lú lẫm. Vừa nhận việc, quản lý nhà hàng còn tặng Lỗ Như Hoa hai phiếu ăn, ha ha, lần sau mời Văn Sơ đến cùng ăn! A, không biết anh ấy ở nhà đã ăn chưa..... Lỗ Như Hoa bắt đầu phân tâm.

Hình như Thượng Đế thấu hiểu nỗi nhớ nhung của Lỗ Như Hoa, tội nghiệp cô, khi cô thăm nghĩ đến hần tới lần thứ N, ba chiếc xe hơi thể thao lục tục đổ lại từng chiếc một, ngay trước nhà hàng hải sản A Mỹ.

Chiếc xe loá mắt, Lỗ Như Hoa tuy không biết tên hãng sản xuất, cũng nhìn ra được giá trị xa xỉ của nó. Nhưng khiến cô dừng lại bước chân đang dậm không phải là những chiếc xe kia, mà là một bóng người bước ra từ một chiếc, Văn Sơ.

Đã bao lâu rồi cô không nhìn thấy vẻ mặt háo hức như vậy trên người Văn Sơ? Hần mặc một bộ quần áo giả trang phục đi săn Lỗ Như Hoa chưa từng thấy qua, dáng người vốn cao lớn, lớp quần áo càng tôn dáng người lên cao ngất. Từ ba chiếc xe bước xuống những người khác, đều xấp xỉ tuổi hần, vô cùng nổi bật, quần áo hay khí chất đều tương tự như hần. Khi Văn Sơ bước ra, động tác ném chìa khoá cho bạn cực kỳ thông dong tiêu sái, mặc dù mỗi ngày Lỗ Như Hoa vẫn thăm tẩn thưởng hần trong lòng, xem ra người vừa mới lái xe là hần. Lỗ Như Hoa chợt nhớ, cô chưa từng nhìn thấy hần lái xe, có lẽ đẹp đến ngây người.

Bất luận thế nào, bọn Văn Sơ đứng trên đường lập tức thu hút mọi con mắt của người qua đường, dù là xe của họ hay bản thân bọn họ, đều để có thể coi là một loại phong cảnh .

Ngay cả ba « con rối » phía trước Lỗ Như Hoa cũng bắt đầu chậm bước, gần như dừng hẳn. Điều này làm cho cô hết sức vui mừng, ánh mắt cô không thể rời khỏi Văn Sơ, chỉ mới xa nhau vài giờ ngắn ngủi, gặp hẳn cũng làm cho cô có cảm giác vô cùng vui mừng xen lẫn ngạc nhiên.

“Nghỉ ngơi một chút, được không?” Lỗ Như Hoa không bỏ lỡ thời cơ, kéo ba người làm chung phía trước ở lại.

Ba « người rối » nhìn nhau, cảm thấy thời gian cũng không kém nhiều, gật đầu, tiến tới hàng ghế gỗ dành cho người đi bộ nghỉ chân ở một góc phố.

Lỗ Như Hoa không vội đi qua hàng ghế, bước về phía Văn Sơ đang đi.

Đám người Văn Sơ dừng trước cửa nhà hàng, nhưng muốn đi vào bên trong lại phải đi lên một đoạn bậc thang khá cao. Họ đi không nhanh, vừa đi vừa đùa giỡn. Trang phục trên người Lỗ Như Hoa quá mức vương vít, muốn đuổi theo bọn họ phải cố hết sức.

Không muốn gọi, để anh ấy ngạc nhiên, Lỗ Như Hoa cười thầm.

Đi hết những bậc thang, họ dừng lại. Lỗ Như Hoa nhìn về phía nhà ăn, bên trong đã hết chỗ ngồi, vừa vặn là giờ cơm trưa, khách đông đến nỗi người ta khó có thể tin.

“Làm sao bây giờ? Chờ hay đi?” Một cô gái xinh xắn lạnh lợi ngược lên hỏi Văn Sơ.

Cô gái không quá mười tám mười chín tuổi, một đầu tóc xoắn như búp bê đẹp đến mê người, đội một chiếc nón nhỏ kiểu vỏ sò, dáng dấp hoạt bát, trên người mặc một chiếc áo khoác ngắn màu nhạt được mài rạch một cách thẩm mỹ, bên trong là một chiếc váy ngắn cùng màu, dù mùa đông cũng chỉ đi tất, dưới chân là đôi giày nhỏ màu hồng nhạt.

Như một cô công chúa nhỏ..... Lỗ Như Hoa nhìn cô bé một cách thương thức, đồng thời cảm thấy hơi khó chịu..... Công chúa nhỏ sao lại hỏi Văn Sơ? Coi trọng ý kiến của hắn tới vậy sao?

“Chờ. Đã đến đây rồi, đương nhiên phải ăn mới đi. Các bạn về nước chưa lâu nên không biết, hương vị bào ngư ở nhà hàng này quá tuyệt vời, ở nước ngoài không có đâu.” Văn Sơ mỉm cười, trên mặt như lấp lánh những tia sáng mặt trời, làm nụ cười của hắn càng sáng lạn.

Lỗ Như Hoa thầm nghĩ bụng, về nhà phải yêu cầu hắn không được cười với những cô gái khác!

Có điều, hoá ra hắn thích ăn món này.....

“Ngồi chờ ở đâu?” Một người đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn đến hàng của sô-sát đất phía dưới có một loạt bàn nhỏ dành cho những người ngồi chờ dựa vào nhau, huyết sáo, thoải mái đi qua, ngồi xuống.

Những người khác cũng bước theo, Văn Sơ nhân thể nhón tay bốc một con sô ở cửa phát sô.

“Số bao nhiêu?” Cô nàng xinh xắn lập tức chạy tới hỏi.

“Rất nhanh.” Văn Sơ mỉm cười trả lời, rất ga-lăng giúp cô nàng kéo ghế, chờ cô nàng ngồi xuống trước.

Động tác rất tự nhiên, cô gái kia cũng rất tự nhiên hưởng thụ sự ga-lăng của hắn.

Lỗ Như Hoa qua khe hở ở đầu con rối nhìn bọn họ, trong lòng dâng lên một cảm giác lạ. Một Văn Sơ như vậy cô chưa từng thấy qua, cô vẫn quen cùng hắn kéo ghế ngồi cùng một lúc, cùng hắn nói chuyện thoải mái không giữ kẽ, nhìn hắn mặc sơ-mi giản dị giúp cô đẩy cái xe đạp cũ, cùng cô đi dạo trên con đường đến công viên trường S.

Vậy..... Văn Sơ nào mới là thật ? Văn Sơ mà cô thích là Văn Sơ nào?

Nhìn bọn họ lơ đãng như không chút để ý tới quang cảnh xung quanh, Lỗ Như Hoa đột nhiên tỉnh ngộ. Cách ăn mặc của cô bây giờ..... Nếu là với Lỗ Tự Ngạc, cô có thể làm cậu ngạc nhiên một cách thú vị. Nếu là Tiểu Thanh, cũng sẽ hứng thú với sự xuất hiện bất ngờ trong bộ dạng này của cô, nhưng nếu là Văn Sơ.....

Rõ ràng chỉ còn cách văn sơ rất gần, Lỗ Như Hoa lại hơi hoảng hốt, cô dùng chân, theo bản năng xoay người định bỏ chạy.

“Các bạn xem kia! Người mặc trang phục rồi kia thật thú vị! Là gấu trúc!” Người nhìn thấy Lỗ Như Hoa đầu tiên là công chúa nhỏ.

“Disneyland không phải có rất nhiều sao? Có gì thú vị đâu?” Trả lời cô nàng là một người trong nhóm, Lỗ Như Hoa không biết anh ta.

“Gấu trúc ới gấu trúc, cậu lại đây một chút, được không?” Công chúa nhỏ tươi cười rạng rỡ ngoắc cô.

Lỗ Như Hoa đi cũng không được, không đi cũng không xong, cũng may cái đầu gấu to có thể che lấp gương mặt của cô không để lộ ra ngoài, cô kéo xuống thấp hơn..... Không muốn Văn Sơ nhìn thấy.

“Cậu cảm cái gì vậy?” Công chúa nhỏ thấy Lỗ Như Hoa không nhúc nhích, tự mình chạy tới, “A, thiếu ăn?”

Lỗ Như Hoa cắn răng đưa tờ quảng cáo cho cô bé, ánh mắt bất giác hướng về phía Văn Sơ, hần lờ đang đảo mắt qua cô.

“Món ăn ở đó ngon không? Cậu mặc thành thế này có vui không? Nóng hay không nóng? Cậu làm thuê?” Công chúa như cuốn sách mười vạn câu hỏi vì sao, hỏi Lỗ Như Hoa dồn dập.

Cô không dám mở miệng, theo bản năng lại nhìn về phía Văn Sơ.

“Ha ha, gấu trúc thích cậu! Cô nàng đang nhìn chăm chăm vào cậu kia!” Trong đám người có một người bỗng nhiên chỉ vào Văn Sơ cười phá lên, “Làm sao mà cậu đến đây cũng dụ dỗ người ta vậy chứ?”

“Đừng nói vậy, anh Văn Sơ có bạn gái rồi.” Công chúa trả lời thay.

“Đúng rồi, Văn Sơ, khi nào thì giới thiệu bạn gái cho chúng tôi, a..... Dáng người không đến nỗi béo như con gấu trúc kia chứ, ha ha! Nói lại, họ tạo dáng cho con gấu trúc này thật buồn cười, mấy người buồn bán xem ra thật biết cách quảng cáo.”

“Văn Sơ, bạn gái cậu như thế nào? Cô ấy thích môn thể thao nào? Thích trượt tuyết chứ?”

“Văn Sơ lựa chọn thì đương nhiên phải là cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, làm sao có thể khác được?”

Đám người náo nhiệt anh một lời tôi một câu ồn ào khắp cả một khu vực, không ai chú ý, “gấu trúc” đã tập tễnh bước tới bậc thang ngoài cửa, bỏ đi.

Văn Sơ từ đầu đến cuối không mở miệng, vô thức nghe bạn bè đùa giỡn, hần vẫn cảm di động, không ngừng gọi vào máy của Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa ở đâu? Đang làm công việc gì? Hần rất muốn hỏi cô có thời gian không, hần rất muốn giới thiệu cô với bạn bè hần, nhưng vì sao cô vẫn không nhận điện thoại.....

Lỗ Như Hoa gần như bỏ chạy khỏi nơi đó, nhưng cô không dám đi quá nhanh, sợ cử chỉ vội vã của mình càng làm đám người kia giễu cợt.

Cô thừa hiểu họ cười cũng là bình thường, không chỉ họ, khi cô vừa mặc bộ áo nhồi bông gấu trúc này, nhìn vào gương cũng cười tới nửa ngày. càng biết dù họ cười, nhưng cũng không có ác ý gì, nhưng Cô vẫn cảm thấy trong lòng khổ sở, là vì Văn Sơ cũng ở đó sao?

Vì cô là người làm thuê?

Làm thuê có cái gì đáng xấu hổ?

Cảm giác khổ sở của cô, có lẽ không phải vì những lời cười nhạo của người khác, mà là..... Bản thân cô đã bắt đầu để đến sự giễu cợt của họ, thứ cảm giác dễ ý này, mười chín năm qua cô chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Mọi người thay đổi, tôi cũng vui lòng thay đổi

Thật ra khi yên lặng suy nghĩ lại, cô phải thừa nhận con giận dữ cô trút lên Dạ Nhiên hoàn toàn không có căn cứ, nhưng Cuối cùng lý trí của cô đã biến đi đâu? Chẳng lẽ thật sự như lời anh ta nói, bản thân cô đã thay đổi: Vừa vô lý lại vừa miễn cảm sao?

Trước khi bước xuống bậc thang, dù mặc bộ trang phục gấu trúc, Lỗ Như Hoa cũng không thấy bị cản trở lắm, vì lúc ấy Văn Sơ đang ngồi ngay sau cô. Nhưng lúc này, cô như thấy bước chân mình như loạn choạng đi nhiều, dường như những bậc thang dài đến vô tận, đi thế nào cũng không hết, bộ đồ liền quần quá dày, quá oi bức, quá nóng, cảm giác cảm giác hít thở không thông làm cho Lỗ Như Hoa càng thêm bức bối và rối bời. Bước chân rối loạn, thân mình cũng không vững, mắt thất thểu nhìn tới hai bậc thang cuối cùng, không biết là do vấp một chân hay là do xúi quẩy, tóm lại, không đợi Lỗ Như Hoa kịp ý thức, bàn chân gấu “dây cui” đã trượt trên bậc thang, cả người ngã dúi, cái đầu gấu trúc thật lớn cũng theo quán tính rơi ra, lộ ra gương mặt.

May mắn, cái áo dày mô phỏng hình gấu trúc đang mặc trên người đủ dày; may mắn, bậc thang chỉ còn hai nấc cuối cùng; may mắn, Lỗ Như Hoa không hét lên vì hoảng sợ, và may mắn lớn nhất, bọn Văn Sơ đang ngồi ở khu nghỉ chân trên kia, không nhìn thấy sự chật vật của cô.....

Lỗ Như Hoa nôn nóng đứng lên, nhặt cái “đầu” nhanh chóng kiểm tra, may mà không dơ. Nhưng xấp tờ rơi quảng cáo cho nhà hàng đã bay toán loạn, tán đi khắp nơi, cô vội chạy tới gom “tàn cục”! Vừa ngồi xuống nhặt lên mấy tờ, một người đã đứng chặn trước mặt, Lỗ Như Hoa ngạc nhiên ngẩng đầu..... Dĩ nhiên là Dạ Nhiên.

Đầu óc cô rối loạn, Dạ Nhiên đột ngột xuất hiện ở đây, làm cô cảm thấy chật vật hơn cả khi cô nhìn thấy Văn Sơ.

Dạ Nhiên dường như rất thông dong, gương mặt nhẹ bẫng, dường như đang giễu cợt Lỗ Như Hoa. Và, đến một khoảng thời gian rất dài sau này, cô cũng không thể hiểu tại sao lúc ấy cô lập tức nổi giận đùng đùng, mất hết lý trí, mất cả phán đoán.

“Khó trách mới sáng sớm đã có một công việc tốt dâng đến tận miệng, các người mua cả lão Vương luôn rồi sao? Sắp đặt cho Văn Sơ xuất hiện ở đây là có ý sao? Tôi không trộm không cướp không giết người phóng lửa, các người tưởng có tiền là giỏi lắm sao?” Căng chân Lỗ Như Hoa âm ỉ đau, tim càng đau hơn, trực giác nói với cô mọi sự “trùng hợp” này đều là Văn Lược Ngữ an bài, mà bố trí mọi thứ phải là người đang lấy danh nghĩa “phản diện” xuất hiện trước mặt cô - Dạ Nhiên!

Sự hoài nghi của Lỗ Như Hoa không phải không có lý do. Thứ nhất, tiền công làm việc hôm nay gần như gấp đôi so với bình thường. Văn Sơ lại chưa từng đề cập đến chuyện hân có bạn bè nước ngoài mới về trong hai ngày gần đây, bỗng nhiên xuất hiện một tốp, mà Văn Sơ lại còn dẫn nhóm bạn bè này xuất hiện ở nơi cô đang làm việc, trên đời này có chuyện khéo vậy sao? Theo bản năng, cô nhìn lên phía trên, bọn Văn Sơ không thấy xuất hiện, có lẽ không biết gì về chuyện xảy ra bên dưới.

“Tôi tôn trọng cha của Văn Sơ, cũng tôn trọng anh, anh Dạ Nhiên, nhưng nếu các vị muốn chia rẽ tôi và anh ấy, vui lòng sử dụng một thủ đoạn thời, được không? Đúng vậy, Văn Sơ ở trên đó, nhưng anh ấy không thấy tôi, bạn bè anh ấy cũng không thấy tôi, thật ngại quá, làm cho các vị thất vọng rồi!” Lỗ Như Hoa nghiêng răng nói như liên thanh, nhưng cũng hết sức nén giọng thấp xuống, cô biết bộ dạng lúc này của mình thật sự chật vật, đã có vài ba người đi đường tò mò nhìn về phía bọn họ, một con “gấu trúc” vừa gian nan nhòm dậy và một người đàn ông tuấn tú hồ hồ không rõ đang sắp phát giận, còn có chuyện nào kịch tính hơn hấp dẫn sự chú ý của thiên hạ?

Phải nói, Lỗ Như Hoa tuy là một gốc xương rồng, nhưng chưa từng gai nhọn với người xa lạ, hiển nhiên Dạ Nhiên là người đầu tiên.....

Dạ Nhiên ngơ ngác nhận lời lên án của Lỗ Như Hoa, cuối cùng nét mặt lộ ra mấy phần mông lung. Anh ta thâm cười khô, xem ra hôm nay có lẽ không phải là ngày tốt để ra ngoài. Anh ta vốn hẹn khách hàng dùng cơm, xe vừa ngừng lại, liếc mắt nhìn thấy một “người rớt” mập mạp ngã nhào trên đường, có thiện ý muốn nhặt giúp tờ rơi, nhưng người mặc đồ gấu trúc vừa ngừng đầu, lại là Lỗ Như Hoa mặt đầy mồ hôi.

Dạ Nhiên thề, nỗi kinh ngạc của anh ta không hề thua kém nếu so với Lỗ Như Hoa. Anh ta thật sự không đoán được lại gặp cô ở chỗ này, trong tình huống này, càng không nghĩ tới một cô gái Văn Sơ đang kết giao lại mặc đồ thú bông..... Xem ra đang đi làm thuê.

Nhưng Lỗ Như Hoa có lẽ là không tin tưởng anh ta, ý tứ trong lời cô nói quá rõ ràng, cả bác Văn cũng bị lôi vào..... Hơn nữa biến thành một thứ âm mưu.

“Cám ơn anh sau lưng tôi tốn công làm nhiều chuyện đến thế.” Lỗ Như Hoa đoạt lấy xấp giấy trong tay Dạ Nhiên, “Tôi nghĩ chỉ có ở phim truyền hình mới có nhân vật phản diện như vậy, đúng là được mở mang tầm mắt!” Dứt lời, quay người bỏ đi.

Cánh tay bị kéo lại, người kéo cô tất nhiên là Dạ Nhiên.

“Anh định làm gì?” Hai mắt Lỗ Như Hoa bốc lửa.

“Cô Lỗ!” Về mặt Dạ Nhiên đầy cam chịu, “Không ngại nói thế này, nhân vật phản diện này có thể giúp cô. Bởi vì vị anh hùng chính diện của cô đang từ bậc thang đi xuống đây.”

Lỗ Như Hoa giật mình, bất giác quay đầu liếc mắt một cái, Dạ Nhiên không lừa cô, đám người Văn Sơ thật sự đang đi xuống bậc thang. Bọn họ không ăn bào ngư sao? Bọn họ không đợi sao? Quả là.....

Lỗ Như Hoa bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, cô càng khẳng định sự “trùng hợp” nhất định là đã có âm mưu từ trước, uể oải cực kỳ, cầm trên tay “đầu gấu trúc”, cái miệng “gấu” như đang hé ra mỉm cười với cô, dường như đang nói: “Trốn cái gì mà trốn, người có thể chạy trốn quá khứ sao?”

“Đi thôi.” Dạ Nhiên đột nhiên cười khế, kéo tay Lỗ Như Hoa, chỉ vài bước đã đưa cô rời khỏi “hiện trường gặp chuyện không may”.

Xe ô tô của anh ta đỗ cách đó không xa, không đợi Lỗ Như Hoa phản ứng, anh ta đã mở cửa xe, thẳng thừng dúm cô ngồi vào chỗ. Mỗi động tác lưu loát nhanh nhẹn, thật sự như đã có sắp đặt, Dạ Nhiên cười cười tự giễu.

Nhưng anh ta chỉ lo lôi kéo Lỗ Như Hoa, không hay biết đi động đã rút từ túi tiền, rơi giữa đường.

Cùng lúc đó, Văn Sơ đã xuống hết bậc thang. Sợ dĩ phải rời khỏi nhà hàng, vì chủ quán nhà hàng vừa thông báo, hôm nay số lượng lồng hấp đã quá hai trăm, không bán thêm nữa.

Nhà hàng hải sản này vốn luôn như thế, mỗi ngày chỉ nhận đặt món đúng hai trăm lượt, khá là ngạo mạn, nhưng khách hàng ít khi đề ý.

Thật ra dù có ăn được hay không, Văn Sơ không bận tâm nhiều, nhưng trong lòng hơi tiếc nuối, không thể mang về cho Lỗ Như Hoa một phần. Cộng thêm đi động của cô không biết sao, không thấy bất máy, cô đang làm cái gì vậy? Văn Sơ buồn bực.

“Kìa, chiếc xe đó đẹp quá.” Công chúa nhỏ bỗng nhiên nói.

Văn Sơ ngẩng đầu, nhìn theo hướng tay cô chỉ, một chiếc xe Benz màu xám bạc cực kỳ quen thuộc đang khởi động chạy đi, biển số xe..... À, là anh Dạ Nhiên.

Anh ấy cũng đến chỗ này ăn cơm? Tiếc là không gặp. Trong lúc luyến tiếc nhìn theo, chiếc điện thoại tinh xảo rơi dưới bậc thang đập vào mắt Văn Sơ.

Văn Sơ nở nụ cười, cúi người nhặt di động, hẳn chắc chắn đây là điện thoại của Dạ Nhiên, loại điện thoại này chỉ sản xuất với số lượng có hạn, không có ở thị trường trong nước, mấy ngày trước gặp anh ta ở công ty họ Dạ, hẳn đã thấy anh ta sử dụng.

Ha ha, ba văn hay nói Dạ Nhiên cẩn thận thế nào, chẳng chặc thận trọng ra sao, vậy mà lại quăng di động ở đây? Văn Sơ cao hứng, thầm nghĩ cuối cùng hẳn đã có đề tài cười nhạo anh ta.

Văn Sơ thoải mái, trong khi Lỗ Như Hoa thì chột dạ còn hơn trộm đêm.

Cô ít khi hồ đồ đến mức trút giận lên Dạ Nhiên, lại bị anh ta dắt lên xe trong lúc chật vật không chịu nổi. Ngồi trong xe, Thật ra khi yên lặng suy nghĩ lại, cô phải thừa nhận con giận dữ cô trút lên Dạ Nhiên hoàn toàn không có căn cứ, nhưng Cuối cùng lý trí của cô đã biến đi đâu? Chẳng lẽ thật sự như lời anh ta nói, bản thân cô đã thay đổi: Vừa vô lý lại vừa nấn cầm sao? Vì sao lại không tự chủ được? Sự bộc phát như thế chẳng phải càng khiến người toan tính ngay từ đầu là anh ta coi thường, cô vội vàng thu cái “đầu gấu trúc”, cố sức cúi đầu xuống, cố quẳng sự hẹp hòi của mình lên trời.

“Thứ nhất, chúng ta đã đi rất xa, cậu ta sẽ không nhìn thấy em, không cần vui đầu già làm đà điếu.” Dạ Nhiên lơ đãng quay tay lái, nhàn nhã nói chậm rãi, “Thứ hai, điều hòa trong xe mở hết cỡ rồi, nếu em không ngại, có thể cởi lớp áo khoác gấu trúc đó, không chi vì em, còn vì khi lái xe mắt cần nghỉ ngơi.”

Lỗ Như Hoa nắm tay, nhắm mắt nhú mày nhưng vẫn ngoái đầu nhìn trộm ra cửa sổ xe. Quả nhiên, cảnh sắc bên ngoài đã thay đổi, không phải khu phố Bắc, xem ra đã thoát ly khỏi khu vực nguy hiểm.

“Em bận tâm cậu ấy nhìn thấy em khi đang làm thuê sao?” Dạ Nhiên dường như không định dễ dàng “buông tha” cho Lỗ Như Hoa, vẫn chậm rãi nói, “Chuyện đó và em cho tôi cảm giác không giống lắm, tôi đã nghĩ em là người đúng lý hợp tình, như cách mà em dạy dỗ tôi cũng thật đúng lý hợp tình.”

“Đúng lý hợp tình, với việc bị người khác sắp đặt là hai khái niệm trái ngược.” Lỗ Như Hoa trả lời gay gắt.

“Tôi thấy có gì không trái ngược!” Dạ Nhiên mỉm cười, “Ít nhất, bây giờ em khiến tôi có cảm giác như vậy. Lỗ Như Hoa, em đã thay đổi.”

“Mỗi người đều phải thay đổi, nếu tôi và Văn Sơ yêu nhau, tôi nên vì anh ấy mà thay đổi..... Cũng chẳng quan trọng. Huống gì Văn Sơ đã vì tôi mà làm rất nhiều.” Lỗ Như Hoa nói một cách kịch liệt, không biết đang phản bác anh ta hay đang tự trấn an

Dạ Nhiên hiển nhiên cũng hiểu, chỉ cười cười, “Nếu thay đổi là nghi ngờ vô căn cứ một người không liên can cũng không hay lắm. Lỗ Như Hoa, chuyện hôm nay chắc em hiểu lắm. Bác Văn cũng không phải như em suy nghĩ, và..... Tôi không thừa thời gian để làm những chuyện như vậy.”

Lỗ Như Hoa trầm mặc nhìn Dạ Nhiên ngồi bên cạnh, nói thẳng, cô chưa bao giờ tiếp xúc một người đàn ông như anh ta, dù thái độ của người khác thế nào, thì người ấy cũng như đang phải đối phó với một cao thủ Thái Cực Đạo, câu trả lời nhẹ nhàng của anh ta luôn luôn là đòn phản ngược lợi hại nhất, sự thông dong chậm rãi của anh ta càng làm sự thâm hại của bản thân cô hiện ra rõ ràng. Thật ra khi yên lặng suy nghĩ lại, cô phải thừa nhận con giận dữ cô trút lên Dạ Nhiên hoàn toàn không có căn cứ, nhưng Cuối cùng lý trí của cô đã biến đi đâu? Chẳng lẽ thật sự như lời anh ta nói, bản thân cô đã thay đổi: Vừa vô lý lại vừa nấn cầm sao?

“Được rồi, Lỗ Như Hoa, em muốn đi đâu?” Dạ Nhiên không nhận ra sự uể oải của Lỗ Như Hoa, nhưng có thể thấy thái độ của cô không được vui, cười hỏi.

“Phiền anh dừng xe ở ven đường, cảm ơn.” Lỗ Như Hoa trả lời gọn.

Dạ Nhiên nhìn cô, đoán rằng tâm trạng của cô đã đỡ hơn, liền theo ý cô dừng xe, cũng may chỗ dừng cách khu phố Bắc hai con phố, Văn Sơ và bạn hẳn là sẽ không xuất hiện. Còn vì sao phải giúp Lỗ Như Hoa, chính Dạ Nhiên cũng không biết, có lẽ bởi vẻ mặt khổ sở của Lỗ Như Hoa khi ngã sấp ở bậc thang làm cho anh ta cảm thấy không đành lòng, cũng có lẽ là anh ta quá rảnh rỗi, nhưng giúp cô như vậy là sai hay đúng?

“Cảm ơn.” Lỗ Như Hoa hiển nhiên không thấy cảm kích, nói một cách lạnh lùng, vừa định mở cửa xe, lại bị Dạ Nhiên kéo lại.

“Em định mặc thế này mà đi sao?”

Lỗ Như Hoa ngạc nhiên, bắt giác nhìn về lại mình, thật đúng là..... Đầu gấu bị rơi ra, trở thành một thân gấu mất đầu, thật là làm người khác chú ý. Thở dài, cũng không gây Dạ Nhiên ra nữa, thuận thực, ngồi ngay ghế phụ trong không gian chật hẹp bắt đầu từng món trang phục.

Đến phiên Dạ Nhiên kinh ngạc .

Lỗ Như Hoa liếc mắt nhìn về mặt anh ta, trong lòng dâng lên một loại khoái cảm muốn đùa dai. Nhìn đi nhìn đi, tôi chính là người như vậy, dù sao bên trong cũng còn áo khoác cũng còn áo trong, ăn mặc chỉnh tề, sợ gì bị anh nhìn thấy! Tôi không phải là thực nữ, cho tới bây giờ cũng không, anh cứ việc bầm bả với ông già họ Văn kia đi, tôi không sợ!

Quả thực, hành động của Lỗ Như Hoa lúc đầu làm cho Dạ Nhiên kinh ngạc, nhưng càng về sau, Dạ Nhiên nhìn thấy vẻ thị uy trên mặt cô, chỉ thấy buồn cười trong lòng, cô gái nhỏ này, cuối cùng cũng trở lại thái độ và cử chỉ phù hợp với lứa tuổi của mình. Nhưng động tác gần như “bi tráng” của cô lại làm anh ta không biết nên khóc hay cười.

Lỗ Như Hoa cởi xong lớp quần áo “gấu trúc”, việc làm đầu tiên là sờ túi áo lấy di động ra kiểm tra, lúc này luôn cảm thấy rung rung, nhưng không nghe được. Toát mồ hôi, hơn mười cuộc gọi nhờ, tất cả đều từ Văn Sơ. Hẳn không phải đùa giỡn với bạn bè rất vui về sao? Tìm cô làm gì?

Cũng không chờ Lỗ Như Hoa mở cửa xe, cùng lúc đó, “Cộc cộc!” cửa kính ở xe chỗ ngồi của Dạ Nhiên bỗng nhiên vang động, hai người trong xe không hẹn mà cùng quay đầu nhìn ra.

Ngoài cửa sổ, một vòng tròn hình gương mặt cô gái ép sát vào kính, cười tủm tỉm nhìn Dạ Nhiên và Lỗ Như Hoa.

Diệp Vi.

Nói ra khá dài, Diệp Vi là loại người cực kỳ cực kỳ rảnh rỗi, thân phận cực kỳ cực kỳ phức tạp, Bạn cùng phòng với Tô Niên Hoa, vợ của em trai Dạ Nhiên, hội viên không thường trực của một hội chịu trách nhiệm về ... chó. Đồng thời, cô nàng còn có thân phận tạm thời chưa lên chính thức, vợ của em họ Dạ Nhiên. Tóm lại, là thân thích ở thì tương lai.

Nói ra thật khéo, Diệp Vi cũng tốt nghiệp trường S, là nghiên cứu sinh chuyên ngành văn học cổ điển, Dạ Nhiên thì cảm thấy cô nàng nên học khoa thông tin, bởi vì năng lực “chế tạo” tin tức của cô nàng tuyệt đối không bao giờ chịu đứng thứ hai, không cần nguyên nhân. Dạ Nhiên bỗng nhiên có linh cảm không tốt, không hẹn mà gặp cô nàng làm cho da đầu anh ta bắt gặp run lên, đành hạ cửa kính xe chào hỏi, “Khéo vậy!”

“Khéo sao? Đúng ha, thật khéo.” Gương mặt tròn vo của Diệp Vi hưng phấn tới đỏ bừng, đương nhiên, sự hưng phấn này không phải là vì nhìn thấy Dạ Nhiên, mà vì cô gái bên cạnh anh ta. Đây gọi là “hiện tượng” trăm năm khó gặp.

“Dạ Nhiên, em nhớ rõ em dâu Tô Niên Hoa của anh có nói qua, trong xe anh không chở người khác phải.” Diệp Vi cười đến càng thêm sáng lạn.

Dạ Nhiên hơi nhú mồm, “Nếu anh nhớ không lầm, Tô Niên Hoa đã không làm thư ký cho công ty lâu rồi, hướng hồ Đường Uyển cũng là người khác phải, cô ấy cũng thường xuyên ngồi xe anh.”

Tô Niên Hoa từng là thư ký cho Dạ Nhiên, đương nhiên, trước khi trở thành vợ của em trai Dạ Nhiên, cũng là loại người như Diệp Vi, nghĩa là cực kỳ rảnh rỗi, hiện tại đang kinh doanh một quán cà phê sách doanh thu gần như bằng không.

Còn Đường Uyển là chị họ Dạ Nhiên.

“Không giống, đương nhiên không giống nhau!” Diệp Vi tròn tròn mắt, lén lút nhìn đằng sau Dạ Nhiên vài lần, kẻ sát tai anh ta, nén giọng, “Dạ Nhiên, em có lòng tốt nhắc nhở anh, phía trước không xa còn có mấy người cảnh sát, hai người nếu định..... Cũng nên tìm một khách sạn, rõ như ban ngày lại ở trên đường lớn mà..., anh thật sự nghĩ rằng lớp màn cửa kính xe anh có thể che chắn được mắt người khác sao, em ở bên ngoài nhìn thấy rõ ràng, thật sự nhìn không được mới đến quấy rầy anh một chút.”

Dạ Nhiên kinh ngạc nói: “Xin hỏi, em xuyên qua lớp màn cửa kính xe lúc anh không phòng bị đã thấy cái gì?”

“Hi hi!” Diệp Vi cười, lại thì thầm với anh ta, “Em thấy cô ấy đang cởi quần áo! Đúng vậy!”

Dạ Nhiên ngạc nhiên, vừa định giải thích, Diệp Vi với cánh tay vào vỗ vai anh ta thật mạnh, “Rất xinh! Có lên! Anh cũng nên kết giao bạn gái. Yên tâm, đây là chuyện tốt, nhiều năm rồi chúng em chỉ chờ đợi ngày hôm nay!”

Không đợi Dạ Nhiên nói, Diệp Vi đã hướng nửa người về phía Lỗ Như Hoa chào hỏi, “Hi, cô bé dễ thương, chào em, chị là Diệp Vi. Em yên tâm, chị và Dạ Nhiên không có quan hệ, cũng không phải bạn gái trước của anh ấy, chỉ là một người bạn bình thường, tuyệt đối bình thường. Em tên gì? Nhà ở đâu? Có điện thoại không? – Để chị lưu số nói chuyện. Hai người làm thế nào mà biết nhau?”

Nói xong, tay lại với vào xe đưa về phía Lỗ Như Hoa, muốn bắt tay.

Lỗ Như Hoa tròn mắt, há hốc mồm mà nhìn Diệp Vi, không phản ứng kịp, chỉ có thể giơ tay theo bản năng, run rẩy nắm lấy tay cô gái tự xưng là Diệp Vi, “Chào..... Chị.”

“Chị là Diệp Vi, em tên gì?” Diệp Vi chưa hỏi được câu trả lời chưa từ bỏ ý định.

“A..... Em là Lỗ Như Hoa.”

“Lỗ Như Hoa, tên rất hay, a..... Em làm ở đâu? Ở Thịnh Thế?” Diệp Vi “không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng”, với nửa người vào bên trong xe, hỏi.

“Diệp Vi, Lỗ Như Hoa và em giống nhau, chỉ là bạn bè bình thường với anh, vừa quen biết không lâu.” Dạ Nhiên nhấn mạnh hai chữ “bình thường”.

Diệp Vi cười đến sáng lạn, nghĩ bụng, bạn bè bình thường? Mới là lạ? Rõ như ban ngày còn ở trong xe..... Nhìn không ra Dạ Nhiên còn dám mở cửa!

“Diệp Vi, bọn anh đang vội, đi trước, lần khác nói chuyện.” Dạ Nhiên nhìn Diệp Vi cười đến quái gở, vội vàng kết thúc, anh ta một chút cũng không nghi ngờ cô nàng sẽ dùng thủ đoạn “bức cung” và râu ông nọ cắm cằm bà kia thêm vào sự thật.

“A? Cùng nhau uống chén trà đi, đã lâu không gặp.” Diệp Vi cực kỳ tiếc nuối.

“Lần khác, lần khác!” Dạ Nhiên cười vội đóng cửa sổ, cũng tuyệt đối không dám để Lỗ Như Hoa xuống xe tại đây, anh ta rất rõ ràng, nếu cô xuống xe ngay lúc này, chỉ sợ thật sự sẽ bị Diệp Vi kéo đi uống trà.

“A.....” Diệp Vi ngạc nhiên, chưa kịp phản ứng, Dạ Nhiên đã dùng tốc độ ánh sáng khởi động xe, nghênh ngang phóng đi.

Diệp Vi đứng ở ven đường, nhìn chăm chú vào chiếc xe vừa rời đi, mặt cười tươi rói..... Thật sự là mở cò trong bụng mà. Cô nàng vội vàng rút di động, nhấn số, vừa thông thì lập tức báo cáo, “Tô Niên Hoa, lo lắng của cậu dư thừa mất rồi, Dạ Nhiên đã có bạn gái, rất trẻ, rất xinh đẹp, mình hỏi tên rồi, Lỗ Như Hoa! Hai người đang đi dạo phố, ừ, bây giờ đang ở cùng nhau, ngồi trên xe cho dễ thân mật. Ha ha ha, Dạ Thần nhà cậu sau này không cần lo lắng anh cậu ta cô độc rồi!”

Khi mặt trời mùa đông đang dần hạ thấp, Diệp Vi giờ điện thoại, cười đến gió đông hỗn độn.

1 phút sau, Tô Niên Hoa gọi cho Dạ Thần, “Dạ Thần! Anh trai anh có bạn gái, Lỗ Như Hoa! Anh ấy cuối cùng cũng biết yêu! Rất xinh, tình cảm tốt lắm, bây giờ bọn họ đang cùng đi dạo phố, hai người ở trong xe hôn nồng nhiệt! Hôn đến không rút ra nổi!”

Vào mùa đông, trong quán cà phê sách ấm áp, Tô Niên Hoa giờ điện thoại.

Lại 1 phút sau, Dạ Thần gọi cho Dạ Nhiên, không đợi Dạ Nhiên mở miệng, Dạ Thần đã phán chán chúc mừng, “Anh, cuối cùng anh cũng có bạn gái, quá tuyệt vời, em còn lo lắng anh thành đồng chí! Nghe nói là Lỗ Như Hoa? Tên này..... rất đặc biệt..... Nhưng cũng hoàn hảo. A, nghe nói hai người đang dạo phố? Còn hôn nồng nhiệt trong xe? Anh, chú ý đến hình tượng nha, dù sao anh cũng là anh cả của Thịnh Thế..... Ui? Ui? Anh?”

Nghe điện thoại đương nhiên không phải Dạ Nhiên, điện thoại của anh ta đã rơi ở bậc thang nhà hàng trong khu phố Bắc, mà người nhặt được là Văn Sơ.

Cho nên, nhận điện thoại của Dạ Thần là Văn Sơ.

Ngắt điện thoại, Văn Sơ không biết hình dung thế nào về tâm tình hần lúc này. Hần biết người vừa nói chuyện là Dạ Thần, hần cũng biết nhà họ Dạ luôn lo lắng về hôn nhân của Dạ Nhiên và nóng lòng chờ đợi thế nào. Đầu Văn Sơ lộn xộn, trong vài chục giây dường như ở trạng thái trống rỗng.

“Anh, anh có bạn gái?”

“Lỗ Như Hoa?”

“Ồ trong xe hôn nồng nhiệt?”

Giọng nói Dạ Thần giống như cuộn băng không ngừng tua đi tua lại, lặp lại ở trong lòng Văn Sơ, tạm dừng, cuối cùng là xác nhận.

Nhưng..... Làm sao có thể?

“Văn Sơ, đi đâu bây giờ?” Người bạn đang lái xe hỏi, bọn họ đã qua một vòng lớn, Văn Sơ luôn chỉ nhìn chăm chăm vào điện thoại đến ngẩn người.

Văn Sơ nhìn một cách vô định vào người bạn, không trả lời, đi đâu với hần đã không còn quan trọng, hần cố không trả lời trước. Nghĩ ngợi một lúc, tiếp tục gọi cho Lỗ Như Hoa, trong lòng thầm khẩn cầu: “Như Hoa, nghe điện thoại, nghe đi, nghe đi.....”

Lần này, cầu nguyện của hần có tác dụng, sau một tiếng tút dài, từ điện thoại truyền ra tiếng nói của Lỗ Như Hoa, “A lô?”

Vừa nghe giọng cô, Văn Sơ hơi run rẩy, hần hình như quên mình đang bận tâm đến cái gì, theo bản năng dỏng tai lên nghe ngóng những âm thanh khác trong điện thoại.

Yên tĩnh.

“A lô? Văn Sơ?” Lỗ Như Hoa hơi cao giọng.

“À...Em có ăn cơm không?” Văn Sơ cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói khàn đến chính hần cũng ý thức được.

“Còn chưa, em đang làm thuê mà. Anh ở đâu? Ăn chưa?”

Giọng cô nghe có vẻ rất bình thường, cũng không có dấu vết gì của cố ý che giấu, Văn Sơ bỗng nhiên cảm thấy Dạ Thần nhất định là nhầm, chắc chắn là nhầm, Lỗ Như Hoa làm sao có thể yêu đương với Dạ Nhiên, họ vừa quen biết không lâu mà, lo lắng trong lòng cũng tạm tan bớt, Văn Sơ nhếch khóe miệng, cố gắng khiến mình trở nên thoải mái hơn, “Anh cũng chưa ăn, hay là chúng ta về nhà đi, em làm ở đâu? Anh đến đón.”

“A..... Không cần, em sắp xong rồi, ở đây có nhiều xe bus, em tự đi được.” Lỗ Như Hoa trả lời gọn.

Văn Sơ không nói gì, nhưng..... Cũng không sai, có lẽ cô ấy thật sự về bằng xe bus, không cần đón, cô ấy luôn luôn không thích làm phiền người khác, nhất định là như vậy.

“Thưa ngài, nơi này là khu vực cấm không thể đậu xe, phiền ngài đậu xe nơi khác.” Đang lúc Văn Sơ chuẩn bị ngắt điện thoại, từ ống nghe truyền đến một giọng đàn ông xa lạ.

“Tôi đi ngay.” Đơn giản mấy chữ, Dạ Nhiên.

Giọng nói Dạ Nhiên kéo trái tim Văn Sơ xuống đáy vực.

Văn Sơ thả tự lừa mình chưa nghe giọng nói anh ta, hấn thả rằng chất lượng đi động dừng tốt như vậy, hấn tự nhủ thả giờ phút này bỗng mất tín hiệu, hoặc sóng bị nhiễu.

Nhưng..... Mọi hy vọng không thể thành, dù thành thì đó cũng là điều hấn không muốn thừa nhận nhất.

Lỗ Như Hoa ở trên xe Dạ Nhiên, họ ở cùng một chỗ, mà Lỗ Như Hoa lại nói đang làm thuê.

“Dạ Nhiên?” Văn Sơ cảm thấy tự khâm phục, hấn vẫn còn có thể bình tĩnh hỏi ra cái tên kia.

“A.....” Lỗ Như Hoa ngậy ngần cả người, cô không nghĩ chỉ cần ba chữ, Văn Sơ có thể lập tức đoán ra người nói chuyện là Dạ Nhiên.

“Về nhà, lập tức!”

Dạ Nhiên dời xe khỏi khu vực cấm, xoay qua nhìn về phía Lỗ Như Hoa, người ngồi bên kia đang dùng ánh mắt giết người trừng anh ta.

“Cậu ấy nghe rồi?” Dạ Nhiên cười khổ, bỗng nhiên cảm thấy chuyện xảy ra quả thực là..... Anh ta quá giống gian phu.

“Anh còn có thể nói lớn hơn nữa không?” Lỗ Như Hoa nghiêng răng nhìn Dạ Nhiên, phần nộ trong lòng ngược lại làm cô có vẻ bình tĩnh, chẳng qua trong mắt Dạ Nhiên, như sự bình tĩnh trước cơn bão.

“Dạ tiên sinh, đầu tiên anh xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện, sau đó kéo tôi lên xe, sau đó lại không cho tôi xuống xe, còn đưa đến khu vực cấm đậu xe, cuối cùng lúc Văn Sơ gọi cho tôi, cô tỉnh lên tiếng, tôi rõ ràng đã bảo anh đừng nói, không được nói! Dạ tiên sinh, anh còn không chịu thừa nhận là có ý?”

Dạ Nhiên bắt đầu dĩ lặc đầu, “Diệp Vi là bạn gái của em họ tôi, thật sự là trùng hợp, tôi chỉ có thể thật áy náy mà nói..... Thế giới này quả thật quá nhỏ .”

“Nhưng Văn Sơ nhận ra giọng anh, anh ấy nhất định sẽ hỏi tôi vì sao lại ở cùng với anh. Tôi trả lời thế nào? Nói anh là người cha anh ấy phải tới đối phó với tôi?”

“Vậy vì sao em không thể ở cùng một chỗ với tôi?” Dạ Nhiên phản bác, “cô Lỗ, vì sao em muốn gạt Văn Sơ?”

Lỗ Như Hoa cắn môi, không định nói tiếp, sâu mùa hè không thể sống giữa băng lạnh, cô phải giải thích cái gì?

Không lẽ phải nói, người mặc bộ lông thú gấu trúc xám xịt bỏ đi đó là cô?

Không lẽ phải nói, khi mặc bộ lông gấu trúc vấp phải bậc thang, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Dạ Nhiên?

Như Hoa thật sự không bằng hoa, nhưng cho dù không bằng hoa, cho dù là cây xương rồng, cũng có lúc cảm thấy bẽ tắc, cũng không muốn bị người khác nhìn thấy sự rối bời của bản thân.

Mở cửa xe, Lỗ Như Hoa ôm bộ lông gấu trúc bỏ đi.

Dạ Nhiên trầm mặc, nhìn cô bỏ đi.

Anh ta không hiểu Lỗ Như Hoa, nhưng khá hiểu Diệp Vi, chuyện cần nhất bây giờ là phải gọi cho cô nàng yêu cầu không “rãi” tin đồn, nghỉ ngơi, định rút điện thoại ra gọi, nhưng tìm tới tìm lui, đi động cũng không thấy.

A..... Cô nàng không nói với người khác nhanh như vậy..... Chứ?

Rời khỏi xe Dạ Nhiên lúc giữa trưa, Lỗ Như Hoa tìm xe về lại nhà hàng thuê cô làm, bị chủ cho thuê bộ đồ lông thú mắng như vòi phun máu chó gần một giờ (trời, mắng như vòi phun máu chó >o

Sau đó, Lỗ Như Hoa lại chạy tới lão Vương, anh ta là người trung gian giới thiệu nên cũng khó ăn nói, cần nhẫn cô tới một bụng chảy mật vàng mới thôi.

Trên đường về, Văn Sơ không gọi điện lại, cô gửi tin nhắn, giải thích chuyện có thể về trễ, hấn cũng không trả lời.

Cẩn thận suy nghĩ, vẫn thấy áy náy, chắc không đến nổi to chuyện đi, chỉ ở cùng Dạ Nhiên mà thôi, cứ nói vô tình gặp là được. Lỗ Như Hoa cố tự trấn an, chạy đến siêu thị “xuất huyết”, mua vài thứ về làm món ăn hấn thích.

Ha ha, ăn những món ăn nhân danh tình yêu, chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ thành không.

Xong xuôi tất cả, trời đã chạng vạng .

Ra khỏi thang máy vào nhà, Lỗ Như Hoa liếc mắt một cái : Văn Sơ đứng ở cửa sổ sát đất, quay lưng về phía cô, phồng hơi tới nhưng hấn cũng không bật đèn, một thân xơ xác tiêu điều.

Có lẽ không nên dùng từ “xơ xác tiêu điều”, nhưng đó là cảm giác đầu tiên mà Lỗ Như Hoa nhận thấy.

“Văn Sơ, em về rồi!” Lỗ Như Hoa cố ý nói với giọng nhẹ nhõm, đặt những món đồ mua ở siêu thị xuống, cởi giày, đi về phía hắn.

Ôm thắt lưng hắn, hai má dán vào lưng, ầm ập.

“Mới về sao!” Văn Sơ quay người, kéo tay Lỗ Như Hoa ra, giọng thản nhiên như bình thường, không cao hứng, cũng không có vẻ tức giận.

“Em có nhắn tin.....”

“Nhận được.” Văn Sơ vẫn nhìn Lỗ Như Hoa chăm chú, trả lời cụt lùn.

Ánh mặt trời buổi chiều tà như mạnh hơn, xuyên qua cửa sổ sát đất, bao người hắn trong một biển sáng vàng rực, hắn mặc một chiếc áo len màu xám cao cổ, mây sắc nhẹ nhàng và chất len mềm mại lại càng làm nổi bật dáng người cao ngất, loại màu âm đạm này, bình thường đàn ông hơi cứng tuổi mặc vào mới hợp, nhưng khoác trên người Văn Sơ lại rất thích hợp, hoàn hảo đến lạ, hắn mặc cái gì mà không đẹp, đúng không?

“Xin lỗi.....” Lỗ Như Hoa ngượng ngùng cười, “VẬY..... Hôm nay..... Ở điện thoại, anh.....”

“Em nói dối!” Văn Sơ nói thẳng thừng, “Em đang ở cùng Dạ Nhiên.”

“À.....” Diễn viên họ Lỗ hơi bức bối, cảm giác bị người lật tẩy thẳng mặt không được hay cho lắm, “Xin lỗi..... Đó là..... Vô tình gặp Dạ Nhiên, lúc làm thuê, thật sự là gặp lúc đang làm thuê.”

“Em làm việc gì?” Văn Sơ nhìn thẳng Lỗ Như Hoa, đáy mắt như ngọn sóng.

Lỗ Như Hoa bỗng nhiên cảm thấy một Văn Sơ như vậy rất quen thuộc, ánh mắt hắn..... Giống như lần căng thẳng sau lễ Giáng Sinh, hết như ánh mắt hắn nhìn khi cô đang bán đĩa AV ở quán bar.....

Bắt đầu khó chịu, nhưng cô là người sai, cô không nên nói dối, nếu sai, không thể trách vì sao hắn lại tức giận, Lỗ Như Hoa âm thầm nói.

“Em giúp một nhà hàng phát tờ rơi. Công việc rất đơn giản, sau đó..... Chuẩn bị đi thi gặp Dạ Nhiên, em không muốn anh nghĩ ngợi, nên mới.....” Lỗ Như Hoa giải thích.

“Nhà hàng nào? Cả ngày nay anh chưa ăn cơm, bây giờ đói bụng, chúng ta đi nhà hàng đó ăn cơm, ok?” Văn Sơ thản nhiên nhìn cô, giọng nói không có gì là đang đùa.

“Văn Sơ, em đã xin lỗi rồi.” Lỗ Như Hoa giữ chặt cánh tay hắn, “Hơn nữa em chỉ vô tình gặp Dạ Nhiên, sao anh lại tức giận.....”

“Ở khu phố Bắc phải không?” Văn Sơ lạnh nhạt hỏi.

“A? Sao mà biết?” Lỗ Như Hoa ngây ngẩn cả người, thốt ra, đúng vậy, Văn Sơ làm sao có thể biết, chẳng lẽ hắn nhìn ra con “gấu trúc” là cô

Phản ứng của cô và câu trả lời của cô, làm cho con phần nộ Văn Sơ bùng nổ trong nháy mắt.

Quả nhiên, quả nhiên theo bắt đầu từ khu phố Bắc, lúc ấy trẻ lắm là giữa trưa, từ giữa trưa đã gặp nhau. Không, có lẽ làm thuê chỉ là nói dối, không chừng buổi sáng ra ngoài là đi tìm Dạ Nhiên.

Khó trách Dạ Nhiên không cẩn thận làm rơi di động, bọn họ đến nhà hàng nhìn thấy mình đang đợi, cho nên hốt hoảng? Nếu không làm sao có thể trùng hợp như vậy?

“Tôi làm sao có thể biết? Cô hy vọng tôi không biết sao? Lỗ Như Hoa, cô còn chuyện gì gạt tôi nữa!” Văn Sơ xiết chặt cánh tay Lỗ Như Hoa, gần từng chữ.

Không sai, hắn thừa nhận hắn ghen tị, nếu Tiểu Thanh chỉ làm hắn thấy bất an, thì Dạ Nhiên là mối uy hiếp cực kỳ to lớn. Dạ Nhiên xuất sắc là điều ai cũng thấy rõ, ngay cả người ít khi coi trọng người khác như cha hắn cũng phải liên tục gật đầu, mọi cô gái không thể không thích một người hoàn hảo như vậy, ngay cả Lỗ Như Hoa cũng.....

Lỗ Như Hoa ngạc nhiên nhìn Văn Sơ, Văn Sơ như vậy không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy, khi hắn tức giận luôn luôn như thế, chữ chữ bén nhọn, lời lời áp bức, nhưng..... Hắn biết người giả làm gấu trúc kia là cô sao, “Anh đã nhận ra em, vì sao không gọi? Là sợ em làm anh xấu hổ phải không? Văn Sơ, cuối cùng anh vẫn để ý.”

Hiểu lầm và hiểu lầm, Lỗ Như Hoa nghĩ Văn Sơ biết cô ở trang phục gấu trúc, còn Văn Sơ chỉ nghĩ đến Dạ Nhiên.....

“Cô vừa nói gì?” Văn Sơ nhăn mặt, không giận mà cười lạnh, “Thế nào lại là sai lầm của tôi? Thế nào mà người đứng luôn phải là cô? Lần này cũng là tôi không đúng sao? Chẳng lẽ nói dối là tôi sao? Cô hỏi tôi làm sao mà biết, có trách thì trách anh Dạ Nhiên vì muốn tránh tôi, vội vàng đến mức đi động rơi cũng không biết!”

Văn Sơ dùng dùng đưa di động Dạ Nhiên ra, coi là chứng cứ.

“Anh.....” Lỗ Như Hoa ngơ ngẩn nhìn điện thoại, bắt đầu tức tối, vừa định hỏi cho rõ ràng, di động của cô đột ngột vang lên không đúng lúc.

Văn Sơ giúp Lỗ Như Hoa lấy điện thoại. Tiếng hát của hân lúc này có vẻ chói tai và buồn cười.

Lỗ Như Hoa đẩy tay hân đang nắm tay cô, ấn nút nghe, “A lô?”

“Xin hỏi có phải Lỗ Như Hoa không?” Một giọng nam xa lạ, khách khí, lễ phép, ôn hòa.

“Là tôi, anh là...” Lỗ Như Hoa cố giữ giọng thật bình thường, nhưng qua âm thanh của người vừa gọi điện cô không đoán được là ai.

“Tôi là Thụ Thạch, thầy của Lỗ Tự Ngọc, chúng tôi đang ở bệnh viện Hoà Bình, bệnh tim của Tự Ngọc bộc phát, tôi từ trạm xe lửa đưa thẳng cậu ấy tới bệnh viện, tạm thời không ổn lắm, em mau đến đây đi.”

Bàn tay nắm điện thoại của Lỗ Như Hoa trong nháy mắt lạnh toát, “Bệnh tim bộc phát..... Bệnh tim của Tự Ngọc bộc phát.....” Chỉ vài chữ đơn giản cũng đủ làm cho cô hồn bay phách lạc, sao lại như thế, em cô đã về? Vì sao không gọi điện thoại? Làm sao có thể tái phát bệnh tim..... Làm sao lại bị đưa vào bệnh viện..... Trong đầu ong ong, thậm chí quên nói cảm ơn, chỉ thăm thì số phòng Tự Ngọc đang nằm... Tầng mấy, cô ngắt điện thoại, thân thể cũng bắt giác run rẩy không ngừng.

“Sao vậy?” Văn Sơ nhìn ra Lỗ Như Hoa khác lạ, bắt giác lo lắng.

“Đưa..... Đưa em đến bệnh viện đi, bệnh viện Hoà Bình, Tự Ngọc bị bệnh.” Lỗ Như Hoa không còn tâm trạng cãi nhau với Văn Sơ, lấp bấp cầu khẩn.

Văn Sơ ngớ ra một lúc, lao vào phòng cầm chìa khóa xe, kéo Lỗ Như Hoa đi, tin tức thình lình xảy ra làm cho mọi thứ không còn quan trọng, giải thích, hiểu lầm, Văn Sơ rất hiểu, trong lòng Lỗ Như Hoa, cái gì cũng không quan trọng bằng sức khoẻ Lỗ Tự Ngọc.

Con đường đến bệnh viện không phải là gần, lại giữa lúc cao điểm, xe cộ rất nhiều. Xe Văn Sơ xe không thể nào tăng tốc, gần như phải “đùn đẩy” để tìm cách tiến về phía trước.

Văn Sơ nhìn về phía Lỗ Như Hoa đang ngồi ở ghế phụ, từ lúc lên xe cô không nói chuyện, ánh mắt đăm đăm nhìn về con đường phía trước, dường như cho rằng nếu cô nhìn như vậy, có thể khiến con đường trở thành thẳng tắp.

Hân không thể ngừng gờ bàn tay phải nắm tay cô, tay cô vẫn lạnh lẽo, trong khi gương mặt bị hơi ẩm của điều hoà trong xe làm cho đỏ bừng.

“Sẽ không việc gì đâu.” Văn Sơ an ủi, lại chán nản phát hiện từ ngữ của hân thiếu thốn tới đáng thương. Sau đó cần phải nói gì? Dường như nói gì cũng đều là vô nghĩa.

Lỗ Như Hoa kinh ngạc quay đầu nhìn hân, gật đầu.

Có lẽ Văn Sơ không biết, có lẽ hân sẽ không bao giờ biết, một câu an ủi đơn giản của hân, làm Lỗ Như Hoa cảm thấy một nỗi ám áp chưa từng có trong nhiều năm như vậy, Lỗ Tự Ngọc không phải lần đầu tiên phát bệnh, nhưng mỗi lần phát bệnh chỉ có một mình Lỗ Như Hoa chống đỡ, cô rất sợ có một ngày cô không còn sức để mà chống đỡ tiếp, bởi vì tuổi tác cũng có liên quan, Lỗ Tự Ngọc mỗi lần nằm viện đều có thể sẽ vĩnh viễn ra đi.

Một tiếng chuông xa lạ vang lên, Văn Sơ sùng sốt, đến lúc kịp phản ứng mới biết đó là tiếng chuông điện thoại Dạ Nhiên.

Văn Sơ nhìn một lúc rồi nghe máy, một dãy số xa lạ, “A lô?”

Bên kia không nói, trong vài giây, không khí như trầm đi.

“Văn Sơ? Là em sao?” Thanh âm trầm thấp, lời cuốn, hơi do dự, nhưng Văn Sơ không xa lạ, Dạ Nhiên.

“Là em.” Văn Sơ trả lời, không cam lòng cho lắm.

“Điện thoại của anh sao có thể.....”

“Em nhặt được.” Văn Sơ trả lời lạnh băng, “Thế giới này thật là nhỏ.”

Bên kia đầu dây, Dạ Nhiên lại trầm mặc.

“Em đang bận, khi nào xong việc sẽ nói tiếp, gặp anh sau.” Văn Sơ cúp điện thoại, bắt giác quay nhìn Lỗ Như Hoa, cô vẫn chăm chú nhìn vào con đường trước mặt, dường như không hề để ý câu chuyện giữa hân và Dạ Nhiên.

Văn Sơ bỗng nhiên cảm thấy bị ai, hân có lẽ sẽ vĩnh viễn phải luôn phòng đoán xem cô đang nghĩ gì, lẽ nào bởi vì hân là người yêu trước?

Mười phút sau, xe đậu tại cổng bệnh viện.

Bệnh viện Hoà Bình là bệnh viện nổi danh không chỉ trong thành phố S mà trong cả nước, nhất là khoa tim mạch, Lỗ Như Hoa phải cảm thấy thật may mắn vì Lỗ Tự Ngọc được đưa thẳng đến đây, nếu là bệnh viện nhỏ khác, chỉ sợ sẽ phải chờ lâu.

Lỗ Như Hoa đã quá quen thuộc đường, trực tiếp kéo Văn Sơ chạy đến tầng 7 mà thầy của Tự Ngọc - Thụ Thạch đã thông báo trong điện thoại, đứng trước cửa phòng bệnh là một người đàn ông trẻ khá cao, thần sắc có vẻ mệt mỏi, mặt hơi xanh xao, nhìn thấy Lỗ Như Hoa và Văn Sơ, anh ta hình như thờ dài một hơi nhẹ nhõm.

“Thầy Thụ Thạch?” Lỗ Như Hoa không biết người này, nhưng rất quen thuộc với tên của anh ta.

“Thầy Thụ Thạch!” Văn Sơ đương nhiên biết anh ta, vội vàng hỏi, “Tự Ngọc thế nào? Hai người không phải đi du lịch ngoại quốc sao? Trở về lúc nào ạ?”

“Các em vào xem đi, tốt hơn rồi, lúc này đúng là căng thẳng.” Thụ Thạch mở cửa, ra đầu cho Văn Sơ và Lỗ Như Hoa đi vào, “Cũng may không có việc gì, bằng không phải lấy roi đánh người thầy này mất.”

Lỗ Như Hoa cuống quýt nói cảm ơn, cũng không khách sáo, lao vào phòng bệnh.

Văn Sơ đứng lại ngay cửa, chờ Lỗ Như Hoa đi vào, mới hỏi Thụ Thạch: “Thầy, thật sự không sao ạ?”

Thụ Thạch gật đầu, “Tạm thời không sao, nhưng phải nằm lại quan sát, tôi không nghĩ bệnh tật Lỗ Tự Ngọc không ổn định đến vậy. Lỗ Như Hoa là bạn gái em sao? Tôi nghĩ..... Em nên nhắc nhở cô ấy chuẩn bị tâm lý, ban này bác sĩ nói..... Không thể kéo dài hơn nữa, nếu có thể, nên mau chóng phẫu thuật.”

“Phẫu thuật.....” Văn Sơ nhú mày, nhìn vào trong, Lỗ Như Hoa đã ngồi trên giường Lỗ Tự Ngọc, cúi người nhìn chăm chăm vào cậu, cậu dường như không tỉnh, trên mũi còn còn gắn ống thở, bên cạnh giường là một đồng lớn máy móc, chỉ nhìn qua cũng đủ làm cho chân người ta như nhũn ra.

Hoá ra Lỗ Tự Ngọc bệnh cần phẫu thuật, sao Lỗ Như Hoa chưa từng nói với hắn? Cô không muốn được giúp đỡ? Bởi vì tiền sao?

Nghĩ đến tiền, Văn Sơ vội hỏi anh ta: “Thầy, tiền nằm viện là thầy ứng trước phải không? Em cảm ơn thầy.”

“Không, không phải tôi!” Thụ Thạch lắc đầu, “Là bạn tôi, à..... Chắc cậu cũng biết đấy, cậu ấy và bệnh viện này vốn rất thân quen, tôi nhờ cậu ấy gọi điện trước, cho nên phòng bệnh và bác sĩ đều được chuẩn bị kỹ càng.”

“Ai ạ?” Văn Sơ nghi hoặc.

“Dạ Nhiên.” Thụ Thạch trả lời tắt, “Cậu ấy vẫn còn ở đây, chắc đang nói chuyện với bác sĩ, em muốn gặp cậu ấy không?”

Văn Sơ giật mình, lại là Dạ Nhiên.....

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Anh tin không? Lần này cũng vẫn là hiểu lầm

Là tôi nhảy cảm sao? Đối với anh, chuyện đầu tiên tôi cần lo lắng là ánh mắt của cha Văn Sơ phải không?, không bao giờ! Vào lúc này, bất cứ ánh mắt kẻ nào cũng đi gặp quỷ hết đi! Nếu bây giờ có một trái tim phù hợp cho Tự Ngọc làm phẫu thuật, tôi tự bán mình cũng chẳng sao, huống chi là vay tiền?

Trong phòng bệnh, Lỗ Tự Ngọc tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt, không chút huyết sắc. Văn Sơ đỡ người cậu nửa ngồi nửa nằm lên thành giường, không biết an ủi thế nào.

“Chị tôi đâu?” Lỗ Tự Ngọc cố gắng tươi cười, nhưng nụ cười không có vẻ gì cho thấy cậu đã khoẻ lên.

“Đến phòng bác sĩ trao đổi một chút, lập tức về ngay.” Văn Sơ cầm ghế đặt xuống sát giường bệnh, cố gắng nói thật thoải mái.

Lỗ Như Hoa đã đi tìm bác sĩ, cô nóng lòng muốn biết tình trạng hiện giờ của Lỗ Tự Ngọc. Có lẽ Dạ Nhiên cũng đang ở đó, Thụ Thạch nói, anh ta quen biết với vị bác sĩ có vai vế nhất ở bệnh viện.

Dạ Nhiên sao lại nhiều bạn bè đến thế? Vì sao anh ta có khả năng đến thế? Còn mình? Ngay cả an ủi cũng không biết cách diễn đạt, chỉ có thể giúp Lỗ Như Hoa coi chừng Lỗ Tự Ngọc. Vừa nghĩ đến đó, Văn Sơ cảm thấy vừa buồn vừa hốt hoảng.

“À.....” Lỗ Tự Ngọc gật đầu rất khẽ, “Thật ra bác sĩ cũng chỉ nói chút chuyện cũ, chị hai chỉ làm chuyện thừa.”

Văn Sơ nóng nảy phản bác: “Lỗ Tự Ngọc, bệnh của cậu cuối cùng..... Không thể phẫu thuật sao? Chị cậu buồn vì chuyện tiền mỗ? Nếu có thể phẫu thuật, tôi.....”

“Không đơn giản như vậy!” Lỗ Tự Ngọc lắc lắc đầu, “Khi tôi còn nhỏ, bác sĩ đã nói tôi không thể sống quá 20 tuổi, ha ha, xem ra lời ông ấy nói không sai, số lần tôi xỉu như càng ngày càng liên tục, tôi cũng quen rồi, chỉ tội cho chị hai. Đôi khi tôi thật sự hy vọng, khi phát bệnh không bao giờ tỉnh lại nữa có lẽ còn tốt hơn.”

“Toàn bộ tâm trí Như Hoa đều để trên người cậu, nếu cậu thật sự không tỉnh lại, cô ấy cũng.....” Văn Sơ cười khổ, vỗ vai Lỗ Tự Ngọc, “Đừng nói chuyện ngốc ngếch nữa.”

“Tôi biết, nên tôi đã cố hết sức để sống!” Lỗ Tự Ngọc mỉm cười, “Văn Sơ, có những chuyện tôi không thể nói với chị, nhưng thật tốt, có cậu ở bên chị ấy, cậu có biết loại cảm giác đó không? Chị hai cố sức để sống, tôi cũng vậy, cậu nói chị hai chống đỡ cho tôi, cậu không phải là người chống đỡ cho chị tôi sao? Cảm giác đó thật kỳ lạ, với chị hai, chỉ cần tôi sống, chỉ cần còn sống là tốt rồi. Cho nên tôi phải sống, cố sức mà sống, nhưng tôi thật sự rất mệt, mỗi lần ngất xỉu, hoặc là không thở nổi, tôi đều suy nghĩ không biết nên tiếp tục nữa không? Ha ha, thật ra mệt mỏi nhất, là vì lo lắng không biết có nên cố nữa hay không. Cậu hiểu chứ?”

Văn Sơ kinh ngạc nhìn Lỗ Tự Ngọc, hiểu mà như chưa hiểu, hơi gật đầu. Nói thật, hẳn không thể cảm nhận được loại cảm giác đó là như thế nào, không lẽ chuyện sống chết còn phải đi do dự sao? Không phải mỗi người đều cố gắng để sống sao? Nếu hẳn có thể hiểu phần nào, thì đó là khi nhìn vào cách mà hai chị em Như Hoa Tự Ngọc này cố để sống sót và sống tốt, hẳn đã thấy những điều chưa từng thấy, chỉ mới được nghe. So sánh với hẳn, bản thân hẳn cho tới bây giờ vẫn đứng nhìn người khác từ trên cao, quả thật cứng nhắc, nhạt nhẽo.

Lời Lỗ Tự Ngọc, không chỉ mình Văn Sơ nghe được. Ngoài cửa, Lỗ Như Hoa cùng Dạ Nhiên đã đứng đó không biết tự lúc nào.

Dạ Nhiên yên lặng nhìn cô gái gầy yếu trước mặt, tên cô là Như Hoa, nhưng cô không như một đóa hoa éo lá, ít nhất không phải là loại người được bao bọc trong lồng kính.

Anh ta vẫn nghĩ Tô Niên Hoa là loại người tiêu biểu của sự kiên cường, nhưng bây giờ, những giọt nước mắt không ngừng của cô gái nhỏ này làm cho anh ta bỗng nhiên cảm động.

Khóc thì phải nước mắt, đúng không? Hoặc là phải có vẻ rất khổ sở, đúng không? Nhưng Lỗ Như Hoa chỉ rơi nước mắt, không ngừng rơi, và chỉ như thế, không hơn.

Những giọt nước rất to, trong suốt, không ngừng trào ra, theo hai gò má rơi xuống, lạnh lẽo. Cô cũng chẳng cần lau, bởi vì nước mắt trải ra hai bên má chỉ như những giọt mưa, Dạ Nhiên nghĩ, chỉ cần lau những vệt nước ướt át này, có lẽ bất luận kẻ nào cũng không thể biết cô đã từng đã khóc. Thứ duy nhất tiết lộ nỗi khổ sở của cô, là đôi tay cô, xiết chặt, chặt đến nỗi có thể thấy được những mạch máu xanh xao trên đó.

Cửa phòng bệnh vốn chỉ khép hờ, cô không đi vào, lặng lẽ nghe Lỗ Tự Ngọc giải bày. Dạ Nhiên khi đọc tư liệu đã biết rõ bệnh tình của cậu, cũng cảm thấy lo lắng cho hai chị em.

Nhưng, để Lỗ Như Hoa đứng ngoài nghe bên trong nói chuyện, cũng là một loại tra tấn, lẽ nào không phải như thế?

Dạ Nhiên nghĩ, kéo tay Lỗ Như Hoa, không cho kháng cự, dắt cô rời đi. Lỗ Như Hoa mới đầu hơi lo lắng, định nói, rồi mặc kệ anh ta

Trước cửa bệnh viện là một bãi cỏ. Vào mùa đông, cỏ hơi tiêu điều, tuy nhiên vẫn còn một vài loại cỏ xanh tốt quanh năm xanh tốt, làm cho khung cảnh xung quanh như có thêm một chút sức sống.

“Em định làm gì?” Dạ Nhiên hỏi Lỗ Như Hoa, mặt cô mờ mịt, dường như đang nhìn về phía trước, nhưng ánh mắt lại trống rỗng.

“Chờ.”

“Chỉ có thể chờ có một trái tim để ghép vào sao? Hay nhờ người giỏi hơn chuẩn đoán lại?”

“Đã kiểm tra rồi, kết luận giống nhau.” Lỗ Như Hoa chậm rãi nói. Cô không muốn bàn luận với Dạ Nhiên, dù lúc ở trong văn phòng, cô và Dạ Nhiên cùng nghe bác sĩ thông báo về bệnh tình của Tự Ngọc - “tử vong báo trước” nhưng cô vẫn không muốn nói, Dạ Nhiên chỉ là người ngoài, người nửa xa lạ, cô không có thói quen mở lòng với những người như thế.

Thực tế Lỗ Tự Ngọc thế nào, cô không phải là không rõ. Ngoại trừ việc thay tim, không còn cách nào khác, không đơn giản là vấn đề chi phí, còn cần phải có một trái tim thay thế phù hợp, hơn nữa nếu giải phẫu trong nước, xác suất thành công lại không lớn, huống chi dù giải phẫu thành công, có thể sống tốt, khả năng sẽ không xảy ra hiện tượng loại trừ khi thay tim cũng không cao. Lỗ Như Hoa đã kiểm tra quá nhiều tài liệu về chuyện này, cô biết, rất nhiều người đã chết ngay trong khi phẫu thuật, nhưng dù sao mạo hiểm còn có thể có một con đường sống, vấn đề là, trái tim phù hợp ở đâu? Con đường để sống sót của em cô có thể chờ đợi đến khi nào? Nếu Lỗ Tự Ngọc không thể chờ được đến thời điểm then chốt?

Chết chỉ trong tích tắc, nhưng mùi vị của việc ngồi chờ chết, cũng thật nặng nề.

“Chờ nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa, Tự Ngọc có thể xuất viện, tôi cùng em tôi sẽ tiếp tục đến trường, mọi thứ cứ như bình thường. Anh Dạ Nhiên, cảm ơn hôm nay anh giúp sắp xếp mọi thứ giúp Tự Ngọc, viện phí tôi sẽ trả lại anh, xin anh cứ đưa số tài khoản cho tôi.” Lỗ Như Hoa bình tĩnh nói.

Dạ Nhiên nhìn cô, trời rất lạnh, cô lại mặc rất phong phanh, cũng may nước mắt đã ngừng, gương mặt cũng trở lại bình thường, trở lại..... Về quạt cường như cũ.

“Chi phí giải phẫu thì sao?” Quanh co không phải thói quen của Dạ Nhiên, anh ta hỏi trực tiếp.

Lỗ Như Hoa không trả lời, trầm mặc.

“Nếu cần tiền.....”

“Nếu cần, tôi sẽ mượn Văn Sơ, cảm ơn anh đã quan tâm”

“Chỉ sợ sẽ tốn nhiều tiền, nếu Văn Sơ rút nhiều tiền quá, bác Văn sẽ biết.”

“Vậy thì sao?” Lỗ Như Hoa cau mày, trừng mắt nhìn Dạ Nhiên, “anh Dạ Nhiên, cuối cùng anh định nói gì? Không phải là định cho tôi mượn tiền? Thật đúng là có hảo tâm, hay anh định nói anh đang lo lắng cho tôi? Nếu cha Văn Sơ đã biết, có phải càng cảm thấy tôi yêu Văn Sơ chỉ vì tiền của anh ấy, đúng không?”

Dạ Nhiên sùng sốt, vội vàng lắc đầu, “Lỗ Như Hoa, em đừng nhảy cảm như vậy.”

“Với anh thì đó là nhạy cảm, luôn luôn như thế.” Giọng nói của Lỗ Như Hoa bỗng nhiên cao vút, cô không ngừng tự nhủ: Kim nén cảm xúc! Nhưng một chuyện chưa xong thì chuyện khác đã ập đến, nhất thời làm cô không thể nào thích ứng. Hôm nay hẳn là một ngày tốt! Bắt đầu từ sáng đã xui xẻo. Cô mệt lử, cô muốn ngâm người trong làn nước ấm, bình yên chui vào ổ chăn, chứ không phải đứng trong một góc bệnh viện rét lạnh chờ bác sĩ tuyên án với sinh mệnh của em trai! Đầu óc rối ròi, ong ong, khó chịu đến cực độ.

Nước mắt lại trào ra, không chế không được, cũng không định không chế, “Là tôi nhạy cảm sao? Đối với anh, chuyện đầu tiên tôi cần lo lắng là ánh mắt của cha Văn Sơ phải không, không bao giờ! Vào lúc này, bất cứ ánh mắt kẻ nào cũng đi gặp quỷ hết đi! Nếu bây giờ có một trái tim phù hợp cho Tự Ngọc làm phẫu thuật, tôi tự bán mình cũng chẳng sao, huống chi là vay tiền?”

Anh cảm thấy tôi do dự có thể là vì tình yêu sao? Tôi còn thời gian lo lắng cho tình yêu của tôi sao? Anh không hiểu, cho tới giờ cũng không thể nào hiểu, anh muốn giúp tôi, việc đầu tiên nghĩ đến là làm như thế để tôi có thể lấy được cảm tình của nhà họ Văn phải không? Anh sai rồi, tôi không để tâm chuyện bác Văn nói tôi tham tiền, tôi thật sự không để tâm, tôi thật sự cần tiền, và tôi sẽ đòi, nếu tiền có thể cứu Tự Ngọc! Nhưng vấn đề không chỉ là tiền, là tim! Trái tim phù hợp! Anh có cách không? Văn Sơ có cách không? Tôi có cách không?

Nếu có thể, tôi sẽ cho luôn tim của mình, vì sao người bị căn bệnh di truyền chết tiệt lại là Tự Ngọc mà không phải tôi? Vì sao tôi lại khỏe mạnh như vậy? Vì sao tôi không thể làm gì cứu nó? Tự Ngọc đang chờ chết, anh có biết cảm giác chờ chết là cái gì không? Anh có biết cảm giác nhìn người thân duy nhất trên đời này của mình nằm chờ chết là cái gì không?

Đương nhiên không, để tôi nói cho anh biết, thứ cảm giác đó giống như hàng vạn con kiến theo từng sợi máu trong người di chuyển khắp nơi trong cơ thể anh, chúng không ăn thịt anh, chỉ uống máu anh, cũng không phải một lần cắn sạch, mà là từng chút từng chút khiến anh chốc chốc đau đớn, từng lúc từng lúc lại suy kiệt, anh biết rõ chúng đang làm gì, nhưng anh không có cách nào tổng chúng đi, anh chỉ có thể chờ, chờ đợi kỳ tích xuất hiện, nhưng kỳ tích cho tới giờ sẽ không xuất hiện, chưa từng xuất hiện! Nếu có, ba mẹ tôi sẽ không chết như vậy!”

Lỗ Như Hoa nói liên hồi, càng lúc giọng cô càng cao vút, đến câu cuối gần như cô gào toáng lên, từng lời thốt ra không thể nào không chế, cô cố tình dùng những lời lẽ thật quyết liệt, thật đáng sợ. Đường như sau khi nói, nỗi đau đớn trong cơ thể có thể giảm đi một ít, nhưng cô bất lực

Dạ Nhiên trầm mặc, nhìn chăm chú vào Lỗ Như Hoa. Hai má cô hồng như sung huyết, quần áo đơn bạc, cả người run rẩy, như là nhiễm lạnh, nhưng hai mắt như có hai đốm lửa rực sáng làm cả người cô như bốc cháy.

“Nếu tôi lỡ lời, tôi xin lỗi.” Dạ Nhiên bỗng nhiên hiểu, lúc này anh ta có nói gì cũng vô ích. Lỗ Như Hoa không cần an ủi, không cần giúp đỡ, thậm chí không cần chỉ bảo cách làm. Cô không phải một con mọt sách mơ màng như Tô Niên Hoa, cô muốn nói, cần nói, và chỉ như thế. Cô kim nén, có lẽ đã kim nén trong suốt mười mấy năm. Nếu anh ta không có mặt ở đây, có lẽ cô lại một mình tiêu hóa nỗi thống khổ. Có lẽ cô sẽ vui vẻ để bản thân tự kim nén, không muốn có người quan tâm. Chỉ là bản thân anh ta lại ở thời điểm không nên nhất, tự cho mình là đúng hỏi cô khi cô đang mất kiên nhẫn, nên.....

Dạ Nhiên nghĩ không sai, bây giờ Lỗ Như Hoa không rảnh để bận tâm về suy nghĩ của bất kỳ ai, tất cả không còn quan trọng, cuộc sống của Lỗ Tự Ngọc từng chút trôi đi, cô bất lực, không có cách nào cứu vãn. Khi ở trong phòng bệnh, cô nhìn cậu thật lâu, không nắm được cậu là đang ngủ say, hay đang hôn mê. Đưa tay lên mũi Lỗ Tự Ngọc, hơi thở cậu đều đặn, cũng thật ấm áp, có lẽ..... Lại chống đỡ được một lần? Nhưng còn lần sau? Lỗ Như Hoa cảm thấy, cuộc sống của cô như đang xem một bộ phim kinh dị không có hồi kết, dù trong một phút cuối cùng, nhân vật chính giành được thắng lợi, nhưng vẫn còn một bóng ma, trốn trong bóng tối, để người xem hiểu được, mọi chuyện còn chưa kết thúc.

Cô biết Dạ Nhiên không có ác ý, chỉ vì cô nhìn không được mà bộc phát, cô không còn cố để lý trí, lý trí bây giờ chỉ là thứ vô dụng. Nếu nơi đây không phải là bệnh viện, nếu là một nơi trống trải hoặc một vách núi đen thì thật tốt, cô có thể khóc lớn, cười to, không ai thấy cô, không ai gọi cô : Lỗ Như Hoa, cô nên làm thế nào...

Nhưng bây giờ, ngoại trừ lặng lẽ khóc, cô còn có thể làm gì? Lỗ Như Hoa gục đầu, nhắm mắt, quật cường đứng, ngay cả cử chỉ đơn giản đó cũng khiến cô phải cố hết sức.

“Tự Ngọc tỉnh rồi, đang tìm em.” Cách đó không xa, bỗng nhiên vang lên giọng Văn Sơ.

Lỗ Như Hoa ngẩng đầu, nhìn về phía hắt. Hắt đứng trên bãi cỏ, có lẽ vội vàng ra đây, không mặc áo khoác, ánh mắt lạnh như bầu không khí bao quanh cô.

Lỗ Như Hoa không còn tâm trạng để tìm hiểu sự hiểu lầm trong mắt hắn, vội vàng chạy về phòng bệnh.

Văn Sơ không đuổi theo, Dạ Nhiên cũng không, hai người trầm mặc đứng đối diện nhau, bầu không khí quý dị dần dần lan ra.

“Di động trả lại anh.” Văn Sơ lấy điện thoại Dạ Nhiên ra, đưa cho hắn.

Dạ Nhiên sững sốt.

“Bên ngoài nhà hàng ở khu phố Bắc nhật được.” Văn Sơ bỏ sung một câu đơn giản, nhưng giọng không hề thân mật, “Vì sao tôi nhật được, chỉ sợ trong lòng anh đã biết.”

Dạ Nhiên cười khò, “Xem ra anh là người không được hoan nghênh nhất ở đây.”

“Tôi chỉ cảm thấy kỳ lạ!” Văn Sơ híp mắt, lại mỉm cười, chậm rãi nói, “Anh Dạ Nhiên, vì sao anh luôn đùa giỡn với..... Người phụ nữ của người khác.”

Nói xong, quay người bỏ đi, khoe mắt ẩn giấu sự phẫn nộ và khinh khi.

Tìm Dạ Nhiên rối loạn. Anh ta không thể không thừa nhận, lời nói của Văn Sơ đã rạch đúng vết thương cũ trong lòng, về tình yêu không được chấp nhận của mình, về người phụ nữ vĩnh viễn không thuộc về mình.....

Quả thật, Văn Sơ đã nghe mọi lời Lỗ Như Hoa nói với Dạ Nhiên, nhất là câu “không để tâm”.

Đáng tiếc là, điều Lỗ Như Hoa không để tâm nhất, cũng chính là thứ mà Văn Sơ để tâm nhất. Trong lòng hắn đắng chát. Kể từ lúc Văn Lược Ngữ về nước, tìm hắn vẫn không ngừng thấp thòm. Hắn rất sợ tình cảm giữa hắn và Lỗ Như Hoa không được cha hắn thừa nhận. Từ nhỏ đến lớn, Văn Sơ cũng không thiếu người theo đuổi, nói đến chuyện tình cảm, hắn vẫn cảm thấy mình có thể tùy ý yêu hoặc không yêu. Nhưng từ khi gặp Lỗ Như Hoa..... Nghe cô nói những lời ấy, hắn mới hiểu ra mình ngây thơ đến thế nào, cái gọi là yêu hoặc không yêu tùy thích, chỉ vì chưa từng bỏ ra mà thôi.

Hoá ra một khi đã thật sự cho đi tình cảm, nghĩa là không thể lấy lại, đó là tấm vé một chiều.

Lần đầu tiên, Văn Sơ nghiêm túc nhìn nhận lại mối quan hệ giữa hắn và Lỗ Như Hoa. Nhưng bây giờ, lại xuất hiện Dạ Nhiên chắn giữa. Hắn có thể hiểu được sự mệt mỏi của cô. Nhưng đối tượng mà cô lựa chọn để bộc phát, vì sao không phải hắn mà là Dạ Nhiên ?

Người khiến Văn Sơ khổ sở không phải Dạ Nhiên, mà là Lỗ Như Hoa.

Cũng như những lần trước, Lỗ Tự Ngọc đột nhiên phát bệnh, nhìn qua thì tưởng như bọn họ lo sợ thái quá. Chỉ có Văn Sơ, Lỗ Như Hoa, Dạ Nhiên, thấy Thụ Thạch biết, nếu thật sự không phẫu thuật, sinh mệnh Lỗ Tự Ngọc có lẽ chỉ còn duy trì được nửa năm.

Trước ngày nghỉ đông cuối cùng một ngày, Lỗ Tự Ngọc xuất viện, như một người khỏe mạnh bình thường.

Tất cả những chuyện phát sinh trong ngày hôm ấy, không ai nhắc lại nữa. Lỗ Như Hoa và Văn Sơ ở trong trường vẫn là một đôi, phải chịu sự chú ý của mọi người. Hai người cùng ăn, cùng tản bộ bên hồ, trong lúc vô tình cũng thoải mái cười đùa, nhưng khi nói xong lời bốn cột, người nghe hoảng hốt, người nói cũng hoảng hốt. Thi thoảng cũng hôn nhau, nhưng cả hai bờ môi đều lạnh lẽo, cảm giác ngọt ngào trước đây dường như đã lạc ở một góc nào đó trong lòng, không biết đến khi nào mới có thể trở về.

Thời gian, thành hao chữ cảm kị nhất trong những câu chuyện. Nửa năm, giống như một lời nguyện rủa không may. Văn Lược Ngữ trước khi lên máy bay đề ra cho Văn Sơ kỳ hạn cuối nửa năm. Bác sĩ cũng tiên đoán thời gian sống của Lỗ Tự Ngọc là nửa năm.

Đêm ấy, những lời của Lỗ Như Hoa với Dạ Nhiên khi đứng ở cổng bệnh viện, Văn Sơ nhớ kỹ từng câu, gần như lúc nào cũng nghĩ tới. Lỗ Như Hoa gọi cảm giác của cô với Lỗ Tự Ngọc là hàng vạn con kiến bò theo mạch máu. Cô nói Dạ Nhiên không hiểu cảm giác chờ chết là thế nào.

Nhưng Văn Sơ nghĩ có lẽ hắn hiểu. Bởi vì hàng vạn con kiến kia hình như cũng đang bò dọc theo những mạch máu của hắn. Tình cảm với Lỗ Như Hoa cuối cùng sẽ ra sao ? không khiến hắn cảm thấy sợ hãi nhiều, cái mà hắn sợ là đến một ngày Lỗ Như Hoa sẽ tuyên án : Văn Sơ, chúng ta xong rồi !

Thật ra yêu một người không phải là điều đáng sợ, cái đáng sợ là bởi vì yêu người ấy, đến tự tin cũng không còn. Cái đáng sợ không phải là không có trái tim, mà là trái tim người ấy không đặt lên bản thân mình.

Mùa xuân.

Hoa nở.

Lớp kiến trúc của Lỗ Như Hoa đã gần hết một năm, trường đại học S cuối cùng cũng làm một chuyện khiến cho những sinh viên thuộc chuyên ngành buồn tẻ này cảm giác được một thứ có thể gây hứng khởi : Du lịch ngoại khoá.

Địa điểm du lịch ngoại khoá của khoa kiến trúc có rất nhiều, mặc kệ là mạn Bắc hay là Giang Nam, chỉ cần có công trình kiến trúc hoặc di chỉ kiến trúc cổ, đều được đưa vào danh sách. Dù sao ở trường S từ chi phí hay con người cũng luôn may mắn, hơn nữa sinh viên tốt nghiệp trường S phần đông là những người thật sự tài giỏi, nên chủ quản những nơi được đưa vào danh sách đều bật đèn xanh.

Lỗ Như Hoa vốn không muốn đi, nhưng lại không thể không đi. Lỗ Tự Ngọc luôn nhắc cô tham gia những hoạt động kiểu này, hơn nữa, chỉ đi có hai

tuần, cậu cam đoan sức khoẻ sẽ không xảy ra vấn đề.

Về ý kiến của Văn Sơ, cũng là cổ vũ cô đi. Những ngày gần đây, Lỗ Như Hoa gầy đi thấy rõ, nụ cười trên mặt cũng không còn như cũ, ngay cả ánh mắt cũng luôn hoảng hốt. Nếu cô vẫn tiếp diễn tình trạng như vậy thật sự không ổn.

“Anh giúp em chăm sóc Tị Ngọc được, không sao, chỉ hai tuần thôi mà.” Văn Sơ hơi nhủ mày, gấp sườn cho Lỗ Như Hoa. Đang giờ cơm trưa, hần lòi kéo bắt cô đi ăn, tuy trường S cũng có căn tin, nhưng hai người ngồi ở căn tin chỉ chuốc lấy những ánh mắt chăm chăm của thiên hạ.

Với điều này, Văn Sơ rất buồn bực, người khác yêu đương, hần cũng yêu đương, vì sao chỉ có mình hần là như phải yêu đương dưới cặp mắt của tất cả mọi người trên thế giới?

“Em cảm thấy, du lịch ngoại khoá cũng không quan trọng..... Có thể không đi cũng được.” Lỗ Như Hoa ngượng ngùng mỉm cười, “Em không phải lo lắng cho Tị Ngọc, nó không phải là vấn đề, thật sự không phải, nhưng mà.....”

“Không có nhưng mà, quyết định rồi. À, địa điểm du lịch ngoại khoá đã định chưa, ở đâu nhỉ?” Văn Sơ thuận miệng hỏi.

“Không biết, nhưng có lẽ là vùng dân cư duyên hải phía Đông Nam. Thầy hướng dẫn nói những chòi gác cổ phòng ngự của hải tặc thời xưa rất đặc sắc, đáng cho bọn em tham quan.” Lỗ Như Hoa nói tới chuyên ngành, cuối cùng cũng có tinh thần, “Em cũng muốn đi nhìn thử, vì cảm thấy quá huyền bí.”

“Ừ!” Văn Sơ bất an gật đầu, đặt một chiếc di động trước mặt Lỗ Như Hoa, miệng ra lệnh, “Như vậy, toàn bộ thời gian, em phải chấp nhận sự giám sát của anh, cầm cái này đi, 3G, khi anh cần sẽ biết em đang ở đâu.”

“Cầm?” Lỗ Như Hoa ngạc nhiên.

“Em xem rồi sử dụng, trả tiền trước rồi. Em không gọi, coi như lãng phí tiền đã nạp vào.” Văn Sơ buông tay, vẻ mặt vô tội, “Với lại, nếu muốn em cũng có thể nhìn thấy Tị Ngọc, xem sắc mặt cậu ta có tốt không, béo lên hay gầy đi...”

Lỗ Như Hoa bắt đầu dĩ nỡ nụ cười, biết Văn Sơ đang lấy Lỗ Tị Ngọc làm có, hần như vậy thật dễ thương.

Cầm di động, bắt đầu nghiên cứu chức năng.

Văn Sơ im lặng nhìn cô chăm chú, trong lòng như có giọng nói nhỏ nhỏ đang tự trách bản thân. Di động đó đã bị hần thiết lập chế độ từ chối cuộc gọi, trừ khi hần cho phép, nếu không, bất cứ kẻ nào muốn nhắn tin hay điện thoại cho cô khi liên lạc cũng sẽ bị chặn sóng.

Hần không muốn bất cứ ai quấy rầy Lỗ Như Hoa, nhất là Dạ Nhiên.

Sau khi khoa kiến trúc xác định số người tham gia, Lý chủ đài còn tra lịch riêng, chọn ngày xuất phát tốt theo quan niệm phong thủy. Theo lý luận của anh ta, phong thủy, lịch loại này lịch nọ, là nhất định phải tin, nhất là những người học kiến trúc, nhất định phải đem chứng lưu lại thành di sản kế thừa. Cái đó và khoa học không hề mâu thuẫn.

Đối với chuyện này, mọi người chỉ trợn trắng mắt đáp lại.

Kinh phí du lịch ngoại khoá cực kỳ dư dật. Vé xe lửa cũng mua loại giường nằm, mỗi người một ngày còn được phát ba mươi đồng tiền cơm, mọi người gom tiền ăn chung, chỉ cần đỡ hao phí, ăn no là đủ.

Chủ đề trước khi đi du lịch là khảo sát dân cư vùng duyên hải đông nam, Lỗ Như Hoa đã tra rất nhiều tư liệu, cũng tìm những hình ảnh, nhưng dù thế nào cũng không bằng trực tiếp đến tận nơi đi thăm như vậy tới có lực đánh vào, quả nhiên là đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường. Nếu Lỗ Tị Ngọc cũng ở đây thì thật tốt.

Di động Văn Sơ đưa Lỗ Như Hoa quả nhiên là có tác dụng. Trên cơ bản sáng sớm mỗi ngày, trưa, chiều, Văn Sơ đều gọi tới vào đúng giờ cố định, đôi khi Lỗ Tị Ngọc cũng ở đó, cũng cười nói với chị vài câu.

Nhìn vài lần, sắc mặt Lỗ Tị Ngọc tốt hơn nhiều, còn có vẻ có da thịt hơn, Lỗ Như Hoa dần dần yên tâm.

Có điều, khi trò chuyện cũng gặp phiền phức, như vào buổi trưa, nếu thấy trên điện thoại xuất hiện bóng dáng Tiểu Thanh, Văn Sơ sẽ tỏ vẻ ghen tuông. Tiểu Thanh cũng mấy lần đùa ác, khi Lỗ Như Hoa đang nói chuyện cậu ta sẽ theo sau cô, cố tình ẹo ợt đi ngang qua. Cuối cùng, hành vi xấu xa bị bạn học nghĩa hiệp Hạ Thịnh ngăn lại vài lần, cũng ra lệnh « cường chế » cậu ta an phận thủ thường.

Lỗ Như Hoa vừa bực mình vừa buồn cười, hết chỗ nói cả Tiểu Thanh và Văn Sơ.

“Văn Sơ, sau lưng em là biển rộng, bên kia biển là Philippines đó, chắc anh chưa từng đến đó đâu nhỉ, hi hi.” Lỗ Như Hoa cầm di động, cười với màn hình.

Văn Sơ đang ở phòng vẽ tranh, nghe cô nàng khoe khoang chỉ cười nhạt, “Có bản lĩnh em vượt biển thử xem.”

“cái đó gọi là nhập cư trái phép, hừ, chờ tranh vẽ của Tị Ngọc sau này đo lý tính tiền, nó sẽ mời em du lịch vòng quanh thế giới, em không thèm nhập cư trái phép.” Lỗ Như Hoa hươ tay.

Văn Sơ cười cười một cách cam chịu, hỏi tiếp: “Định đi đâu nữa?”

“Đi Hải Bình.”

“Hải Bình?” Văn Sơ lộ vẻ do dự, “Nghe tên quen quá, nghe ở đâu rồi ta……”

“Lỗ Như Hoa, đi thôi!” Cách đó không xa, Hạ Thịnh giơ tay ngoắc Lỗ Như Hoa, nhóm của cô đã xuất phát.

“Ừ, đi ngay!” Lỗ Như Hoa đáp lại, cười với Văn Sơ, “Buổi tối lại nói tiếp nha, em phải đi Hải Bình.”

“Gặp em sau.” Văn Sơ rầu rĩ cúp điện thoại, Lỗ Như Hoa đi đã một tuần, thế nào mà mỗi lần gọi điện nói chuyện đều làm cho hắn cảm thấy bối rối lo lắng, rất muốn lời cô từ điện thoại ra với hắn.

Làm sao mà được? Càng yêu càng khổ, càng yêu càng chết, nghĩ đến điệu bộ của diễn viên họ Lỗ, Văn Sơ không kìm được nụ cười.

Đến Hải Bình tham quan, chủ yếu vì khoa kiến trúc muốn tham quan một kiến trúc đặc sắc của địa phương, chòi canh. Hải Bình là vùng duyên hải đông nam nổi tiếng, quê hương của những kiều bào, vị trí hiểm yếu, trong lịch sử từng là địa điểm phòng thủ trên biển quan trọng. Tuy mùa xuân ở duyên hải đông nam không lạnh lắm, nhưng gió biển rất lớn, vào buổi tối càng dữ dội.

Khoa của Lỗ Như Hoa tới vào buổi tối, ngồi thuyền đi trên biển. Gần đến bờ, toàn bộ sinh viên đều tò mò nhìn ra cửa sổ ngoài mạn tàu, bên tàu đèn đuốc sáng trưng, càng làm nổi bật quang cảnh đông nghìn nghịt bên trong. Sóng biển đen như mực, thật ra không lớn lắm, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác mờ mịt.

Thuyền vào bến, những người trên thuyền vội vàng vịn cầu thang đi xuống, cách bến tàu đến chỗ có đèn sáng còn một đoạn nhỏ, ở giữa phải đi qua một tấm ván sắt lắc lư được treo lưng chừng cách mặt nước vài phân. Sinh viên khoa kiến trúc đều đeo túi du lịch hoặc mang theo vali, cẩn thận nắm dây treo từ từ đi về phía trước, nhiều người xuống thuyền, không tránh khỏi chen lấn, đúng lúc đó điện thoại trong túi Lỗ Như Hoa vang lên, không cần hỏi nhiều, chắc chắn là Văn Sơ.

Lỗ Như Hoa dứt tay vào túi định lấy di động, phía sau chật chội, tấm ván lung lay, cô không kịp đứng vững đã bị một người đằng sau vạm vào. Theo bản năng, cô đưa tay níu người kẻ bên, di động trong tay rơi xuống biển. Trong nháy mắt, trong đầu Lỗ Như Hoa hiện lên gương mặt cau có của Văn Sơ, sau đó những ký hiệu nhân dân tệ bắt đầu quay tròn. Đau lòng! Di động kiểu mới nhất

Đau đến mức suy nghĩ bốc khói!

Khó khăn lắm mới lên được bờ, vội vàng mượn di động của Hạ Thịnh gọi cho Văn Sơ, “Di động của em rơi xuống biển rồi. Đều tại anh cả, gọi ngay lúc đó!”

“À!” Văn Sơ sững sốt, “Khéo vậy.”

“Xui quá !” Tim Lỗ Như Hoa như bị dao cắt, “Em đến Hải Bình, vừa mới ra trận đã gặp bất lợi !”

“Hải Bình..... Bọn em muốn đi xem chòi gác sao?” Trên điện thoại, giọng Văn Sơ thật bình tĩnh.

Lỗ Như Hoa cảm thấy kỳ quái, nhưng đang vội vàng ra bến tàu để lên xe, cũng không hỏi lại, ậm ừ , “Đúng vậy, ở đó nhiều chòi gác, có lẽ sẽ ở lại vài ngày.”

Văn Sơ trầm mặc.

“Không có việc gì thì em cúp máy nhé, sắp lên xe rồi.” Lỗ Như Hoa kéo hành lý “ném” vào xe đồ, nhân thể hào hứng đón nhận ngón tay cái giờ lên khen ngợi «quả là đại lực sĩ» của một nam sinh cùng lớp.

“Em muốn đi sao?” Văn Sơ bỗng nhiên lại hỏi.

“Sao?”

“Dạ viên.”

“À, anh cũng biết Dạ viên à, xem ra nơi đó đúng là có tiếng. Đúng vậy, bọn em định đi, thầy giáo nói chòi canh ở Dạ viên kiên cố nhất.” Lỗ Như Hoa hơi kinh ngạc.

“Vậy em không biết chủ của Dạ viên là ai?” Giọng Văn Sơ rầu rĩ .

“Chủ..... Không phải chính phủ sao? Thầy hướng dẫn nói là do chính phủ quản lý .”

“Quyền tài sản không thuộc về chính phủ.” Văn Sơ chậm rãi nói, “Dạ viên..... Là..... A lô?..... Lỗ Như Hoa..... A lô!”

Điện thoại bỗng nhiên vang lên một hồi tút dài, Văn Sơ gọi lại, một giọng nữ duyên dáng vang lên: Thật xin lỗi, số điện thoại ngài vừa gọi đã tắt máy...

Cùng lúc, Lỗ Như Hoa đang “xia xói” Hạ Thịnh, “Cậu tiếc đi động phải không? Quên sạc pin rồi!”

“Gi! Không cảm ơn còn trách tôi, đánh chết cậu!” Hạ Thịnh giương nanh xông lại.

“Cho cậu mượn cái của tôi này.” Tiểu Thanh giờ điện thoại đưa cho Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa vội vàng khoát tay, “Không cần, cũng không quan trọng, buổi tối về khách sạn gọi lại cho anh ấy là được.”

Tiểu Thanh không nói gì, cười cười.

Lăn qua lăn lại xóc nảy một hồi, đám người Lỗ Như Hoa mới lên xe đò, cô ngồi ở vị trí gần cửa sổ, xe vòng theo con đường cong quanh sườn núi mà lên, phía bên phải là vách núi đen và biển cả mênh mông tối đen như mực. Ngồi phía trước, Hạ Thịnh và Tiểu Thanh riu rít nói chuyện, trong câu chuyện cũng đề cập đến Dạ viên, theo lời hai người, khi nhìn bản đồ, trạm dừng phía trước chính là Dạ viên.

Dạ viên, Dạ viên..... Tên này nghe đủ thần bí, nghe nói là do chính phủ quản lý, vậy trong quá khứ là tài sản tư nhân. À..... Mới vừa rồi Văn Sơ định nói gì? Anh ấy có tư liệu mới sao? Không nghĩ nữa, tối về rồi nói sau!

Có điều, bây giờ anh ấy đang nghĩ gì?

Cách xa hàng vạn cây số, Văn Sơ cũng đang nghĩ đến Dạ viên.

Khi hấn và Văn Phi nói chuyện phiếm, có nhắc tới việc Lỗ Như Hoa sắp đi Hải Bình. Văn Phi vui mừng nói, có thể nhờ Dạ Nhiên liên hệ ở đó tiếp đón, vì dù sao ở Hải Bình, chòi canh tốt nhất nằm ở Dạ viên, thuộc về nhà họ Dạ.

Dạ viên..... Đã nghe người lớn nói qua, thảo nào quen tai đến vậy. Dạ Nhiên không phải kẻ địch đang ở xa ngàn dặm sao? Vì sao còn cố tình chú ý Lỗ Như Hoa như vậy! Huống hồ đêm đó, hấn còn chăm chọc Dạ Nhiên

Càng nghĩ càng không chịu được, lập tức lôi máy, gọi cho Văn Phi tìm số di động của Đường Uyên.

Văn Sơ không định gọi trực tiếp cho Dạ Nhiên, khỏi phải nói nhiều hớ hênh. Gọi cho Đường Uyên là tốt nhất, dù sao ở Thịnh Thế chị ấy cũng là nhân viên đặc lực của Dạ Nhiên.

Điện thoại vang vài tiếng đã có người nghe máy, giọng nói dễ nghe của Đường Uyên truyền ra, “Ai ạ?”

“Chị Đường Uyên, là em, Văn Sơ.”

“A, chào em, đã lâu không gặp, bé Văn Sơ.” Đường Uyên cười.

Điện thoại đã gọi, nhưng nghe được giọng Đường Uyên, Văn Sơ lại hốt hoảng. Hấn phải hỏi cái gì? Có thể hỏi cái gì?

“Bé Văn Sơ, tìm chị có việc gì?” Đường Uyên trêu chọc, cô nhớ rõ cậu em trai nhỏ, bảo bối nhà họ Văn.

“Á..... Cũng không có gì.” Văn Sơ lục lại đầu óc, cố nghĩ lời để nói, “Em gọi hỏi thăm chị thôi, mấy ngày trước cùng ăn cơm với anh Dạ Nhiên, anh ấy nói chị đã về nước..... À.....Chị Đường Uyên, chị bận lắm sao?”

“Ừ, việc đề sắp chết. Dạ Nhiên còn thông dong đi chơi, bắt chị một mình ở Thịnh Thế.”

“Anh Dạ Nhiên..... Anh ấy đi đâu ạ?”

“Hải Bình, chính quyền bên đó có chuyện tìm anh ấy.”

“Hải Bình?”

“Đúng vậy, Hải Bình. A lô..... A lô..... Bé Văn Sơ?”

Giọng Đường Uyên trong điện thoại dần dần mất hẳn, Văn Sơ cầm điện thoại, rất muốn ném vào vách tường. Trùng hợp? Lại là một lần trùng hợp nữa?

Văn Sơ ngồi ở phòng vẽ tranh tới tám một lúc lâu, chỉ cảm thấy trong đầu rối loạn, không biết nên làm gì.

5 phút sau, Văn Sơ gọi cho Lỗ Tự Ngọc.

“Tự Ngọc, ngày mai cuối tuần, chúng ta đi Hải Bình đi.”

“A? Xa vậy? Vì sao lại muốn đi Hải Bình?”

“Chị cậu ở Hải Bình, tôi muốn cho cô ấy một sự ngạc nhiên thú vị.” Văn Sơ nói đơn giản, hoàn toàn bình tĩnh, nếu so với những suy nghĩ rối rắm trong đầu. Thậm chí, hấn lo lắng đến việc hấn không thể đến đó một mình, nếu không Lỗ Như Hoa chắc chắn biết hấn đến để kiểm tra cô. Nhưng đi cùng Lỗ Tự Ngọc lại khác. Thứ nhất, có thể khiến cô vui mừng, thứ hai..... Cho dù có giận, cũng có thể bị Văn Sơ qua loa lãng chuyện, giải thích chỉ vì muốn cô

ngạc nhiên.

“Nhưng tôi không biết đi thế nào.” Lỗ Tự Ngọc do dự.

“Chúng ta ngồi xe lửa, sau đó thuê ô tô đi Hải Bình, không đi đường biển, thân thể của cậu sẽ không xảy ra chuyện đâu.” Văn Sơ nói chắc chắn.

“Nhưng..... Có được không? Phải xin trường học mới được phép đi.”

“Vì sao không được? Đang nghỉ mà, và lại chúng ta cũng có thể vẽ cảnh biển, Lỗ Như Hoa đi cũng lâu rồi, chúng ta đến đó cô ấy nhất định sẽ rất vui.” Văn Sơ kiên trì thuyết phục.

Lỗ Tự Ngọc không cự tuyệt nữa, đề nghị có vẻ đột ngột, nhưng cách nói của Văn Sơ dường như không cho phép cậu từ chối. Đã vậy thì cứ theo hấn.

Buông điện thoại, Văn Sơ lập tức chuẩn bị hành lý. Hấn muốn đi Dạ viên, tuy rằng không biết vì sao hấn nhất định phải đi, đi thì có thể làm gì, nhưng nếu không đi, hấn chỉ có thể ngồi một chỗ suy nghĩ lung tung. Hấn cũng nên vì bảo vệ tình yêu mà làm một cái gì đó, đúng không?

Chòi canh ở Hải Bình quả nhiên là danh bất hư truyền, số lượng nhiều, lại có nhiều nét rất riêng biệt, sinh viên khoa kiến trúc nhìn đến gần như rớt mắt. Mọi người leo lên sườn núi, trong khoảng thời gian một ngày đã quan sát kiến trúc nhà tầng và khuôn viên xung quanh, vẽ vài bản phác thảo, nghe hướng dẫn viên du lịch tại địa phương tỉ mỉ giới thiệu về cấu trúc cơ bản của chòi canh, cũng hiểu khái quát.

Ngày thứ ba tới Hải Bình, theo chương trình mà trường học sắp xếp là lên núi, tham quan chòi canh nổi tiếng nhất: Dạ viên.

Nhưng trời không chiều lòng, sáng sớm đã bắt đầu mưa. Tuy lên núi đi đường quốc lộ, nhưng cũng ẩm ướt trơn trượt, không nên đi. Xuất phát từ nỗi lo về sự an toàn, giáo viên hướng dẫn yêu cầu mọi người ở lại khách sạn, đợi mưa tạnh hoặc ngớt lại đi. Không ngờ mất gần một ngày, gần đến tối mưa mới ngừng, mọi người hơi do dự, cảm thấy thời gian không còn sớm, lên núi cũng không thể nhìn được cái gì. hướng dẫn viên du lịch lại nhấn mạnh, đi Dạ viên, phải tới vào buổi tối mới thấy đẹp.

Đến lúc này, dù sao cũng đều là những người trẻ tuổi nhiệt huyết, cũng không sợ ngủ trễ, đoàn người lên xe, đến Dạ viên.

Ô tô xoay chạy chậm chậm quanh đường lên núi, Lỗ Như Hoa vẫn ngồi gần cửa sổ bên phải xe, vị trí này có thể nhìn biển một cách rõ ràng. Thành phố S chỉ có sông mà không có biển, lần này đến Hải Bình tranh thủ nhìn cho kỹ.

Người hướng dẫn viên không cường điệu, dù không tới Dạ viên, chỉ nhìn hoàng hôn trên biển cũng đủ làm cho người ta rung động.

Nhưng cũng như lần thứ nhất khi tới biển lúc đã muộn, Lỗ Như Hoa cảm thấy mặt biển rất lạ, tối đen như mực, vô cùng đáng sợ, có một loại hương vị huyền bí, tựa như một phân cảnh rừng rợn trong phim, không ai biết giây tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

Trong lòng cô “nhớ nhưng” cái di động 3G Văn Sơ đưa. Nếu còn chưa mất, sẽ để hấn nhìn biển, xem hấn nói gì. Còn Lỗ Tự Ngọc, chắc chắn nó sẽ cho rằng nơi này thích hợp để vẽ một bức tranh phong tối. Nói lại, hai ngày nay Văn Sơ thật im lặng, vẫn không gọi điện thoại cho cô. Muộn di động Hạ Thịnh nhắn tin cho hấn, câu trả lời của hấn thật ngắn gọn, toàn bộ đều là: Đang vội, trở về rồi nói.

Hai chữ “trở về” trong hai ngày nay, làm Lỗ Như Hoa hơi bức bối, không nên được những suy nghĩ miên man. Cũng may chỉ một lúc sau đã đến Dạ viên.

Ô tô dừng trước bãi đỗ xe của dạ viên, Lỗ Như Hoa theo mọi người xuống xe, một trang viên không biết rộng đến bao nhiêu hiện ngay trước mắt.

Cửa sơn màu đỏ thẫm, đã được mở sẵn, hấn là đã nhận được thông báo sắp có người tới. Quan sát thêm, phía trên cửa, một tấm biển đen thật dài vắt qua chiều rộng hai cánh cửa, hai bên sườn được chiếu sáng bằng hai ngọn đèn lồng cang làm nổi về sáng bóng của nước sơn đen, trên mặt chỉ khắc hai chữ: Dạ viên.

“Toà nhà này có ma không nhì.....” Hạ Thịnh nổi da gà toàn thân.

“Gặp qua con người của cậu rồi, còn có thể sợ quỷ sao?” Tiểu Thanh không bỏ qua cơ hội trêu ghẹo Hạ Thịnh. Những người khác cười cười, đều thâm hiểu nhưng không nói.

Lỗ Như Hoa xuất thần nhìn tấm biển. Dạ viên..... Dạ viên..... Hai chữ đơn giản, nét bút trang trọng càng làm cho tòa nhà càng có vẻ tĩnh mịch, cây cối trong khuôn viên cũng rất cao to, vurun cao hấn bức tường bao ngoài, trong những cơn gió thổi từ biển đến, như đang nhe nanh múa vuốt.

“Dạ viên là chòi canh nổi tiếng nhất ở Hải Bình của chúng tôi, hơn nữa trong lịch sử chiến đấu chống hải tặc có vai trò rất quan trọng.” Nữ hướng dẫn viên du lịch chỉ vào tấm bảng, nói, “Lịch sử của Dạ viên rất dài, chúng ta vừa đi vừa nói.”

Mọi người vội vàng đi theo, tiến vào cánh cửa lớn màu đỏ thẫm.

Trước tiên, họ đi qua một con đường đầy những bong cây âm u, ngược mắt có thể nhìn thấy phía trước là toà lâu chính được sơn đỏ thẫm, những ngọn đèn lê loi từ bên trong chiếu ra con đường, nổi bật một cách kỳ lạ.

“Đây là công trình quan trọng nhất của Dạ viên, gọi là Tuệ Lư, cũng là toà lâu đầu tiên được xây dựng, ông tổ nhà họ Dạ xây dựng vì người vợ cả thông minh - Đàm Thị, tổng cộng có năm tầng.” Hướng dẫn viên du lịch thông thả giới thiệu, “Mọi người có thể nhìn đến trước cửa của Tuệ Lư có đặt hai bức

tượng sư tử có mắt không tròn, theo truyền thuyết, sư tử có thể xua đuổi tà ma.”

“Nơi này có tà ma sao?” Lỗ Như Hoa không nhận được câu hỏi.

“À..... Là chuyện ngày xưa. Trong khuôn viên Dạ viên có rất nhiều hài cốt chỉ sĩ từng đánh nhau với hài tặc. Có điều đã lâu lắm rồi, có tà ma thì cũng đã bị chính khí cản ngăn.” Hướng dẫn viên du lịch cười, “Thậm chí, rất nhiều du khách kể về Dạ viên như một hoa viên cổ nhiều chuyện ma quái, chỉ dành cho việc thám hiểm, ha ha... Bình thường, Tuệ Lư chỉ mở cửa hai lầu dưới cùng cho khách tham quan. Riêng lần này, tôn trọng trường đại học S, chủ nhân Dạ viên đồng ý mở thêm lầu 3 và lầu 4. Ngoài ra còn có thể tham quan phía ngoài nhà tranh xây thêm bên cạnh.”

Khoa kiến trúc mừng rơn, ở nơi xa xôi như Hải Bình vẫn còn có thể hưởng thụ đặc quyền ngoài ý muốn, thật là khó cầu mà được! Mọi người đều giơ máy ảnh và đi động chụp ngoại cảnh, sau đó theo đường dẫn viên du lịch vào bên trong Tuệ Lư. Trong khi riu rít nói chuyện, ánh tà dương cuối cùng dần dần biến mất, bóng đêm từ từ thay thế.

Bên trong chòi canh mới là chỗ đáng nhìn nhất, cũng là nơi nổi tiếng của Dạ viên lúc sau này.

Hướng dẫn viên du lịch cứ qua một tầng lại không ngừng giới thiệu, nhưng bên trong Tuệ Lư sinh viên đứng quá đông, Lỗ Như Hoa không chen được lên phía trước, cô cũng không thấy hứng thú với cách trang trí toàn bằng gỗ Đàn Tử (gỗ lim) ở đây. Hạ Thịnh và Phương Ngu đang riu rít vòng quanh tấm bình phong lớn được che bằng một tấm màn thêu thủ công, cười nói không ngừng. Xem ra ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, thôi mặc kệ bọn họ, trước tiên cứ một mình đi xuống dưới xem trước!

Nghĩ xong, Lỗ Như Hoa một mình đi lên lầu, cũng may cầu thang dẫn lên mỗi lầu đều có đặt một chiếc đèn nhỏ treo tường, không sáng lắm, nhưng cũng đủ thấy rõ ràng từng bậc thang. Dưới chân trải thảm dày, cảm giác vừa mềm mại vừa chắc chắn, giẫm lên không hề nghe tiếng bước chân.

Đang buổi tối lại đi đến một nơi thần bí, leo cầu thang gỗ, còn kết hợp thêm ánh đèn mờ nhạt và thảm dày, Lỗ Như Hoa không cảm thấy sợ hãi, ngược lại cảm thấy có chút khôi hài, bất giác bật cười khẽ. Trèo đến lầu hai, cầu thang chật hẹp mở ra một cửa sổ, phân thành ba lớp, lớp dưới là một cửa sổ bằng gỗ viền song thủy tinh, lớp thứ hai là một rào sắt bảo vệ, ngoài cùng lại có thêm cánh cửa, nhiều móc khoá bằng sắt thuần chất, lúc này đang để ngỏ.

Nhìn cánh cửa sổ như vậy, Lỗ Như Hoa không thấy kỳ lạ, đặc điểm của chòi canh vốn là được tạo ra để phòng thủ. Chỉ là trên cửa sắt có khắc hoa văn chìm rất đẹp, cô lại gần nhìn, hoá ra là hoa văn vẽ về những chiếc lá phong, tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau. Lá phong..... Đúng thế, ban này lên lầu cũng phải chạm tay vào nắm cửa – một tấm điêu khắc về hình chiếc lá phong, còn thêm một lớp sơn nước đỏ rực, xem ra tổ tiên của Dạ gia rất thích loại hoa văn này.

“Lỗ Như Hoa, một mình đi lên đó nhớ cẩn thận!” Dưới lầu, Phương Ngu cười quái dị, nói một cách đe dọa rồi phát ra một tràng âm thanh như trong phim kinh dị.

“Tôi là người theo chủ nghĩa vô thần, hù tôi vô ích!” Lỗ Như Hoa lớn tiếng đáp lại, cười cười, tiếp tục đi lên lầu trên.

Lầu hai và lầu ba là nhà thờ tổ của nhà họ Dạ, trên tường ngoài mỗi gian phòng đều treo một khung ảnh bằng thủy tinh, phía trên ghi tỉ mỉ công dụng của gian phòng, và với cuộc đời chủ nhân, tiếc là không tương xứng với tấm ảnh chụp. Lỗ Như Hoa lấy máy ảnh chụp trước, đợi về nhà xem lại kỹ hơn.

Tự nói mình là người vô thần, nhưng khi giơ tay đẩy cánh cửa gỗ nặng nề, mũi người được không khí ẩm mốc bên trong, nhìn làn gió biển lay nhẹ tấm màn trắng, Lỗ Như Hoa vẫn có một chút, chỉ một chút chột dạ, cùng lúc hơi cảm thán, không gian ở đây thật sự rất có tính áp bức, nơi này thật đúng là khó chịu, xem ra thẩm mỹ của người xưa và hiện đại không giống như nhau.

Leo lên lầu 4, cô chợt nghe tiếng nói râm ran của bọn Hạ Thịnh ở lầu ba. Lỗ Như Hoa thầm nghĩ, quả nhiên một người đàn bà cũng như năm trăm con vịt, nếu có khác nhau thì chắc chỉ là tiếng nói không to bằng.....

Lỗ Như Hoa bất mãn chìa miệng xuống lầu hét toáng lên, “Lại âm ỹ, cứ âm ỹ đi để tổ tiên Dạ viên thần bí ra đây tiếp đón các cậu!”

“Thật ngại quá, tổ tiên của Dạ viên thần bí bây giờ có lẽ là không rảnh ra đón tiếp các vị.” Trong góc cầu thang lầu 4, truyền đến một giọng nói, có vẻ như đang nén cười. Âm thanh rất quen thuộc, hình như là.....

Lỗ Như Hoa kinh ngạc nhìn về phía người đang, anh ta đứng không xa, khoanh tay dựa vào vách tường, cũng như mọi khi, mặc y phục hàng ngày màu đen, trong ánh sáng mờ mờ, cũng thấy rõ một đôi mắt mang theo ý cười nhìn cô, Dạ Nhiên.

Có vài người, cứ sau một khoảng thời gian kỳ lạ, lại xuất hiện ở vài địa điểm kỳ quái.

Lỗ Như Hoa bỗng nhiên có cảm giác dở khóc dở cười, cả chỗ này mà sao hoá như Dạ Nhiên cũng có thể đến?

“À..... Có vẻ như tôi không được hoan nghênh.” Dạ Nhiên cười thần nhiên, tuy nói vậy, vẻ mặt anh ta không hề có vẻ gì gọi là đã bị tổn thương. Qua ánh đèn mờ ảo, anh ta có vẻ đã đoán trước được phản ứng của cô.

“Ở đây không phải là chỗ của tôi, ai tới tôi cũng không quản được.” Lỗ Như Hoa bắt đầu dĩ nhiên, “Có điều anh Dạ Nhiên, có lẽ anh cũng khá rảnh rồi nhỉ, lần này lại vì cái gì? Đến đây du lịch?”

Dạ Nhiên khẽ nhướn mi, “Lần này thật sự là có công việc.”

“Công việc làm gì mà tới tận đây?” Lỗ Như Hoa hơi mất kiên nhẫn. Cô và Văn Sơ xung đột với nhau bởi vì người đàn ông đang cười đến đáng đánh đòn trước mặt, anh ta không tự hiểu, còn cố dây dưa!

“Tuy tôi nói thế này có vẻ hơi tự đề cao mình, nhưng anh Dạ Nhiên, anh tìm cách cố ý định ra những cuộc gặp gỡ kiểu này, có phải hơi quá hay không? Tôi không xinh đẹp, anh đi theo tôi làm gì? Tôi đến Dạ viên anh cũng không buông tha? Ba của Văn Sơ cuối cùng đã cho anh cái gì?” Giọng Lỗ Như Hoa không cao không thấp, đủ để Dạ Nhiên nghe thấy, nhưng vừa đủ để đám bạn bè đứng dưới không nghe được.

“À.....” Dạ Nhiên cười khỏ, “Em tới Dạ viên..... Tôi đương nhiên chưa nói tới việc không bỏ qua, có điều..... Tôi nghĩ tôi cũng có quyền tới đây.”

“Anh chỉ có quyền ở lầu một và lầu hai!” Lỗ Như Hoa sung sướng nói, “Hướng dẫn viên du lịch đã dặn, chủ của Dạ viên đã nói rõ chỉ có sinh viên trường S mới có thể lên lầu 3 và 4. Anh cũng là sinh viên trường S sao? Thật là sinh viên trường S?”

“Tôi không phải sinh viên.” Dạ Nhiên trả lời nghiêm chỉnh, “Nhưng tôi đúng như em đã nói, chủ nhân của Dạ viên. Tôi nghĩ, tôi đứng ở lầu của nhà mình, có lẽ là không sao, em nghĩ thế nào, Lỗ tiểu thư?”

Lỗ Như Hoa há miệng, nhanh chóng hoá đá, hoá gió, muốn lập tức tự đem mình đi hoá táng.....

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Người chưa trưởng thành, cũng có thể có được hạnh phúc

Cô thương hẳn, vì hẳn tự đan khăn quàng cổ cho cô, bởi vì hẳn cùng cô chen chúc trên cái bàn bì da qua một đêm dài mà không một câu than thở; bởi vì hẳn là người đầu tiên phát hiện ra vẻ đẹp của cô, bởi vì hẳn sẽ vì sự cố gắng của cô mà đau lòng, khổ sở. “Anh là chủ?” Nếu nói Lỗ Như Hoa hỏi Dạ Nhiên, không bằng nói cô đang tự hỏi mình.

Trong đầu Lỗ Như Hoa xẹt lên một tia chớp, không ngừng nhấp nháy. Tia chớp soi lên một tấm biển lớn, phía trên khắc hai chữ Dạ viên, tám biển đen khắc chữ Dạ, Dạ, Dạ, Dạ..... Không phải là vậy chứ? Chữ Dạ này nghĩa là Dạ..., nên kinh ngạc vì cái vòi của nhà họ Dạ vươn xa đến thế, hay nên quy tất cả chỉ vì Dạ Nhiên quá “nhìn xa trông rộng”?

“Lỗ tiểu thư, tôi cam đoan lần này các em đến Hải Bình là trùng hợp. Hướng chi địa điểm du lịch ngoại khoá, vốn dĩ tôi không có quyền can thiệp, đúng không?” Dạ Nhiên cố nén cười, giải thích.

Lỗ Như Hoa hơi há miệng, biết rõ anh ta nói đúng, nhưng không muốn thừa nhận, “Có lẽ đến Hải Bình là trùng hợp, nhưng đêm nay thì sao? Đêm nay người làm chủ nhân như anh chạy tới làm gì? Không phải là muốn tự mình làm hướng dẫn viên cho bọn sinh viên chúng tôi?”

“Tôi tìm em có việc!” Dạ Nhiên không dài dòng, hỏi thẳng, “Em đổi số di động rồi?”

Lỗ Như Hoa hí mắt, gật đầu.

“Đúng vậy, đêm nay vốn dĩ tôi không định đến Dạ viên, tôi biết các em ở đây. Nhưng cách đây 1 giờ, tôi nhận được một cuộc gọi, về em.” Dạ Nhiên chăm chú nhìn cô.

Lỗ Như Hoa ngạc nhiên, đối với người đàn ông trước mặt, cô không thích lắm, nhưng cũng không thể không thừa nhận, anh ta có một loại ma lực, khiến cho người khác không thể tự chủ được mà nghe anh ta nói, suy nghĩ, thậm chí tin tưởng anh ta.

“Chính xác là về em trai của em, Lỗ Tự Ngọc,” Dạ Nhiên tiếp tục nói xong, “Lần trước ở bệnh viện, em từng nói kỳ tích chưa từng xuất hiện, nhưng bây giờ.....”

Sự vui mừng trong lòng Dạ Nhiên làm cho anh ta cố tình kéo dài giọng, không ngoài ý muốn, anh ta nhìn thấy, trong tích tắc, ánh mắt Lỗ Như Hoa lóe sáng.

“Nếu tôi nói Lỗ Tự Ngọc đã có thể phẫu thuật, bởi vì đã tìm được trái tim phù hợp, liệu em có thể cảm thấy tôi thật ra không đáng ghét như em tưởng không?” Dạ Nhiên nói ra cái tin anh ta vừa nhận được, mà tin tức thế này chắc chắn được hoan nghênh không thua kém Noe có đến hai chiếc thuyền cứu nạn.

(Cái này ai theo đạo chắc chắn biết nhỉ? Chuyện đại hồng thủy và chiếc thuyền của Noe để cứu con người và loài vật. Bạn lười tra google! ^_^)

Lỗ Như Hoa ngây ngốc đứng tại chỗ, cô đương nhiên đã nghe lời anh ta nói, vô cùng rõ ràng, nhưng hình như những lời nói đó không chịu tiến vào não bộ, chỉ không ngừng lặp đi lặp lại bên tai. Có thể phẫu thuật..... Đã tìm được trái tim phù hợp..... Trái tim phù hợp..... Có thể

phẫu thuật..... Phẫu thuật thay tim..... Trái tim.....

Cô chờ đợi tin tức này đã mười mấy năm, đúng không? Lỗ Như Hoa đã từng tưởng tượng, nếu có một ngày, có người báo với cô một tin như vậy, phản ứng đầu tiên của cô sẽ là cái gì, thét chói tai sao? Lập tức chạy đi tìm em trai sao?

Nhưng đã thật sự nghe được..... Thật sự nghe được rồi sao?

“Phiền anh..... Nói lại lần nữa được không? A..... Hình như tôi không nghe rõ.....” Lỗ Như Hoa thậm chí không nhận ra giọng nói của mình, chỉ cảm thấy rất xa xôi, lại khàn khàn.

“Tôi nói, Lỗ Tự Ngọc có thể phẫu thuật, bởi vì đã tìm được trái tim phù hợp, có người đồng ý hiến tặng.” Dạ Nhiên nghiêm túc lặp lại một lần nữa, thật chậm rãi.

“Nhưng không nhất định có thể thật sự phù hợp, Nếu nhóm máu không hợp, hoặc là..... Hoặc là những tiêu chí khác không hợp..... Cũng không được, á, thật ra làm xét nghiệm rất phức tạp, giải phẫu về tim rất phức tạp!” Lỗ Như Hoa lắp bắp nói, cô cảm thấy cô nghe được trái tim trong lồng ngực đập nhanh đến nỗi có thể nghe được. Thành thật! Thành thật!

“Toàn bộ đều ăn khớp với Tự Ngọc.” Dạ Nhiên xen ngang những lời nói lắp bắp của cô, giơ tay đỡ hai vai cô, bởi vì thoạt trông..... Cô như sắp ngất xỉu bất cứ lúc nào, mặt đỏ bừng, vẻ mặt cũng cổ quái kỳ lạ.

“A..... Anh làm sao mà biết?” Lỗ Như Hoa rất muốn tin tưởng anh ta, nhưng lại không dám lập tức tin tưởng, cô hiểu, sự vui sướng bất ngờ nếu không thành, tuyệt vọng khi thất bại sẽ khiến người ta rơi xuống vực thẳm nào, cô không muốn phải như thế.

Dạ Nhiên cười: “Lỗ Như Hoa, em cứ tin ở tôi, trời vẫn còn mưa. Tôi sẽ không mạo hiểm mà bỗng nhiên lên núi tìm em, lại nói với em chuyện chưa rõ kết quả. Phải nói là, tin này, bệnh viện vốn đã muốn báo cho em, nhưng số điện thoại em để lại không liên lạc được, em cũng biết tôi có quen biết với giám đốc bệnh viện, tôi biết em đang ở Dạ viên, cho nên.....”

“Không đúng không đúng!” Lỗ Như Hoa ngắt lời anh ta, vội vã hỏi, “Thật sự mọi yêu cầu đều khớp? Trái tim đó ở đâu? Thật sự đã xét nghiệm thử rồi? Chúng tôi đợi mười mấy năm mà không có, anh chắc chắn đó là trái tim phù hợp với Tự Ngọc? Anh chắc chắn?”

“Hoàn toàn chắc chắn, có điều trái tim ấy đang ở Mỹ.” Dạ Nhiên nghiêm túc trả lời.

“Nước Mỹ.....” Lỗ Như Hoa thở ra một hơi khí lạnh, tay chân cũng trở nên lạnh lẽo, ở Mỹ và không tìm được trái tim phù hợp có gì khác nhau? Cô làm sao có năng lực đưa Tự Ngọc đến Mỹ làm giải phẫu.

“Một tin tốt khác nữa là, tất cả chi phí bên kia sẽ chịu, tất cả!” Dạ Nhiên nói từng chữ một, “Lỗ Như Hoa, kỳ tích sẽ xuất hiện.”

Lỗ Như Hoa ôm đầu, cảm thấy đầu cô đến muốn ngất đi, cô muốn hét lên, muốn nhảy múa, hoan hô, nhưng muốn rất nhiều cũng là không thể khẳng định, không phải cô không muốn khẳng định, mà là không dám khẳng định, chỉ do dự hỏi đi hỏi lại: “Anh nói có thể phẫu thuật, có người hiến tin cho Tự Ngọc, còn đồng ý chi trả mọi chi phí? Thậm chí cả chi phí đi qua Mỹ?”

Dạ Nhiên gật đầu.

Lỗ Như Hoa trợn mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Dạ Nhiên, định từ trên mặt anh ta tìm ra vài dấu vết của sự gian dối, nhưng cô không thấy.

“Điều kiện là gì? Người đó là ai? Là do cha Văn Sơ tìm đến?”

“Không có điều kiện gì, và cha Văn Sơ cũng không hề liên quan. Tôi nghĩ em biết, loại kỳ tích này không phải cứ có tiền là có thể có được.” Dạ Nhiên từng chữ xua tan nỗi nghi hoặc của Lỗ Như Hoa.

Lỗ Như Hoa đột ngột bầu chặt vai Dạ Nhiên, rõ ràng cô không biết tay cô đặt lên vai anh ta mạnh mẽ đến mức nào, cũng không biết vì sao lại muốn dồn hết sức níu người anh ta. Bây giờ, Dạ Nhiên là tấm gỗ duy nhất trên mặt biển, bản năng trong cô bắt mình phải giữ chặt anh ta, không phải vì cô, mà vì Lỗ Tự Ngọc.

Cô không thể hô hấp. Hồi hộp và hạnh phúc như nước lũ tràn đê, ào ạt phun trào, đến mức vỡ đê. Những câu hỏi liên tục đã có lời giải đáp, Lỗ Như Hoa không muốn hỏi thêm để biết đằng sau chuyện này là thế nào. Quan trọng là kết quả, kết quả là em trai cô có thể phẫu thuật! Ít nhất trong vài giây, tai cô đã rành mạch nghe được em cô có cơ hội sống sót! Cô phải vui mừng, đúng không? Cô có thể tạm thời vui mừng một chút, đúng không? Cô có thể, sau mười mấy năm căng thẳng thở phào một hơi, đúng không?

Mặt Dạ Nhiên gần ngay trước mắt, Lỗ Như Hoa bỗng nhiên cảm thấy choáng váng, cô muốn hét lên, muốn bày tỏ sự vui sướng trong lòng. Nhưng nhiều năm qua, cô đã có thói quen nén chặt mọi cảm xúc vui buồn trong lòng, trước mặt em trai, cô không thể để lộ sự yếu ớt, thậm chí cũng không dám bộc lộ sự kiên cường quá mức, bởi vì cá tính đó vốn là của đàn ông. Cô không đành lòng cướp đoạt quyền lợi kiên cường của Lỗ Tự Ngọc. Vui mừng cực độ có lẽ là phải khóc? Phải gào to và rơi nước mắt vì vui mừng? Còn Lỗ Như Hoa, cô gắt gao ôm chặt Dạ Nhiên, cho đến khi cô nghẹt thở, cho đến khi không thể đứng vững. Chân mềm nhũn, cô chỉ biết mình đang sắp ngã xuống, bản năng bắt cô phải bám vào cái gì đó vững chắc ở gần mình nhất, cô thậm chí không nghĩ cái vật cứng rắn kia là gì.....

Nhưng, có rất nhiều người xuất hiện một cách ly kỳ ở những địa điểm ly kỳ, và cũng rất nhiều người luôn xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện. Mà chỉ cần xuất hiện, nếu không gọi là ngoài ý muốn, thì sẽ gọi là bi kịch.

Rất nhiều năm sau, Lỗ Như Hoa vẫn nhớ tình cảnh lúc đó, và những chuyện đã xảy ra sau đó. Cô tựa vào lòng Dạ Nhiên, bởi vì nơi đó rất ấm áp, và chỉ có vậy. Lúc ấy, người bỗng nhiên đông hẳn, trong nháy mắt, bạn học dưới lầu đứng đầy ở cầu thang, lẳng lặng nhìn cô và Dạ Nhiên. Lỗ Như Hoa thậm chí có thể nhớ lại ánh mắt kinh ngạc của Hạ Thịnh, sự khó hiểu trên mặt Tiểu Thanh. Nhưng cô không thể nhớ lại, đứng ở tay vịn cầu thang, gương mặt Văn Sơ thế nào, hẳn như đang cười, lại như mặt không chút thay đổi.

Thật sự, dù cố nhớ nhưng dù là một chút, cô cũng không thể nhớ được về mặt hắn lúc ấy, tuy nhiên, cô lại không thể quên câu nói lạnh như băng của hắn, “Tốt lắm, Lỗ Như Hoa, là cô để tôi nhìn thấy, tôi thà rằng tôi mù còn hơn.”

Hắn nói, hắn thà rằng hắn bị mù.

Đứng sau hắn, thần sắc mỗi một mà bất đắc dĩ, Lỗ Tự Ngọc.

Trong buổi tối hôm đó, trời lại nổi cơn mưa, không lớn, cũng như ban ngày, mưa phùn. Nhưng những người bên trong Tuệ Lư không hề biết.

Cầu thang Tuệ Lư rất chật hẹp, còn tải thêm thật dày, khi Văn Sơ chạy xuống chỉ nghe vài tiếng thỉnh thoảng trầm đục. Từ lầu 5 chạy xuống lầu một, ra phòng khách, chỉ là một đoạn đường không dài không ngắn, nhưng tiếng thùng thùng dường như đã ở trong lòng Lỗ Như Hoa chạy miệt mài cả đời.

Lỗ Như Hoa nghe được giọng cô nức nở nói: “Tự Ngọc, giúp chị tìm anh ấy.”

Cô cần Lỗ Tự Ngọc đuổi theo Văn Sơ, bởi vì cô hiểu hắn, lúc này cô đuổi theo, có lẽ mọi chuyện sẽ không thể cứu vãn thêm được nữa. Văn Sơ đang tức giận, hẳn đã ghen với Dạ Nhiên, hẳn bỗng nhiên xuất hiện ở đây cũng chỉ vì nỗi hoài nghi, mà ở đây hắn lại nhìn thấy.....

Lỗ Tự Ngọc gật đầu, chỉ biết gật đầu, định nói, nhưng chỉ thờ dãi, theo lời chị, đi tìm Văn Sơ.

Lỗ Như Hoa hoảng hốt bước xuống lầu, tấm bình phong trong phòng khách không ai còn tâm tư ngó tới, hoá ra là tấm vải che được thêu thành những đám lá lớn màu đỏ, tập hợp thành chữ ‘Miên’ (ngủ). Cô bất giác nhìn chữ “Miên”, những sợi tơ màu đỏ ánh màu, đã trải qua trăm năm mà không phai nhạt, dưới ánh đèn vàng vọt chiếu vào, đập vào mắt cô đến nhức mắt, một mảng đỏ rực.....

Ánh đỏ không thuần sắc, vừa như đỏ tươi lại như phối thêm màu đen kịt, dày đặc đến không thể phân biệt, như bờ biển tối tăm cô nhìn thấy trên đường lên Dạ viên.

Lỗ Như Hoa không biết tại sao cô không thể rời mắt khỏi bức màn thêu trên tấm bình phong, rõ ràng bức màn và kiến trúc, Văn Sơ, và Lỗ Tự Ngọc, với chuyện đã xảy ra đêm nay không hề liên quan.....

“Tôi sẽ nói chuyện với Văn Sơ.” Giọng nói của Dạ Nhiên tỏ vẻ có lỗi, anh ta rõ ràng không lường được mọi chuyện lại có thể liên tục nảy sinh nhiều bất ngờ đến vậy.

Sở dĩ anh ta trực tiếp đến Dạ Viên thông báo chuyện phẫu thuật của Lỗ Tự Ngọc, không hoàn toàn vì quen biết với giám đốc bệnh viện Hoà Bình, nguyên nhân chủ yếu vì người hiến tim ở Mỹ vốn là bạn thân của anh ta, đồng thời cũng là người rất yêu quý Lỗ Tự Ngọc – giảng viên chính của khoa mỹ thuật tạo hình – Thụ Thạch.

Cơ duyên giữa người với người quả thật huyền diệu, sự trùng lặp liên tiếp tạo thành những chuyện nhỏ, những chuyện nhỏ liên kết lại, tạo thành cuộc sống.

Bệnh của Thụ Thạch không nhẹ hơn Lỗ Tự Ngọc, nhưng là căn bệnh máu trắng, không ảnh hưởng đến trái tim khỏe mạnh. Thực tế, anh đã lập di chúc hiến xác từ trước, sau khi biết được bệnh tình của Lỗ Tự Ngọc, anh lập tức làm thủ tục kiểm tra toàn diện, sau đó chuẩn bị, để ngay khi là đời, trái tim có thể hiến cho người học viên anh yêu quý nhất, sinh mệnh anh không còn nhưng vẫn có thể cứu được một sinh mệnh khác. Mọi chuyện, Thụ Thạch không muốn công khai, anh không muốn, không cần ai tường niệm anh, thậm chí, anh cảm thấy, trái tim của anh có thể sống trong thân thể của Lỗ Tự Ngọc, chính anh mới là người phải cảm ơn nhiều nhất. Kết quả rất lạc quan, mọi yêu cầu của Lỗ Tự Ngọc và trái tim anh đều ăn khớp với nhau, anh đưa kết quả kiểm tra cho Dạ Nhiên, nhờ anh ta thông báo, vì thế xảy ra chuyện đêm nay.

Lỗ Như Hoa lắc lắc đầu, không trả lời Dạ Nhiên, phải nói gì? Bỗng nhiên cảm thấy nản lòng, mệt mỏi.

“Hay chúng ta về khách sạn trước, dù sao ngày mai còn phải đến Dạ viên tham quan vườn hoa và sau núi.” Hạ Thịnh tiến lại gần nói.

“A, các cậu không tham quan tiếp sao?” Lỗ Như Hoa cảm thấy có lỗi, hình như bởi việc riêng của cô mà ảnh hưởng đến tâm trạng của nhiều người.

“Sáng mai lại đến, bây giờ đi đến phía sau núi cũng không an toàn, trời lại còn đang mưa nữa.” Tiểu Thanh mỉm cười, cậu ta và Hạ Thịnh ít khi nhất trí trong cùng một việc.

“Đi thôi, đi thôi.” Lý chủ đài cũng quay lại, các sinh viên khác cũng bắt đầu lục tục ra khỏi Tuệ Lư.

Dạ Nhiên nhìn theo bọn họ, đi sau, đêm nay anh ta tự mình lái xe đến, không đưa theo lái xe.

Lên núi thì dễ, lúc xuống mới khó khăn, phải quay xe, trơn, ẩm ướt, cong queo, con đường này hình như tập hợp mọi “ưu điểm” của những con đường khó đi, có điều vị trí ngồi của Lỗ Như Hoa không thể nhìn mặt biển tối đen, cô chỉ có thể ngó ngác nhìn núi đá không ngừng hiện lên trước mắt, cửa kính xe mở một khe nhỏ, gió biển mằn mặn, mang theo vị tanh nồng thân nhiên, cô mệt mỏi nhắm mắt lại, cái gì cũng không muốn nhìn, không muốn nghe.....

Xe bỗng thắng gấp, phát ra những tạp âm chói tai rồi ngừng lại. Những người trong xe bật người về phía trước, vài cô gái hét lên hoảng loạn.

“Trời ạ, làm sao vậy?”

“Bác tài, lái xe cẩn thận chứ!”

“Phía trước có chuyện!” Tài xế lái xe quay đầu lại hét lên, cố tìm một chỗ dừng xe, khẩn cấp bật đèn, xuống xe kiểm tra.

Trên con đường núi, dừng xe ở đây vô cùng nguy hiểm. Cũng may chỗ vừa đỗ lại cách Dạ viên không xa, đã trở thế này cũng không có xe lên núi, hơn nữa tài xế của xe Lỗ Như Hoa là người địa phương, gặp những chuyện kiểu này đều dừng lại nhìn, có thể hỗ trợ sẽ hỗ trợ, có thể nghĩ cách cứu viện sẽ nghĩ cách cứu viện ngay.

“Các cháu đừng xuống xe, đừng gây náo loạn, cứ ngồi yên trên xe!” Lái xe bước xuống, không quên dặn dò với lại.

Nhưng trên xe, mọi người làm sao còn có thể ngồi yên, vừa nghe nói phía trước có chuyện, đã sớm vọt ra phía trước nhìn ngó, còn nhanh chóng xuống xe đuổi theo tài xế.

Trong lòng Lỗ Như Hoa vốn đã hoảng loạn, lập tức xông về phía trước, đèn sương mù của xe đã mở, xuyên qua lớp cánh vật mờ ảo và làn mưa phùn nhẹ nhẹ, có thể nhìn rõ hàng rào bảo vệ bằng sắt bên trái đường núi đã bị xô vào gây đến mấy thước, trên đường còn in dấu bánh xe miết qua lớp bùn thành một vệt dài.

Xe..... Tai nạn xe cộ..... Rơi xuống núi..... Trái tim Lỗ Như Hoa như đang thì thào, tay chân trong nháy mắt lạnh toát, hoảng hốt lao đến hàng rào bảo vệ, vừa mới từ Dạ viên xuống núi..... Có thể là..... Không dám nghĩ tiếp, cảm thấy hít thở thật khó khăn, muốn nhanh chóng tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì. Cô cũng không biết bước chân chạy vội vã đến thế nào, cô nghe được tiếng Tiểu Thanh gọi, nhắc cô cẩn thận. Nhưng còn gì để cô cẩn thận? Nhìn đến đoạn hàng rào nghiêng ngả, cô gần như đã mất đi lý trí, không ngừng mà cầu khẩn ông trời đừng đùa cợt cô như thế, cô hy vọng Văn Sơ và Lỗ Tự Ngọc không lái xe đến..... Nhưng Nếu không có xe thì họ cũng chẳng thể lên núi..... Không chừng họ đã qua đây lâu rồi, nhất định là qua lâu rồi! Lỗ Như Hoa giật đèn pin trong tay tài xế, chiếu xuống phía dưới. Cũng may ở đó không hoàn toàn là vách núi, chỉ có thể coi như một sườn dốc khá dài, những đám cỏ trên sườn dốc đã có dấu vết dập nát, chỉ còn mấy cụm lác đác còn đứng thẳng, chắn hết tầm mắt. Lỗ Như Hoa nghiêng người, bước khỏi hàng rào, cố chiếu đèn pin để ánh sáng có thể đi xa hơn, tay kia đã bị Tiểu Thanh kéo lấy, “Cậu cẩn thận một chút, coi chừng trượt xuống đó bây giờ.”

Lỗ Như Hoa không để ý đến lời cậu ta, cô đã nhìn thấy, phía dưới thật sự có một chiếc xe nằm nghiêng ngả rất thảm hại, không thể nhìn ra hình dạng, cũng không biết bên trong có người không, mưa bỗng nhiên trút ào ạt, những giọt mưa từ tóc rơi vào trong mắt, làm đôi mắt nhức nhối.

Bọn Tiểu Thanh cũng đã nhìn thấy, vài sinh viên nam lao khỏi hàng rào bảo vệ, cùng thầy hướng dẫn chạy về phía chiếc xe gặp tai nạn, mặc kệ lớp cỏ trơn trượt.

Dạ Nhiên đi phía sau cũng dừng xe gần đó, anh ta vốn định đi theo mấy cậu nam sinh quan sát tai nạn bên dưới, nhưng quay đầu nhìn thấy Lỗ Như Hoa đứng bên hàng rào bảo vệ, đành phải dừng lại.

Mưa dầm dề, trời không trăng, lại có thể thấy rõ ràng gương mặt Lỗ Như Hoa, khuôn mặt đã bị mưa dội xối xả, tóc mái cũng bết vào trán, sắc mặt trắng đến dọa người, lộ ra vẻ lạnh lẽo. Cặp mắt cô mông lung, dường như đã không thể nhìn thấy bất cứ người nào, vật nào, nhìn chăm chăm về phía hiện trường tai nạn, Dạ Nhiên không biết cô có thể thấy bao nhiêu, nhưng theo khoe môi và thân thể run rẩy chỉ có thể đọc được hai chữ: Sợ hãi.

Tìm Dạ Nhiên đập nhanh đến hết hoảng, lao xuống dốc, những nam sinh đã đứng cạnh chiếc xe đổ, cẩn thận mở cửa xe, cũng may xe không bị cháy xăng, lại đúng lúc trời mưa, không phát nổ.

Cùng lúc cửa xe bật ra, Tiểu Thanh nhìn thấy rõ những gương mặt trong xe, hai người, nằm im không tiếng động. Tiểu Thanh sợ ngất người, trên mặt cũng không biết là nước mưa hay nước mắt, cậu ta bất giác ngẩng đầu nhìn về phía Lỗ Như Hoa, cậu bạn bên cạnh đang bàn bạc tìm cách di chuyển hai người trong xe ra ngoài, lại sợ họ đã bị gãy xương, có thể động đến vết gãy.

“Tiểu Thanh, là..... Là ai?” Lỗ Như Hoa bỗng nhiên mở miệng.

“Là cậu ấy.” Tiểu Thanh không muốn giấu diếm, nói thật cho cô.

Là cậu ấy..... Ba chữ ngắn gọn, đáp án đơn giản. Lỗ Như Hoa không biết cô làm thế nào để chạy xuống dốc; hình như vấp té và được bọn Hạ Thịnh đỡ dậy, những người đứng cạnh càng lúc càng đông, hình như tất cả sinh viên trường S đều đang ở đây, vây quanh cô. Người trong xe đã được đưa ra, đặt an ổn trên bờ dốc.

Lỗ Như Hoa nhìn này hai người quen thuộc nhất với cô, hai người gần gũi nhất... Cô khuyu xuống, rất muốn hét, rất muốn khóc, nhưng vừa

mở miệng, những giọt mưa đã vào sâu cuống họng, nghẹn... Không thể thở được. Cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, bên trái là Văn Sơ, thái dương còn vết máu, vết thương có lẽ ở trên đầu, lông mày nhũn chặt, trên người..... Hình như không có vết máu, Đám Tiểu Thanh đang sơ cứu cho hắn, hình như hắn cảm nhận được, rên rỉ khẽ vài tiếng, có thể rên rỉ..... Chắc không sao? Nhưng còn Lỗ Tự Ngọc, không có một thương tổn nào, cũng không có một chút phản ứng, gương mặt..... vẫn điềm tĩnh như mọi khi.

Dạ Nhiên kiểm tra hơi thở của họ, Văn Sơ khiến anh ta khá yên lòng, nhưng Lỗ Tự Ngọc..... Tay hắn chậm rãi dời khỏi mũi Lỗ Tự Ngọc, đưa mắt nhìn về phía Lỗ Như Hoa, ánh mắt kia.....

Có vài cô gái đã bật khóc.

Lỗ Như Hoa đẩy Hạ Thịnh đang đỡ bên người, lao đến bên người Lỗ Tự Ngọc, ngón tay sờ lên mặt cậu dừng lại ở chóp mũi. Động tác này, cô đã thực hiện không chỉ một hai lần.

Lúc nhỏ, khi cha mẹ vừa mất cô cũng làm như vậy, cô hiểu, động tác đó có nghĩa là gì, cô rất hiểu, nếu ngón tay không cảm giác được hơi ấm của Lỗ Tự Ngọc có nghĩa là gì.

Cô từng đưa tay kiểm tra hơi thở của cha mẹ, bây giờ đến Lỗ Tự Ngọc. Cô nhớ, khi tìm được cơ thể lạnh lẽo của cha mẹ, cô và Lỗ Tự Ngọc ôm nhau, gào khóc.

Tự Ngọc hỏi cô: “Chị hai, ba mẹ chết rồi phải không?”

Cô khóc, trả lời: “Đã chết, đều đã chết.”

Nhưng lúc ấy, cô có Lỗ Tự Ngọc, Lỗ Tự Ngọc cũng có cô bên cạnh. Còn bây giờ? Còn người nào có thể gọi cô một tiếng chị? Còn bờ vai non nớt nào để cho cô dựa dẫm?

Không còn, cái gì cũng không còn? Lỗ Như Hoa đỡ dẫn lắc hai vai Lỗ Tự Ngọc, cô đặt cậu thật ngay ngắn, bàn tay đặt ngay trái tim cậu, sau đó lại ấn mạnh, giúp cậu hô hấp. Động tác này là hướng dẫn của bác sĩ, cô biết có lẽ sẽ có một ngày cô phải dùng đến, nhưng lại không nghĩ là hôm nay, ngay lúc Lỗ Tự Ngọc nhận tin cậu có thể được cứu.

Một lần, hai lần, ba lần..... Lỗ Tự Ngọc vẫn không phản ứng.

Hỗn loạn, có người gọi cấp cứu, có người khóc, có người đang bàn bạc xem nên để người bị thương đến bệnh viện hay không, cũng có người im lặng nhìn Lỗ Như Hoa.

Một lần, hai lần, ba lần..... Lỗ Như Hoa chỉ biết máy móc ấn xuống, gắng sức làm, cô nhìn Lỗ Tự Ngọc, Lỗ Tự Ngọc tựa như đang ngủ, mưa lướt qua đuôi lông mày, khóe mắt, bờ môi của cậu.....

Gương mặt cậu thật đẹp, tập hợp mọi ưu điểm trên mặt ba mẹ, cậu luôn đẹp hơn khi đứng với cô, so với những cô gái khác có khi còn đẹp hơn.

Tay cậu thon dài, chỉ vừa nhìn đã biết đó là đôi tay của một họa sĩ trời sinh, một đôi tay mềm mại. Lỗ Như Hoa nghĩ, hai bàn tay này sẽ không bao giờ nâng lên, lại vẽ tranh, vẽ cho cô một bức chân dung, cậu chưa từng vẽ cho cô một bức chân dung nào.

Trước kia, khi Lỗ Tự Ngọc phát bệnh, tỉnh lại thường cười, cười như cậu đang có điều gì lắm lỗi, cậu sẽ nói: “Chị hai, em lại đi dạo đến một nơi, đáng tiếc là không nhìn thấy ba mẹ.”

Cậu sẽ nói: “Chị hai, em cảm thấy nỗ lực để sống của em rất kiên cường, nói không chừng có thể có kỳ tích, trên tivi không phải hay có kỳ tích lắm sao?”

Cậu sẽ nói: “Chị hai, chị nói tranh em vẽ có người thích không? Em thật sự có tài sao?”

Cậu sẽ nói: “Chị hai, thật ra em thấy, Văn Sơ không tệ.”

“Lỗ Như Hoa..... Như Hoa.....” Giọng Văn Sơ đứt quãng, hắn vẫn còn ở trạng thái nửa hôn mê, chỉ là tiềm thức nhớ kỹ về cái tên người hắn yêu thương.

Tay Lỗ Như Hoa hơi dừng lại, lại dùng sức ấn vào trái tim Lỗ Tự Ngọc.

“Như Hoa.....” Hạ Thịnh khóc không thành tiếng, muốn gọi Lỗ Như Hoa dừng lại, tất cả mọi người đều hiểu, Lỗ Tự Ngọc đã chết.....

Cảnh báo : Chương này nhót vô cùng, nhót rón da gà >_

“Như Hoa.....” Hạ Thịnh khóc không thành tiếng, muốn gọi Lỗ Như Hoa dừng lại, tất cả mọi người đều hiểu, Lỗ Tự Ngọc đã chết.....

“Lỗ Như Hoa, cậu làm sao vậy! Tỉnh lại đi, ê!” Tiếng la «hốt hoảng» của Hạ Thịnh lớn đến nhức tai.

Lỗ Như Hoa giật mình mở to mắt, nhìn chằm chằm gương mặt dần dần phóng lớn của cô nàng, đầu óc trống rỗng.

“Cậu chỉ ngồi trên xe mà cũng có thể khóc thành như vậy? Gặp ác mộng sao? Mơ thấy cái gì, hình như là gọi Tự Ngọc.” Hạ Thịnh vỗ trán Lỗ Như Hoa rồi ngồi xuống chỗ bên cạnh cô.

Lỗ Như Hoa ngạc nhiên, máu trong đầu bơm lên rất nhanh, tai như nghe tiếng ong ong, vội vàng nhìn ra cửa sổ..... Đứng là vẫn đang trên đường xuống núi, núi đá, cây cối, thấy Hạ Thịnh nhìn về bên trái, biến đen kịt..... Vừa rồi là mơ sao? Lại là một giấc mơ chân thật như vậy? Lỗ Như Hoa tự nhéo mình một cái, không biết làm thế nào.

“Đừng làm tôi sợ, cậu còn động đậy nữa, trong cánh tôi lửa tắt đèn này còn chỗ nào cho cậu gọi 120, ngồi xe cấp cứu phải tốn tiền đó biết không? Là nhìn số km mà tính đó biết không?” Hạ Thịnh nhéo má Lỗ Như Hoa: “Mau tỉnh táo lại đi, đồ mắc bệnh con ma ngủ.”

“Tôi vừa mơ một giấc mơ y như thật, a..... Tôi ngủ lâu không?” Lỗ Như Hoa cảm thấy như đã trải qua mấy đời, cô mới nghe được giọng nói của mình.

“Không lâu lắm, tình thế này mà cậu cũng có thể ngủ, 5 phút cũng có thể ngủ.” Hạ Thịnh làm mặt quỷ.

Lỗ Như Hoa vừa định nói chuyện, xe bỗng nhiên thắng gấp, phát ra những tạp âm chói tai rồi ngừng lại. Những người trong xe bật người về phía trước, vài cô gái hét lên hoảng loạn.

“Trời ạ, làm sao vậy?”

“Bác tài, lái xe cẩn thận chứ!”

“Phía trước có chuyện!” Tài xế lái xe quay đầu lại hét lên, cố tìm một chỗ dừng xe, khẩn cấp bật đèn, xuống xe kiểm tra.

Lỗ Như Hoa ngơ ngác ngồi tại chỗ, nước mắt trong tích tắc ứa ra, không tự chủ, vô ý thức, tình huống trước mắt..... và trong giấc mơ giống nhau như đúc! Diên rồi sao? Là do cô điên rồi sao?

“Chúng ta đi xem.” Hạ Thịnh lôi kéo Lỗ Như Hoa, nhòai người nhìn ra cửa sổ.

“Đã chết, thật sự đã chết.....” Lỗ Như Hoa muốn đứng lên, nhưng bàn chân không còn chút sức lực, không thể bước đi.

“Ai đã chết?” Hạ Thịnh ngạc nhiên.

“Thần chết đã đến đây..... Thần chết đã đến đây..... Họ thật sự đã chết..... Tôi mơ thấy Thần chết đã đến đây.....”

“A? Thần chết đã đến đây không phải phim trong rạp sao? Cậu mơ đi xem phim á?”

“Thần chết đã đến..... Thần chết đã đến.....” Mẩu ý chỉ cuối cùng trong đầu Lỗ Như Hoa đi ra phía cửa xe, cô không biết sức mạnh nào thúc đẩy cô có thể đứng vững, cô chỉ biết là cô đã tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng.

Đèn sương mù của xe đã mở, xuyên qua lớp cảnh vật mờ ảo và làn mưa phùn nhẹ nhẹ, có thể nhìn rõ hàng rào bảo vệ bằng sắt bên trái đường núi đã bị xô vào đến gần mấy thước, trên đường còn in dấu bánh xe miết qua lớp bùn thành một vệt dài.

Tất cả hết như trong mơ.

Xe..... Tai nạn xe cộ..... Rơi xuống núi..... Lỗ Như Hoa hoảng hốt trong cơn mơ, đứng cạnh hàng rào bảo vệ, cô nghe Tiểu Thanh gọi, dặn cô cẩn thận. Nhưng còn có cái gì để cho cô cẩn thận? Nỗi sợ hãi và tuyệt vọng trong mơ, cô lại phải chịu đựng thêm một lần nữa sao?

Một người đứng bên cạnh kéo tay cô, Dạ Nhiên, anh ta lia đèn pin xuống sườn núi. Phía dưới đúng là một triền dốc thoải thoải, những đám cỏ trên sườn dốc đã có dấu vết dập nát, chỉ còn mấy cụm lác đác còn đứng thẳng, chắn hết tầm mắt. Nhưng cũng như giấc mơ, có thể nhìn xuống phía dưới, có cả một chiếc xe nằm nghiêng ngả, không còn hình dạng, cũng không thể thấy bên trong có người hay không.....

Bọn Tiểu Thanh đã chạy tới chiếc xe gặp tai nạn, Lỗ Như Hoa hồ hững nhìn Tiểu Thanh, lại tuyệt vọng nhìn cậu ta ngẩng đầu, chờ đợi cậu ta hét lên: “Là Văn Sơ và Tự Ngọc!”

Trời đầy quay cuồng, trước mắt tối đen, Lỗ Như Hoa tê liệt ngã xuống, chút ý thức cuối cùng hiện lên trong đầu là tự mỉm cười với cô: Một chết đi được, có lẽ đã có thể nghỉ ngơi, cuối cùng đã có thể buông xuôi tất cả.....

“Lỗ Như Hoa tỉnh lại! Nếu không tỉnh lại tôi sẽ gọi xe cứu thương thật đấy, chi phí, và những khoản khác cậu tự mà gánh vác!” Giọng Hạ Thịnh lại “hốt hoảng” vang lên một lần nữa.

Lỗ Như Hoa không muốn mở mắt, cô biết mình vừa ngất xỉu, nếu không tỉnh lại, có lẽ sẽ không phải trải qua cảm giác đau đớn như trong mơ? Có phải không mở mắt thì tai nạn xe cộ sẽ không xảy ra? Lần này không phải là mơ, Lỗ Như Hoa biết.

“Chị hai, tỉnh lại đi chị.” Rất dịu dàng, lần này là giọng nói Tự Ngọc.

Cả người Lỗ Như Hoa cứng đờ, cô nghe được ảo giác sao? Linh hồn Tự Ngọc đang nói chuyện với cô?

“Tự Ngọc, em đã trở lại.” Lỗ Như Hoa mờ mịt mở mắt, Tự Ngọc quả thật đang ngồi bên cô, vẻ mặt bình thường như khi còn sống.

“Chị hai, chị không sao chứ?” Lỗ Tự Ngọc ngạc nhiên nhìn Lỗ Như Hoa.

“Xin lỗi, xin lỗi em, chị không nên bắt em đuổi theo Văn Sơ, xin lỗi..... Nếu không em sẽ không phải chết như vậy, em có tim rồi, em có tim thay rồi!”

“Cái gì?” Lỗ Tự Ngọc mờ mịt nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn hướng Văn Sơ: “Cậu đến nhìn chị ấy một chút được không? Chị hai tôi hình như hơi bất thường.”

Hai mắt Lỗ Như Hoa nhắm lại, mông lung theo nhìn theo tầm mắt Lỗ Tự Ngọc về phía Văn Sơ đang đứng một bên, hần chết rồi? Vết thương trên trán hần..... Hần cũng đã chết rồi? Trong lòng đau muốn chết, ruột gan như có kẻ quấy đảo không ngừng, cơn giận đối với Văn Sơ tiêu tan trong nháy mắt, cô không muốn hần chết, cho dù giận..... Cũng không muốn hần chết.....

Văn Sơ híp mắt nhìn Lỗ Như Hoa dựa nửa người vào Hạ Thịnh, trong lòng vẫn sót lại một chút tức tối từ buổi tối, cô ta đến giờ phút này vẫn quan tâm đến Lỗ Tự Ngọc? Cô ta không phải đã không cần hần sao? Vì sao hần nhìn cô ta ngất xỉu vẫn sợ tới mức chân tay luống cuống? Tình lại rồi sao còn chưa đứng lên, ẩm ướt như vậy, cô ta không biết lạnh sao? Thật sự là một cô gái ngu ngốc! Nhưng..... Vô thức vẫn vươn tay, kéo Lỗ Như Hoa: “Em đứng lên trước rồi nói, Hạ Thịnh cũng bị xui xẻo theo em.”

Lỗ Như Hoa nở nụ cười, cười giữa hai hàng nước mắt, ngẩn ngơ cầm một tay Văn Sơ, tay kia thì cầm tay Lỗ Tự Ngọc, cô đứng lên, kéo Văn Sơ và Lỗ Tự Ngọc lại gần bên mình: “Hai người đã chết, tôi sống một mình cũng không còn ý nghĩa. Một người là em trai chị thương nhất, một người là người em yêu nhất, để tôi đi theo hai người, tôi mệt mỏi lắm rồi, hai người nhân tâm nhìn tôi mệt mỏi hơn nữa sao? Tự Ngọc, chị sẽ không bắt em phải về chị nữa. Văn Sơ, em sẽ không cãi nhau với anh nữa, hai người cho em đi theo với!”

“A?” Văn Sơ day tay giữa hai hàng lông mày, vỗ trán cô: “Em điên rồi sao? Ai chết?”

“Văn Sơ.” Lỗ Như Hoa mỉm cười như cũ: “Không sao, trên đường xuống suối vàng em đi cùng anh, nhất định không lạnh, anh nhớ rõ, đừng uống thang thuốc Mạnh bà (*). Nhưng kiếp sau anh còn muốn gặp em không?”

(*) Thang thuốc Mạnh bà: Là loại thuốc lãng quên ký ức kiếp trước để bắt đầu 1 kiếp sống mới, theo quan điểm của Nho học hay Phật học gì đó, bạn Phạm quên ôi!

Văn Sơ hơi hoảng, căng thẳng nhìn về phía Lỗ Tự Ngọc: “Tiêu rồi, chị cậu thật sự điên rồi. Không phải lúc té xỉu đầu bị đập vào đầu đó chứ? Lỗ Như Hoa em đừng làm anh sợ!”

Lỗ Tự Ngọc cũng mờ mịt: “Chị hai, đầu chị có đau không?”

“Cô ấy kỳ quái lắm, cứ luôn miệng nói thần chết đến rồi, xem ra là đang coi phim thì có!” Hạ Thịnh buồn cười nói: “Không sao đâu, sau này đừng đưa Lỗ Như Hoa đến rạp chiếu phim.”

“Buồn cười! Các cậu cảm thấy buồn cười sao!” Lỗ Như Hoa òa khóc, nhìn về phía Hạ Thịnh: “Văn Sơ và Tự Ngọc chết rồi, các cậu cảm thấy buồn cười sao?”

“Ai nói bọn họ đã chết?” Tiểu Thanh chợt phá ra cười.

“Là cậu nói bọn họ ở trong xe!” Lỗ Như Hoa khóc nghẹn: “Tiểu Thanh, tôi xin cậu, đừng chế nhạo người đã chết.”

“Tôi nói hai người bọn họ đang giúp chúng tôi cứu người, trong xe là một cặp tình nhân, xe bị lật nhào, may mà người chỉ bị thương nhẹ, đang đứng bên kia kia, không tin cậu chạy qua đó mà nhìn.”

Lỗ Như Hoa bất giác nhìn theo ngón tay Tiểu Thanh chỉ, quả nhiên, Dạ Nhiên đang đứng cùng hai người, một nam một nữ nói chuyện, mặt cô gái chưa tan hết nét hoảng loạn, đang khóc, thái dương người đàn ông có vết máu, có điều miệng vết thương không sâu lắm, đang an ủi cô gái.

“Cái gì..... Cái đó giống như cái gì.....” Lỗ Như Hoa khóc, khóc đến không chịu nổi: “Đừng lừa tôi nữa, đừng ép buộc tôi nữa, thần chết không phải đến đây rồi sao?” (làm đến đoạn này mà thấy mệt bạn Như Hoa quá, nhớ!)

“Làm gì có thần chết.” Tự Ngọc cuối cùng bật cười: “Chị hai, em và Văn Sơ lái xe tới chỗ này thì thấy ven đường có tai nạn, xuống dưới cứu người, lát lúc sau xe của chị đã tới rồi, chị xem, xe của em và Văn Sơ còn đậu phía trước.”

Lỗ Như Hoa ngạc nhiên nhìn, quả nhiên có một chiếc xe đã bật đèn cấp cứu, đứng ngay đằng trước.

“Từ thần chưa có tới?” Lỗ Như Hoa nghẹn ngào, khịt khịt.

“Từ thần đến cái đầu em!” Văn Sơ buồn cười, ôm chặt Lỗ Như Hoa: “Ngốc q, anh thật muốn đánh em một cái, làm sao có thể..... Ngốc như vậy!”

“Ôi.....” Bất an bỗng tan biến, Lỗ Như Hoa vui đầu trong lòng Văn Sơ, khóc lớn, khóc đến trời long đất lở.

Thành thật mà nói, tiếng khóc của cô nàng..... Doạ Văn Sơ nhảy dựng.

Hắn đã quên bản thân còn tức giận Lỗ Như Hoa, hắn cũng quên chuyện vừa xảy ra ở Dạ viên. Hắn chỉ biết cô gái nhỏ ướt đầm đang vui trong lòng hắn mà khóc, tiếng khóc làm cho hắn đau lòng hoảng hốt và hoảng loạn. Cô ấy nói gì? Trên đường xuống suối vàng sẽ cùng đi với hắn? Cô ấy nói hắn là người cô ấy yêu nhất? Tại nạn xe kỳ lạ này cuối cùng cũng làm cho cô ấy biểu hiện như một cô gái bình thường? Gột bỏ lớp vỏ kiên cường, cuối cùng cũng nói yêu hắn? Lòng Văn có cảm giác là lạ, không biết có phải gọi là cảm động không, dù sao, có người nói theo hắn đi..... chết, điều đó cũng rất..... Tuyệt vời..... Phải không?

Ngon lửa ghen tuông trong lòng Văn Sơ chậm rãi tàn lụi, tan nhanh một cách kỳ lạ, hắn quyết định..... Tạm thời tha cho Lỗ Như Hoa, xuống núi nói sau, tìm một chỗ không có người, hỏi lại chuyện tối nay..... Tìm một khung cảnh đẹp để, ít người lui tới chậm rãi hỏi lại.....

Mất thấy Dạ nhiên đang đi về phía mình, ác ý bỗng nhiên nổi lên, Văn Sơ lập tức nâng mặt Lỗ Như Hoa, hít sâu một hơi, hôn lên môi cô, dùng hết sức, thật sâu.

Ha ha, tất cả mọi người nhìn đi, Lỗ Như Hoa là của ta! Văn Sơ thầm mỉm cười, vĩnh viễn của ta.

Trì hoãn ở nơi xảy ra tai nạn một giờ, đoàn người trường S cuối cùng cũng có thể về khách sạn.

Lỗ Như Hoa, Văn Sơ, Tự Ngọc cùng đi xe Dạ Nhiên, dọc đường đi không ngừng nói về chuyện phẫu thuật, kể liền một lượt.

Nhìn Lỗ Như Hoa không ngừng chảy nước mắt vì vui mừng, Văn Sơ bỗng nhiên cảm thấy lúc này hắn thật buồn cười, cũng hiểu được một điều: Dù chính mắt nhìn thấy cũng không nhất định là thật, khi cần giải thích, còn phải thêm vào sự tin tưởng, đó là điều quan trọng. Đưa họ trở lại khách sạn, Dạ Nhiên cũng về, không quên mời sinh viên trường S quay lại Dạ viên ngày hôm sau, Dạ viên rộng lớn, những chỗ cần xem vẫn còn rất nhiều.

“Anh Dạ Nhiên.....” Văn Sơ tiến Dạ Nhiên, do dự nói: “..... Xin lỗi, anh đừng để bụng.....”

Dạ Nhiên nở nụ cười: “Nếu anh nói anh để bụng, em làm thế nào để đền bù?”

Văn Sơ giật mình, gãi đầu khó xử.

“Em yên tâm, người anh yêu không nhất định phải là người phụ nữ của kẻ khác.” Dạ Nhiên nói lại câu cuối cùng Văn Sơ hôm ấy: “Được rồi, anh thừa nhận câu nói này làm anh tổn thương, nghe thật..... Chẳng phải hay ho gì, nhưng anh bỏ qua cho em, em là thẳng thắn dù có gây thương tổn cho người khác thì người ta cũng không thể tức giận với em.”

“Em không biết anh tìm Như Hoa nói chuyện Tự Ngọc.” Văn Sơ cảm thấy rất áy náy.

“Anh phải nhắc em, những chuyện em và cô ấy phải đối mặt vẫn còn rất nhiều, nếu mỗi lần như thế em lại xúc động hoặc hiểu lầm, cô ấy sẽ không tha thứ cho em dễ dàng như vậy đâu.”

“Dạ, em hiểu.” Văn Sơ nghiêm chỉnh gật đầu, lập tức nở nụ cười: “Cám ơn anh.”

“Anh giúp Như Hoa đưa Tự Ngọc đi cho yên tâm, em không ghen chứ?” Dạ Nhiên hỏi lại.

Mặt Văn Sơ nóng lên: “Nếu em không trưởng thành hơn, thì thật sự không xứng với Như Hoa.”

“Chờ anh mang tin tốt về.” Dạ Nhiên mỉm cười cam đoan: “Họ là một cặp chị em may mắn, đó là điều chắc chắn.”

“Dạ Nhiên, người hiền tim là ai?” Văn Sơ không nén nổi tò mò.

“Người ấy muốn anh giữ bí mật.” Giọng Dạ Nhiên ảm đạm: “Anh ta nói, có thể để trái tim tiếp tục đập, đó là may mắn của anh ta.”

Văn Sơ kinh ngạc nhìn Dạ Nhiên lên xe, dõi theo chiếc xe dần chạy xa.

Trở lại phòng Lỗ Như Hoa, Hạ Thịnh đang cùng Lỗ Như Hoa lúi rúi nói chuyện, Tự Ngọc cũng ở đó, câu chuyện xoay quanh tai nạn xe cộ vừa rồi và chuyện phẫu thuật của Tự Ngọc, về mặt Lỗ Như Hoa vui mừng cực độ, pha lẫn nét kinh hoàng chưa hoàn toàn biến mất. Thái độ Tự Ngọc hơi hoảng hốt, dường như trong khoảnh khắc ngắn ngủi, không thể bộc lộ cảm xúc và niềm hy vọng to lớn, Hạ Thịnh thì vui đến mức đã quên cô là ai, cô thật lòng mừng thay cho hai chị em này.

“.....” Văn Sơ đứng ở cửa phòng cửa, do dự không biết nên vào hay không.

“A.....” Hạ Thịnh như có “mắt thần”: “Tôi nhớ ra rồi, Phương Ngu rất nhát gan, tôi đi hù cậu ta mới được, có lẽ..... phải hù cả đêm.”

“Tôi cũng đi, gấp rút lên đường nên có hơi mệt, đều do Văn Sơ mà ra.” Tự Ngọc cười.

Lỗ Như Hoa nghe vậy, hung tợn trừng Văn Sơ, ánh mắt như phóng dao: Em trai của tôi mà bị anh tra tấn xảy ra sự cố, tôi lấy mạng anh!

Văn Sơ im lặng tựa vào tường.....

Hạ Thịnh khi ra đến cửa thì dừng một chút bên cạnh Văn Sơ, còn không quên cười đến quý dị: “Thí chủ, người trẻ tuổi sức lực dồi dào, phải chú ý đừng mệt, tường căn phòng này không cách âm, không cách âm!”

“Ừ, cảm ơn nhắc nhở, chúng tôi sẽ cố hết sức để không phát ra âm thanh khiến cho cậu có ý nghĩ quái gở.” Văn Sơ nghiêm túc trả lời.

“Yên tâm, chúng tôi sẽ nghe thật cẩn thận.” Tụ Ngọc càng nghiêm túc hơn.

Lỗ Như Hoa ném cái gối đầu về phía bọn họ: “Ba kẻ lưu manh!”

Hạ Thịnh cười quái dị chạy đi, còn không quên giúp hai người đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn Văn Sơ và Lỗ Như Hoa, một sự im lặng kỳ lạ.

Văn Sơ thầm tự nhủ: Phải nghiêm túc, phải mạnh mẽ, để Lỗ Như Hoa không còn giận mình..... Phải giả dạng hình dạng của một “nam tử hán đại trượng phu”.....

Nhưng khi đối mặt với Lỗ Như Hoa, những lời thoại mà hắn chuẩn bị sẵn biến mất, nhìn ánh mắt thản nhiên của cô, do vừa rồi gào khóc mà sưng húp Văn Sơ cảm thấy hắn thật buồn cười, Lỗ Như Hoa làm sao có thể cùng Dạ nhiên.....

“Xin lỗi, là do anh quá xúc động.” Văn Sơ thốt ra lời xin lỗi.

“Anh cũng biết sao!” Lỗ Như Hoa rầu rĩ, đêm nay quá kích thích, đầu óc cô bây giờ choáng váng, choáng váng đến không còn cảm giác.

Văn Sơ nhìn Lỗ Như Hoa yên lặng hơi cúi đầu: “Anh cũng không biết vì sao lại thế này, Có lẽ..... Bởi vì em quá xuất sắc.”

“Không xuất sắc đến mức ai gặp cũng thích đâu nhỉ? Cha anh vẫn không vui mừng hoan nghênh em.” Lỗ Như Hoa buồn cười huých cùi chỏ vào Văn Sơ.

“Đó là vì ông ấy chưa hiểu em.” Văn Sơ ngượng ngùng cười: “Em..... Sẽ không để ý chứ?”

Lỗ Như Hoa lắc đầu: “Tóm lại anh giẫy vò em, cũng may hôm nay có tin tức nên em không thêm giận, chỉ cần Tụ Ngọc có cơ hội, em phải cảm ơn trời đất .”

“Tụ Ngọc khi nào thì đi Mỹ?” Văn Sơ lại gần Lỗ Như Hoa, ngồi xuống bên cạnh, hỏi nghiêm túc.

“Làm xong thủ tục thì đi.” Nhắc tới chuyện này, Lỗ Như Hoa phấn chấn hẳn: “Cuối cùng cũng có hi vọng , Tụ Ngọc có thể sống sót, Văn Sơ, em không dám tin chuyện này có thể xảy ra.”

“Người tốt sẽ gặp chuyện lành.” Văn Sơ mỉm cười ôm cô: “Từ nay về sau, tất cả sẽ là ngày lành, chỉ e em vui đến nằm mơ cũng phá ra cười.”

“Thật sao?”

“Thật, mùa xuân đã đến, mùa hè còn có thể xa sao?”

“Lại đừng từ lung tung.”

“Em thích là được.”

Trong phòng yên tĩnh lại, đương nhiên không xuất hiện âm thanh như lời trong miệng Hạ Thịnh làm cho người ta có “ý nghĩ kỳ quái”, đêm nay chỉ có vui sướng và yên ả, trước mạng sống của Tụ Ngọc, mọi thứ đều trở nên không quan trọng.....

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Kết thúc

Sáu năm sau.

Trong một phòng thiết kế nhà ở thuộc một công ty nào đó.

“Kết hôn hay không, em nói đi, cuối cùng em có kết hôn hay không?” Trong điện thoại truyền ra giọng của Văn Sơ, có vẻ như vì thẹn quá hoá giận.

Lỗ Như Hoa buồn bực ho một tiếng trong cổ họng, khẽ đẩy ghế xoay: “Anh yêu à”

“Đừng có làm trò! Lời ngon tiếng ngọt lừa gạt anh nữa! Cho em một tháng để chấm dứt mọi công việc, sau đó kết hôn với anh, đây là mệnh lệnh cuối cùng!”

“A..... Nhưng công ty còn một hợp đồng.....”

“Khỏi lấy công ty đề anh, anh là tổng giám đốc, anh nói là xong.”

“À, anh là chủ tịch, đừng vậy, vì anh là tổng giám đốc, em mới có trách nhiệm với công ty, anh cũng không muốn công ty bởi thường đúng không?”

“Tiền anh cả đồng!”

“Văn Sơ, từ lúc nào anh lại trở nên thô bỉ như vậy.” Lỗ Như Hoa bật cười.

“Lỗ Như Hoa anh cảnh cáo em, đừng ép anh đừng tuyệt chiêu, con thô nóng nảy còn biết cần người!”

“Không đúng không đúng, em không phải là vì anh sao? Triển lãm tranh của anh đạt hiệu ứng tốt như vậy, không phải càng nên cố gắng sao? Huống hồ Tự Ngọc cũng chưa về, nó gần đây cũng bận, cho em hai tháng được không? Ba tháng là xong. Được không?”

“Tự Ngọc sắp về rồi, hôm qua anh vừa gọi cho cậu ta.” Văn Sơ cười quái dị: “Anh bảo cậu ta về, đùa hoài, chị gái kết hôn là chuyện lớn, còn có thể không về?”

“Ba tháng, em cam đoan chỉ chậm lại ba tháng!” Lỗ Như Hoa thốt ra lời thề đã nói hàng ngày.

“Ba tháng?” Tiếng cười Văn Sơ càng thêm gian ác: “Ba tháng sau bụng của em lộ rõ rồi, em không ngại mặc áo cưới không đẹp sao?”

“Á, á?” Lỗ Như Hoa hoảng sợ: “Có ý gì, vì sao bụng em to ra, anh có ý gì?”

“Ý anh là em mang thai, đứa con là của anh, là của anh!”

“Anh đùa cái gì” Lỗ Như Hoa lấp bắp: “Em lại không biết..... Cái đó là sao.....”

“Anh làm!” Văn Sơ rất thẳng thắn: “Anh đổ rớt thuốc tránh thai của em, còn đem cái đó..... Mỗi cái đều đâm vài mũi, bảo bối của chúng ta là theo vết thủng mà ra, là cả lọt lưới! Không phải hai tháng nay em không thấy chị cả của mẹ đến thăm? Không phải gần đây em hay choáng váng buồn nôn?”

Lỗ Như Hoa thở ra một ngụm khí lạnh, nắm chặt điện thoại, nói không nên lời.

Cửa ban công bỗng nhiên bị đẩy ra, dĩ nhiên là Văn Sơ, vẻ mặt cực kỳ trấn tĩnh thong thả đi vào, trong tay còn cầm di động.....

“Đúng vậy, là anh làm, em xem rồi làm đi. Nếu em không muốn có đứa con này thì xử lý luôn cả cha nó đi. Nếu không thì phải kết hôn với anh. Lỗ Như Hoa, anh làm thế cũng vì muốn tốt cho em, không muốn em biến thành bà mẹ lớn tuổi. Anh nghĩ rồi, con ra đời cứ để anh chăm sóc còn không được sao? Em muốn sao trên trời, anh bắc thang cho em hái xuống, em muốn trắng, anh lấy súng cho em bắn! Em thích kiếm tiền, anh đem tất cả tiền gửi trong ngân hàng để trên giường cho em nằm. Thời gian sau tốt nghiệp dài như vậy, anh lúc nào cũng chờ em gặt đầu, trước kia em nói anh chưa trưởng thành, anh tìm đủ mọi cách để trưởng thành. Nhưng Lỗ Như Hoa Có vài người, cả đời cũng không thể trưởng thành..... Như anh..... Cho nên em có đồng ý lấy một người như anh không? Á, không cho em nói không muốn, bởi vì con cũng có rồi.....” Văn Sơ thân nhiên nói từng chữ một, giọng nói rất to, không hề ngại ngần N người đang vây quanh cửa nghe lén.

Đúng vậy, hấn chờ quá lâu, học đại học thì không thể kết hôn. Tốt nghiệp phải gầy dựng sự nghiệp cũng không thể kết hôn, nghề nghiệp ổn định lại phải giữ gìn sự nghiệp càng không thể kết hôn. Vậy thì như thế nào cho phải? Cứ chịu đựng sự ép buộc của Lỗ Như Hoa sao? Không được, tuyệt đối không được! Chuyện gì đều có thể nghe Lỗ Như Hoa, riêng kết hôn thì không!

“Hôm nay em phải quyết định, tháng sau kết hôn có đồng ý hay không, đồng ý thì gặt đầu, không đồng ý thì..... Không đồng ý cũng phải đồng ý. Anh đã báo với ba luôn rồi.” Văn Sơ đến gần Lỗ Như Hoa, tay chống vào bàn nhót cô trong lòng ngực, nhìn chăm chăm vào cô.

Thành thật mà nói, sáu năm nay đây không phải là lần đầu tiên hấn cầu hôn Lỗ Như Hoa, nhưng lại là lần mà hấn cảm thấy “kích động” nhất. Thật sự, vì chuyện cầu hôn, mọi chiêu trò hấn đều đã dùng, có lăng mạn, có kích thích, nhưng mỗi lần đều chấm dứt bằng thất bại, cứ liên tục diễn ra cảnh một trăm lần hấn cầu hôn, Lỗ Như Hoa cũng một trăm lần lấy cớ trì hoãn, còn lần này..... Thái độ của cô vẫn là sự bình thản như thường.

“Mặc kệ có đồng ý hay không, đều phải đồng ý.” Văn Sơ từng chữ một nói xong, Lỗ Như Hoa cũng ngừng thở rồi hô hấp trở lại.

“Chuẩn tấu.” Hai tờ đơn giản cuối cùng cũng từ miệng cô phát ra.

Văn Sơ cười, Lỗ Như Hoa cũng cười, mấy người nghe lén ngoài cửa cũng nở nụ cười.

Văn Sơ nói đúng. Có vài người, cả đời cũng không thể trưởng thành. Nhưng chẳng lẽ chỉ có người trưởng thành mới có thể hạnh phúc sao? Trong cuộc sống, anh không thể đòi hỏi một nửa khác của anh phải thật hoàn mỹ không sót mề.

Văn Sơ bây giờ và 6 năm trước như nhau, hần ghen tuông đủ kiểu, hần đủ thành hoa sĩ nổi tiếng vẫn giữ nguyên tính cách trẻ con, hần vẫn hay kích động như cũ, bộc phát khi giận dữ, có lẽ đến khi có con cũng vẫn như thế. Nhưng rồi sao? Đó là Văn Sơ, đây là Văn Sơ mà Lỗ Như Hoa yêu thương.

Cô thương hần, vì hần tự đan khăn quàng cổ cho cô, bởi vì hần cùng cô chen chúc trên cái bàn bì da qua một đêm dài mà không có một câu than thở; bởi vì hần là người đầu tiên phát hiện vẻ đẹp của cô, bởi vì hần sẽ vì sự cố gắng của cô mà đau lòng, khổ sở, bởi vì ngay thời khắc giao thừa, hần lấy đèn pin bắn “pháo hoa” khiến cô vui vẻ, bởi vì hần yêu người nhà của cô, bởi vì hần cùng cô vượt qua thời kỳ khó khăn sau phẫu thuật của Tự Ngọc, bởi vì hần chấp nhận cùng cha hần mâu thuẫn vẫn muốn hoàn thành giấc mơ của cô, bởi vì mọi thứ của hần, bởi vì hần là Văn Sơ, Văn Sơ của cô, Văn Sơ duy nhất ở trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Phiên ngoại – Lỗ Tự Ngọc

Từ nhỏ, tôi và chị tôi có một nỗi buồn chung: Tên gọi của chúng tôi.

Chị tôi tên Như Hoa, tôi gọi là Tự Ngọc, theo truyền thuyết, đó là kết quả bàn bạc của ba mẹ trong suốt ba ngày ba đêm, hy vọng chúng tôi như hoa như ngọc.

Ban đầu chúng tôi chưa cảm thấy tệ lắm, nhưng khi xem TV, Châu Tinh Trì trong phim Như Hoa mọc lỗ mũi liên hồi, mọi người khi nhắc đến tên của chị hai sẽ không ngừng cười ra tiếng.

Kỳ thật tôi cũng muốn cười, ha ha...

Cũng may, chị hai và tôi đều không có nhiều thời gian oán hận tên mình, nên chỉ có thể cười trì.

Lúc còn nhỏ, vào một mùa đông, chị hai bán khoai lang chiên ở cổng một trường trung học.

Đương nhiên, không phải trường học của chúng tôi, bởi vì chị hai sợ tôi sẽ bị bạn học chê cười.

Bán khoai lang lời khá nhiều, chỉ có hai đồng một miếng, thời điểm học sinh tan học có thể bán được hai mươi củ, chúng tôi sẽ thu được món lợi 4 tệ, cũng đủ cho chúng tôi tiêu xài trong ngày hôm sau.

Nhưng chị hai nói, một ngày nhất định phải bán được bốn mươi củ, mới đủ 4 tệ mua thuốc cho tôi. Tôi gật đầu, nghe chị hai nói.

Tôi biết bệnh của tôi chữa trị tốn rất nhiều tiền, mà dù có tiền cũng không thể trị cho dứt hẳn, cho nên mọi cố gắng của tôi đều vì chị hai, cũng chỉ nghe lời chị hai, lúc ấy.

Lên sơ trung (cấp 2), chị hai càng bận, buổi tối cũng không thể ở nhà cùng tôi học tập, bởi vì chị phải đến nhà người ta ẵm em bé, một bảo mẫu nhỏ.

Ba năm sơ trung, chị hai làm bảo mẫu cho mười đứa nhỏ, đứa lớn nhất bảy tuổi, đêm nào cũng đòi xuống chung cư tản bộ, mỗi lần xuống lầu còn muốn chị hai cõng trên lưng. Chị hai lúc ấy mới chỉ 12 tuổi, vì dinh dưỡng không đủ, nhìn qua cũng không cao hơn so với đứa nhỏ bảy tuổi kia bao nhiêu. Bắt đầu từ lúc ấy, tôi hiểu được, cảnh tượng địa chủ ác bá vẫn hay diễn trong TV đến giờ vẫn còn tồn tại, vì như đứa nhỏ bảy tuổi kia.

Nhưng lúc ấy, chị hai chỉ cười, cười cho tới bây giờ. Thời điểm đó tôi chưa hiểu được ý nghĩa của hai chữ “lạc quan”, cũng chưa biết để có thể “lạc quan”, trên thực tế cần bao nhiêu cố gắng.

Trừ chuyện cố sức mà sống, tôi còn có thể làm gì?

Tôi thích vẽ, chị hai nói tôi hoàn toàn kế thừa gene nghệ thuật của ba mẹ. Đúng thật, tôi rất thích vẽ tranh, tôi rất muốn đem suy nghĩ của mình, những gì tôi nhìn thấy, nghe thấy, dùng ngòi bút vẽ đưa vào trong tranh.

Tôi có thể vẽ tất cả mọi thứ trên đời này, trừ chị hai.

Tôi không thể vẽ một bức chân dung tặng cho chị hai, nguyên nhân..... Tôi chỉ nói cho Văn Sơ nghe.

Tôi nhìn ra được, Văn Sơ chính là kỳ tích, kỳ tích trong cuộc đời của chị hai.

Tôi thường quan sát Văn Sơ, tôi thường nhìn ánh mắt cậu ấy hướng về phía chị hai. Dù tôi chưa biết thế nào là mùi vị của tình yêu, nhưng khi thấy ánh mắt của Văn Sơ - đầy sự ám áp mà ngay cả cậu ta cũng không nhận ra, tôi biết đó là yêu.

Tôi kinh ngạc, một đứa con trai như Văn Sơ dùng tâm tư gì để đan khăn quàng cho chị hai? Tôi càng kêu ngao, chỉ có chị hai mới có thể khiến cho Văn Sơ khuất phục. Nhưng tôi không hề thấy kỳ lạ cho nguyên nhân vì sao Văn Sơ lại yêu chị hai.

Xuất sắc như Như Hoa, ai có thể không yêu?

Mạng sống của tôi có từ ba mẹ, sống vì Như Hoa. Chị hai nói, Như Hoa kỳ thật không bằng hoa, chị là cây xương rồng. Trước đây, khi chị nói những lời này, nhất định là vì trong lòng không vui, nhất định là đã gặp chuyện gì khó khăn. Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ chị hai có thể tự tin đối mặt với chuyện chị là một gốc xương rồng, cũng không lấy chuyện không bằng hoa mà hổ thẹn, mạnh mẽ không khó, cái khó là thân nhiên thừa nhận nguyên nhân khiến mình trở nên mạnh mẽ.

Bây giờ, chị đã làm được, tôi vui thay cho chị.

Tôi ở Mĩ, nhận trái tim mới thay rồi làm phẫu thuật, ca phẫu thuật rất thành công, đến bây giờ, tôi vẫn chưa biết người tặng tim cho tôi là ai, có lẽ là lòng tốt của một người xa lạ, nhưng dù thế nào tôi cũng phải mang ơn anh ta, để tôi có thể tiếp tục sống.

Sau phẫu thuật là khoảng thời gian quyết định sự sống chết của tôi. Chị hai cực nhọc ngày đêm chăm sóc tôi, gần như một tác cũng không rời, vì thế, chị xin tạm nghỉ học một năm, cho nên so với các bạn, chị tốt nghiệp trễ hơn một năm.

Tôi không có quyền nói cảm ơn với chị, phương thức trả ơn duy nhất cũng chỉ có cố mà khỏe lên.

Trên giường bệnh, tôi làm bộ ngủ, vì muốn chị hai có thời gian nghỉ ngơi.

Nhưng, tôi nghe thấy Văn Sơ và chị hai nói chuyện. Chị hai không ngừng kể chuyện ngày xưa của hai chị em, kể xong thì cười khẽ, Văn Sơ cũng cười, thường thường còn phải trêu ghẹo chị hai một hồi, chế giễu cái ba lô siêu cấp lớn của chị hai, chế giễu căn phòng nhỏ vụn văng và cái xe đạp trăm tuổi của chị.

Nghe Văn Sơ và chị hai nói chuyện, tôi cảm thấy từng nhịp đập của trái tim thay thế càng thêm mạnh mẽ. Chị hai cuối cùng cũng có thể thân nhiên nói những chuyện như thế với người khác, cuối cùng đã không còn nói câu « tổng kết sơ bộ » về mình: Như Hoa kỳ thật không bằng hoa.

Ai nói Như Hoa không bằng hoa, như hoa là loại hoa đẹp nhất trên đời này, như hoa, tựa ngọc.

Trong hôn lễ của chị hai và Văn Sơ, tôi tặng hai người một món quà, món quà này tôi đã mất một năm mới hoàn thành: Một bức chân dung của chị.

Tôi cuối cùng đã có tự tin vẽ chị hai, cuối cùng cũng có thể không vì chị hai mà đau lòng, cuối cùng cũng có thể tự tay vẽ nét mặt tươi cười của chị hai.

Trong bức vẽ, chị hai quàng một cái khăn quàng cổ kỳ quái, trên khăn quàng cổ là một cây trâm cài hình một cô nhóc ôm đỉnh vàng Văn Sơ tặng, đó là hai món bảo bối quý nhất của chị hai, không thể dùng tiền đo đếm.

Thật ra chị hai rất đẹp, đến nỗi nét bút của tôi không thể theo kịp, trong ánh mắt của chị có một loại ánh sáng, nếu chỉ dùng để thuốc màu không thể tả được sự nhu hòa, loại nhu hòa này, tôi nghĩ có tên là thiện lương. Nụ cười của chị có một thứ gì đó không thể dùng phác họa và kết cấu để mô tả, thứ này, tôi nghĩ tên là kiên cường.

Chị hai vịn tay tôi, chúng tôi cùng đi qua thảm đỏ, bên kia tấm thảm đỏ là Văn Sơ, khởi đầu của mọi chuyện, nụ cười của cậu ấy vẫn như xưa, như ánh mặt trời.

Tôi đặt tay chị hai vào tay Văn Sơ, cậu ấy hỏi tôi: “Lỗ Tự Ngọc, cậu sinh tháng mấy ?”

“Tháng 8, tôi sinh vào mùa hè.” Tôi bình tĩnh trả lời.

“Tôi sinh tháng 3.”

“À, phải không, thì sao?”

“Tôi lớn hơn cậu.”

“Ừ.”

“Cho nên, cậu phải gọi tôi là anh rể.”

Tôi trầm mặc một lát, gọi cậu ta: “Anh rể.”

Đoạn đối thoại này, đã xảy ra trong sáu năm trước, bây giờ lặp lại một lần nữa. Thật ra tôi muốn nói với cậu ấy, dù cậu ấy không lớn hơn tôi, chỉ cần cậu ấy cưới chị tôi, vậy nhất định sẽ là anh rể của tôi.

Không nói với cậu điều này, bởi vì tiếng Trung của cậu vẫn kém cỏi như vậy. Mọi người đều đang cười, đều vì người mới mà vui mừng.

Người mới này, là chị hai của tôi, và anh rể.

Bạn đang đọc truyện *Chào em, Như Hoa!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.